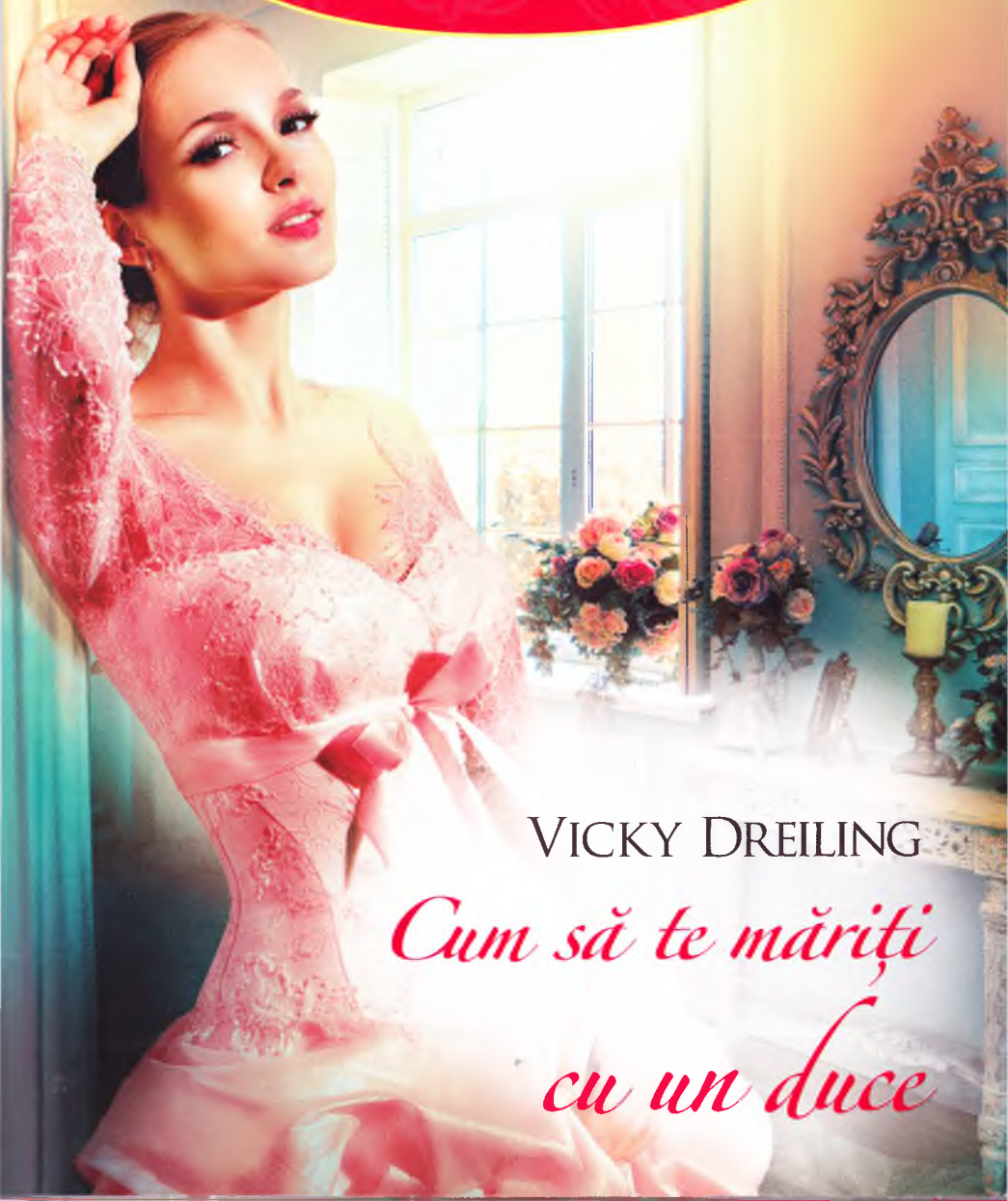

COLECȚIA

Tubiri de poveste

VICKY DREILING

*Cum să te măriți
cu un duce*

SERIA „CUM SĂ...”

Tristan, duce de Shelbourne, este un bărbat care a ajuns într-un punct al vieții când are un singur scop: să-și găsească o soție pe care s-o poată suporta până când moartea îi va despărți. Pentru el, dragostea nu este necesară – nici dorită. Dar cum să aleagă dintr-o mulțime amețitoare de candidate bogate, dar lipsite de minte? Cea mai bună idee pare a fi să o angajeze pe cea mai cuviincioasă pețitoare din Londra. Chiar dacă apoi trebuie să se prefacă din răspuțeri că nu o consideră cea mai captivantă femeie pe care a întâlnit-o vreodată...

Să-l ajute pe afurisitul duce să pună la cale o competiție pentru a-și alege perechea perfectă este genul de provocare pe placul Tessei Mansfield. Metodele ei poate că sunt scandaloase, dar ea este hotărâtă să-i găsească notoriului burlac mai mult decât o soție – îi va aduce dragostea adevărată. Cu toate acestea, când Tessa le urmărește pe femei concurând pentru afecțiunea ducelui, descoperă că tânjește să-i câștige chiar ea inima. După ce un sărut furat îi confirmă dorința lui Tristan, Tessa își dă seama că a încălcat regula numărul unu a unei pețitoare: să nu te îndrăgostești niciodată de un viitor mire.

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1283-0

9 786063 312830

VICKY DREILING

*Cum să te măriți
cu un duce*

How to Marry a Duke

Vicky Dreiling

Copyright © 2011 Vicky Dreiling

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să te măriți cu un duce

Vicky Dreiling

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DREILING, VICKY

Cum să te măriți cu un duce / Vicky Dreiling.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1283-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICKY DREILING

*Cum să te măriți
cu un duce*

Traducere din limba engleză
Liana Mihăilescu/Graal Soft

*Frumoasei mele fiice Amber Rose care a stat trează o noapte
întreagă ca să citească toată cartea. Te iubesc, copila mea.*

*P.S. Da, putem să organizăm o audiție cu Rob și Henry pentru
un posibil film.*

Capitolul 1

Londra, 1816

Frumoasele lumii bune se foloseau de stângăcii în efortul de a pune mâna pe un soț cu titlul de duce.

Tristan James Gatewick, duce de Shelbourne, intră în sala de bal a lordului Broughton și a soției sale și făcu o grimasă. Un cvartet de fete care chicoteau obraznic stăteau lângă ușă, legănându-și batistele de parcă ar fi vrut să le scape pe jos. Hotărât să nu se mai joace de-a ridicatul batistei, el înaintă repede în încăpere.

Cu un oftat chinuit, admise că și el contribuise la această rușine națională. De când ziarele de scandal îl declaraseră cel mai râvnit burlac din Londra, salvase douăzeci și nouă de batiste de dantelă, cinci mânuși și douăsprezece evantaie din fildeș.

Dacă ar fi putut fi convins să aleagă o mireasă în funcție de lipsa de eleganță a stratagemelor ei, acum ar fi fost deja însurat cu cea mai lipsită de talent dintre candidate. Din păcate, nu putea fi convins să petreacă o viață întreagă alături de Măria Sa Negrațioasa.

Scrută mulțimea, în căutarea gazdei acestei mari înghesuiei, dar fără succes. Crema societății umpluse locul până la refuz și zumzăia ca un stup de albine. Murmurul vocilor se întrecea cu ritmul vesel al unui dans popular, făcându-i urechile să țiuie. Mai degrabă s-ar fi hrănit cu noroi decât să devină subiectul plăcerilor îndoielnice oferite de piața matrimonială, dar avea să împlinească în curând treizeci de ani și nu mai putea pretinde că era invincibil. Ducatul fusese prea mult expus riscului.

Cineva îl bătu ușor cu evantaiul pe umăr. Se opri și dădu cu ochii de Genevieve și de Veronica, două dintre fostele lui amante. Văzându-le împreună, observă cât de mult semănau frumoasele văduve. Amândouă înalte, cu părul negru și cu rotunjimi plăcute. Căută prin păienjenishul memoriei și-și dădu seama că toate

amantele lui aveau cam aceleași însușiri. Cel puțin cele de care își putea aminti.

Tristan făcu o plecăciune și le ridică mâinile într-un elegant sărut mimat.

– Doamnelor, e o plăcere să vă revăd!

– Ai sughițat cumva? rosti Veronica pe un ton exagerat de budoar. Ești subiectul zilei.

– Sunt încântat, minți el.

Începuse să se simtă destul de agasat de notorietatea pe care ziarele i-o creaseră. Cum naiba avea să-și găsească soție în atmosfera asta de circ? Dar trebuia neapărat să găsească una.

– Te comparam cu toți ceilalți admiratori ai noștri, îi șopti Genevieve.

El avusese destule amante, dar situația de față era cu siguranță unică printre experiențele sale.

– La ce concluzie ați ajuns?

Genevieve se apropie mai mult de el și îl strânse de braț.

– Am fost de acord că ai fost cel mai năbădăios dintre amanții noștri.

– Cu adevărat o laudă, răspunse el, cu un zâmbet răutăcios.

Veronica îl privi printre gene.

– Cum te simți știind că ești cel mai râvnit burlac din Anglia?

Din spatele lui se auzi iarăși un val de chicoteli ascuțite. El își dădu ochii peste cap. Nu din nou.

Genevieve se scutură de răs.

– Ai grijă, Shelbourne! Ești urmărit de un cârd de tinere domnișoare.

– Mă salvați? zise el strâmbându-se.

Cele două femei izbucniră în răs, îi aruncară bezele și se îndepărtară, lăsându-l singur cu prădăturile. Când se întoarse, cele patru găsculițe pe care le văzuse mai devreme se opriră și se holbară curioase la el. Având în vedere chipurile tinerești și rochiile albe puritane, deduse că nici una nu era trecută de șaptesprezece ani. Avea nevoie de o soție, dar nu intenționa să o răpească din proverbialul leagăn.

Când ele continuară să se uite la el de parcă ar fi fost o statuie greacă trezită la viață, el făcu un pas mai aproape de ele.

– Bau!

Chicotele lor îi răsunară în urechi în timp ce se îndepărta prin mulțime. Ignorând privirile avide îndreptate spre el, Tristan se strecură pe lângă numeroase corpuri încinse și asudate, nu din cele pe care ar fi sperat să le descopere goale și dornice în patul lui. Cu destul de mult regret alungă gândurile despre „goale și dornice” ca să se poată concentra pe „virtuoase și feciorelnice”. În primul rând trebuia să le găsească pe gazde, Lord Broughton și Lady Broughton. Poate că ei îi vor prezenta o tânără cu bun-simț, de familie bună. Da, și poate că și porcii o să învețe să zboare.

Ar fi putut evita toată această aiureală, dacă draga lui mamă ar fi fost mai cooperantă. Dar când o informase cu privire la cerințele lui pentru o soție, ea îl plesnise cu evantaiul și îi spusese că era cap pătrat.

Un pocnet puternic aproape că-l făcu să caute adăpost. În jurul lui auzi exclamații feminine. Alarmat, căută sursa agitației și își dădu seama că nu se trântise decât ușa de la salonul de jucat cărți. Domnul răspunzător de acest gest prea puțin curtenitor era nimeni altul decât cel mai vechi prieten al lui, Marc Darcett, conte de Hawkfield.

Tristan îl salută pe Hawk cu o fluturare a mâinii și se îndreptă în direcția lui. Hotărât să ajungă la el, Tristan nu observă pericolul iminent până când sub pantoful lui trosni ceva. O privire scurtă spre podea îi confirmă cea mai mare teamă – al treisprezecelea incident cu un evantai scăpat pe podea. La naiba, îl strivise!

Își ridică privirea, așteptându-se să vadă o mamă intrigantă și o fică îmbujorată. În schimb, o femeie minionă cu păr blond ca mierea se holba la pantoful lui. Ea zise ceva care aducea mult cu „din țărână a venit...” Cu toate vocile care-i răsunau în urechi, presupuse că nu auzise bine.

Deși era tentat să treacă pe lângă ea, nu putea ignora evantaiul pe care-l distrusese.

– Îmi cer scuze, zise el și se aplecă să ridice bețele strivite din fildeș.

– Nu e vina dumneavoastră. Cineva m-a lovit peste braț.

Era cea mai penibilă scuza pe care o auzise până atunci. Nici nu se osteni să-și ascundă sarcasmul din privire în timp ce îi studia rochia albă. Pe corset avea panglici albastre, atrăgând atenția spre decolteul generos. Continuă să o studieze și ajunse la chipul ei în formă de inimă. Ea îl privi cu buzele tresărind. Buze frumoase și pline. El trase

cu greu aer în piept. Sfinte Dumnezeule, cu o gură ca asta putea face avere dacă ar fi fost curtezană.

Ea clipi spre el cu genele ei lungi.

– Domnule, dacă îmi veți înapoia rămășițele, mă voi ocupa de înmormântare.

Remarca ei amuzantă îl ului. Târziu își dădu seama că rânjea în sus spre ea. Probabil că se gândise că îl prinsese cu manevra ei. Exasperat, apucă bețele rupte ale evantaiului, se ridică și depuse obiectul distrus în mâna ei mică, înmănușată.

El îi întâlni din nou privirea amuzată, observând că femeia nu se hlizea și nici nu era îmbujorată. Nu era o domnișoară proaspăt ieșită de pe băncile școlii.

– Îmi cer scuze pentru incident. Permiteți-mi să îl repar...

– Cred că nu mai are cum să fie reparat, zise ea.

– Insist să vă compensez pentru...

– Pentru necaz și suferință? Ea râse. Vă asigur că moartea evantaiului e chiar o ușurare pentru mine. Uitați, puteți vedea că era foarte urât.

Nu fuseseră prezentați oficial și, cu toate astea, ea îl invitase să se apropie. El decise să-i facă pe plac și să descopere dacă intențiile ei se întindeau și dincolo de butadele amuzante. În timp ce ea spunea ceva despre un magazin prost iluminat și de niște vopsea verde mucegai, el aruncă încă o privire spre gura ei, închipuindu-și buzele acelea umede și umflate de la sărutări. Simți cum i se înfierbântă sângele.

Ea continuă să vorbească într-o manieră degajată de parcă ar fi fost prieteni vechi, și nu străini.

– Chiar și cameristele mele au refuzat să ia evantaiul, zise ea. Așa că am decis să port totuși mizerabilul obiect măcar o dată.

Un lacheu cu o tavă cu pahare de șampanie se opri în dreptul lor. Ea se ridică pe vârfuri ca o balerină ca să pună evantaiul distrus pe tavă. O fi ea minionă, dar fustele conturau un funduleț delicios de rotund. Lui îi plăceau femeile voluptuoase, iar ochiul lui experimentat îi spunea că ea avea trupul unei zeițe.

Sângele începu să-i clocotească. O voia.

În cap i se aprinse un semnal de alarmă. Femeia era probabil măritată, iar el nu se încurca niciodată cu nevestele altor bărbați. Dar poate că nu era. Constată că-și dorea ca ea să fie o văduvă dornică, sătulă de singurătate, căci el intenționa să treacă la fapte.

– Bietul evantai! Să te odihnești în pace! Ea făcu o piruetă și îi oferi un zâmbet strălucitor. Gata, am terminat cu jelitul.

Era extraordinar de deșteaptă, dar fără acel artificiu fragil obișnuit printre cei din înalta societate. El se uită la ea cu dorința în priviri.

– Acum, că înmormântarea s-a terminat, poate îmi veți permite să vă însoțesc până la masa cu răcoritoare.

„Și apoi spre un loc mai ferit“, își spuse în sinea lui.

– Sunteți prea amabil, dar trebuie să mă întorc la prietenii mei.

El simți cum îl cuprinde o senzație de triumf. Ea spusese prietenii, dar nu făcuse referire la un soț.

– Îmi permiteți să mă bucur de plăcerea companiei dumneavoastră un pic mai mult? Intenționez să vă conving să-mi acceptați oferta.

– Am zeci de alte evantaie, zise ea. Scuzele dumneavoastră sunt mai mult decât de-ajuns.

Ea intenționa să joace tare. De când ajunsese la majorat, femeile îl urmăriseră întotdeauna. Perspectiva unei vânători îi atâța sângele. Dar trebuia să acționeze cu atenție. Dacă o judeca greșit, ea se va simți jignită. Pe buze îi apărură umbra unui zâmbet. Știa exact ce carte să joace.

El băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită gravată.

– Uitați! În cazul în care vă răzgândiți, îmi puteți trimite o misivă.

Dacă ea refuza, atunci el avea să știe răspunsul. Dar dacă accepta, el îi va cunoaște numele. Și în curând o va cunoaște și pe ea.

Când ea dădu să se întindă după cartea de vizită, el își ținu răsufarea. „Ia-o, micuță fermecătoare! O să te duc spre stele întreaga noapte.“

Ea ezită, apoi se uită la cartea de vizită. Ochii ei ca de păpușă se măriră cât roțile de la trăsură. Făcu o reverență, mormăi ceva ininteligibil și dispăru în mulțime.

Plecarea ei bruscă îl luă pe nepregătite. Făcu doi pași în căutarea ei, dar mulțimea o înghițișe. Părea evident că nu știuse dinainte cine era el. Dar de ce fugise?

– Aici erai.

Auzind vocea lui Hawk, Tristan se întoarse.

— Am încercat să te salvez, zise Hawk, dar m-a deturnat Lady Durmont. Deci, spune-mi, cine era micuța frumusețe neîndemânică de care ai fost acostat?

— Nu am idee, răspunse Tristan. Înțeleg că nici tu nu o cunoști.

— Nu i-am văzut fața, se încruntă Hawk. Ce naiba te-a apucat să faci conversație cu o femeie necunoscută?

— Am călcat pe evantaiul ei.

Hawk scoase un sunet de dezgust.

— Urmează-mă!

În timp ce se îndepărta împreună cu prietenul lui, Tristan se încruntă, întrebându-se cum putuse să interpreteze greșit semnalele fetei. Pe de altă parte, femeile care-l urmăreau nu făceau nici un secret din intențiile lor ilicite și sugestiile lor riscante. Femeia misterioasă îl surprinsese și îl făcuse curios, dar nu mușcase momeala, așa că și-o alungă din minte.

Hawk îl conduse spre o nișă în perete unde era plasată o statuie înaripată a Fortunei, zeița norocului și a sortii.

— Bătrâne, trebuie să fii mai atent, zise Hawk, găștele astea sunt disperate. Una dintre ele te poate pune într-o situație compromițătoare.

Tristan pufni.

— Un avertisment pe invers. Femeia dezământată seduce un burlac neprihănit.

— Sunt suficient de multe intrigante pe piața matrimonială care ar renunța și la virtute ca să se mărite cu un duce.

— Ridicol!

El nu ar cădea într-o asemenea capcană.

— Uită de afacerea cu soția deocamdată, zise Hawk. Nu trebuie să te grăbești să ajungi în fața altarului.

— Am lăsat ducatul neasigurat timp de treisprezece ani. „Din motive perfect justificate“, își reaminti el.

— Ești hotărât să te însori, oftă Hawk din toți rărunchii.

— Hotărât, da. Dar nu e sigur că voi și reuși.

— Ca de obicei, ai talentul să complici lucrurile. Ai noroc. Am un plan strălucit.

— Ar trebui să fie amuzant, făcu Tristan.

— E simplu, continuă Hawk, alege-o pe cea mai frumoasă dintre tinerele din sala de bal, asigură-te că-i ești prezentat și invit-o la dans.

Apoi fă-i mâine o vizită și cere-o de soție. În mai puțin de douăzeci și patru de ore vei fi un bărbat logodit.

– Asta numești tu un plan strălucit?

– Ce are? se interesă Hawk cu brațele încrucișate.

– Cele mai multe dintre frumusețile astea sunt vanitoase, proaste și neîndemânaticе, pufni Tristan.

– Vrei o soție urâtă?

– Nu asta am vrut să spun, se încruntă Tristan.

– Atunci ce naiba vrei?

– O femeie elegantă, respectabilă și cu bun-simț. Voia mai mult, dar nu avea de gând să-și mărturisească fanteziile.

– Adică vrei o soție plicticoasă și banală, așa că nu trebuie să cauți mai departe de peretele ăla, făcu Hawk și arată spre un grup de fete jalnice la înfățișare, care stăteau lângă văduve.

Tristan dădu să se întoarcă când o văzu pe domnișoara amuzantă cu care se întreținuse mai devreme. Simți cum inima începe să-i bată mai tare. Ea conducea doi tinerei spre fetele cu privirea tristă. Lumina blândă a candelabrului îi lumina părul auriu.

Peste câteva minute, ambii tinerei conduceau două dintre mize spre ringul de dans. Femeia răspunzătoare pentru această răsturnare de situație își strânse mâinile înmănușate. În timp ce privea cuplurile, buzele ei pline se rotunjiră într-un zâmbet visător și ochii i se îmblânziră. Transfigurat, Tristan uită să mai respire. Ultima oară văzuse o expresie asemănătoare pe chipul unei femei după o partidă viguroasă de amor.

Apoi Lord Broughton și tânăra lui soție se apropiară de ea. Toate semnele unei seducătoare se șterseră de pe fața doamnei când își îndreptă atenția spre ei.

– Ea e, zise Tristan.

– Cine? vru să știe Hawk cu ochii mijiți.

– Femeia cu care am vorbit mai devreme. Stă lângă Broughton și soția lui.

– Dumnezeu să ne ajute, e domnișoara Mansfield.

Domnișoara Mansfield? Era o tânără virtuoasă, nemăritată? La naiba! Aproape că-i făcuse o propunere indecentă.

– N-ai auzit niciodată de ea? răsă Hawk.

– Ești evident nerăbdător să mă informezi, bombăni Tristan.

– Le găsește soți tuturor rășuștelor urâte din Londra, zise Hawk ridicând din sprâncene.

— Îți bați joc de mine, pufni Tristan.

— Nu glumesc. Nu i se spune degeaba Domnișoara Prinde-bărbați, făcu Hawk. Femeia e o primejdie pentru burlaci. Bunul Broughton e un exemplu perfect.

Bunul Broughton privi zâmbind spre soția lui blondă și drăgălașă. Omul arăta de parcă suferea de pasiune neînfrănată, ceva ce femeile eufemistic numeau iubire.

Hawk se uită suspicios la Tristan.

— De ce ești așa de interesat de ea?

— Din pură curiozitate, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Las-o baltă! Ai crezut că era disponibilă pentru un flirt.

Tristan n-avea să admită niciodată asta. Fără îndoială că era săracă precum un șoarece-n biserică, fără legături cu nobilimea. Probabil că alesese să facă pe pețitoarea, în loc să ocupe un post de cameristă sau de guvernantă. Și probabil că primise o invitație la bal doar pentru că îi găsise lui Broughton o soție.

Își dorea ca ea să nu fi refuzat oferta lui de a plăti pentru evantai. Dar îi înțelegea prea bine mândria și, deși alesese o slujbă ciudată, nu putea să nu recunoască faptul că reușise să găsească soția potrivită pentru Broughton.

Simți cum îl cuprinde un frison. Nu, nu se va înjosi să-i ceară să-i găsească o soție. Aproape că și vedea titlurile din ziarele de scandal. „Disperatul duce a apelat la o pețitoare.”

Nu era disperat. Însă era un afurisit de duce! Doar făcând un semn din deget și putea să aibă orice femeie dorea. Problema era că nu voia o femeie oarecare. El își stabilise deja cerințele pentru soția ideală.

Nu-i mai rămânea decât să găsească pe cineva care să întrunească toate acele criterii.

Se gândi cum va petrece săptămână după săptămână pe la bali în căutarea unei soții. Se gândi cum va mai aduna la avantaje, batiste și umbreluțe. Se gândi la nevoia sa de a avea un moștenitor. Șansele sale de a găsi ducesa perfectă păreau infime în cel mai bun caz.

Tristan se uită din nou la domnișoara Mansfield și se răzgândi. Ea avea nevoie de bani. El avea nevoie de o soție. Pentru prețul corect, domnișoara Mansfield va păstra secretul cu privire la implicarea ei, dezvăluind-o doar fetei alese și familiei recunoscătoare.

Se încruntă, dându-și seama că luase decizia bazându-se pe un singur exemplu – Broughton. Să o angajeze pe domnișoara Mansfield

reprezenta un risc, dar dacă eforturile ei se dovedeau nesatisfăcătoare, o putea concedia. În realitate, exista un risc și mai mare. Căsătoria se încheia pe viață și, la cum stăteau lucrurile acum, el era în mare pericol de-a se lega pentru totdeauna de o soție nepotrivită. Sau să rămână chiar fără soție, în ritmul ăsta.

Tristan evaluează situația și-și dădu seama că avea două opțiuni: să-și continue căutările la întâmplare sau să o angajeze pe domnișoara Mansfield. După săptămâni chinuitoare petrecute în căutarea soției ideale, peșitoarea câștigă de departe.

Desigur, nu avea nici o intenție să-i comunice asta și prietenului său.

– Mă duc să-i salut pe Lord și pe Lady Broughton.

– Chestia asta cu căsătoria ți-a încetoșat mințile, pufni Hawk.

– Nu prea înțeleg ce ți se pare așa de amuzant.

– Domnișoara Mansfield e o celibatară convinsă, zise Hawk, bătându-l pe umăr. Felicitări, bătrâne! Tocmai ai ales-o pe singura femeie din regat care nu o să se mărite cu tine.

Tesei Mansfield îi venea să-și tragă palme.

Dumnezeule, practic flirtase cu acel crai, cu ducele de Shelbourne! Nu-l mai văzuse până în seara aceea, dar îi cunoștea reputația. Craiul gentilom i se spunea. Toată lumea zicea că nu juca în exces jocuri de noroc. Se zicea și că nu seducea niciodată femei inocente. Dar orice altă femeie părea să fie potrivită.

Se mândrea cu talentul ei de a depista craii de la douăzeci de pași. Însă acest crai o păcălise cu felul său agreabil de a fi. Dar ea știa cum își foloseau craii șarmul ca să-și dezarmeze potențialele victime. Își aminti zâmbetul lent al ducelui și trebui să admită că se lăsase cucerită de chipul lui frumos.

Tessa se îngrozi când își aminti cum turuise ca o moară stricăță. El trebuie să fi crezut că scăpase intenționat evantaiul, la fel ca fetele acelea năroade despre care citea în ziarele de scandal. O, ce înjositor!

Trase aer în piept și-și reaminti că nu avea să-l mai reîntâlnească. Slavă Domnului!

– Mă bucur să te văd, Tessa, mi-a fost dor de tine.

Tessa își îndreptă din nou atenția spre Anne, fosta ei companioană și cea mai bună prietenă.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Ochii lui Anne se împăienjeniră de lacrimi.

– Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea avea o căsnicie atât de fericită. Ai făcut ca toate visurile mele să se împlinească!

Timp de un an, Tessa îi încurajase pe Anne Mortland şi pe lordul Broughton. De mai multe ori se temuse că relaţia nu va avea un final fericit, dar cu un pic de noroc şi iubire adevărată, totul culminase cu această căsătorie de poveste.

Tessa se uită la lordul Broughton.

– Arătaţi bine, milord.

– Sunt cel mai fericit bărbat, răspunse Broughton şi se uită cu adoraţie la soţia lui.

Tessa simţi cum i se strânge inima de dorinţă pentru ceva ce nu va putea avea niciodată. Anne o apucă de braţ.

– Tessa, uită-te repede! N-ai vrea să ratezi dansul lui Jane.

Tessa se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de mulţime. Reuşă să vadă un pic din noua ei însoţitoare, Jane Powell, dar apropierea rapidă a doi domni foarte eleganţi îi distrase atenţia. În timp ce se apropiau, inima ei începu să bubuie. Îl recunoscu pe bărbatul înalt cu părul negru ciufulit. Era ducele de Shelbourne. Se întoarse, sperând că el n-o văzuse. Spre groaza ei, Shelbourne şi celălalt gentleman se apropiau de lordul Broughton.

– Shelbourne, Hawk, ce plăcere neaşteptată, zise Broughton, frecându-şi mâinile.

Tessa se uită spre candelabru, dorindu-şi să se poată topi la fel ca ceara lumânărilor. Când fugise, probabil se gândise că ea ar fi vrut ca el să o urmărească. Privind în urmă îşi dădu seama că avusese un comportament vinovat şi uşor prostesc. Arboră un zâmbet senin când lordul Broughton o prezentă ducelui şi lordului Hawkfield. Făcu o reverenţă şi se ridică descoperind că Shelbourne se uita la ea. În lumina candelabrului ea îi văzu ochii albaştri ca marea, conturaţi de gene dese, negre.

– Domnişoara Mansfield şi soţia mea sunt prietene, zise lordul Broughton. Ea e răspunzătoare de fericita uniune.

Lordul Hawkfield ridică din sprâncene într-o manieră exagerată.

– Vorbiţi serios? O peţitoare? Ce bine ar fi fost să fi aflat de talentele dumneavoastră, domnişoară Mansfield când surorile mele erau nemăritate. Aţi fi putut să mă salvaţi de la osteneala de a le găsi soţi.

Tonul lui ironic o enervă. Avusese de-a face cu mulţi ca el, întotdeauna gata să-i ia talentul în răs.

– Nici nu știam că am un concurent. Sau vă ocupați doar cu pețitul pentru rude?

– Talentul său autoproclamat e mult supraestimat.

– Asta ar trebui să mă liniștească? întrebă ea ridicând din sprâncene.

– N-avea oricum nici o șansă în fața dumneavoastră.

Vocea lui baritonă îi provocă un fior plăcut pe brațe. Își reaminti în gând: „E un crai, e un crai, e un crai.“

Muzica se termină, lordul Hawkfield se scuză și dispăru în mulțime. Ducele se uită la ea, apoi se apropie.

Ea se uită la el precaută. Oare nu vedea că dorea să fie lăsată în pace?

– Îmi cer scuze că v-am reținut atât de mult mai devreme, zise el. Fără o prezentare oficială, mă tem să nu vă fi supărat.

El se scuză ca un gentleman, chiar dacă fusese la fel de mult și vina ei, poate chiar mai mult, pentru că ea vorbise cel mai mult.

– Scuzele nu sunt necesare. Circumstanțele au fost neobișnuite.

El își înclină capul. Deși nu zâmbea, buzele lui aveau o curbură naturală. Nu avea chipul drăgălaș al unui dandy. O, nu, absolut deloc. Sprâncenele dese, pomeții ascuțiți și bărbia pătrătoasă erau foarte masculine. Nu era de mirare că femeile oftau la vederea perfecțiunii sale. Nu, nu chiar perfect, se gândi ea, observând o ușoară umbră de-a lungul bărbiei sale și deasupra buzei pline. Valetul său probabil că trebuia să-l bărbierească de două ori pe zi. Simți cum i se înfioară pielea la vederea acestei dovezi de masculinitate.

– Aș dori să vă rog ceva, se auzi vocea lui profundă și irezistibilă ca o ceașcă de ciocolată.

Inima ei palpită la tonul jos și seducător din vocea lui. Își închipuise că era invulnerabilă la astfel de trucuri, dar evident că trădătorul ei corp nu era.

– Aș putea să vă fac mâine după-amiază o vizită? întrebă el.

– Excelența Voastră, dacă e vorba despre evantai, v-aș ruga să uitați incidentul.

Iată, asta ar trebui să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

– Nu e vorba despre evantai, zise el. Am întâlniri în prima parte a după-amiezii. Aș putea să vă vizitez la ora patru?

Ea îl privi suspicioasă.

– De ce nu puteți să-mi spuneți acum despre ce e vorba?

– Aș prefera să discutăm în particular, dacă sunteți de acord.

În particular? Voia oare să-i facă o propunere necuviincioasă? Apoi bunul-simț câștigă. Un crai atât de chipeș nu avea nici un interes de la o celibatară durdulie.

— Văd că ezitați, zise el, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet ușor. N-aș putea să vă fac vreun reproș, după cât v-am speriat mai devreme.

— N-am fost speriată, zise ea și-și înălță mândră bărbia.

Câtă lăudăroșenie! Fugise de parcă ar fi citit numele diavolului însuși pe cartea de vizită.

— Mă voi supune, desigur, deciziei dumneavoastră, continuă el și se uită în ochii ei cu atâta intensitate, încât ea încremeni ca un iepure în pădure.

O atrăgea fermecând-o și subjugând-o cu ochii lui albaștri. Simțea atracția propunerii ei ca pe un curent iute. Și totul în ea striga să accepte.

— Prea bine, zise ea fără suflu.

— Mulțumesc. Pe mâine. El schiță o plecăciune formală și se îndepărtă.

Ea răsufală ușurată. Doamne sfinte, o sedusese ca să-i accepte solicitarea.

Anne se apropie de ea, folosind evantaiul ca să-și ascundă vocea.

— Ce-ați discutat tu și ducele?

Tessa se gândi că era mai bine să nu dezvăluie vizita anunțată a acestuia, până când nu afla ce dorea ducele.

— Nimic important.

Dar el voia ceva de la ea. Își înăbuși un tremur.

— A vorbit destul de mult cu tine, observă Anne. Trebuie să-mi spui ce ți-a zis.

— Acorzi prea multă importanță momentului.

Oare de ce îi permisesese să-i sucească mințile?

— Arăta ca un lup înfometat. Stai departe de el, zise Anne. E foarte respectat pentru activitatea sa politică, dar chiar și Geoffrey a recunoscut că ducele are o anume reputație în privința femeilor. Probabil că are un răboj pe stâlpul patului.

— Sunt sigură că nu are de gând să mai creșteze încă o linie pentru o fată bătrână ca mine.

— Nu ai decât douăzeci și șase de ani, zise Anne. De ce trebuie tot timpul să te prezinți atât de modest?

Ea ignoră întrebarea prietenei ei.

— Nu-ți face griji! Nu sunt în pericol să cad în brațele unui crai.

Chiar dacă o convinsese să-i accepte vizita, în ciuda reținerii ei. Anne se apropie și mai mult.

– Are reputația unui amant legendar. Femeile i se aruncă în cale. Am auzit că poate convinge o femeie să facă ce dorește el doar privind-o.

Tessa înghiți în sec, știind că era adevărat.

Anne studie mulțimea, apoi o apucă pe Tessa de braț.

– Uite-l acolo lângă foc! O vezi pe femeia aceea de lângă el? E Lady Endicott, o văduvă respectabilă pe vremuri – până când l-a întâlnit pe Shelbourne.

Tessa se uită în direcția indicată. O femeie frumoasă, brunetă, înaltă, cu pene de culoarea jadului la bentiță își trecea degetul peste reverul lui Shelbourne. Apoi văduva se sprijini de el și-i șopti ceva la ureche. El își întoarse capul și îi atinse lobul urechii.

Tessa rămase cu gura căscată. Sfinte Dumnezeule! Ea îl invitase pe craiul ăsta nerușinat în salonul ei.

El își dezveli dinții într-un zâmbet șmecheresc. Apoi îi făcu cu ochiul femeii și se îndepărtă.

– Cum poate să flirteze cu atâta nerușinare când e și sora lui de față? se întrebă Anne pe un ton revoltat.

Tessa se întoarse cu fața la Anne.

– Sora lui?

– Lady Julianne, zise Anne. Dansează cu lordul Holbrook.

Tânăra femeie cu păr negru râse în timp ce sălta pe lângă partenerul ei. Tenul ei strălucea de tinerețe, și rochia ei aurie îi pune perfect în valoare silueta zveltă. Tessa simți în gât nodul invidiei. Cu multă vreme în urmă ratase ocazia de a avea și ea un sezon. De cele mai multe ori refuza să se lase copleșită de trecut, dar din când în când inima îi era umbrată de tristețe.

Anne se uită la Tessa.

– Se zvonește că lady Julianne a refuzat mai mult de o duzină de cereri în căsătorie, de la debutul ei în societate, în urmă cu trei ani.

– Pare foarte specială.

– Poate că fratele ei este foarte special, zise Anne. Cineva a zis că, în opinia ducelui, nici un bărbat nu e destul de bun pentru sora lui.

Tessa încremeni. Oare voia să o roage să-i găsească surorii lui un soț? Nu, cu siguranță că se va baza pe sfaturile mamei lui. Dar atunci de ce insistase să o viziteze?

Capitolul 2

La trei și jumătate, Tessa puse deoparte cartea pe care o citea, se duse la fereastră și se uită pe afară. Umbrele casei se întindeau până la jumătatea distanței spre porțile din fier forjat. O trăsură cu roți galbene enorme hurducăi pe drum, împrôșcând apa din bălțile formate în urma ploii de mai devreme.

Ce voia Shelbourne? Întrebarea o obseda ca un refren. Cu o noapte înainte se tot răsucise și se învărtise în pat, încercând să ghicească, dar nu găsea nici măcar o singură explicație rezonabilă.

Gravesend intră târându-și picioarele, cu o expresie solemnă pe chipul plin de riduri. Tessa îi zâmbi majordomului ei credincios.

– Arăți foarte elegant azi, îi zise ea.

– Totul este pregătit pentru vizita ducelui, răspunse acesta, trăgându-se de revere.

– Mulțumesc Gravesend, zise ea. E o ușurare pentru mine.

Îl privi pe bătrânul majordom care se îndrepta spre ușă cu un zâmbet pe chip. Îl servise pe răposatul ei unchi timp de mulți ani și refuzase să se retragă la pensie, pentru că simțea că are o obligație față de ea.

– O, am făcut numai greșeli, zise Jane Powell.

Tessa se duse la masa rotundă unde stătea noua ei companioană, desfăcând o cusătură.

– Probleme?

Jane puse broderia jos și își dădu părul roșu la o parte.

– Mărturisesc să sunt foarte agitată. Nici în cele mai îndrăznețe visuri nu mi-am putut închipui că voi cunoaște un duce adevărat.

– Nu trebuie să faci nimic altceva decât să brodezi în tăcere.

– Promit să nu scot un sunet, zise Jane cu o expresie îngrijorată.

– Sunt sigură că o să te descurci foarte bine, spuse Tessa și se așeză lângă ea. Înainte să sosească ducele, mai e o chestiune pe care trebuie să o abordez. Ceea ce se va discuta azi nu părește această încăpere.

– O, da, desigur. Am buzele cusute, zise ea și-și trecu un deget peste gură.

Bătăia ciocănelului de la ușa de la intrare o sperie pe Tessa. Se uită la ceas și văzu că era patru fără un sfert. Oare ducele venise mai

devreme? Se duse la canapea și se așeză pe o pernă, fără să se sprijine pe spătarul curbat din mahon, sub formă de scut.

Când se auziră pași pe scări, stomacul ei tresări ca un pește în undiță. Își spuse că nu avea de ce să se îngrijoreze. Doar faptul că nu știa despre ce era vorba o făcea agitată.

Gravesend intră, își umflă pieptul și-l anunță pe duce.

Tessa îi zâmbi lui Gravesend, se ridică și făcu o reverență la intrarea lui Shelbourne.

Când făcu plecăciunea, mișcările lui fură rapide și eficiente.

– Domnișoară Mansfield, vă mulțumesc că m-ați primit.

Ea o prezentă pe însoțitoarea ei și îi indică unul dintre fotoliile din fața ei.

– Doriți să luați loc?

Ea simți cum i se strânge inima când el se îndreptă spre fotoliu. În lumina zilei, silueta lui impozantă și fizicul puternic dominau întreg salonul. Fiecare centimetru din trupul sculptat al acestui bărbat amintea de strămoșii săi războinici. Și-l putea închipui foarte ușor cu sabia în mână, luând cu asalt zidurile unui castel.

După ce se așezară, Tessa se uită întrebător la el.

– Pot să vă ofer niște ceai?

– Nu, mulțumesc.

Ea îl privi așteptând. El bătu darabana cu degetele pe brațul fotoliului în timp ce studia salonul. Și-l închipui din perspectiva lui. Fără îndoială că pereții de un verde palid, cu stucatură sub formă de falduri și panglici, erau prea feminini pentru gustul lui.

Ducele își întoarse privirea spre ea.

– De unde e familia dumneavoastră?

– Nu am familie, răspunse ea cu o ușoară înțepătură în inimă.

– Îmi pare sincer rău pentru nefericirea dumneavoastră, zise el.

– Mă consider destul de norocoasă. Am prieteni minunați și domnișoara Powell e o însoțitoare perfectă.

El rămase un pic pe gânduri, studiind-o.

– Ați preluat frâiele vieții dumneavoastră în ciuda unei situații dificile. O calitate admirabilă!

Lauda lui neașteptată o luă prin surprindere. Știa că lumea bună îi privea independența cu suspiciune.

După o tăcere jenantă, Tessa își dădu seama că ea va trebui să înceapă conversația.

– Lady Broughton mi-a arătat-o aseară pe sora dumneavoastră. E o tânără încântătoare.

– Vă mulțumesc în numele ei. Ducele se uită spre Jane și apoi își îndreaptă atenția asupra Tessei. Domnișoară Mansfield, aș dori să discut ceva cu dumneavoastră în particular. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

Tessa ezita. Nu era tocmai în regulă să ai o întrevedere singură cu un domn, asta dacă nu ieșeai la o plimbare într-o trăsură deschisă. Era evident că nu avea de gând să vorbească în fața însoțitoarei ei. Spiritul practic trebuia să primeze – altminteri avea să moară de curiozitate.

– Jane, zise Tessa, întorcându-se spre însoțitoarea ei. Lumina de aici nu mai e potrivită pentru brodat. Te poți duce în camera ta ca să termini.

Cu ochii mari, Jane ieși din salon, lăsându-și în urmă coșul cu broderia. Tessa își reținu un zâmbet observând zăpăceala lui Jane.

Când ușa se închise, Shelbourne își îndreptă spatele.

– Îmi cer scuze pentru că am cerut să vă vorbesc în particular. V-am pus în pericol reputația. N-aș fi făcut-o dacă nu aș fi considerat că e absolut necesar.

– Eu îmi asum responsabilitatea deciziilor mele, Excelența Voastră. Cum chestiunea e delicată, e în interesul amândurora ca această conversație să rămână între noi.

– Mulțumesc, răspunse el.

Ea îl respecta pentru faptul că admisesese că îi risca reputația, dar încă nu aflase despre ce era vorba.

– M-ați ținut în suspans. Cum aș putea să vă ajut?

– Aș dori să vă angajez.

Ea încremeni. Insistase să-i vorbească în particular. Intenționa oare să o angajeze... ca amantă?

Ducele o privi cu multă curiozitate.

– Seara trecută am înțeles că oferiți servicii de pețitoare.

Umerii ei se relaxară și răsuflă ușurată.

– Nu fac o afacere din pețit.

– Chiar și așa, aș dori să vă recompensez pentru eforturi, zise el. Spuneți un preț rezonabil și mă voi asigura că primiți jumătate la încheierea înțelegerii și restul la încheierea cu succes a comenzii.

– Nu am nevoie de remunerație.

Prin grija răposatului ei unchi, ea moștenise o avere considerabilă.

Sprâncenele lui negre se încruntară.

– Cu siguranță doriți ceva în schimb.

Ea scutură din cap.

– Activitățile mele de pețitoare sunt complet altruiste.

– Prea bine, zise el, sunt pregătit să vă ofer informațiile necesare care să vă ajute în căutările dumneavoastră.

Până la urmă căuta un soț pentru sora lui.

– Oricât aș fi de flatată, mă tem că mama dumneavoastră ar avea de obiectat dacă aș căuta un soț pentru Lady Julianne.

– M-ați înțeles greșit, se încruntă el. Nu vă solicit serviciile pentru sora mea.

O, Doamne! Făcuse o greșeală. De câte ori n-o avertizase unchiul George să nu mai facă presupuneri?

– Excelența Voastră, cine este norocoasa viitoare mireasă?

El își ridică colțurile buzelor într-un zâmbet ușor.

– Dacă știam asta, nu mai aveam nevoie de serviciile dumneavoastră.

– Vreți ca eu să vă găsesc o soție? spuse și căscă ochii la el.

– Da.

Ea nu-și putea închipui vreun bărbat care să-i solicite serviciile, cu atât mai puțin un duce.

– Sunteți cel mai râvnit burlac al Angliei. De ce ați avea nevoie de ajutorul meu?

– Căutarea unei soții e o afacere riscantă. Și cum nu mă bazez niciodată pe noroc, am decis să consult un expert.

Tessa se gândi că se săturase să tot evite evantaie, batiste și umbreluțe.

– În chestiunile matrimoniale întotdeauna e nevoie și de noroc. Eu doar facilitez ocaziile pentru cei care au prea puține opțiuni, zise ea și zâmbi. Dumneavoastră vă confrunțați cu exact opusul acestei probleme.

– Numărul ocaziilor nu are importanță, zise el. Ce contează este alegerea corectă. Asta e esența problemei mele.

– Nu înțeleg.

– Citiți ziarele, domnișoară Mansfield?

– Sunt la curent cu situația dumneavoastră. Vă creează dificultăți?

– Cu o astfel de faimă, nici nu mai îndrăznesc să invit o lady la dans de teamă că ziarele de scandal îmi vor anunța a doua zi logodna.

– O, Doamne, asta este o problemă, recunosc eu ea. Dacă nu sunt prea indiscretă, permiteți-mi să vă întreb ce motiv aveți să vă însu-rați tocmai acum.

El bătu din nou darabana cu degetele.

– De curând mi-am pus ordine în afaceri.

– Ce afaceri? întrebă ea cu ochii mijiiți.

– Poftim? făcu el, și degetele i se opriră.

– Dacă e să fiu de acord să vă ajut, mai întâi trebuie să mă asigur că sunteți un om cu un caracter bun.

Știa deja că el era un crai, dar intenționa să-l facă să se perpeleas-că un pic.

El o privi pe sub genele negre, dese.

– Întotdeauna primiți în salonul dumneavoastră bărbați cu carac-ter infam, domnișoară Mansfield? replică el cu vocea tărăgănată.

– O, nu i-ați văzut cum stăteau înșirați la ușa mea? Este abso-lut uimitor câți ticăloși, bandiți și crai caută să încheie căsătorii respectabile.

Cum ducele zâmbi, la colțurile ochilor îi apărură mici riduri.

– Sunteți mereu așa de ironică? Reușise să devieze discuția cu ușurință, dar ea nu uitase.

– Deci, cum e cu afacerile?

Zâmbetul lui dispăru.

– Am moștenit anumite datorii acum zece ani, dar acum moșia este solvabilă, zise el și făcu o pauză. Unii ar putea să considere deci-zia de a amâna căsătoria ca fiind nebunească.

Ea completă în gând cele nespuse de el. Refuzase să se căsătoreas-că pentru a reumple vistieria moșiei. O fi fost un crai, dar nu era un oportunist care să vâneze averi.

– Consider decizia dumneavoastră foarte onorabilă.

Dacă toți gentlemanii ar fi fost la fel de onorabili, viața ei ar fi luat o turnură diferită.

– Am riscat, un risc care a lăsat ducatul neasigurat pentru mai mulți ani. Tonul vocii și expresia de pe chipul lui exprimau o provo-care. Nu am moștenitor, domnișoară Mansfield.

Ea nu se putu abține să nu-l admire. Decizia lui trebuie să fi fost dificilă și, cu toate acestea, alesese drumul greu, în locul celui ușor.

– Ați făcut alegerea corectă.

În ochii lui apăru o scurtă expresie de surpriză, pe care o ascunse apoi repede.

– V-am răspuns satisfăcător la întrebare?

– Ei bine, sunt curioasă, de ce nu ați cerut sfatul mamei dumneavoastră?

Pe chipul lui apăru o expresie cinică.

– A refuzat să mă ajute.

Tessa rămase cu gura căscată.

– Mama și cu mine nu ne înțelegem atunci când abordăm subiectul viitoarei mele soții, zise el și adăugă după o pauză: Are niște păreri foarte categorice.

Tessa dădu din cap aprobator.

Mai întâlnise și cu alte ocazii mame încăpățănate și știa cât rău puteau face. În mod evident, ducesa încercase să-și impună voința fiului ei. Tessa era de părere că femeile și bărbații trebuiau să aleagă cu inima.

– Întotdeauna îi ascult pe cei care îmi cer ajutorul și încerc să le îndeplinesc dorințele.

– Tocmai de aceea am nevoie de profesionalismul dumneavoastră.

Până acum o convinsese, totuși ea nu putea uita că el era un crai.

– Dacă este să vă găsec o soție, trebuie să fiți de acord cu o condiție.

Chiar în timp ce vorbea, ea își dădu seama că el se va opune.

– Care ar fi condiția? întrebă el.

Ea își ridică bărbia.

– Pentru ca să poată exista un acord marital, trebuie să vă respectați jurămintele de căsătorie.

Ochii lui albaștri sclipiră de neastâmpăr.

– Dacă îmi amintesc bine, există mai multe părți ale acestor jurămintele. Există una anume care vă îngrijorează?

Ea simți cum i se încing obrazii.

– Trebuie să fiți de acord să renunțați la toate celelalte.

El se aplecă și se uită mai întâi peste umărul stâng, apoi peste cel drept.

– Unde sunt?

– Cine? se încruntă ea.

– Cele la care trebuie să renunț. Îi aruncă un zâmbet poznaș. Bănuiesc că aveți nevoie de dovezi.

– Mă luați în râs, dar reputația vă precede.

– De asta ați fugit aseară? se interesă el cu vocea plină de subînțelesuri senzuale.

– N-am fugit. Ea se înroși. M-am grăbit să mă întorc la prietenii mei.

Zâmbetul lui de cunoscător îi stârni temperamentul.

– Spre deosebire de dumneavoastră, eu iau chestiunile de genul acesta foarte în serios, zise ea, și am aflat din sursă cât se poate de sigură că sunteți un crai notoriu.

– Am treizeci de ani și sunt burlac, nu călugăr, zise el.

– V-am văzut flirtând cu Lady Endicott seara trecută, izbucni ea. Negați că ați sedus o doamnă respectabilă?

– Chiar dacă nu vă datorez nici o explicație, voi nega totuși acuzațiile dumneavoastră nefondate, zise el pe un ton înșelător de blând, dar periculos. N-am sedus niciodată pe nimeni. Toate relațiile mele au fost liber consimțite. Toate erau văduve și femei de lume. Nu îmi cer scuze pentru relațiile trecute.

O, nu avea de gând să se cumintească, era tot atât de rău pe cât spusese Anne.

– Trecutul dumneavoastră este un indiciu pentru comportamentul viitor. Nu pot decât să deduc că nu considerați că ar fi ceva rău să vă luați o amantă după căsătorie, iar eu nu susțin infidelitatea.

– Nici eu, zise el pe un ton solemn.

Ea rămase cu gura întredeschisă. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ați făcut o presupunere, fără să mă cunoașteți, zise el. Mă aștept la fidelitate din partea soției mele și îi voi rămâne, la rândul meu, fidel.

Ea îl privi cu suspiciune. Un bărbat cu apetit sexual viguros va ceda tentațiilor.

– De unde pot să știu că vă veți ține de cuvânt?

Ochii lui străluciră cu o expresie diavolească.

– Poate că un raport cu privire la prezența mea în biserică v-ar putea satisface? Sau un martor pentru caracterul meu? Prietenul meu Hawk e un tip cu reputație proastă, dar sunt sigur că ar depune mărturie pentru mine.

– Ar trebui să faceți dumneavoastră asta.

– Atunci, pe onoarea mea.

Ei bine, nu putea să spună că avea dubii cu privire la onoarea lui. Domnii erau sensibili la astfel de chestiuni.

Ochii lui albaștri sclipiră.

– Am trecut testul?

– Până acum, zise ea.

El încerca din nou să o farmece. Trebuia să fie atentă.

– Ați fi un avocat reductibil, zise el.

– Nu cred, dar știu că am talent la pețit.

– Se pare că Broughton e de acord, iar eu îi respect părerea.

Nimeni nu mai vorbise despre cariera ei cu atâta respect. Simți cum se entuziasmează.

Să găsească o soție pentru ducele de Shelbourne ar fi ultima pană din pălăria ei de pețitoare de succes. Nu va avea nici o problemă să-i găsească o soție. Era chipeș, respectabil și agreabil. Unde mai pui că promisese să-i fie fidel viitoarei soții. Ce femeie nu s-ar îndrăgosti de el?

Potențialele beneficii se succedau în mintea ei ca valurile care se loveau de mal la Brighton. Dacă reușea să găsească o soție pentru un duce, toți domnii îi vor căuta serviciile. Atunci va putea să le găsească pereche printre toate acele tinere nefericite care îi solicitau ajutorul printre lacrimi. În sfârșit cariera ei se va bucura de respectul meritat. Își imaginea șoaptele celor din lumea bună în timp ce se plimba printr-o sală de bal. „Iat-o pe pețitoarea ducelui de Shelbourne.“

– Aveți nevoie de un contract? întrebă el.

– Nu, nu cred că e necesar, clipi ea.

– Ah, așadar, lucrați în baza unui acord verbal?

– Hm, cred că i se poate spune și așa.

Instinctul îi spunea că era ceva în neregulă. Puse în balanță vagile ei îndoieli cu avantajele pe care le-ar avea cariera ei de pețitoare. Cum putea să refuze ocazia de a aranja căsătoria deceniului? A secolului?

Încântată de această perspectivă, se ridică și îl privi radioasă pe duce.

– Da, voi fi încântată să vă ajut.

El se ridică din fotoliu, traversă încăperea și-i întinse mâna.

– Ne dăm mâna ca să parafăm înțelegerea?

– Prea bine. Când li se întâlniră mâinile, o senzație de amețeală, ca de la bulele de șampanie, i se urcă la cap.

Palma lui mult mai mare o acoperi pe a ei, făcând-o să se simtă ciudat de calmă. Căldura degetelor lui lungi contrasta cu răceala inelului. Ca prin vis, își ridică încet privirea, dincolo de pieptul său impresionant, și își lăsă capul pe spate, doar pentru a se pierde în ochii lui albaștri.

Pleoapele sale cu gene dese negre se închiseră puțin, iar expresia arzătoare din ochii lui o captivă. Parfumul discret de lemn de santal îi invadă simțurile, făcând-o să se simtă amețită de o dorință interzisă.

Când el îi dădu drumul la mână, ea expiră, deși încă mai tremura din toate încheieturile. Ce se întâmpla cu ea? Își zise că era doar emoționată că va reuși să aranjeze cea mai importantă căsătorie din înalta societate.

Ducele își duse mâna la buzunar, iar ea zări scutul heraldic de pe inelul de aur. Apoi scoase o bucată împăturită de pergament din buzunar și i-o întinse.

— Iată o descriere a soției pe care o doresc.

Simți o ușoară neliniște când despături hârtia și citi cele scrise.

Soția mea ar trebui să aibă cel puțin douăzeci și unu de ani, să nu mai fi fost căsătorită și să fie de viță nobilă. Candidata trebuie să știe să planifice evenimente sociale și să comande servitorii. Trebuie să știe să poarte o conversație inteligentă, care să includă și alte subiecte în afară de baluri și bonete. O altă cerință este să aibă o judecată sănătoasă, bazată mai degrabă pe rațiune, decât pe emoție. Alte trăsături dorite includ grație, simțul datoriei, modestie și bună-cuviință. Mai presus de orice, trebuie să fie virtuoasă și să aibă o reputație inatacabilă.

Un dangăt puternic, amintindu-i parcă de clopotele catedralei St. Paul, îi răsună în urechi. Descrierea pe care i-o dăduse aducea cu un anunț pentru căutarea unei servitoare.

— Mai e o calitate importantă pe care am omis s-o includ. El făcu o scurtă pauză, evaluând-o parcă. Ar trebui să pot detecta măcar o urmă de... pasiune în firea doamnei.

Ea rămase cu gura căscată.

— V-am șocat? se amuză el.

— Ați spus că vreți o soție respectabilă, zise ea bătând cu degetul pe hârtie.

— Așa e, dar intenționez să rămân fidel și am nevoie de o soție care să renunțe la inhibiții, explică el.

— Nu, exclamă ea, vreți imposibilul — o curtezană virtuoasă!

— Vreau un inger în sala de bal și o seducătoare... în particular.

Ea simți cum îi ia foc fața.

– Nu puteți gusta vinul și să decideți că nu vă place. Nu aveți de unde să vă dați seama de așa ceva.

Privirea lui coborî spre gura ei. Își ridică pleoapele cu gene grele cu o lentoare agonizantă.

– Voi ști, zise el.

Vocea lui joasă, catifelată îi stârni un foc în abdomen. Temându-se că se va topi de-a dreptul la picioarele lui, ea se întoarse pe canapea, puse hârtia deoparte și își folosi evantaiul.

Când el se așeză la loc în fotoliu, ea se uită la el. La vederea expresiei cunoscătoare din ochii lui, își închise brusc evantaiul.

– Ați uitat cel mai important ingredient dintr-o căsnicie fericită.

– O, și care ar fi acela? se interesă el.

– Dragostea, zise ea și-și ridică bărbia.

Ochii lui se umplură de sarcasm.

– Cred că oamenii confundă adesea dragostea cu ceva mult mai comun.

Dorință. Cuvântul nerostit plutea în aer. O doamnă ar trebui să se înroșească la sensul scandalos la care se referea el, dar, dacă ar fi făcut-o, el și-ar fi savurat triumful asupra ei. Plus că era jignită de cât de lejer ignora el chestiunile inimii.

– Eu cred că iubirea ne diferențiază de lumea animală, zise ea.

– Eu cred că judecata și rațiunea ne diferențiază de animale, replică el.

– Mă tem că e vorba de o neînțelegere, zise ea. Eu nu intermediez decât relații bazate pe iubire.

– Domnișoară Mansfield, nu mă recomandă nimic în materie de cuvinte sau de gesturi tandre, dar îmi iau responsabilitățile foarte în serios. Toți cei care depind de mine se bucură de siguranță și de securitate. Nu pot să promit că mă voi însura din dragoste, dar promit să-mi tratez soția cu respect și demnitate.

Tessa ezită. Existau destule femei singure și cu avere puțină, fără vreo perspectivă de căsătorie care ar apuca cu amândouă mâinile oferta lui ca să-și asigure viitorul. Dar totul în ea se revolta împotriva unei căsătorii reci, de conveniență. Vorbise îndelung cu multe fete disperate și, de fiecare dată, toate recunoscuseră că tânjeau să se mărite din dragoste.

Își reaminti cuvintele unchiului său, rostite cu opt ani în urmă și care-i schimbaseră viața pentru totdeauna.

„Nu aş permite niciodată să petreci o viaţă de nefericire cu un bărbat care nu te iubeşte.“

Era tânără şi ignorantă şi nu-şi dăduse seama că valorile şi convingerile unchiului ei erau foarte diferite de cele ale societăţii. De atunci auzise de prea multe tinere femei forţate să accepte căsătorii aranjate. Cei mai mulţi părinţi din lumea bună puneau preţ doar pe titluri nobile şi pe avere. Acei părinţi aveau şi o mare putere asupra fiilor şi fiicelor lor.

Tessa se cutremură. Nu putea să intermedieze o relaţie acolo unde nu exista nici măcar o speranţă de a se dezvolta dragostea.

Trase aer în piept, pregătită să-l refuze. Maxilarul lui se încordă, semn că îşi dăduse seama de asta. Fără îndoială era obişnuit ca toată lumea să-i îndeplinească dorinţele, dar ea nu-şi va sacrifica principiile, nici măcar pentru un duce.

Dar, dacă îl refuza, el se va căsători totuşi fără să simtă dragoste. Dar dacă îl ajuta, poate că reuşea să-l convingă să se însoare din dragoste.

Îşi aminti de ceva ce-i spusese unchiul George, pe patul de moarte. „Lucrurile se întâmplă cu un scop.“

Simţi furnicături pe dosul palmelor. Acesta era momentul în care ştiu că era menirea ei să-i deschidă ducelui inima spre iubire.

– Prea bine, Excelenţa Voastră. O să vă ajut.

El păru surprins, dar îşi reveni repede.

– Excelent. Ne punem de acord pentru o săptămână?

– Pentru ce? Întrebă ea şi clipi nedumerită.

– Ca să mă prezentaţi viitoarei mele soţii, zise el ridicând din umeri.

Intenţiona să o ceară pe loc? Ea îşi dresе glasul:

– De regulă, trebuie să existe o perioadă de curtare înainte.

– A, da desigur, zise el, în timp ce pieptul i se scutura de un râs reţinut. O perioadă scurtă de curtare îmi va permite să verific dacă este vorba de o candidată potrivită.

– Vă face plăcere să mă tachinaţi, replică ea.

– Lăsând tachinarea la o parte, mă aştept să începeţi imediat. Am pierdut deja o lună şi nu doresc să mai amân chestiunea. Odată ce iau o decizie, acţionez rapid.

Se părea că omul nu avea nici urmă de romantism în el. Din nou începură să o chinuie îndoielile, dar dacă nu-l ajuta pe duce, probabil că va găsi pe altcineva dispus să-i ofere ce-şi dorea. Cineva căruia să nu-i pese dacă era vorba de o căsnicie fericită sau nu.

Desigur că trebuia să-l convingă să renunțe să-și aleagă soția bazându-se pe descrierea lui ridicolă, dar va deschide discuția abia când el va fi pregătit să asculte.

– S-ar putea să fie mai multe tinere care să îndeplinească criteriile dumneavoastră.

Își spuse că acele criterii erau așa de greu de îndeplinit, încât banuia că va respinge o candidată după cealaltă.

– Vă gândiți la mai multe tinere? întrebă el.

– Da, dar mai întâi aș dori să analizez lucrurile cu atenție.

El părea sceptic.

Tessa continuă înainte ca el să poată obiecta:

– Ați fi dispus să luați în considerare mai mult decât o candidată? N-aș vrea să resping din start o tânără care s-ar putea să vă placă.

– Presupun că da, deși mi se pare puțin probabil să găsiți mai mult de una. Cu toate astea, faptul că doriți să vă pregătiți e în favoarea dumneavoastră.

Ea zâmbi. Dacă totul mergea bine, cariera ei va fi un succes după această căsătorie.

– Mai am încă o cerință pentru dumneavoastră, zise el. Prefer să ținem secretă înțelegerea noastră.

Ea își feri privirea, pentru ca el să nu-i poată vedea dezamăgirea din privire. Ducele nu voia să știe nimeni despre asta, pentru că, de fapt, nu-i respecta cariera.

– Vreau să păstrăm tăcerea cu privire la înțelegerea noastră. M-am săturat de toată notorietatea, zise el. Ziarele și-au bătut joc de intențiile mele onorabile.

– Înțeleg, zise ea, dar nu pot promite discreție, când toată lumea vă urmărește.

– Indiferent de ce fac, nu pot să nu atrag atenția asupra mea, oftă el din rărunchi.

– Pot să vă promit un lucru, zise ea, privindu-l în ochi. Nu voi dezvălui nimănui conversația noastră.

– Mulțumesc. Mai aveți întrebări înainte să plec?

– Nu în acest moment.

Când ea se ridică în picioare, el o imită și apoi făcu o plecăciune. După care o privi cu o expresie nedumerită.

– Dacă nu sunt prea impertinent, poate îmi puteți satisface curiozitatea. De ce ați decis să deveniți pețitoare? Este evident că nu pentru bani.

Ea ridică din umeri.

– Pur și simplu s-a întâmplat. Într-o seară la un bal le-am văzut pe bieteile fete ignorate și nefericite înșirate lângă perete și am decis să le ajut. Nu-i spuse că propriile visuri spulberate o făcuseră să intermedieze relații bazate pe iubire pentru fetele ale căror perspective nu erau prea bune.

Ceasul bătu de cinci ori.

– Trebuie să plec, zise el. O săptămână vă e de ajuns?

Ea își ascunse degetele încrucișate în spatele fustei.

– Așa cred.

Capitolul 3

Tristan se simțea ca un străin în țara femeilor.

Sporovăiala și râsetele încetară în momentul în care pași în salonul spațios al domnișoarei Mansfield. În tăcerea aceea, clinchetul ceștilor și al farfuriilor de ceai răsună ca bubuitul unui tun. Rămase în ușă, năucit, privind la mulțimea de tinere și matroane. Stăteau pe scaune în semicerc. Recunoscu pe câțiva dintre „cerberi” – amice de-ale mamei lui. Se holbau la el, de parcă ar fi fost ultima bucatăică de mâncare rămasă pe pământ.

Era evident că domnișoara Mansfield făcuse o greșală cu invitația ei.

Foșnetul de material îi atrase privirea spre ea. Purta o rochie galbenă, elegantă, care se legăna în jurul siluetei ei voluptuoase când înaintă spre el și-i făcu o reverență. Când se ridică, zâmbetul ei era un exemplu de grație feminină.

O respecta pentru faptul că își păstra calmul.

– Scuzele mele, domnișoară Mansfield, zise el. În mod evident a intervenit o greșală.

– Nu trebuie să vă scuzați, Excelența Voastră. Vă așteptam.

Ce naiba? Șocul îi reverberă prin tot corpul. Mica vrăjitoare îl păcălise.

– Haideți, domnișoară Mansfield! exclamă Lady Verstan. Ne-ați ținut destul în suspans. Ce intenționați invitându-l pe Shelbourne și pe ficele noastre?

— Nu vă temeți, Lady Verstan, răspunse domnișoara Mansfield. Intenționez să lămuresc pe toată lumea. Se uită la el. Vreți să mă urmați, Excelența Voastră?

Se simți tentat să iasă iar pe ușă, dar asta ar fi provocat o scenă.

— Permiteți-mi să vă conduc, zise el, oferindu-i brațul.

Buzele ei se ridicară ușor, dar se conformă. Atingerea ușoară a mâinii ei pe brațul lui îi stârni o senzație ciudată, de strânsoare în piept. Probabil o tulburare de natură digestivă.

Ea își retrase mâna când ajunseră în dreptul șemineului.

— Puțină atenție, vă rog?

Zumzetul vocilor încetă. După un moment de liniște, ea vorbi din nou:

— Știu că sunteți toate curioase. Nu e o coincidență faptul că l-am invitat pe cel mai râvnit burlac din Anglia alături de douăzeci și patru de tinere necăsătorite.

Această afirmație provocă alte șușoteli. Tristan continua să o privească ținând pe domnișoara Mansfield. Oare ce șiretlic punea la cale?

— Înainte să vă explic, continuă domnișoara Mansfield, e important să țineți cont de circumstanțe. S-ar putea să vă surprindă, însă rangul și puterea pot deveni uneori o povară.

Lady Durmont pufni.

Domnișoara Mansfield își strânse buzele, apoi își recăpătă repede eleganța.

— Imaginați-vă, vă rog, zise ea, cum e să fiți un bărbat de anvergura lui Shelbourne. Toată lumea în jurul tău vede doar prestigiul pe care ți-l dă titlul. O astfel de poziție socială înaltă are multe avantaje, dar dezavantajul e că nimeni nu vă vede așa cum sunteți.

El își arcui sprâncenele, întrebându-se cât timp își exersase ea micul discurs.

Domnișoara Mansfield făcu câțiva pași cu mâinile la spate, privind covorul gros de parcă ar fi analizat chestiuni de înaltă filosofie. Dintr-odată se opri, scrutând chipurile captivate din fața ei.

— Cât de greu trebuie să fie să găsești o soție în astfel de circumstanțe: orice tânără potrivită s-ar simți evident copleșită în prezența ducelui. Ar fi uimită și plină de admirație și s-ar limita la subiecte considerate potrivite în societate.

„Ba nu, ar zâmbi prosteste, ar chicoti și și-ar scăpa evantaiul.“

Ochii domnișoarei Mansfield străluceau de fervoare.

— Cum ar putea atunci ducele să-și găsească ducesa visurilor sale?

Mai multe tinere oftară. La naiba, chiar picaseră în plasa acestor aiureli sentimentale. După o pauză mai lungă, domnișoara Mansfield se uită la el.

— Când ducele mi-a solicitat ajutorul acum o săptămână, a fost cât se poate de clar cu privire la calitățile pe care le caută la o ducesă. După o cercetare atentă, am făcut o listă cu tinere necăsătorite care ar îndeplini cerințele, dar am întâmpinat o problemă.

— Și care ar fi aceea? se interesă îngustându-și ochii.

— Nici una nu îndeplinea toate criteriile. După o tăcere șocată, ea continuă: Așa că am luat o decizie. Douăzeci și patru dintre dumneavoastră au primit invitații, deoarece corespundeți cel mai mult ideii de soție a ducelui. Însă nu eu ar trebui să judec cine e cea mai potrivită. Decizia aceasta i-o las Excelenței Sale. El va alege pe parcursul unei perioade speciale de curtare, care va implica toate tinerele.

Tristan scrâșni din dinți. El avusese încredere în ea, iar ea îndrăznise să-l manipuleze. Dacă avea impresia că îi va accepta trucurile, se înșela amarnic. Deschise gura ca să pună capăt acestei prostii, dar înainte să apuce să scoată o vorbă, Lady Verstan își închise evantaiul cu un pocnet.

— Domnișoară Mansfield, sugerați cumva ca ducele să le curteze pe toate cele douăzeci și patru de tinere?

— Doar în prima săptămână, zise ea.

El își încordă maxilarul. Avea să plătească pentru înșelăciunea ei.

— Scandalos! zise Lady Durmont.

Și alte femei-cerber prezente murmurară aprobator. Fără îndoială că vor refuza să le permită fiicelor lor să participe într-o astfel de curtare de fațadă. Iar când o vor face, o va concedia pe domnișoara Mansfield și-i va distruge cariera.

O blondă drăguță, cu ochii albaștri, ridică mâna.

— Domnișoara Mansfield? Sper că nu sunt prea impertinentă dacă vă întreb, dar ați spus că ducele ne va curta pe toate doar timp de o săptămână. După aceea vom rămâne doar câteva în cursă?

— O întrebare bună, Lady Georgette, iar răspunsul este nu, zise domnișoara Mansfield. Perioada de curtare se va întinde pe mai multe săptămâni. În fiecare săptămână unele dintre voi vor fi eliminate, în funcție de alegerile ducelui. Cele alese să rămână vor primi

o invitație să se întoarcă în săptămâna următoare. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Desigur, nimeni nu e obligat să participe, ceea ce mă aduce la următorul punct. Le rog să ridice mâna pe acelea dintre dumneavoastră care nu doresc ca ducele să le curteze fetele.

Nici una dintre femeile-cerber nu se clinti.

– Excelența Voastră, zise ea cu o voce înșelător de veselă, aveți vreo obiecție?

– Cum aş putea avea?

Ca urmare a lucrării ei diavolești, el nu putea refuza fără a insulta patruzeci și opt de femei.

Se pare că ea nu observase sarcasmul din glasul lui, pentru că bătu din palme, veselă ca un copil.

– Ei bine, atunci e totul aranjat.

Cu siguranța că nu. Trebuia să existe o soluție ca să iasă din fiascoul ăsta. Își putea imagina prea bine de ce notorietate se va bucura strania metodă de curtare. La naiba cu toate! Nu voia să-și supună mama și sora la o avalanșă de bârfe, dar era prea târziu. Până a doua zi, va afla tot regatul.

Din nou, lucrurile scăpaseră de sub control. După săptămâni la rând în care fusese subiectul principal al ziarelor de scandal, nu mai putea suporta. Dar nici nu putea să curteze pe cineva fără să fie, inevitabil, observat atent de înalta societate.

Va găsi modalitatea de a le elimina pe toate, mai puțin pe una. Dar dacă va curta o singură femeie, afurisitele de ziare vor scrie despre iminenta sa logodnă înainte ca el să se poată decide. Și fie că doamna cu pricina se potrivea sau nu cerințelor sale, se va trezi în situația de a-i face o cerere în căsătorie din pricina așteptărilor familiei și ale societății. Însă, dacă începea să curteze mai multe odată, ar putea evita capcana. Desigur, nu avea intenția să le curteze pe toate douăzeci și patru.

Domnișoara Mansfield se aplecă spre el.

– Am câteva sugestii pentru perioada de curtare, murmură ea.

Ar trebui să fie idiot să se mai încreadă în ea. Îi veni o idee, una care putea să le elimine pe cele mai multe dintre ele. Îi aruncă domnișoarei Mansfield o privire severă.

– Am o propunere pentru prima sesiune.

Ei îi încremeni zâmbetul pe chip.

– O, ce drăguț!

– De fapt, am putea începe azi, dacă doamnele pot să-și sacrifice încă o jumătate de oră.

– La ce vă gândiți? întrebă ea.

– Un test.

Ea se încruntă.

– Ce fel de test?

Tristan făcu un pas amenințător spre ea.

– Un test de ducesă.

El insistă să supravizeze testul.

Tessa ședea lângă duce aproape de peretele din sufrageria ei. Cele douăzeci și patru de tinere lucrau la compunerile lor așezate la masa din mahon. Zgomotul penițelor pe hârtie umplea camera. Cu un oftat, își propuse să aibă răbdare cu Shelbourne.

Ce Dumnezeu îl apucase să propună testul ăsta? Cu siguranță, nu-și va alege soția bazându-se doar pe un text? Mai ales unul intitulat „De ce-aș fi ducesa perfectă?” Bietul om, habar n-avea cum să curteze o femeie. Era un noroc că venise să-i ceară ajutorul.

Se uită la el și descoperi că o privea cu ochii mijiți. Tessa își ridică bărbia și se prefăcu a-l ignora.

Din momentul în care pășise în salon, îi simțise dezaprobarea. Dar nu îl va lăsa să o intimideze. La un moment dat, își va da seama că-i făcuse un serviciu.

Ducele își consultă ceasul și anunță că mai rămăseseră cincisprezece minute.

Tessa spera că Jane se descurca să le întrețină pe mame în salon. Ochii însoțitoarei ei se măriseră de groază la ideea de a fi lăsată singură cu cele mai temute doamne din înalta societate. Ca să prevină un dezastru, Tessa luase măsuri drastice. Scosese o sticlă de sherry și îi spusese lui Jane să umple paharele cu fiecare ocazie. Niște tonic vesel ar putea să le îmblânzească pe femeile-cerber.

O exclamație feminină urmată de câteva chicoteli înăbușite o făcură pe Tessa să-și întoarcă privirea spre candidatele la măritiş. Domnișoara Amy Hardwick, cea mai banală tânără din încăperea, își ridică penița care evident îi căzuse. Pe hârtie se vedeau pete de cerneală. Toate celelalte fete se holbau la ea cu un dispreț vădit.

Tessa se grăbi spre domnișoara Hardwick.

– Nu-ți face griji! Uite altă foaie de hârtie.

Domnișoara Hardwick își freca o pată urâtă de cerneală de pe deget. Pe frunte îi alunecă o șuviță de păr roșu.

– Nu te preocupa de pată, șopti Tessa. Pur și simplu copiază ce ai scris deja.

Domnișoara Hardwick se înroși. Spatele i se cocoșă, iar ea luă penița, cu mișcări ezitante. Tessa se retrase, de teamă să nu contribuie și mai mult la stinghereala fetei. Ea își dorea din toată inima să poată să o încurajeze pe tână femeie care nu era privită cu ochi buni de înalta societate. După patru sezoane nu primise nici măcar o cerere în căsătorie.

O voce tinerească o smulse pe Tessa din gândurile ei.

– Excelența Voastră, se interesă atunci Lady Georgette, cât timp mai avem?

– Nouă minute, răspunse ducele după ce-și consultă ceasul.

Celelalte fete scoaseră exclamații speriate și începură din nou să scrie. Lady Georgette îi zâmbi ducelui, dezvăluindu-și gropițele. Apoi își scăpă hârtia pe jos.

– O, Doamne!

El dădu să se ridice de pe scaun, dar Tessa îi făcu semn din cap să nu facă asta. Apoi se duse spre Georgette, îi ridică hârtia și o puse pe masă. Tânăra cochetă o ignoră și-și flutură degetele spre duce. Tessa se plasă în așa fel încât să-i mascheze vederea spre prada ei și făcu semn spre peniță.

– Am terminat, zise Georgette și-i oferă hârtia Tessei.

Tessa își încrucișă brațele.

– Las-o pe masă! Ea se întoarse spre scaunul ei și se aplecă spre duce. Aveți grijă, le distrageți fetelor atenția!

– Nu-i adevărat.

– Vorbiți mai încet, șopti ea.

El scoase un sunet exasperat.

Ea își acoperi fața cu mâna.

– Nu trebuie să încurajați flirtul. Fetele trebuie să se concentreze.

Pe chipul lui apăru un zâmbet răutăcios. Se aplecă și-i șopti:

– Lady Georgette a terminat.

Respirația lui mișcă o buclă de lângă urechea Tessei, făcând-o să se înfioare. Parfumul ușor de lemn de santal îi gădila simțurile. El se lăsă la loc pe spătar și îi oferă un zâmbet șmecher. Tessa simți cum se îmbujorează la vederea expresiei lui de cunoscător. O, de ce reacționase atât de prosteste la trucurile lui?

Ducele își mai consultă ceasul o dată și spuse cu voce joasă:

– După ce pleacă toată lumea, iar asta o include și pe domnișoara Powell, noi doi vom avea o discuție privată.

– Desigur. Trebuie să evaluăm lucrările, zise ea apăsător.

Ar trebui să-i spună ducelui că acest test nu va funcționa, dar, fără îndoială, el își va apăra decizia. Va descoperi destul de repede că nu putea să-și aleagă mireasa pe baza unor compuneri scrise în grabă.

După ce plecă toată lumea, Tristan se duse spre șemineul din salonul domnișoarei Mansfield și se plasă în fața ei.

– Acum îmi veți explica de ce m-ați păcălit.

Compunerile pe care ea le ținea în mână căzură pe covor, răspândindu-se la picioarele ei.

– O! exclamă ea cu vocea subțire.

De ce scăpau femeile mereu lucruri pe jos? Era din cauza lui? Iritat, Tristan se duse lângă ea și se lăsă într-un genunchi ca să adune foile. Când i le întinse, îl cuprinse o senzație ciudată. La naiba! Probabil că arăta ca un idiot îndrăgostit pregătit pentru o cerere în căsătorie. Asta îl ridică în picioare. Își îndreptă mânecile și o privi cu răceală.

– Ei bine?

– Nu a fost o păcăleală, zise ea. Ați fost de acord să luați în considerare mai multe candidate.

– Ați neglijat să spuneți că este vorba despre douăzeci și patru, scrâșni el.

– V-am explicat motivele mai devreme, zise ea. Cerințele dumneavoastră s-au dovedit mai dificile decât am anticipat.

El nu o credea.

– Ar fi trebuit să mă anunțați că aveți dificultăți.

– Am decis să găsesc o soluție creativă.

El se încruntă.

– Desigur, nu v-ați gândit nici o clipă să mă consultați.

– Sunt de acord că metoda e mai neobișnuită, dar adevărul e că v-am oferit o ocazie unică. Strângând lucrările la piept, ea bifă pe degete avantajele. În primul rând, veți avea acces unic la douăzeci și patru dintre tinerele eligibile din înalta societate. În al doilea rând, veți putea elimina pe cine credeți că nu se potrivește. În al treilea rând, toți burlacii din înalta societate vă vor invidia.

– Recunoașteți că ați intenționat să mă manipulați, zise el.

– Știu că sunteți foarte supărat, dar ați fost de acord să le curțați pe fete.

– Nu puteam să mai refuz, odată ce mamele au fost de acord. Ați aranjat lucrurile în așa fel ca eu să nu am de ales.

– De fapt, v-am oferit douăzeci și patru de variante din care să alegeți.

Pe duce începu să-l doară capul auzind scuzele ei ridicole.

– Destul! Ne vom uita acum peste ce au scris.

Ea se încruntă.

– Nu vorbiți serios – doar nu vreți să vă alegeți soția în funcție de o compunere.

– Este alegerea mea, și voi face așa cum cred de cuviință.

O va lăsa să mai aștepte înainte să-i comunice adevăratul motiv din spatele testului.

O oră mai târziu, Tristan își dădu seama că își greșise calculele.

Ședea în capătul celălalt al canapelei pe care se așezase domnișoara Mansfield. Compunerile stăteau într-un teanc ordonat lângă ei. Le citise pe toate, cu excepția celor patru ilizibile. Toate sunau la fel. O litanie de realizări îi încetoșa mintea. Talent la cântat, dansat, pictat. Doamne, chiar credeau că-i pasă de astfel de aiureli?

Sperase să le poată elimina pe toate, mai puțin pe trei dintre ele, dar nu avea încă destule informații. În mod evident, trebuia să pună la cale un plan mai bun. Veștile aveau s-o încante pe făuritoarea de șmecherii, dar îi va spune clar că el e șeful. Îi va reduce rolul la cel de însoțitoare.

Tristan îi aruncă pe furiș o privire. În timp ce citea ultima lucrare, ea-și umezi buzele pline, de culoarea căpșunelor.

Gura ei generoasă îl făcu să se gândească la săruturi pasionale, fierbinți. Domnișoara Mansfield oftă, atrăgându-i atenția asupra sânilor ei generoși. Se închipui desfăcându-i corsetul subțire și admirându-i sfârcurile umflate. Trupul i se agită, încingându-i-se ca la prima înghițitură de brandy de calitate.

Ea puse hârtia peste celelalte.

– Trebuie să recunoașteți că lucrările demonstrează unele calități pe care le-ați cerut de la o soție.

Hotărât să-și țină sub control gândurile pasionale, el își mută privirea spre hârtii.

– Nu reușesc să găsesc un singur exemplu.

— O, dar vă înșelați. Ea căută prin hârtii și arată spre cea mânjită cu pete de cerneală.

— Domnișoara Hardwick a accentuat că știe să gestioneze cheltuielile casei. Asta e semn de conștiinciozitate, după părerea mea.

Domnișoara Hardwick trebuie să fi fost roșcata timidă căreia îi căzuse penița.

— Și celelalte tinere sunt bine pregătite. Domnișoara Mansfield îl privi cu o expresie sinceră. Ochii ei rotunzi, cu gene lungi și obraji plini îi confereau un aspect nevinovat. Dar buzele pline stricau efectul. Gura ei se curbă într-un zâmbet senin. Având în vedere că fetele s-au descurcat așa de bine, va trebui să le invităm pe toate săptămână viitoare.

— Nu așa de repede, patru dintre lucrări nu le-am putut citi. El răsfoi până când ajunse la ele. Nu pot să îmi aleg o soție analfabetă.

După ce reuși să o încurce pe făuritoarea de șmecherii, decise să se răzbune un pic, știind exact ce să facă pentru a o descumpăni.

— Eliminați-le pe aceste fete, zise el.

Când ea se întinse după hârtii, ducele își lăsă degetele să alunece ușor peste mâna ei moale.

Domnișoara Mansfield trase brusc aer în piept.

El arboră o expresie de băiat nevinovat.

— S-a întâmplat ceva?

Ea își feri privirea, în timp ce pune hârtiile deoparte.

— Cred că ar trebui să vă mai gândiți. Probabil că au fost foarte agitate și nu au putut să se prezinte prea bine.

El își reținu un zâmbet îngâmfat.

— Scopul acestui exercițiu a fost să observ cum reacționează în situații solicitante.

Ea se întoarce să-l privească uimită.

— Le-ați indus în eroare.

— A fost un test al încrederii de sine. Doar unele l-au trecut.

— Dacă vorbiți despre Lady Georgette Danforth, atunci confundați îngâmfarea cu încrederea, zise ea pe un ton indignat.

Interesant! Domnișoara Mansfield nu făcuse un secret în timpul testului din faptul că nu-i plăcea fata.

— O cunoașteți mai demult?

— Cunosc genul. E o cochetă care flirtează mereu.

— Bănuiesc că toate sunt, cu excepția acelei nefericite cu părul roșu.

Ea își ridică bărbia.

– Domnișoara Hardwick a scris cea mai bună lucrare, în ciuda micului ei accident. Asta denotă curaj.

Evident, ea intenționa să le promoveze pe tinerele sfioase. Biata fată nu era deloc potrivită, dar nu putea contesta faptul că domnișoara Hardwick recuperase bine.

– Îi voi da încă o șansă. Și apoi avea de gând să o elimine.

Zâmbetul larg pe care-l afișă domnișoara Mansfield o transformă din atrăgătoare în cuceritoare de-a dreptul. Îl privi cu ochi strălucitori, făcându-l să se simtă ca și cum tocmai salvase o domnișoară aflată la ananghie.

La naiba! Fără îndoială că perfectase această privire adoratoare pe care s-o adauge la sacul ei cu trucuri diavolești. Nu îi va permite să îl distragă din nou.

– Trimiteți-le invitații tuturor, mai puțin celor patru. Și spuneți-le clar că nu pot accepta să fie curtate de alți domni.

– Nu și-ar risca reputația sau șansele cu dumneavoastră, zise ea.

– Eu îmi fac întotdeauna cunoscute așteptările de la bun început, zise el. Dacă nu le plac condițiile, se pot retrage.

Ea bombăni ceva în bărbie.

– Ce spuneți? făcu el, ducându-și mâna la ureche. N-am auzit..

– Pentru următorul eveniment, propun o întâlnire informală la casa mea din oraș.

– Nu, asta nu va duce decât la conversații fără sens, zise el. O să vă trimit cât de curând un plan.

– Nu sunteți niciodată spontan? întrebă ea.

– Nu, și nu-mi plac surprizele.

Ochii ei verzi străluciră.

– Dar unele dintre cele mai frumoase lucruri în viață sunt neașteptate.

– Sunteți o optimistă incurabilă, zise el.

– Doar un pesimist ar da glas unui astfel de oximoron ridicol.

– Sunt un om rațional. Din experiența mea, o abordare logică previne dezordinea și neînțelegerile. Nu permit niciodată emoțiilor să se amestece cu rațiunea, un lucru pe care trebuie să-l explicați limpede candidadelor.

– Nimeni nu e complet lipsit de simțăminte, zise ea.

– Permiteți-mi să clarific. Dacă vreuna dintre aceste fete are viziuni romantice în minte, atunci ar face bine să se retragă din competiție.

– Competiție? se miră ea cu vocea mai ridicată cu o octavă. Vă considerați un fel de premiu?

– Nu, zise el și se luptă să nu zâmbească. Dar îmi închipui că ele așa mă văd.

Ea scoase un sunet exasperat.

Opinia ei proastă despre modul lui de a gândi îl făcu să-și dorească să o mai tachineze un pic.

– Domnișoară Mansfield, cei mai mulți oameni mă tratează cu deferență.

În realitate, el îi disprețuia pe cei care îl lingușeau.

Ea pufni.

– Îmi pare rău să fiu purtătoarea de vești proaste, dar sub toate straiele de duce nu sunteți decât un bărbat.

– Mă răniți.

Buzele ei tresăriră ușor.

– Mă îndoiesc de asta.

Se trezi zâmbind la replicile ei spirituale. Umbrele după-amiezii îl făcură să-și dea seama de orele înaintate. Nu-și putea aminti când petrecuse ultima oară atâta timp cu o femeie în afara patului fără să devină agitat și să se plictisească. Gândul îl făcu să se ridice.

Ea îl imită. Un parfum subtil de ceai și de trandafiri îi invadă simțurile. Sunetul ușor al respirației ei îi atrase din nou atenția la buzele ei întredeschise. Inima începu să-i bată un pic mai repede.

Ea făcu o reverență.

– La revedere, Excelența Voastră.

Vocea ei îl trezi din reverie. Murmură ceva politicos, făcu o plecăciune și ieși pe ușă, întrebându-se unde naiba își pierduse mintea.

Seara următoare, Tristan degusta un pahar de brandy în timp ce-l aștepta nerăbdător pe Hawk la White. Băutura nu-i îmbunătățea starea de spirit. Mama lui îl luase la rost despre neobișnuita metodă de curtare de dimineață. Se pare că femeile-cerber nu ezitaseră să o informeze.

Vocile bărbătești se auzeau tot mai tare, pe măsură ce localul se umplea cu gentlemanii de elită ai Londrei. Aroma fripturilor de vită răzbătea din sufrageria de la etaj. Tristan își scoase ceasul

și se încruntă văzând cât era ora. Apoi își îndreaptă atenția spre exterior. Ploaia bătea în fereastră. Afară, o pată de lumină galbenă de la felinarele de gaz străpungea ceața. O trăsură hurducăia pe strada pavată cu pietre de râu, oprindu-se cu un scuturat. Când apărură Hawk, o pală de vânt îi umflă pelerina neagră. Arăta ca un corb enorm când intra grăbit pe ușă.

Câteva minute mai târziu era tolănit în scaunul liber din fața lui Tristan.

– Scuze pentru întârziere!

La lumina lumânărilor, ochii congestionați ai lui Hawk, părul lui ciufulit și lavaliera desfăcută completau un tablou înspăimântător.

– Doamne sfinte, zise Tristan, ai fost atacat de hoți?

– De o balerină.

Un chelner plin de solitudine îi aduse lui Hawk brandy-ul obișnuit. După ce bărbatul plecă, Hawk se uită la Tristan.

– Balerina mea are o prietenă, dacă ești interesat.

– Nu mă tenta.

– Ești prea pretențios, încât să iei o dansatoare în considerare?

– Nu.

Hawk ridică din sprâncene.

– Ești bolnav? Am auzit de un doctor specializat în...

– Nu am nici un blestemat de sifilis, mârâi Tristan.

Nu avea cum să întrețină o relație discretă în acest moment. Dacă își lua o amantă, toată lumea va ști, inclusiv tații acelor fete. Tristan își lărgi ușor lavaliera strâmtă, închipuindu-și reacțiile lor furioase.

La naiba, avea nevoie de o femeie care să-i potolească poftele! Și avea mare nevoie de ea. Noaptea trecută se trezise dintr-un vis despre gura ei plină. În mod evident era pe cale să piardă ce-i mai rămăsese din sănătatea mintală. Mai luă o înghițitură de brandy. Băutura îl arse pe gât, dar refuză să tușească.

– Ce naiba te frământă? întrebă Hawk.

– Nimic, zise Tristan și puse paharul jos cu o bufnitură hotărâtă.

Hawk își miji privirea.

– Am auzit despre neobișnuita manieră de curtare. Ți-ai pierdut mințile?

„Probabil“, admise Tristan în sinea lui.

– Am angajat-o pe domnișoara Mansfield să îmi găsească o soție care să-mi convină.

Hawk pufni:

– Tu nu te-ai gândi să lași pe cineva nici să-ți aleagă un cal, dar lași o străină să-ți aleagă soția?

– Nu e ca și cum aş putea s-o călăresc înainte s-o cumpăr, bombăni Tristan.

Hawk îi aruncă o privire nesigură.

– Bătrâne, ești prietenul meu și trebuie să te întreb: Ce dorește domnișoara Mansfield în schimbul serviciilor sale?

– Nimic. Spune că nu are nevoie de bani.

– Am auzit că a moștenit averea lui Wentworth.

– Adică a bătrânului conte? Întrebă Tristan aplecându-se în față.

– Același. Era singura lui rudă.

– Mi-a spus că nu are familie, zise Tristan.

– E la fel de independentă ca orice bărbat și se spune că e una dintre cele mai bogate femei din Anglia, îl informă Hawk și scutură din cap. Nu-mi place pețitul. Ea are un interes în afară de bani. Ce câștigă dacă te ajută?

Ducele habar n-avea, dar nu voia să recunoască asta față de Hawk.

– Ce contează? Nu mă interesează decât să îmi găsească o soție.

– Fii prevăzător, spuse Hawk, n-o lăsa să te prindă cu ceva ce vei regreta mai târziu.

Tristan se încruntă. Dacă femeia mai făcea un pas greșit, o va concedia și o va demasca numaidecât ca fiind o escroacă. Nu va mai putea să iasă niciodată în înalta societate.

– Există multe speculații în privința ei, zise Hawk. Are reputația de a fi mult prea deșteaptă pentru binele ei.

– Crezi că nu reușesc să mă descurc cu o femeie deșteaptă? scrâșni Tristan.

– Dacă pui problema așa, rânji Hawk, cred că domnișoara Mansfield și-a găsit perechea.

Capitolul 4

În câteva momente, Tessa trebuia să înfrunte marele cerber al înaltei societăți.

Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce-l urma pe lacheu pe scara în spirală. După ce primise o convocare concisă de la ducesa de Shelbourne în acea dimineață, Tessa își închipuise că articolele senzaționale care apăruseră în ziarele de scandal duseseră la această întâlnire.

Desigur, era nedrept din partea ducese să dea vina pe ea. La urma urmei, ducesa refuzase să își ajute fiul să-și găsească o soție. Dar dreptatea nu conta. Tonul sec al misivei nu lăsa dubiu în mintea Tessei că ducesa intenționa să o sfășie.

Când ajunse la etaj, Tessa trase tremurând aer în piept. Nu putea permite fricii să o domine. În primul rând, trebuia să rămână calmă, indiferent de ce va spune ducesa. După ce lacheul deschise ușile de la salon, Tessa își ridică bărbia și pași înăuntru. Fu întâmpinată de o mare de roșu. Canapelele și fotoliile purpurii, damascul de culoarea vișinei de pe pereți și draperiile roșii amenințau să o copleșească.

Aceasta probabil că era încăperea favorită a ducese, unde bea sângele victimelor.

Tessa își îndreptă atenția spre femeia brunetă care se uita urât la ea de pe una dintre canapele. Ducea purta o rochie mov cu dungi și cu un guler înalt. Arăta mult prea tânără ca să aibă un fiu adult.

Tessa făcu o reverență.

– Excelența Voastră.

Ducea își ridică lornionul care atârna de o panglică și o inspectă pe Tessa cu buzele țuguiate.

– Deci tu ești josnica pețitoare despre care mi-au spus prietenele mele.

Ea își înclină capul, dar nu zise nimic. Unchiul ei o învățase să nu se simtă niciodată obligată să umple tăcerea.

Când deveni evident că ducesa nu o va invita să se așeze, Tessa decise să zădărnicească tacticile de intimidare ale femeii. Se așeză pe canapeaua aflată exact în fața ducese și se forță să zâmbească.

Ducea dădu drumul lornionului.

– Nu ți-am acordat permisiunea să te așezi.

Tessa o privi direct în ochi.

– Am presupus că nu doriți să mă lăsați să stau în picioare.

– Cu siguranță că da. Acest interviu se va termina de îndată ce vei renunța a mai fi pețitoarea fiului meu.

Tessa își strânse tare mâinile care-i tremurau.

— Vă rog să mă iertați, dar această înțelegere am făcut-o cu fiul dumneavoastră, rosti ea cu cel mai neutru ton de care fu în stare. Orice decizie de încetare trebuie să-l implice și pe el.

— Fată nerușinată, zise ducesa.

— Mă flatați, răspunse Tessa. Au trecut ani de când nu s-a mai referit nimeni în termeni atât de tinerești la mine.

— Nu intenționez să-ți fac un compliment. Reputația ta de fată bătrână e de notorietate.

Cu un efort considerabil, ea ignoră insulta și își păstră un zâmbet senin pe față.

— Nu prea am cum să țin secret statutul meu de celibatară.

Ducesa îi aruncă o privire înghețată.

— Cum îndrăznești să mi te adresezi într-o manieră atât de insolentă? Dacă ai avea măcar o umbră de bun-simț, ai tremura de frică la gândul că aș putea să te distrug.

Tessa înghiți în sec, știind că ducesa dispunea într-adevăr de influența necesară ca să o distrugă. Apoi privirea îi alunecă spre ziarul aflat pe canapea lângă mama ducelui. Tessa își dădu seama dintr-odată că acea neobișnuită idee de curtare o umilise pe ducesă.

— Nu am intenționat să vă insult, murmură ea.

— Domnișoară Mansfield, zise ea, nu mai este nevoie de serviciile dumneavoastră.

Creierul lui Tristan parcă luă foc atunci când ajunse în dreptul salonului și auzi cuvintele mamei sale. O avertizase să nu se amestece. Evident că îl sfidase și acționase pe la spatele lui. Hötărât să-și țină furia în frâu, Tristan păși în salon și o descoperi pe mama lui fixând-o cu o privire sfredelitoare pe domnișoara Mansfield.

Domnișoara Mansfield se ridică, făcu o reverență și-și înălță mândră bărbia. În ciuda atitudinii de bravadă, pe obraji îi apăruseră pete roșii. Nu încăpea îndoială că mama lui îi vorbise foarte urât.

El făcu o plecăciune.

— Domnișoară Mansfield, ce surpriză plăcută!

Ducesa rămase așezată cu buzele arcuite într-un zâmbet sardonice.

— Domnișoara Mansfield ne-a încântat cu prezența ei.

El își dădu imediat seama că mama lui o chemase.

Domnișoara Mansfield își aținti privirea asupra lui.

– Excelența Voastră, permiteți-mi să mă retrag.

– Desigur.

Ar fi fost dezagreabil să o facă să asiste la certuri familiale.

Ducesa pufni:

– Tristan, te rog să reziliezi înțelegerea ridicolă pe care o ai cu ea.

Eu sunt persoana îndreptățită să-ți găsească o soție.

– Mă înșală cumva memoria? Din câte îmi amintesc, ai refuzat.

Ducesa ridică ziarul aflat lângă ea.

– S-a dus vorba prin ziarele de scandal, rosti ea cu vocea tremurând de furie.

El ridică din umeri.

– Nimic nou. Sunt de săptămâni întregi subiectul bârfelor.

Ea trânti ziarul la loc pe canapea.

Domnișoara Mansfield își mută privirea nesigură de la mama lui la el.

La naiba! Mama lui intenționa să se impună, chiar dacă provoca o scenă.

El își îndreptă din nou atenția spre domnișoara Mansfield.

– Vă voi face mâine o vizită ca să discutăm despre afacerea noastră.

– Afacere? făcu ducesa pe un ton revoltat. Cum poți să te referi la căsătorie într-un mod atât rece?

– Căsătoria e datoria mea, zise el.

– E o chestiune de iubire. Când eu și tatăl tău...

– Destul, zise Tristan și ridică mâna.

Mama lui își feri fața. De ce continua să jelească un bărbat care nu o meritase îl nedumerea profund. Ea uitase în mod convenabil multele aventuri ale răposatului ei soț și vorbea adesea cu drag despre el. Refuzul lui Tristan de a fi de acord cu afirmațiile ei rămânea o sursă constantă de neînțelegeri între ei, dar el nu avea intenția să îi susțină iluziile.

În mod surprinzător, domnișoara Mansfield îi aruncă mamei lui o privire plină de înțelegere.

– Excelența Voastră, rosti ea cu blândețe. Îmi cer scuze pentru orice situație jenantă în care aș fi putut să vă pun absolut neintenționat.

– Scuzele nu sunt suficiente. Dacă vă pare rău cu adevărat, veți demisiona, zise mama lui.

– Mamă, nu e decizia ta, zise el.

Expresia ducesei se întuneacă în timp ce se ridică în picioare.

– Veți regreta asta, domnișoară Mansfield! exclamă ea.

Apoi trecu pe lângă Tristan trântind ușa în urma ei.

El se duse spre canapeaua de catifea roșie de pe care se ridicase mama lui.

– Vă rog să luați loc, îi zise el domnișoarei Mansfield. Se așează în fața ei și bătu darabana cu degetele pe brațul canapelei. Îmi cer scuze pentru mama mea. Nu ar fi trebuit să asistați la așa ceva.

Domnișoara Mansfield își netezi fustele, dar nu spuse nimic.

El o studie cu ochii mijiiți.

– Doar nu vă gândiți să renunțați?

– Nu, dar trebuie făcut ceva.

– Bănuiesc că v-a obligat să veniți aici. Pe viitor nu trebuie să mai răspundeți la solicitările ei înainte de a mă consulta.

Ea se uită în ochii lui.

– Voi face tot ce îmi stă în putință să vă respect dorințele. Dar s-ar putea să existe situații când acest lucru nu va fi posibil. Atunci voi acționa după judecata mea.

– Presupun că e în regulă, zise el.

– Permiteți-mi să vă asigur că nu i-am dezvăluit mamei dumneavoastră discuțiile noastre anterioare. Așa cum am promis, voi menține confidențialitatea înțelegerii noastre.

– Mama mea nu va mai interveni.

– Nu o putem exclude, zise domnișoara Mansfield. Ar înseamnă să o umilim și mai mult.

El se încruntă.

– Nu voi permite să se implice. După felul cum v-a insultat, sunt surprins că sugerați așa ceva.

– A atacat pentru că a fost oripilată. Închipuți-vă cât de jenată s-a simțit când a aflat de la prietene că m-ați angajat și apoi a citit știrea în ziar.

– Obiecțiile mamei mele nu au importanță. Nu va fi implicată în această problemă.

În ochii domnișoarei Mansfield apărură o expresie serioasă.

– Vă înțeleg că sunteți supărat. Dar dacă mama dumneavoastră nu va fi implicată nu vă va accepta niciodată soția.

– Va simți mânia mea dacă nu o va face. Iar ea știe asta.

– Excelența Voastră, mai este un lucru de care trebuie să ții seama. Trebuie să vă alegeți o soție care să poată să o înfrunte pe mama dumneavoastră. Cea mai bună modalitate de a afla cine e în stare de așa ceva este să observați cum reacționează fetele în prezența ei.

Tristan bătu din nou darabana cu degetele. Implicarea mamei lui nu avea să facă nici o diferență. Nici una dintre acele tinere nu va îndrăzni să refuze sau să contrazică o ducesă.

– Rolul mamei dumneavoastră va fi redus la o supraveghere ocazională, continuă domnișoara Mansfield. Putem să-i ascultăm părerile, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i urmărim sfaturile.

Nu mai întâlnise în viața lui o femeie mai perseverentă. Obosit de argumentele ei, decise să o întrerupă.

– Voi lua chestiunea în considerare după ce reduc numărul candidatelor.

Cum intenționa să aleagă pe cineva în cel mult două săptămâni, subiectul nici nu mai merita dezbătut.

– Prea bine, zise domnișoara Mansfield. Acum, am o idee despre cum ar trebui să se desfășoare curtea. Cred că ar trebui să le vizitați pe candidate, ca să aflați mai multe despre caracterul lor. Desigur, vă voi însoți.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd vremea prin douăzeci de saloane săptămâna viitoare.

Ea făcu ochii mari.

– Intenționați să vă curțați viitoarea soție în absență?

– Obiectez doar la planul ridicol.

– Ați curtat vreodată o femeie? întrebă ea.

El se gândea că amantele nu se puneau. În afară de asta, ele îl vâneau pe el.

– Un bărbat nu curtează o femeie decât dacă are intenții serioase.

Ea oftă.

– Chiar și așa, este limpede că aveți nevoie de lecții.

De unde naiba îi mai venise și ideea asta infernală?

– Excelența Voastră, trebuie să fiu directă. Doamnele se așteaptă ca domnii să dea dovadă de o anumită tandrețe. Până acum ați demonstrat o tristă lipsă a acestor sentimente gingașe. Știu că asta vă face să vă simțiți stânjenit.

– La naiba cu toate! Nu sunt stânjenit.

Ea îi aruncă o privire plină de milă.

– Nu trebuie să vă prefaceți în fața mea. O să vă instruiesc cu privire la metodele de a mulțumi și de a atrage o doamnă.

Tristan își înăbuși râsul la auzul caraghioasei insulte și decise să se amuze puțin pe seama ei.

– Ce ofertă generoasă, domnișoară Mansfield, zise el și o studie cu un zâmbet lasciv. Să începem acum?

– Măine e mult mai bine, zise ea, cu ochii mijiți a suspiciune.

Agitația ei îl stârni.

– Dar avem atât de puțin timp, ripostă el. Sunt nerăbdător să profit de vasta dumneavoastră experiență.

Ea sări în picioare.

– Nu voi tolera să mă tachinați.

Ducele se ridică la rândul lui.

– Veniți aici, domnișoară Mansfield.

Ea ezită.

– Doar nu vă e frică? El vorbi anume cu o voce joasă, pe un ton senzual, așteptându-se ca ea să-l dojenească.

– Ridicol! pufni ea.

Nefiind în stare să reziste, el o chemă cu un semn din deget, știind că va refuza. Spre surprinderea lui, ea se îndreptă spre el ca un general pe câmpul de luptă. El îi întinse mâna, sigur că ea i-o va pocni. Prostuța fată bătrână i-o luă fără să pună întrebări. Prin palmă îi trecu un curent electric ca de la o atmosferă încărcată înainte de furtună. Exclamația ei îi dădu de înțeles că și ea o simțise.

Privirile li se întâlniră. Ea își umezi buzele pline și îl lăsă aproape fără răsuflare. Creierul lui se încetășă. Dintr-o singură mișcare fluidă o trase la pieptul lui.

Exclamația ei feminină de surpriză îl încurajă. Dorința de a poseda acea gură delicioasă îl copleși. O trase mai aproape și-și lăsă capul în jos spre ea. Când simți că i se întărește mădularul, în mintea lui năucită sună un semnal de alarmă. În ultima secundă, reuși să-și întoarcă repede capul și să-i șoptească o întrebare în ureche:

– Cum m-am descurcat până acum?

Poate că nu știa cum să curteze o lady, dar cu siguranță se pricepea la tehnica de seducție.

Tessa resimți șocul în tot corpul. Fără să fie în stare să se miște, se concentrează asupra respirației lui ușoare lângă urechea ei. Se simțea învaluită de căldura care radia din pieptul lui solid. Mirosea a curat, a soare și săpun și a ceva mult mai primitiv – ceva indiscutabil masculin.

Buna-cuviință ar fi impus să-l certe pentru că-și permisese astfel de libertăți, dar nu reușea să rostească vorbele. Ar fi trebuit să fie revoltată, dar trupul lui mare și musculos o fascina. Ușoara atingere a sânilor ei de haina lui aproape îi arse pielea sensibilă.

El își întoarse ușor capul, iar respirația lui o atinse pe obraz. Fără să vrea, urmări sunetul, până când buzele lor se aflau doar la câțiva centimetri distanță. O senzație de nerăbdare păcătoasă îi pulsă în vene.

De parcă ar fi fost mușcat de o viperă, el îi dădu drumul la mână și făcu un pas în spate, lăsând-o dezechilibrată. În ochii lui albaștri apăru o expresie tulburată, care dispăru la fel de repede. Apoi își strânse mâinile la spate și se îndreptă spre fereastră.

Ea se cutremură. Se lăsase păcălită de șiretlicurile lui libertine. Iar el se îndepărtase.

Tessa se încordă. Nici măcar nu încercase să-l oprească. Probabil că el dedusese că dorise să-l încurajeze. Și de ce nu ar fi presupus asta? Își dădu seama acum cât de provocatoare trebuie să fi sunat cuvintele ei. „O să vă instruiesc cu privire la metodele de a mulțumi și de a atrage o doamnă.”

Doamne sfinte, ea se topise în brațele lui, fără să se gândească deloc la consecințe. Dacă el nu s-ar fi retras, ea l-ar fi lăsat să o sărute.

– Trebuie să rezolvăm chestiunea de săptămâna viitoare, zise el.

Vocea lui o sperie. Pentru un moment nu reuși să vorbească, dar trebuia să-și revină repede. Trase nesigur aer în piept și se forță să răspundă:

– Aveți vreo idee cum le veți curta pe fete?

El se întoarse cu fața spre ea, afișând o expresie stoică.

– Sunt de acord că e important să le cunosc pe candidate, dar nici vorbă să le vizitez pe fiecare în parte.

Slavă Domnului că nu pomenise nimic despre ce se petrecuse între ei. Atunci de ce această rezervă bruscă o înțepa ca o sută de ace? Își lăsă sentimentele la o parte, hotărâtă să se adune.

– Aveți deja un plan?

– Da. Chemați-le pe candidate în salonul dumneavoastră. Le voi intervieva pe cele care mă interesează.

– Dar va fi greu să faceți conversație cu un grup atât de mare.

În ochii lui apăru o expresie serioasă.

– Obiectivul meu este să elimin cel puțin jumătate dintre candidate, poate mai mult, săptămâna viitoare.

Ea se holbă la el.

– Cum puteți să luați o asemenea decizie înainte să fi vorbit cu ele?

– Pot. Și o voi face.

Ea simți că se enervează.

– Foarte bine. O să le informez pe candidate să se pregătească pentru o după-amiază foarte lungă.

– Două ore, preciză el, nu mai mult.

– În două ore nu veți putea petrece nici măcar zece minute cu fiecare candidată.

El ridică din sprâncene.

– Am nevoie de mai mult timp, zise ea ușor exasperată.

El își încrucișă brațele la piept.

– Două ore. Marțea viitoare. Acasă la dumneavoastră. Și să nu o invitați pe mama.

– Nu se poate face.

– Ba se poate și se va face.

Ea își înfipse unghiile în palme. Să fie cum vrea el. O să vadă cât de ridicole îi erau cererile.

Lady Anne Broughton stătea lângă Tessa pe canapea.

– Am vești, dar mai întâi, e adevărat că faci pe pețitoarea pentru ducele de Shelbourne? Toată lumea vorbește despre asta.

– Anne, știi că nu discut niciodată detaliile eforturilor mele de pețitoare, zise Tessa și turnă ceai, mulțumită în sinea ei că se duse-se vorba. Cariera ei de pețitoare profita deja de pe urma înțelegerii cu ducele.

– E adevărat că va curta douăzeci și patru de tinere?

Ea ignoră întrebarea lui Anne.

– Lapte?

– Da, te rog? Anne oftă. Încerci să îmi eviți întrebările, dar nu poți scăpa.

Tessa adăugă lapte în ambele cești. Nu intenționase să invite atât de multe fete, dar cumva din două se făcuseră cinci, din cinci zece și doar nu putea să le lase pe dinafară pe Lady Elizabeth Rossdale sau pe domnișoara Caroline Fielding. Până să-și dea seama, invitasese douăzeci și patru dintre cele mai elegante tinere din înalta societate.

Anne își luă ceașca și își mușcă buza.

Tessa se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

– Ai discutat cu Shelbourne despre asta la balul meu?

Tessa sorbi din ceai, dar nu zise nimic.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Anne rănită.

Tessa se concentrează asupra ceștii ei de ceai. Pentru că o atrăsese cu privirea lui și voia ca Anne să știe că cedase atât de ușor șiretlicurilor ducelui.

– Nici măcar nu mă poți privi în ochi, zise Anne. Ceva nu e în regulă cu tine.

– Anne, te rog!

– În seara aceea te-am întrebat ce-ai discutat. Ai spus că nimic important, dar știai, zise Anne. De ce ai ținut asta secret?

Tessa se uită în ochii îngrijorați ai prietenei ei.

– Voi recunoaște doar atât. Știam doar că voia să vină să mă viziteze.

Anne trase adânc aer în piept.

– Tessa, doar nu ai început să ai sentimente de afecțiune pentru el?

– Sunt pețitoarea lui. Ai încredere în discreția și rațiunea mea.

Cum ar fi de exemplu să ia mâna unui crai și să-i cadă în brațe fără să scoată măcar un sunet de protest.

Anne puse ceașca deoparte.

– Draga mea, mă tem din pricina reputației lui. L-am văzut cum se holba la tine într-o manieră nepotrivită.

– Îți faci griji pentru nimic.

Dar l-ar fi lăsat să o sărute, dacă el nu s-ar fi oprit. Își zise că mintea ei luase atunci o pauză.

– Tessa, noi ne împărtășim totul, zise Anne. Nu m-ai mințit nici odată până acum.

Ceașca tremură când o așează pe farfurie.

– A fost o omisiune, nu o minciună.

Din necesitate învățase să ocolească adevărul și să dezvăluie doar o parte din el dacă era nevoie. O mințise pe Anne prin omisiune timp de ani întregi pentru că nu avusese de ales.

– Tu ești sora pe care n-am avut-o niciodată, zise Anne. Nu pot să nu mă îngrijorez pentru tine.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi. El nu e interesat decât de serviciile de pețit.

Dar ea nu putea uita că el aproape că o sărutase și că ea își dorise ca el să o facă. Că tânjise după ceva ce i-ar putea distruge reputația și cariera.

– Tessa, sunt îngrijorată. Îi cunoști reputația, și tot ai fost de acord să-l ajuci să-și găsească soție. La tinerele femei nu te-ai gândit? El e un crai.

– Sunt convinsă că intențiile sale sunt cinstite și onorabile, spuse Tessa. Și trebuie să accepți că asta e tot ce-ți pot spune în această chestiune. Am jurat că voi păstra confidențialitatea și nu îmi voi încălca cuvântul.

– Sunt sigură că mamele fetelor îi cunosc reputația. Oare nu le pasă de nimic altceva, în afară de titlul de duce? întrebă Anne.

Tessa bănuia că și fetele gândeau la fel. Ea nu putea decât să spere că sub îndrumarea ei vor reuși să vadă și dincolo de titlu. Nu, trebuia să facă mai mult decât să spere. Trebuia să-l încurajeze pe Shelbourne să le cunoască mai bine pe fete.

– Nu trebuie să-mi fac griji pentru tine, zise Anne. Jane va fi acolo ca să supravegheze lucrurile și vor fi prezente și fetele. Așa că ești în siguranță.

Până ieri, Tessa ar fi fost de acord. Își puse ceașca deoparte, jurându-și că nu se va mai lăsa păcălită de tachinările lui. Era un seducător talentat cu ani de experiență. Ea nu trebuia să-și mai lase garda jos vreodată.

Tessa se întoarse spre prietena ei.

– Ajunge cât am vorbit de Shelbourne. Vreau să aud noutățile.

– De fapt, nu sunt noutăți, dar am speranțe pentru prima dată în doi ani. Geoffrey face cercetări cu privire la dispariția fratelui meu în bălăia de la Toulouse.

Tessa simți fiori reci, în ciuda căldurii de la foc. Căută ceva ce ar fi putut să spună, dar ar fi fost prea multe. Nu putea decât să-și ofere înțelegerea și simpatia.

– Știi cât de greu ți-a fost în ultimii doi ani.

Anne se uită la mâinile pe care și le strânsese în poală.

– Geoffrey și-a dat seama că nu reușesc să mă împac cu gândul pierderii fratelui meu. Nu am decât informația că a fost dat dispărut în misiune. Dacă aș ști exact ce s-a întâmplat cu Richard, poate că m-aș mai liniști.

Tessa simți cum i se revoltă stomacul. Vinovăția, ascunsă adânc în ea, își croia drum spre suprafață. Încercase să lase în urmă acele evenimente, dar ele o vor urma pentru tot restul zilelor.

Anne avea ochii în lacrimi când se uită la Tessa.

– Dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi găsit puterea să continui. Sustinerea ta a fost foarte importantă pentru mine.

Tatăl lui Anne murise curând după ce primiseră vestea despre frațele ei. Tessa dorise să-și ajute prietena săracă și în doliu. Cu toate astea nu putea nega faptul că și vinovăția jucase un rol în această decizie. Se gândise că, dacă îi oferea prietenei ei un cămin, asta va mai ușura un pic povara remușcării. De o mie de ori se întrebase dacă Anne merita să știe adevărul, dar o mărturisire le-ar fi distrus prietenia pentru totdeauna.

– Îmi pare foarte rău, zise Tessa cu inima grea.

Nici un fel de scuză nu va mai schimba trecutul.

– Iartă-mă, făcu Anne și-și șterse ochii cu batista.

– Nu ai de ce să te scuzi.

Cuvintele îi răsunară Tessei în minte, de parcă ar fi vorbit într-o încăpere goală.

Anne își împături batista.

– A fost atât de generos din partea unchiului tău să plătească pentru postul fratelui meu. Bietul *papa* se simțea așa de vinovat. Era un vicar minunat, dar nu avea pic de talent pentru finanțe.

Slavă Domnului că Anne nu știa nimic despre circumstanțele în care fusese achitat acel post.

Anne se uită la ceasul de pe șemineu.

– Acum trebuie să plec. Geoffrey mă așteaptă.

Tessa își simți picioarele ca de plumb în timp ce o însoțea pe Anne la ușă. Odată ajunsă acolo, prietena ei se opri.

– Încă un lucru, Tessa. Am discutat cu Geoffrey și el mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

Tessa încremeni. Oare ce îi spusese Anne soțului ei?

– Mă tem că ajutându-mă pe mine ți-ai sacrificat propria șansă la căsătorie.

Tessa se înroși imaginându-și cum discuta Anne situația ei de fată bătrână cu lordul Broughton.

– N-am sacrificat nimic, grație generozității unchiului meu.

– Dar tu meriți o căsnicie fericită. Gândește-te numai ce pierzi. Un soț și copii.

– De când mă cunoști pe mine, ai văzut măcar un burlac interesându-se de mine? întrebă Tessa.

– Ai pus nevoile mele mai presus de ale tale. Și cred că pe parcurs ai transmis semnalul că nu ești disponibilă.

O, da, ea transmisese semnalele respective, dar Anne nu avea nici o legătură cu asta.

– Promite-mi că te vei gândi la ce am spus, zise Anne.

– Atât de serios, făcu Tessa un pic prea veselă.

– Nu e prea târziu să te căsătorești, Tessa. Chiar nu e.

Tessa nu spuse nimic, pentru că nu putea spune nimic. În realitate era cu opt ani prea târziu.

Capitolul 5

Ochii lui Tristan lăcrimau de la parfumul coplesitor de trandafiri, violete și naiba mai știa ce alte parfumuri florale.

Le studie peste marginea ceștii de ceai pe cele douăzeci de domnișoare, care ședeau ca niște păuni, tot aranjându-și penele în salonul domnișoarei Mansfield. Chicotelile și şușotelile lor îl făceau să se simtă bătrân. Sigur, diferența de vârstă era un lucru obișnuit. Femeile se măritau de tinere.

– Mai doriți ceai? întrebă domnișoara Mansfield.

Era așezată aproape de el lângă șemineu.

– Nu, mulțumesc.

Tristan puse ceașca deoparte și o studie pe domnișoara Mansfield, în timp ce-și umplea ceașca. Nu mai acordase până atunci atenție modei feminine și probabil că nu i-ar fi observat rochia, dacă nu ar fi fost materialul subțire care-i marca talia și bustul. Pânza subțire îl făcu să se uite la abisul întunecat dintre sânii ei ca de fildeș. Aceștia păreau să se lupte cu restricțiile corsetului. Simți cum i se acumulează

fierbințeala în vintre, în timp ce-și închipuia cum i-ar fi cântărit în palme.

– Excelența Voastră, s-a întâmplat ceva?

El își mută privirea și se uită în ochii ei. Fierbințeala din partea de jos a corpului se mută pe fața lui. La naiba! Îl surprinsese în timp ce-o admira. Celibatul ăsta începea să îi zăpăcească mintea.

– Scuze, mormăi el, mă gândeam.

Ea se încruntă.

– V-ați înroșit? Aveți febră?

– Mi-e doar puțin cald, de la foc.

„Cel din vintre“, se gândi el. Mai bine schimba subiectul.

– Ar trebui să începem.

– Foarte bine, zise ea și bătu din palme.

– Domnișoarelor, puțină atenție, vă rog, rosti ea cu voce tare.

Murmurul vocilor feminine încetă.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit astăzi aici, continuă domnișoara Mansfield după un moment de tăcere, și felicitări pentru că ați fost selectate să continuați competiția.

Blonda vorbărează, Lady Georgette, strâmbă din nasul subțire.

– Competiție? făcu ea. E cumva un concurs?

Mai multe tinere chicotiră.

– Nu vă faceți iluzii, zise domnișoara Mansfield. Toate concurații pentru mâna ducelui. Excelența Sa a fost de acord să-și sacrifice două ore din programul lui foarte plin ca să vă intervieveze.

Îl făcea să pară un ticălos îngâmfat. Se încruntă ca să-i atragă atenția, dar ea se ridică și se duse lângă o ușă închisă din apropierea șemineului.

– Interviuurile, zise ea, deschizând ușa, se vor desfășura în salonul galben, sub supravegherea mea.

O brunetă cu ochii verzi, oblici își ridică mâna.

– Aveți vreo întrebare, Lady Elizabeth? se interesă domnișoara Mansfield.

– Nu, o observație, zise Lady Elizabeth. Din calculele mele, nu se pot desfășura interviuri individuale cu toate douăzeci dintre noi în doar două ore.

Tristan dădu din cap. Observația ageră a lui Lady Elizabeth îl făcu să o urce mai sus în ierarhie. Dădu să explice că va selecta doar câteva dintre candidate pe care să le intervieveze după o conversație generală de treizeci de minute, dar domnișoara Mansfield interveni:

– Am făcut un plan care să ne permită să ne încadrăm în timp, zise ea. La cinci minute pentru fiecare interviu, vom termina cu douăzeci de minute mai devreme. Îi aruncă un zâmbet amabil. Cred că putem să-i spunem curtare rapidă.

El dădu să argumenteze, dar îi veni o idee care l-ar fi putut salva de a le intervieva pe toate douăzeci. Își lăsă privirea să alunece peste candidate. Zâmbetele lor dispărură și mai multe se foiră agitate.

– Fiecare dintre voi ar trebui să rețină că nu vă pot acorda considerația pe care o meritați. De aceea intenționez să elimin cel puțin jumătate dintre voi astăzi.

Salonul se umplu de exclamații îngrozite.

Fetele lor întristate îl mârșneau, dar trebuia să rămână ferm.

– Știu că sună dur, dar rețineți că mai devreme sau mai târziu nouăsprezece dintre voi vor fi oricum eliminate.

Ele păreau șocate, de parcă această posibilitate nici nu le-ar fi trecut prin minte. Se gândi că probabil părinții lor le obligaseră să participe. Nu conta, el trebuia să se asigure că ele înțelegeau că șansa nu era în favoarea lor.

– Sezonul a început de ceva vreme și nici una nu poate accepta să fie curtată de alți gentlemen. Dacă stați mai mult de astăzi în competiție probabil că renunțați la șansa de a vă mărita sezonul ăsta. De aceea vă ofer acum ocazia de a vă retrage sau de a rămâne. Dacă decideți să plecați, voi înțelege.

La început nici una dintre ele nu se mișcă. Apoi fata banală, cu părul roșu se ridică, dezvăluind o rochie roz șifonată care atârna ca un sac pe corpul ei subțire.

Tristan se ridică. Biata fată, se gândi el, văzându-i încercările stângace de a-și lua săculețul în timp ce-și ținea privirea plecată. Serios, oare ce-o fi fost în mintea domnișoarei Mansfield când o inclusese pe tânăra aceasta extrem de sfioasă pe listă.

Domnișoara Mansfield se grăbi spre ea.

– Domnișoara Hardwick, cât de amabil din partea dumneavoastră să vă oferiți prima pentru interviu.

Tristan își miji ochii. Oare domnișoara Mansfield nu înțelesese că nu făcea decât să atragă asupra fetei o atenție nedorită? De ce să-i prelungească domnișoarei Hardwick chinul, când era evident că nu dorea să participe?

Domnișoara Mansfield scrută încăperea și o chemă pe însoțitoarea ei.

— Jane, te rog să le ajuți pe candidate să se așeze la rând. Va trebui să fim rapide.

Domnișoara Powell se grăbi să ajungă în față, dar nu fu destul de iute.

Candidatele săriră de pe scaune și se grăbiră să ajungă la ușa ce dădea spre celălalt salon.

Se stârni o îmbulzeală și un cor de proteste.

— Eu am fost prima!

— Nu mai împinge!

— M-a călcat pe picioare.

Tristan se holbă la ele. Cam atât despre comportamentul elegant.

Domnișoara Mansfield trebui să bată din palme ca să le atragă atenția.

— Domnișoarelor, amintiți-vă de maniere! Ați uitat că Excelența Sa vă privește?

Întrebarea nu făcu decât să declanșeze o altă succesiune de pâre.

— M-a ciupit!

— E vina ei!

— M-a făcut vacă!

Domnișoara Mansfield bătă din nou din palme.

— Destul! Cea care mai rostește un singur cuvânt va fi eliminată automat din competiție.

— E nedrept să ne faceți pe toate să ne luptăm pentru o poziție, obiectă o brunetă înaltă cu ochii furtunoși.

— Mulțumesc pentru timpul acordat astăzi, Lady Beatrice, zise domnișoara Mansfield. Un lacheu vă va conduce la ieșire.

Lady Beatrice îi aruncă o privire veninoasă domnișoarei Mansfield, apoi părăsi încăperea ținându-și mândră capul sus.

Celelalte candidate se uitară speriate la domnișoara Mansfield, când aceasta le inspectă pe rând. Ar fi trebuit să le fie rușine pentru purtarea lor copilărească, dar iată că domnișoara Mansfield le făcuse față. Era mult prea cumsecade în privința domnișoarei Hardwick, dar avea tărie de caracter. Cu toate astea, el intenționa să o mustre pentru că-l manipulasă din nou.

— Jane, zise ea spre însoțitoarea ei, taie niște bucăți de hârtie și numrotează-le de la unu la nouăsprezece. Fetele vor trage la sorți ordinea în care vor intra la interviuri.

Tristan făcu un pas în față.

— Domnișoară Mansfield, pot să discut ceva în particular cu dumneavoastră?

Ea aprobă din cap și îl conduse în încăperea alăturată, în timp ce domnișoara Powell se ocupa de tragerea la sorți.

El închise ușa.

— Am crezut că ne-am înțeles. Fără trucuri. În schimb ați ales să vă bateți iar joc de mine cu altă idee fără sens a dumneavoastră.

— M-am asigurat că toate fetele au șanse egale.

El își miji ochii.

— Ați făcut-o pe domnișoara Hardwick să se simtă prost când a încercat să plece.

— Promiteți-mi un lucru, zise ea cu voce joasă, presantă.

— Ce?

Tonul lui morocănos o sperie, dar el trebuia să reziste. Și descoperi că-i era foarte greu, când ea stătea atât de aproape, cu buzele ei frumoase întredeschise și cu o expresie rugătoare în privire.

— Vă rog să nu o eliminați încă pe Amy Hardwick, zise ea.

El făcu un pas mai aproape, stând amenințător deasupra ei.

— Ar fi trebuit să-i permiteți să se retragă.

Ochii domnișoarei Mansfield se umplură de tristețe.

— Nu e prea iubită în societate. Alții își bat joc de ea. Ați văzut cum se uitau celelalte fete la ea în timp testului, cu cât dezgust. Încrederea ei de sine e atât de zdruncinată, încât a crezut probabil că discursul dumneavoastră îi era adresat direct ei.

El se întrebă dacă grija ei pentru domnișoara Hardwick se baza pe propriul statut de fată bătrână. Dar domnișoara Mansfield nu era o mironosiță sfioasă.

— Nu i-ați făcut nici o favoare. E prea sfioasă ca să se potrivească în lumea mea.

— Vă rog să nu o eliminați încă. Va profita de pe urma asta. Ceilalți o vor privi cu respect când își vor da seama că ați băgat-o în seamă.

— Ridicol! bombăni el.

— Nu vă rog decât să o mai țineți încă o săptămână. Apoi, când o eliminați, va fi disponibilă să fie curtată de alți gentlemen. Dacă o țineți încă o săptămână, alții vor trage concluzia că are calități speciale.

— O voi judeca în funcție de răspunsurile la interviu, la fel ca pe celelalte. Când ea dădu să protesteze, el ridică mâna. Să o tratez diferit ar însemna că îmi e milă de ea și că nu o respect.

*

O oră mai târziu, Tessa se încordă când conduse încă o tânără plânsă afară din salonul galben. Până atunci ducele oferise opt invitații. Mai erau patru candidate rămase și doar două invitații. Mai rău, nu exista nici o garanție că le va oferi pe amândouă.

Trase aer în piept și strigă:

– Următoarea!

Lady Georgette intră grațioasă și cu un zâmbet calm în salonul galben.

Încrederea ei de sine o irită pe Tessa. Fără îndoială, ducele îi va oferi o invitație blondei drăgălașe. Bărbații erau sclavi în preajma femeilor frumoase.

După ce se așezară, ducele îi puse aceeași întrebare pe care o pusese și celorlalte candidate:

– Lady Georgette, dacă ne căsătorim, ce așteptați de la această căsătorie?

Tessa își ținu răsufierea, sigură că Georgette va spune că va dori să-și facă datoria și să-i ofere un moștenitor. El eliminase toate candidatele care răspunseseră așa.

Georgette își răsuci o buclă de la ureche pe deget.

– Ei bine, nici nu știu, e greu de răspuns. S-ar putea să nu ne potrivim deloc.

„Câtă îngâmfare“, se gândi Tessa.

Ducele părea amuzat.

– Hai să încercăm altfel! Ce așteptări aveți de la căsătorie în general?

– Sunt foarte apropiată de familia mea, zise ea. Avem multe tradiții. Când mă voi mărita, mă aștept să-mi văd des părinții și frații.

– Veți crea o familie nouă și veți învăța tradițiile soțului, zise el.

– Știu că vor fi schimbări, dar sper să pot îmbina tradițiile celor două familii cât mai des posibil, zise ea.

– Altceva?

Ea își răsuci din nou șuvița.

– Ce doriți dumneavoastră de la o căsătorie?

– Poate că veți afla, zise el și-i întinse o invitație.

Tessa se simți cuprinsă de o gelozie urâtă. Își feri privirea, rușinată de reacția ei meschină. De ce îi păsa dacă era atras de frumusețea blondă?

Alungă totul din minte. Deocamdată, Tessa avea lucruri mai importante decât Georgette în gând.

Următoarele două candidate făcură greșeala majoră să jure că nu voiau decât să-i ofere ducelui un moștenitor. Ambele fugiră din salo-nul galben în lacrimi și fără invitație.

Amy Hardwick trăsese ultimul număr. În timp ce-și târșea picioarele înăuntru, Tessa îi aruncă lui Shelbourne o privire rugătoare. Expresia lui rămase sobră, ceea ce o alarmă. După ce se așază, nu-și mai putu lua ochii de la ultima invitație. El spusese că nu era sigur că le va oferi pe toate zece. Tessa își mușcă buzele. Măcar o dată, n-ar putea să câștige fata cu cele mai puține șanse?

Amy își strânse mâinile tremurătoare și își ținu privirea plecată în poală.

– Domnișoara Hardwick? zise Shelbourne.

Când ea nu răspunse, el așteptă. Trecură câteva secunde îngrijorătoare. În cele din urmă, Amy scoase un răspuns care semăna mai degrabă cu un piuit.

– Așa e mai bine, zise el cu vocea blândă. Vă voi pune aceeași întrebare pe care am pus-o și celorlalte fete și o să vă rog să răspun-deți cinstit.

Tonul lui blând îi dădu speranțe Tessei. Poate că va ceda și o va ține pe Amy în competiție măcar încă o rundă.

După ce îi puse întrebarea, Amy își plecă din nou privirea.

– Nu am așteptări, mormăi ea.

El bătu darabana cu degetele pe brațul scaunului.

– Domnișoară Hardwick, aveți obiecții în privința mea?

Ea își ridică privirea.

– O, nu, Excelența Voastră.

– Mai devreme aveți. Puteți să-mi spuneți de ce?

– Voiam să mă retrag, zise ea și-și plecă din nou privirea.

– Dar de ce ați acceptat la început?

– Mama a insistat, șopti ea. Știu că nu sunt frumoasă.

Tessa simți cum o cuprinde o durere ascuțită în inimă, de parcă ar fi lovit-o cineva cu un pumnal. O, Doamne, ea nu dorise decât să ajute. În schimb o rănise fără să vrea pe Amy.

Ducele se foi în scaunul lui.

– Domnișoară Hardwick, sunteți prea modestă. Caracterul e mult mai important decât frumusețea.

– Mama spune că frumusețea e în ochii privitorului, făcu ea, și degetele subțiri i se strânsură în palme. Nu e adevărat.

– Eu știu că un lucru e adevărat, zise el. Dacă nu credeți că sunteți demnă de laudă, nimeni altcineva nu o va face.

Ea-și ridică brusc bărbia.

– Pentru că sinceritatea dumneavoastră mi se pare înviorătoare, aș dori să vă ofer o invitație, zise el. Dar există o condiție.

Tessa își țină răsuflarea, fără să-i vină să creadă. El îi oferea lui Amy o șansă.

– Trebuie să răspundeți la întrebare. Ce doriți de la căsătorie?

– O! făcu Amy, înghițind în sec. Nu sunt tocmai sigură.

– Cu siguranță ați visat cu ochii deschiși la ea, făcu Tessa. Îl simțea pe Shelbourne uitându-se la ea, dar ea își menținu atenția asupra lui Amy. Ce vedeți?

– Mama zice că nu ar trebui să-mi dezvălui tendințele literare, răspunse Amy și-și strânse ambele mâini care-i tremurau. Dar am visat întotdeauna să fiu o gazdă renumită pentru evenimente politice, zise ea repede. Ca să pot să-mi ajut soțul în carieră.

Tessa schimbă o privire uluită cu Shelbourne. Ea nu și-o putea închipui pe Amy conversând elegant cu politicieni cinici.

– Știu că e ridicol din partea mea, se înroși Amy. Mintea mea îngheață când mă aflu într-un grup.

– Oamenii sunt atrași de cei care manifestă interes pentru părerile lor, zise Shelbourne. Trebuie doar să puneți câteva întrebări. Credeți-mă, vor avea o părere bună despre dumneavoastră.

Ea îl privi aproape adorator.

– Vă mulțumesc pentru sfat. Îmi voi aminti mereu de bunătatea dumneavoastră.

– Și veți accepta asta? întrebă el și-i întinse invitația.

Amy dădu aprobator din cap și zâmbi pentru prima dată în ziua aceea. Tessa clipi ca să alunge lacrimile fierbinți din ochi. O, ea nu credea că el putea să fie atât de minunat. În timp ce se ridica să o conducă pe Amy la ușă, se întoarse și-i șopti o mulțumire.

El se încruntă. Duce caraghios! Credea că nu e afectat de sentimente, dar acum ea știa adevărul.

După ce Amy plecă, Tessa se întoarse în salonul galben și-l găsi în picioare, trăgând de manșete.

– Pot să vă întreb de ce le-ați eliminat pe fetele care au zis că vor să vă ofere un moștenitor? Credeam că doriți o soție ascultătoare?

Ochii lui străluciră cu o expresie răutăcioasă.

– Mă tem că răspunsul s-ar putea să vă șocheze.

— Ridicol! Nu sunt o fată naivă. Ea făcu un pas spre el. Insist să-mi spuneți.

— Prea bine.

El reduse distanța dintre ei. Parfumul subtil, masculin, de lemn de santal și apret îi stârni simțurile. Ea era conștientă de pieptul lui puternic, de umbra ușoară a bărbii pe maxilarul lui și de sunetul respirației sale.

Fiecare centimetru de piele o furnica. Totul în ea voia ca el să o atingă.

Apoi vocea lui o sperie.

— Aș vrea ca soția mea să nu se gândească la datorie în noaptea nunții, zise el.

Ea avu nevoie de o clipă ca să priceapă. Când o făcu, scoase o exclamație șocată.

— E scandalos!

— Ați insistat, rosti el cu un zâmbet strâmb.

Deși îi ardeau obraji, ea refuză să-l lase să câștige.

— Poate că o să le spun să se gândească la Anglia.

El se aplecă și răsuflarea lui trecu peste obrazul ei ca o mângâiere.

— Patriotismul nu este una dintre cerințele mele.

După-amiaza următoare, Tessa își trecu puful penei de scris peste obraz în timp ce încerca fără succes să răspundă unei epistole din partea avocatului ei. Înmuie penița în călimară, dar reuși să păteze hârtia. Frustrată, puse capacul la călimară și mototoli foaia murdară. Nu se putea concentra pentru că gândurile i se tot întorceau la Shelbourne.

Toată noaptea trecută se gândise la răspunsul lui când îl întrebă de ce le eliminase pe cele care voiau să-și facă doar datoria. Reușise să o amețească, apropiindu-se atât de tare de ea, atât de aproape de parfumul lui, încât o fermecase și-i înfierbântase sângele. Apoi o luase în răs cu o glumă deocheată.

O mai tachinase și altă dată. Craiul știa foarte bine ce trebuie să facă. Iar o parte foarte secretă din ea era încântată.

Ușa se deschise cu un scârțâit, făcând-o să tresară. Tessa se ridică atunci când Gravesend îl anunță pe Shelbourne. Pulsul i se accelera la vederea lui. El purta o haină albastră care îi punea în valoare ochii expresivi. Când se așeză în fața ei, o senzație plăcută-i apără în piept.

Ieri dovedise că era un bărbat drept și bun când o tratase pe Amy Hardwick cu o blândețe deosebită.

– Vă mulțumesc că m-ați primit.

Privirea lui alunecă spre Jane, care stătea la masa rotundă și se concentra asupra broderiei ei.

– Mă bucur să vă revăd, răspunse Tessa.

Acum că mai rămăseseră doar zece candidate, ea trebuia să-și accelereze eforturile ca să-l facă să-și deschidă inima. Trebuia să-l încurajeze să scoată la iveală tandrețea pe care o mai arătase, ceea ce nu era o sarcină ușoară pentru nici un bărbat, cu atât mai puțin pentru Shelbourne.

Jane își puse deoparte broderia.

– O să sun după ceai.

Mulțumită de inițiativa însoțitoarei ei, Tessa aprobă din cap, apoi îi zâmbi ducelui.

– Presupun că vreți să discutăm despre următoarea etapă a selecției candidatelor.

– Da. Am o idee.

Tessa încremeni. O, Doamne, dacă îi propunea alte teste ridicole? Dacă o făcea, ea va trebui să se gândească la modalități prin care să-l împiedice, dar nu avea intenția să o facă în prezența lui Jane. Tessa îi explicase însoțitoarei ei că ducele se simțea mai puțin inhibat fără audiență, așa că aranjaseră în prealabil un semnal privat. Tessa se uită la Jane și dădu o singură dată din cap.

Jane se ridică din nou, făcu o reverență și ieși din salon. Shelbourne o privi cu o expresie nedumerită.

– De regulă o rog pe Jane să fie prezentă la început, pentru a respecta regulile bunei-cuviințe, zise Tessa.

Shelbourne oftă.

– Din nou vă primejduiesc reputația.

– Riscul e minim. Am vorbit și cu majordomul meu. E un servitor de încredere și a fost în slujba unchiului meu. Gravesend înțelege că întâlnirile noastre sunt confidentiale.

Shelbourne se încruntă.

– Dar cum rămâne cu ceilalți servitori?

– Sunt loiali, zise ea, dar văzându-i privirea sceptică, adăugă: Le plătesc dublul salariilor standard și angajez mai mulți decât ar fi necesari, deci nu sunt împovărați de muncă. Ea zâmbi. Îi tratez

cu respect și, prin urmare, ei îmi sunt devotați. Deci nu trebuie să vă faceți griji din pricina mea.

— Vă mulțumesc, zise el.

— Aveți vreo idee pentru următoarea etapă a competiției? Întrebă ea.

— Da, răspunse ducele încuviințând din cap. Am vorbit cu Hawk, iar el a sugerat un tur al grădinilor la Ashdown House. Richmond e destul de aproape pentru o excursie de o zi.

— Ce sugestie minunată! O aprob, cu siguranță. Tessa auzise că faimosul Capability Brown proiectase grădinile. Mama lordului Hawkfield ni se va alătura?

— Nu. Toată familia lui e la Bath unde își vizitează bunica bolnavă. Cu excepția fratelui mai tânăr, care se află în marea lui călătorie.

— Ce noroc pentru tânăr că războiul s-a terminat, zise Tessa.

— Hawk e recunoscător că războiul s-a terminat înainte ca William să ajungă la majorat.

Tessa își împreună mâinile în poală.

— V-ați gândit să vă serviți țara?

— Eu nu am avut de ales. Nu puteam să-mi abandonez familia și responsabilitățile față de domeniu.

— Dar lordul Hawkfield?

— O, voia să plece pe urmele lui Bonaparte, dar mama lui l-a implorat să nu o facă. Ducele părea necăjit. Și eu l-am sfătuit să nu o facă. Mărturisesc că motivele mele au fost egoiste. Nu puteam suporta ideea că prietenul meu ar putea fi schilodit sau ucis.

Tessa simți cum o cuprinde un sentiment de vinovăție, gândindu-se la fratele lui Anne. Dar el își alesese drumul.

— M-am certat adesea pentru intervenția mea, zise Shelbourne.

— Dacă nu l-ați fi sfătuit, poate că ar fi plecat la război. Dacă ar fi fost rănit sau dacă ar fi murit, ați fi regretat mereu că nu ați deschis gura să-l opriți. Până la urmă, decizia el a luat-o.

El o ținui cu ochii lui albaștri.

— Cât de înțeleaptă sunteți!

Dacă ar fi putut da timpul înapoi ca să folosească această înțelepciune greu câștigată! Dar nu servea la nimic să tot analizeze trecutul.

— Dacă mama lordului Hawkfield nu va fi prezentă, ar trebui să o invităm pe mama dumneavoastră.

— Nu, căci va încerca să intervină.

– Ați fost de acord să o includeți pe mama dumneavoastră, după ce eliminați o parte dintre candidate, zise Tessa.

– Nu acum.

Ea oftă.

– Am nevoie de o doamnă care să mă ajute să supraveghez fetele. Dacă e prezentă și mama dumneavoastră, familiile lor se vor simți mai liniștite știind că se vor respecta regulile bunei-cuviințe.

El bătu cu degetul mare pe brațul scaunului.

– Sunt de acord cu argumentul dumneavoastră. Dar asta nu este o invitație ca mama să participe în fiecare săptămână.

Tessa zâmbi.

– Acum, poate ne gândim la niște activități pe lângă turul grădinilor. Voi selecta patru candidate care să facă planuri. Desigur, le voi asista.

– Permiteți-le să facă singure planurile, zise el. Vreau să văd dacă dispun de pregătirea necesară unei ducese.

Când sosi tava cu ceai, ea îl turnă în cești.

– Lapte? îl întrebă.

– Nu, mulțumesc.

Ea îi întinse ceașca. Apoi tăie o felie generoasă de prăjitură cu stafide și se duse spre el. Când îi întinse farfuria, degetele lor se atinseră. Respirația ei se precipită de la căldura pielii lui. În timp ce se întorcea la locul ei își spuse să înceteze cu comportamentul de școlăriță. Apoi, nefiind în stare să se abțină, aruncă o privire furișă spre el.

El mușca din prăjitură cu o expresie de plăcere totală. Apoi îi întâlni privirea. Își plecă genele într-o privire seducătoare în timp ce ștergea cu limba o firimitură de pe buze.

Tessa își ținu răsufierea, imaginându-și limba lui pe buzele ei. Când îi oferă un zâmbet arzător, ea se înroși și simți că i se încinge fața. Hotărâtă să-și recapete calmul, se concentră asupra ceaiului. Câteva minute mai târziu, el își terminase prăjitura și se uita plin de speranță la ea.

Ea își puse ceașca deoparte.

– Mai doriți o bucată?

– Da, vă rog.

Tessa îi mai aduse o felie de prăjitură, iar el rânji.

– Când eram mic, obișnuiam să mă strecor în bucătărie și să cerșesc dulciuri.

– Sunt sigură că vi se făcea pe plac. Ea se întoarse la locul ei și-și luă iarăși ceașca de ceai.

– Până când mi s-a făcut rău pentru că am mâncat prea multe, continuă el.

– Ce s-a întâmplat? se interesă ea zâmbind, așteptându-se la o poveste amuzantă.

– Tata l-a dat afară pe bucătar pentru că m-a hrănit în neștire.

– Destul de aspră măsură.

O, Doamne, n-ar fi trebuit să spună asta.

Shelbourne ridică din umeri.

– Era băut.

Tessa își studie ceaiul, temându-se că i se va vedea șocul pe față.

– V-a interzis accesul în bucătărie?

– Nu, dar nu voiam să fiu răspunzător pentru încă o persoană care-și pierdea postul, așa că nu m-am mai dus.

Tessa scoase o exclamație șocată. El nu era decât un băiat pe vremea aceea.

– Nu trebuie să fiți atât de șocată, zise ducele. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Tessa își aminti ce-i spusese în ziua în care îi solicitase ajutorul în calitate de pețitoare.

„Toți cei care depind de mine se bucură de siguranță și de securitate.“ Oare nu fusese așa și când trăia tatăl lui?

– Câți ani aveți când a murit tatăl dumneavoastră?

– Șaptesprezece, zise el și mai luă o înghițitură.

– Și eu aveam șaptesprezece ani când am preluat conducerea casei unchiului meu după moartea mătușii mele, spuse ea punând deoparte ceașca goală.

– Atunci avem ceva în comun, zise el. Sunt convins că ați fost o mare consolare pentru unchiul dumneavoastră.

Ea simți cum vinovăția îi cuprinde inima. Își netezi fustele, sperând că el nu va băga de seamă frământarea.

– Îmi pare rău, zise Shelbourne. Evident că încă îl mai jeliți.

Ea îi întâlni privirea.

– Unchiul meu a fost un om minunat. Ca întotdeauna când subiectul o stânjenea, deturnă subiectul de la persoana ei. Cum ați reușit să vă terminați studiile universitare în condițiile acestea?

În ochii lui sclipi ceva care aducea a regret.

– Am avut profesori particulari.

Nu avusese de ales. Ea se întrebă ce altceva fusese nevoit să sacrifice pentru datorie.

– Trebuie să fi fost dificil.

Shelbourne își puse jos farfuria.

– După moartea tatălui meu, am descoperit că ne aflam în pragul ruinei. Ipotecile domeniilor erau enorme în comparație cu veniturile anuale.

Ea se cutremură. Toată viața ei considerase garantată averea familiei, până când unchiul ei murise și-i lăsase toată averea. Fără ea, probabil că ar fi suferit în moduri la care nici nu-i plăcea să se gândească.

– Nici n-aș ști de unde să încep într-o astfel de situație.

– La început am fost copleșit de dimensiunea datoriei pe care o moștenisem, dar am preferat să îmi păstrez controlul.

– Cum ați reușit să depășiți asemenea dificultăți financiare?

– Am lichidat proprietăți care nu făceau obiectul moștenirii. Apoi am făcut investiții în transportul maritim. A trebuit să iau decizii nemiloase, zise el. Nu-mi puteam permite sentimentalisme. Așa că am vândut tot ce am putut și am amânat reparațiile de pe domeniul din Oxfordshire. Am avut în vedere două lucruri pentru fiecare decizie pe care am luat-o. Trebuia să fie absolut necesară și să aducă venituri.

– Ce altceva ați fi putut face? întrebă ea.

– O, există metode mai ușoare pentru domnii care au buzunare de închiriat.

„Să se însoare cu o femeie bogată.“

Tessa făcu ochii mari.

– Nu puteam tolera ideea de a mă însura pentru bani, zise el.

– Cei mai mulți domni ar fi făcut-o fără să clipească.

– Societatea consideră acceptabile căsătoriile pentru bani, dar eu aveam motivele mele.

Ea ar fi vrut să afle mai multe, dar Shelbourne nu se arătă dispus să-i mai ofere și alte informații.

– V-am plictisit de ajuns cu povestea mea, zise el.

Amuzamentul cinic din ochii lui albaștri era o mască.

Ducele îi împărtășise detalii dureroase din trecutul său și cu toate astea o făcuse într-o manieră deschisă. Ea ar fi vrut să-i spună cât

de mult îl admira, dar un al șaselea simț îi spuse că el ar fi devenit ironic într-o încercare de autoapărare. În schimb zâmbi poznaș.

— Cred că aveți destul de multe calități care vă recomandă.

Shelbourne chicoti.

— Voi încerca să nu vă dezamănesc prea mult.

Să o dezamăgească? Dimpotrivă, îi demonstrase că era neclintit în devotamentul său față de familie și datorie. Shelbourne făcuse deja destule sacrificii. Merita fericirea absolută în căsnicie. Avea nevoie de o soție care să-i aprecieze devotamentul altruist față de datorie. Și, mai presus de toate, merita o soție care să-l iubească suficient cât să-l facă să-și deschidă inima.

El o studie cu mare atenție.

— Văd cum se învârt roțile minții dumneavoastră. La ce vă gândiți?

Ea trebuia să pășească atent. Dacă apela la simțul umorului, poate reușea să-l facă să nu fugă.

— O, mă gândeam că de fapt aveți o inimă prea bună. Și că aveți dreptate să nu arătați asta.

El râse încântat.

— Văd ce puneți la cale. Încercați să mă tachinați înainte de o predică.

— Fără predici, zise ea, doar câteva sugestii.

Ochii lui sclipiră din nou plini de cinism.

— Nu vă faceți griji, zise ea. Nu trebuie să depuneți cine știe ce efort. La urma urmei, fetele vă curtează pe dumneavoastră.

El păru deranjat.

— Poftim?

— Sunteți într-o poziție de invidiat în comparație cu alți domni aflați în căutare de soții. Nu trebuie decât să vă relaxați și să le lăsați pe fete să vă curteze.

— Am toată intenția de a controla această curtare.

— O, zise ea abținându-se să nu zâmbească. Aveți ceva special în gând?

El se încruntă.

— Dumneavoastră sunteți expertă în lucrurile astea.

Ea reușise să-l agațe. Acum nu mai trebuia decât să-l tragă la mal.

— Ei bine, am câteva idei.

Cum să te măriti cu un duce

– Cum ar fi?

– O lady este întotdeauna flatată când un domn o întreabă cum o poate mulțumi.

Ochii lui albaștri sclipiră diabolic.

– Voi avea grijă să îmi întreb mireasa cum aş putea să o mulțumesc mai bine.

Ea se înroși din nou. Deși era jenată, nu trebuia să-i permită să îi distragă atenția.

– Mă refer la gesturi speciale din care să reiasă că ți-neți la ea.

– Vă referiți la poezii și floricele. Nu voi pretinde că sunt un romantic.

– De fapt, va fi mult mai eficient dacă vă concentrați asupra unui lucru special pentru fiecare dintre fete.

– Va trebui să îmi explicați mai exact, zise el.

– Să presupunem că vă aflați în competiție cu alt bărbat pentru afecțiunea unei fete. Celălalt domn îi aduce flori și-i dedică poezii. Ce ați face ca să-l depășiți?

– L-aș împușca.

Ea râse.

– După cum am spus, fetele așteaptă tandrețe. Pentru femeii acestor gesturi speciale sunt o dovadă de afecțiune.

– Spuneți, așadar, că nu e de ajuns dacă promit fidelitate, o viață de familie stabilă și respect, rosti el pe un ton defensiv.

– Nu mă înțelegeți greșit. Acele calități sunt o dovadă a unui caracter onorabil. Dar gândiți-vă ce ar însemna dacă soția v-ar oferi un cadou ca dovadă a considerației ei ceva ce ar ști că vă va face să vă simțiți special.

– N-am nevoie de cadouri. Ce m-ar mulțumi cel mai mult ar fi o soție care să-și îndeplinească datoria fără probleme.

Ea trebuia să-și păstreze răbdarea cu el.

– Femeile se așteaptă la cadouri, Excelența Voastră.

– Vă referiți la bijuterii.

– Un cadou ales special e mult mai valoros pentru o femeie decât cea mai scumpă bijuterie.

– De unde să știu eu ce mărunțișuri le fac pe femeii să se simtă speciale?

– Prin observație, zise ea.

– Bărbații nu se pricep să ghicească ce este în mintea femeilor. Nu gândim deloc la fel.

– Asta nu e valabil pentru toți bărbații, zise ea.

El o privi cu suspiciune.

– Aveți dovezi în sensul ăsta?

Ea se uită la mâinile pe care și le împreunase în poală.

– După moartea părinților mei, am găsit o cutie cu bilețele printre comorile mamei mele. Erau literalmente sute. În fiecare dimineață, tata lăsa un bilet pe perna mamei mele.

Ea făcu o pauză, amintindu-și cum acele cuvinte o făcuseră să lăcrimeze. În afară de bijuteriile mamei ei, acele bilețele erau tot ce îi mai rămăsese de la părinții ei.

Shelbourne se arătă nedumerit.

– Bilețele?

Ea nu mai povestise nimănui despre asta. Chiar și acum, amintirea îi provoca durere. Deși părinții ei muriseră de zece ani, ea încă le mai simțea lipsa.

– Tata scria același lucru în fiecare zi. „Ești singura mea comoară pentru eternitate.“

El se încruntă.

– Tatăl dumneavoastră nu s-a putut gândi și la altceva?

– Sunteți obtuz cu bună-știință.

Oare nu vedea cât de mult însemnau acele bilețele pentru ea?

– Sunt un om rațional, zise el. Faptele și acțiunile au sens pentru mine. Nu pot citi gânduri.

El chiar nu înțelegea semnificația bilețelilor.

– Motivul pentru care tata îi scria același lucru în fiecare dimineață, zise ea blând, era ca să îi comunice că dragostea lui era neclintită.

– Acum înțeleg de ce sunteți atât de romantică, rânji el. Presupun că biletele erau mai ieftine decât bijuteriile.

Ea scutură un deget.

– Mă tachinați.

– Da, dar am un motiv. Eforturile dumneavoastră de a mă schimba sunt greșite. E greșit să te căsătorești cu cineva sperând că îl poți schimba. Oamenii sunt cum sunt. Femeia pe care o voi alege va trebui să mă accepte așa cum sunt. Iar eu îi voi oferi același lucru.

– Presupunând că îndeplinește toate cerințele dumneavoastră, bombăni ea.

– Ați prefera să mă căsătoresc cu cineva sub false pretexte?

– Nu, sigur că nu.

Ea s-ar fi căsătorit mai degrabă din dragoste, dar el nu era pregătit să-i audă părerea. Deși rezistența lui o necăjea, știuse de la început că nu avea să fie ușor. Indiferent de situație, ea trebuia să persevereze.

Era în joc fericirea lui.

Capitolul 6

Norii negri prevesteau un dezastru.

Tessa observă expresia dezgustată a ducesei la vederea barjei rustice. Vântul bătea și scutura acoperișul decolorat. Cât despre băncile rudimentare din lemn, Tessa se rugă să nu aibă așchii. Ducesa nu s-ar bucura să fie înțepată în posteriorul aristocrat.

De departe se auzeau tunetele. Toate cele zece fete țipară și apoi chicotiră. Tessa își ținu boneta în timp ce vântul se opintea să i-o dea jos.

– Am face bine să urcăm, dacă vrem să ajungem la timp la Ashdown House.

Domnișoara Henrietta Bancroft își ținu nasul în timp ce se apropia de scările spre apă.

– Pute a pește.

Ducesa îi aruncă o privire nimicitoare.

– Dar la ce vă așteptați, domnișoară? La parfum?

Tessa se crispă. Până în dimineața asta nu știuse nimic despre aranjamentele de călătorie. Henrietta, Lady Elizabeth, Amy Hardwick și Lady Georgette deciserseră să o surprindă după ce auziseră că trebuiau să facă toate aranjamentele pentru marea excursie. Cele patru ajunseseră la Tessa acasă în dimineața aceea, pline de entuziasm cu privire la planurile lor pentru o plimbare cu barca și un picnic. Din nefericire, nici una nu ținuse cont de vreme. Când Tessa le întrebasese despre meniu, Henrietta izbucnise în râs și declarase că transferase sarcina asta bucătarului lordului Hawkfield. Doar Amy pâruse întristată. Fără îndoială, celelalte trei îi ignoraseră obiecțiile

și își petrecuseră tot timpul inventând jocuri, fără să se gândească deloc la lucrurile practice. Acum Tessa înțelegea de ce ducelui nu-i plăceau surprizele. Ducea se uită la cerul amenințător.

– Dacă nu cumva greșesc, vom fi ude până la piele înainte de încheierea călătoriei.

Tessa sperase cumva că va ploua. Ducea s-ar putea să sufere un atac de apoplexie dacă afla că aveau de gând să șadă pe pături și perne în timp ce luau masa *al fresco*.

Ducea o apucă pe Tessa de braț.

– Veți sta cu mine. Avem multe de discutat.

În timp ce coborau scările spre apă, Tessa se gândea cât putea să dezvăluie.

Odată urcate la bord, ducea se duse spre o banchetă din spate. Fetele, inclusiv sora ducelui, Lady Julianne, se înghesuiră pe băncile din față. Asta nu le ferea de forța vântului, care le umfla fustele și trăgea de panglicile bonetelor.

În timp ce barja se legăna în largul Tamisei, ducea vorbi pe un ton sever:

– La ce v-ați gândit când ați ales să călătoriți pe râu? Nu ați luat în considerare că vremea s-ar putea strica?

Loialitatea Tessei pentru duce o împiedică să-i spună ducesei că nu ea planificase totul.

– Îmi cer scuze pentru condițiile mizerabile.

– E prea târziu acum, zise ducea. Nu ar fi trebuit să vă cereți scuze, dacă v-ați fi gândit la consecințe înainte de a acționa.

Tessa dădu să-i dea replica, dar se abținu.

Ducea își miji ochii.

– Tot nu reușesc să-mi dau seama cum ați reușit să-l convingeți pe fiul meu să participe la acest proiect ridicol. Vreau o explicație și nu încercați să vă ascundeți. Nu mă veți păcăli.

Tessa își netezi fustele.

– Îmi pare rău, dar nu am libertatea de a discuta amănuntele.

– Un mod politicos de a-mi spune că refuzați. Ați face bine să vă domoliți tendințele impetuoase. Nu o să mai tolerez alte planuri revoltătoare.

Tessa se întrebă dacă ducea intenționa să o certe pe tot parcurul călătoriei.

– Asta e consecința unei independențe prea mari, continuă ducesa. La ce s-a gândit oare unchiul dumneavoastră? V-ar fi mult mai bine cu un soț, și nu cu avere.

Tessa trase brusc aer în piept la insinuarea că iubitul ei unchi George nu ar fi avut grijă de ea cum trebuie.

– Unchiul m-a luat la el când mi-au murit părinții. A fost la fel de generos și de iubitor ca un tată. L-am iubit și respectat foarte mult.

Tessa se încordă pentru încă o predică, dar ducesa nu zise nimic preț de câteva secunde exasperante.

– Loialitatea față de unchiul dumneavoastră vă face cinste, vorbi ea. L-am cunoscut pe Wentworth cu multă vreme în urmă. Era un gentleman perfect. Ea făcu o pauză. Nu pot decât să trag concluzia că aveți talentul să prostiți oamenii. Cum altfel ați fi putut să-l păcăliți pe fiul meu și pe mamele acestor fete să fie de acord cu această modalitate nebunească de pețit?

– Nu a fost vorba de nici o păcăleală și nimeni nu a fost obligat.

Ducesa scutură din cap.

– Prietenele mele mi-au spus că ați dat de înțeles că altfel fetele lor nu vor avea nici o șansă cu fiul meu.

Tessa își netezi din nou fustele ca să-și ascundă vinovăția. Era posibil să fi sugerat discret ceva în sensul ăsta.

– Sunteți mult prea deșteaptă pentru propriul bine, tânără domnișoară, dar ascultați-mă bine! Nu vreți să mă aveți ca dușman.

Ea se uită la ducesă.

– Mai degrabă v-aș dori ca aliată.

– Ați putea începe spunându-mi ce a declanșat prostia asta cu pețitul.

– Îmi cer scuze, dar i-am promis fiului dumneavoastră să păstrez confidențialitatea.

– Cât de convenabil! făcu ducesa. Nu-mi place deloc treaba asta. Și încă nu reușesc să-mi dau seama ce obțineți din toate planurile astea cu pețitul.

Tessa îi întâlni privirea.

– S-ar putea să nu mă credeți, dar chiar doresc fericirea fiului dumneavoastră.

Se gândi că era mai bine să nu amintească de ambițiile ei personale.

– Arăt ca și cum aș fi căzut dintr-un căruț cu legume?

Ducesa dădu să vorbească din nou, dar o agitație îi distrase atenția. Icnetul vomatului se îmbina cu urlul vântului. Tessa făcu ochii mari când o tânără blondă așezată pe bancă se aplecă peste bord. Doamne sfinte, Georgette se simțea rău.

– Trebuie să o ajut, zise Tessa și dădu să se ridice.

– Trebuie să aibă rău de mare, zise ducesa. Stați aici! O să o ajut eu.

Își croi drum spre Georgette. Între timp, Amy îi dăduse lui Georgette boneta jos, iar Julianne o ținea de spate.

În câteva minute, ducesa poruncise unuia dintre vâslași să aducă o găleată. Amy îi ținea părul lui Georgette, în timp ce tânăra își golea stomacul.

– Cât de dezgustător!

Tessa își mută privirea spre cea care vorbise. Lady Elizabeth își flutura mâna în dreptul feței, în timp ce toate celelalte râdeau. Fete proaste, fără minte!

Ducesa se încruntă la fetele care se distrau. Toate se ofiliră sub privirea ei dezaprobatore.

După ce totul se termină, ducesa se întoarce și se așază lângă Tessa. Pentru o vreme împărțiră o tăcere camaraderească. Fetele chicoteau și sușoteau între ele, cu excepția lui Amy, care ședea deoparte cu Georgette.

Tessa se uită la grupul de tinere din jurul lui Julianne.

– Fiica dumneavoastră este foarte vivace.

– Întotdeauna a fost așa, zise ducesa. Își face prietene oriunde se duce. Iar bărbații roiesc în jurul ei.

– Dar nici unul nu i-a cucerit inima?

– Încă nu. Ducesa o sfredeli pe Tessa cu privirea. De-ajuns despre fiica mea. Fiul meu a arătat vreo predispoziție pentru vreuna dintre fete?

Buzele Tessei tresăriră.

– Sper să aibă ocazia să le cunoască azi mai bine pe candidatele care au rămas în cursă.

– Îmi doresc să se căsătorească din dragoste, oftă ducesa, dar mă tem că va alege cu mintea.

Tessa își aminti că ducesa îi spusese fiului ei că o căsătorie trebuia încheiată din dragoste și se întrebă din nou de ce Shelbourne nu credea în dragoste.

– Pe vremea mea, toate căsătoriile erau aranjate, dar eu m-am căsătorit din dragoste, zise ducesa. N-o să uit niciodată prima dată când l-am văzut.

Era evident că voia să vorbească despre răposatul ei soț. Curioasă, Tessa se uită la ea.

– Cum v-ați întâlnit?

– M-a invitat la dans la primul meu bal, răspunse femeia mai în vârstă, cu o privire visătoare în privire. Mi-a fost teamă să nu leșin de emoție încă înainte să ajungem pe ringul de dans. El era cel mai râvnit burlac anul acela. La câteva săptămâni după aceea m-a cerut de soție.

Tessa reuși să zâmbească slab. Probabil că graba asta îi sucise mințile. Ca o tânără naivă, n-avea de unde să cunoască adevăratul caracter al soțului ei.

– A fost cea mai fericită perioadă din viața mea, zise ea.

Ducesa nu avea cum să rămână permanent fericită, având în vedere alcoolismul și firea cheltuitoare a soțului ei. Poate că se prefăcuse că nu observa acele defecte.

Pe cer se iviră fulgere, urmate de un tunet puternic. La scurt timp după aceea, cerurile se deschiseră. Ploaia deasă trecu de acoperiș.

Fetele țipară.

În timp ce furtuna se dezlănțuia, Tessa și ducesa încercară să le calmeze pe fete. Ca niște copii, ele plângeau fiindcă li se udau rochiile și li se stricau bonetele.

– Liniște! strigă ducesa.

Când unele continuară să plângă, ea amenință că o să le facă să înoate până la Ashdown House.

Ploaia torențială continuă și la Ashdown House, împiedicându-le să se întoarcă acasă. Tessa închise ușa de la dormitorul unde se odihnea Georgette. Amy Hardwick insistase să stea cu ea. Tessa o luase pe Amy deoparte și o încurajase să se alăture celorlalți la masă. Amy, draga de ea, nu voia să o lase pe Georgette, plânsă, singură, după ce fetele celelalte își bătuseră joc de ea. Tessa nu-i putea reproșa lui Amy generozitatea, dar se temea că de îndată ce avea să se simtă mai bine, Georgette îi va da drumul lui Amy ca unui cărbune încins.

Cu un oftat, Tessa își strânse șalul peste rochia împrumutată și porni pe coridor. Când ajunseseră ude flească, ea văzuse expresia îngrijorată a ducelui, dar nu avuseseră încă ocazia să stea de vorbă cu el. Tessa și ducesa le conduseseră pe fete imediat la etaj, ca să-și schimbe hainele ude. Din fericire, nici una, cu excepția lui Georgette, nu avusese de suferit. Tessa se opri în fața dormitorului pe care-l împărțeau Elizabeth și Henrietta. Ridică mâna să bată, dar se opri la auzul vorbelor răutăcioase ale lui Elizabeth.

– Ai văzut ce rochie hidoasă i-au găsit? Dacă așa fi așa de rotofeie, m-aș înfometa, bombăni fata.

Tessa simți că îi iau foc obrazii. Celorlalte fete li se găsiseră rochiile care aparținuseră surorilor lordului Hawkfield, dar nici una nu i se potrivise Tessei. În schimb, camerista adusese una de-a lui Lady Hawkfield, o rochie într-o nuanță cafenie de matroană la care fusese nevoie să i se ridice considerabil tivul.

– Poate că încearcă să-l cucerească pe duce.

Râsul nazal, inconfundabil al Henriettei, îi zgârie Tessei nervii.

Umilită, Tessa își continuă drumul pe coridor spre dormitorul următor. Dacă ar fi știut cât de odioase erau cele două, nu le-ar fi invitat niciodată să participe. Când bătu la următoarea ușă, Tessa își puse în gând să-l avertizeze pe duce cu privire la ele.

După cină, Tessa rămase împreună cu ceilalți în salonul somptuos. Își strângea șalul voluminos peste rochia care îi venea prost. În comparație cu candidatele la măritiș, arăta ca o fată bătrână.

Râsete vesele îi atraseră privirea spre șemineu. Mai multe fete ședeau în cerc în jurul ducelui, arătând zvelte și elegante în rochiile lor frumoase. Elizabeth și prietena ei Henrietta ședeau de-o parte și de alta a ducelui, tachinându-l neîncetat. Mai rău, el râdea. După toate aparențele, el se bucura de atenția lor.

Ducesa îi aduse Tessei o ceașcă cu ceai și se așeză lângă ea pe sofa.

– Mulțumesc, zise Tessa.

Ducesa se uită la fiul ei.

– Ei bine, fetele și-au revenit după dezastrul de după-amiază. Toate, cu excepția bieteii Lady Georgette.

– Am fost pe la ea mai devreme, zise Tessa. A reușit să bea niște supă. Domnișoara Hardwick e cu ea.

Ducesa sorbi din ceai.

– Lady Georgette este, cu siguranță, jenată. O să o asigur din nou că nu ai de ce să te rușinezi de răul de mare. Nu poate să fie evitat. Ea făcu o pauză și o studie pe Tessa cu o expresie enigmatică. Georgette este, fără îndoială, cea mai drăguță dintre fete. Nu sunteți de acord?

– Este socotită o mare frumusețe, zise Tessa și sorbi din ceai ca să-și ascundă iritarea.

Era evident că ducesa o favoriza pe Georgette datorită chipului ei frumos.

Ducesa o privi cu un zâmbet sardonice.

– V-am cerut părerea dumneavoastră, nu vreau să o află pe a altora.

Tessa puse ceașca pe farfurie.

– Nu pot să neg că frumusețea este importantă pentru atracția inițială, dar natura se asigură că aceasta se estompează în timp. Pentru ca o căsnicie să reușească, trebuie să existe valori asemănătoare și afecțiune.

– Afecțiune. Ducesa ridică sprâncenele. Dar cu iubirea cum rămâne, domnișoară Mansfield?

– Eu cred că iubirea reprezintă fundamentul celor mai fericite căsnicii.

– Ah, deci credeți că dragostea învinge mereu!

Tessa își puse ceașca deoparte.

– Cred că noțiunea e mult prea simplistă pentru complexitatea unei relații maritale.

– Dar nu ați fost căsătorită niciodată, așa că pe ce vă bazați opiniile?

Tessa își ridică bărbia.

– Părinții mei își mărturiseau zilnic dragostea, dar tot aveau neînțelegeri. Cred că dragostea îi motiva să își rezolve neînțelegerile.

– O observație foarte bună, murmură ducesa.

Cum ducesa nu mai spusese nimic, atenția Tesei se îndreptă spre un mic grup de tinere femei, inclusiv Julianne, care stăteau și sporovăiau cu lordul Hawkfield. Privirea plină de dor a lui Julianne îi urmărea fiecare mișcare. Ea îl atinse pe mânecă, iar pe chipul lui trecu o expresie uimită. O, Doamne, oare Hawkfield era motivul pentru care Julianne refuzase atâtea cereri în căsătorie?

Lordul Hawkfield se uită prin cameră, apoi surprinse privirea Tessei și se desprinse de grup.

– Cântați la pian, domnișoară Mansfield? zise el după ce se apropie.

– Da, dar poate că ar trebui să le lăsăm pe fete să-și prezinte talentele.

El rânji.

– Haideți, zise el, o să vă întorc paginile.

– Da, vă rog să cântați, interveni ducesa. Avem nevoie de puțină distracție.

Tessa puse ceașca deoparte.

– Voi începe eu, zise ea, ridicându-se. După aceea, le voi încuraja pe fete să cânte și ele.

Capetele se întoarseră spre ei, în timp ce Hawkfield o conducea spre pian. Ea răsfoi partiturile. În cele din urmă se decise să cânte Canonul lui Pachelbel. Hotărâtă să se concentreze asupra melodiei obsedante, ea nu-și dădu seama că toate conversațiile încetaseră până când nu cântă ultima notă. Ridică ochii și se uită la Sheldbourne. În ochii lui zări aprobare.

– Excelent, zise ducesa, spărgând tăcerea.

Toată lumea aplaudă. Ducele se ridică și se îndreptă spre ea.

– Sunteți foarte talentată.

– Mă flatați, șopti ea, fiind conștientă că toată lumea îi privea.

– Nu e un simplu compliment, zise el. Ați fascinat pe toată lumea din încăpere.

Ea se uită în ochii lui albaștri care o priveau apreciativ, dorindu-și să-i poată spune cât de mult însemna pentru ea complimentul lui. O fi ea o fată bătrână îmbrăcată fără gust, dar în seara asta, el o lăudase.

– Domnișoara Mansfield a stabilit cu siguranță un standard foarte înalt, vorbi ducesa tare. Să vedem dacă și celelalte fete îi pot egala talentul.

Lady Elizabeth se ridică asemenea unei prințese și le zâmbi binevoitor celorlalte fete.

– Acum, pe cine să aleg să cânte cu vocea cât voi cânta eu la pian? Sally Shepherd chicoti și se oferă.

Elizabeth o ignoră și le studie pe fete cu un aer superior.

– Henrietta, zise ea în cele din urmă. O să fii protejata mea în seara asta și o să ne cânti.

Henrietta se ridică imediat și se grăbi spre Elizabeth, amintindu-i Tessei de spanielul King Charles care o urma pe mătușa ei la fiecare pas.

Shelbourne îi oferi brațul Tessei. În timp ce se îndepărtau, el vorbi cu voce joasă:

– Vreți să mă însoțiți la fereastră? Aș dori să vă vorbesc.

Tessa aruncă o privire furișă ducesei.

– S-ar putea să fim observați, șopti ea.

– Atunci veniți în bibliotecă o jumătate de oră după ce toată lumea se retrage, zise el. Știu că e un risc, dar chestiunea e importantă.

– Voi încerca.

Tessa se întreabă ce dorea el să discute. Fără îndoială că voia să audă și raportul ei despre candidate înainte să decidă pe cine să elimine. Tessa intenționa să-i spună că spre surprinderea ei Elizabeth și Henrietta erau două dintre cele mai dezagreabile tinere pe care le întâlnise vreodată.

– Dacă vă întâlniți cu cineva pe drum, plecați imediat, zise el. Mai presus de orice, să nu riscați.

Ea aprobă din cap.

Primele note ale reprezentației de amator a lui Elizabeth o făcuseră pe Tessa să zâmbească. Apoi vocea țipătoare de soprană o făcuse să tresară. Shelbourne se opri și se întoarse să se holbeze. La fel și ceilalți.

Văzând sclipirea încântată din ochii Henriettei, Tessa își dădu seama că probabil fata credea era admirată. Atenția părea să o inspire chiar mai mult. Mări volumul și mai mult, aproape zbierând notele înalte.

Hawk apărură lângă Tessa.

– E surdă?

– Nu știu, dar noi s-ar putea să fim după reprezentația asta, bombăni ducele.

Ducesa și Julianne li se alăturară.

– Vocea fetei ăsteia e îngrozitoare, zise ducesa.

– Frate, spuse și Julianne, dacă te însori cu ea, jur să-i lipesc buzele.

În cele din urmă cântecul se termină. În timpul brumei de aplauze, Tessa știu că trebuia să prevină încă o reprezentație din partea Henriettei. Se grăbi spre ele să încurajeze alte două tinere să-și demonstreze talentul muzical.

După aceea, o caută pe Elizabeth, hotărâtă să o chestioneze pe fată.

– Vrei să mă însoțești într-un tur al camerei? o întrebă.

– Aș fi onorată, răspunse Elizabeth cu un pic prea mult entuziasm.

– Cum ți se pare seara? Te distrezi? se interesă Tessa în timp ce se plimbau prin încăpere.

– Foarte mult, făcu Elizabeth. Ducele e amuzant și chipeș. Pot să spun că inima îmi bătea mai tare de fiecare dată când îmi vorbea. Se uită la Tessa. Mă bucur foarte mult că m-ați inclus pe lista fetelor care să fie curtate de duce.

Tessa își dori să fi știut de caracterul infect al tinerei dinainte.

– Nu ți se pare greu să concurezi împotriva atâtor fete?

– Nu, deloc. Toate fetele sunt așa de drăguțe. Suntem cele mai bune prietene acum.

Tessa ridică din sprâncene.

– Ești prietenă cu toate?

– Sigur, cu unele fete mai mult decât cu celelalte, dar chiar dacă îmi displace cineva, nu aș vorbi niciodată despre asta.

Tessa decise să o chinuie un pic.

– Arăți minunat în nuanța asta de verde. Și rochia îți vine bine.

– Îmi doresc ca servitoarele să fi găsit pentru dumneavoastră una mai bună. Sunteți atât de drăguță, zise Elizabeth cu vocea lipsită de sinceritate.

Tessa se întrebă ce ar fi spus micuța vrăjitoare mincinoasă dacă i-ar fi dat de înțeles că auzise ce spusese despre ea, dar avea un plan mai bun și o conduse pe Elizabeth spre un alcov unde se afla o statuie a Diane.

– A fost foarte drăguț din partea ta să o rogi pe Henrietta să cânte în seara asta.

– Vocea ei nu e cea mai bună, dar îi place să cânte, zise Elizabeth.

– Așa că ai invitat-o să cânte din amabilitate?

– Poftim?

– Știi că Henrietta nu are deloc voce, zise Tessa. Cu toate astea, ai încurajat-o să cânte în fața tuturor.

Fata se îmbufnă.

– O, înțeleg de ce ați crede că a fost o cruzime din partea mea. Dar nu ați participat la seratele muzicale din cercul meu, așa că nu aveți

de unde să știți că toată lumea îi face pe plac Henriettei. Ar fi o răutate să-i spunem adevărul, când ea e așa de mândră de talentul ei.

Tonul superior al lui Elizabeth o irită pe Tessa.

– Poate că te-am judecat greșit. Pe de altă parte, am fost surprinsă de comportamentul tău, când lui Georgette i s-a făcut rău pe barjă.

– O, asta! Ea râse agitat. Mi-era și mie un pic greață când i s-a făcut ei rău. N-am știut că fetele celelalte vor râde.

Tessa se gândi că scuza lui Elizabeth pentru că o ridiculizase pe Georgette era într-adevăr jenantă.

Elizabeth oftă.

– Mărturisesc că nu am fost foarte înțelegătoare cu privire la situația ei. Nici celelalte fete nu au fost, dar dacă ați ști cum ne tratează, ați înțelege.

– Încă nu am văzut-o luând pe cineva în râs, zise Tessa.

– Să nu vă lăsați înșelată. În fața ducelui și a mamei lui, Georgette se poartă drăguț, dar nu se înjosește să stea de vorbă cu nici una dintre noi. Elizabeth strânse din buze. Are impresia că e mai grozavă decât noi. Nimeni nu o place.

– Deci recunoști că ai vorbit cu celelalte fete despre ea? întrebă Tessa.

– Celelalte fete au venit la mine și mi-au mărturisit că nu o plac pe Georgette, zise Elizabeth. Nu puteam să le încurajez să încerce în continuare o apropiere de ea.

Tessa se uită la ea cu o privire de gheață.

– Acum înțeleg cum ți-ai câștigat popularitatea.

Elizabeth își retrase brațul.

– Ce vreți să spuneți?

– Planul a funcționat bine pentru tine. Ai denigrat caracterul unei fete, știind că toate celelalte vor fi de acord, de teamă să nu devină următoarea victimă.

– Nu pot să cred că mă vedeți în stare de astfel de planuri. Elizabeth își întoarse capul și își trecu degetele pe sub ochii în care nu se afla nici o lacrimă.

Tessa pufni:

– Schemele tale au funcționat la prietenele tale, dar eu sunt mai umblată în lume și recunosc cruzimea atunci când o văd. Ai face bine să-ți amintești că ducele se bazează pe părerea mea.

Când Elizabeth se întoarse din nou spre ea, în ochii ei verzi ca de piscică se afla o expresie rece, calculată.

— Nu aveți nici o dovadă.

Tessa plecă de lângă ea, înfigându-și unghiile în palme. Avea dovezi, dar nu îi va da lui Elizabeth satisfacția de a admite că îi auzise insultele. Dar curând o nouă descoperire îi aduse un zâmbet triumfător pe buze. Shelbourne petrecuse mult timp cu Elizabeth în seara aceea. Era un bărbat ager la minte și trebuie să-i fi descoperit tendințele răutăcioase. Poate că intenționa să o elimine pe Elizabeth când Tessa se va întâlni cu el în bibliotecă. Abia aștepta să vadă șocul pe chipul lui Elizabeth când o va scoate din competiție.

Când Shelbourne închise ușa bibliotecii, curentul de aer stinse lumânarea Tessei. Singura lumină din încăpere venea de la lumânarea de pe șemineu.

El îi luă lumânarea.

— Sper că nu ați întâlnit pe nimeni, zise el cu vocea joasă.

Tonul profund al vocii lui suna seducător în camera întunecoasă. Ea își umezi buzele uscate.

— Am așteptat până când s-a retras toată lumea.

Afară bubui tunetul, smulgându-i o exclamație de surpriză de pe buze.

— Șșt, murmură el, luați-mă de braț!

Când puse mâna pe mâneca lui, simți mușchii tari pe sub stofa de lână și inspiră brusc. Era foarte conștientă de căldura emanată de corpul lui. Inima îi bubuia în piept, dar își spuse că era doar din pricina încăperii sumbre și a furtunii de afară.

El o conduse la o canapea mică. Apoi se duse la șemineu și folosi cealaltă lumânare ca s-o aprindă pe a ei. Când se întoarse, o puse pe o masă de lângă ei.

— N-am aprins focul, ca să nu atrag atenția vreunui servitor curios, zise el încet.

Ea alungă toate presimțirile ridicele până când el se așează lângă ea. Doar o pernă mică se afla între trupurile lor. Ea inhală parfumul de santal, care îi înțețoșa mintea. El își mută picioarele lungi, întorcându-se spre ea. Apoi își puse un braț pe spătarul canapelei, mâna lui la câțiva centimetri de umărul ei. Poziția lui relaxată și lumina slabă a lumânării conferea întâlnirii lor secrete o intimitate interzisă. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșală venind aici, dar trebuiau să vorbească despre fete.

- Am fost îngrijorat când ați întârziat astăzi, murmură el.
- V-am văzut îngrijorarea când am sosit, șopti ea.
- V-am spus să nu vă amestecați în planurile fetelor. Dar nu mi-a trecut prin cap că vor lua o barjă până aici.

Ea știa că se învinovăța pentru situație.

- Dacă ar fi fost vreun pericol, eu și mama dumneavoastră am fi schimbat planurile.

Lumina palpătoare a lumânării arunca umbre peste chipul său.

- Familiile fetelor mi-au încredințat bunăstarea fiicelor lor. Dacă se întâmplă ceva cu vreuna dintre ele, eu aș purta responsabilitatea. Așa cum stau lucrurile, nu se pot întoarce acasă în seara asta.

Ea se aplecă înainte.

- Am ajuns în siguranță, iar asta e tot ce contează.
- Lady Georgette este bolnavă. Dacă face febră n-o să mi-o iert niciodată.

Afară ploaia bătea în geamuri. El se uită în direcția aceea, apoi își îndreptă atenția spre ea.

- În fiecare zi trebuie să iau decizii care afectează sute de vieți. Nu e o responsabilitate pe care să o neglijez.

- Știu câte ceva despre responsabilitate, zise ea. De mai multe ori am făcut greșeli cu servitorii. Nimeni nu este perfect. Nu putem decât să luăm cele mai bune decizii posibil și să învățăm din greșeli.

Tristan luă marginea șalului ei de mătase între degete. Răsuci materialul pe deget iar și iar, de parcă s-ar fi bucurat de atingerea senzuală a mătăsii. Ea simți cum i se încinge pielea când își închipui degetele lui trecând peste pielea ei.

- Mama m-a luat la rost despre barjă după ce ați ieșit din salon, zise el cu o voce joasă. Ați luat vina asupra dumneavoastră.

- V-am făcut o promisiune și nu o voi încălca.

- Sunteți loială, șopti el.

- Celor în care cred.

Je crois en toi.

El dădu drumul șalului.

- Am crezut că aveți destul de multe dubii în privința mea.

- Dumneavoastră nu ați avut în privința mea?

- *Touché*, chicoti el.

În biblioteca întunecată, notele joase ale vocii lui o făceau să se gândească la un cuplu care purta o conversație șoptită în pat.

Jos în abdomenul ei se adună dorința. Din nou se întrebă dacă fusese o idee înțeleaptă să se întâlnească cu el. Era singură în întineric cu un crai notoriu. Dar o descriere atât de simplistă nu i se potrivea acestui bărbat complex. În doar câteva săptămâni învățase atât de multe despre el. Era încapățânat uneori, dar se dovedise corect în relația cu fetele. Îi plăcea să o șocheze cu aluzii deochete, dar se îngrijora că-i va risca reputația. Rezistase tuturor sugestiilor ei romantice, dar vorbea cu respect despre cariera ei.

Calitățile acestea paradoxale ar fi trebuit să-l facă o enigmă pentru ea și, cu toate astea, ea îl înțelegea cumva din instinct. Poate că era rezultatul familiarității tot mai mari care apăruse între ei. Petreceau mult timp singuri, nederanjați de strictetea normelor sociale care reglementau întâlnirile dintre o femeie și un bărbat. Ei i se părea că își creaseră mica lor lume și făureauă noi reguli de interacțiune.

– Am văzut că ați vorbit mai devreme cu Lady Elizabeth, îi întrerupse el gândurile. Ce ați discutat?

Ea vru să vadă mai întâi care era părerea lui.

– Ce părere v-au lăsat Elizabeth și prietena ei, Henrietta.

– Erau amuzante.

– Le-ați considerat agreabile?

– Vorbiți mai încet, murmură el. Elizabeth și Henrietta au discutat cu mine. Celelalte fete au zis foarte puține lucruri.

– V-au monopolizat. Ideea că el le plăcea o făcea să fie înverșunată. Fusese sigură că el va vedea cât de rele erau acele fete.

– Celelalte au avut destule ocazii, zise el, dar e evident că nu le aprobați pe Elizabeth și Henrietta. De ce?

– Nu vi s-a părut ciudat că Elizabeth a rugat-o pe Henrietta să cânte?

El ridică din umeri.

– De ce întrebați?

– Elizabeth știa că Henrietta nu știe să cânte. Dar tot a rugat-o.

– Sugați că Elizabeth a intenționat să o facă de râs.

– E o posibilitate.

– Mă îndoiesc. Sunt prietene.

Tessa pufni. Cum putea să nu vadă ce era chiar în fața lui? Nu-și dădea seama că Elizabeth își manipulasă propria prietenă?

– Trebuie să vă avertizez cu privire la cele două. Am motive să cred că sunt în stare de răutăți.

– E ceva ce nu-mi spuneți? întrebă el.

– Detaliile nu sunt importante.

El se aplecă mai mult spre ea.

– Dacă au făcut ceva rău, e important.

– Le-am auzit bârfind. Nu erau prea drăguțe.

– Ce au spus mai exact?

Tessa se vârâse singură în gura lupului, dar avea prea multă mândrie ca să-i spună că își bătuseră joc de ea.

– Prefer să nu dezvălui detalii, dar comentariile lor denotau cruzime.

– Vorbeau despre domnișoara Hardwick...

– N-am zis că vorbeau despre domnișoara Hardwick.

– Nu era nevoie. Când Tessa dădu să protesteze, el își ridică mâna.

Unde a fost Amy Hardwick în seara asta?

– A ales să aibă grijă de Lady Georgette.

– Păcat că Lady Georgette încă se simte rău, zise el, mi-ar fi plăcut să o cunosc mai îndeaproape.

Tessa trase aer în piept.

– Dar pe Amy?

– E timpul să îi dăm drumul, zise el. Acțiunile ei din seara asta au dovedit că preferă să nu participe.

– O pedepsiți pentru că a ales să-i pese și să o ajute pe Georgette. E nedrept.

Cum putea să o elimine pe dulcea Amy și să o păstreze pe Georgette, care nu făcuse nimic să merite favoarea asta?

– Știu că vă pare rău de Amy, dar ar fi putut să ni se alăture pentru o parte a serii, zise el. Bănuiala mea e că a fost ușurată să găsească o scuză ca să stea deoparte. A fost reținută de la bun început.

– Dacă Lady Georgette ar fi ales să stea deoparte, nu v-ați fi gândit nici o clipă să o scoateți din competiție, șuieră ea.

– Ce insinueați?

– O eliminați pe Amy pentru că nu este la fel de frumoasă ca Georgette.

– Dacă frumusețea ar fi fost importantă pentru mine, aș fi ales-o pe frumoasa sezonului și terminam circul. După cum vă amintiți, nu am menționat frumusețea printre cerințe.

Ea ridică din sprâncene.

- Deci frumusețea nu contează pentru dumneavoastră?
- O întrebare-capcană, zise el. Dacă zic nu, n-o să mă credeți. Dacă zic da, veți spune că sunt superficial.
- Atunci fiți cinstit! Cum e?
- El se ridică și se îndepărtă câțiva pași, cu spatele la ea.
- Spuneți-mi, zise ea și se ridică la rândul ei.
- El se răsuci brusc.
- Nu.
- Ea făcu un pas spre el, ignorându-i avertismentul.
- Spuneți-mi!
- Nu mai insistați!
- Tessa însă rămase fermă pe poziție.
- Nu plec de aici până nu o faceți.
- Vreau să mă simt atras fizic de soția mea, zise el scoțând o exclamație exasperată. Iată, m-ați obligat să o spun.
- Ea își mută privirea spre cenușa rece din șemineu.
- Deci mi-ați dovedit că am dreptate. O respingeți pe Amy pentru că nu e drăguță.
- Pașii rapizi din spatele ei o speriară. Scoase o exclamație de uimire, când el o apucă de umeri.
- Nu înțelegeți! spuse el.
- Atunci explicați-mi!
- El era ca un uriaș pe lângă ea. Lumina slabă a lumânărilor îi accentua expresia aspră.
- Vreau să îmi doresc soția.
- Tessa înghiți în sec.
- Înțelegeți?
- Ea nu putea nici să respire, darămite să-i răspundă.
- Vreau să o doresc atât de mult, încât să nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea.
- Ea își aminti cuvintele lui. „Vreau un înger în sala de bal și o seducătoare în particular.“
- Genele lui grele și întunecate ca noaptea se lăsă peste ochi.
- Vreau să fiu înflăcărat pentru ea.
- Tessa se topea sub forța arșitei pe care o emana el.
- Shelbourne reduse mica distanță dintre ei. Fața lui nu mai era decât o umbră periculoasă. Ea era conștientă de răpăitul ploii și de respirația greoaie. În timp ce el o trăgea mai aproape, în mintea

ei apăru un semnal palid de alarmă, dar parfumul lui masculin o atrăgea într-un loc interzis și nebunesc.

Ochii ei se închiseră încet cu câteva secunde înainte ca buzele lui să le cuprindă pe ale ei. Tessa se sprijini cu palmele de pieptul lui. Sub vesta de mătase, inima lui bubuia. La atingerea ei, el deveni mai îndrăzneț, sărutându-i gura cu atingeri largi.

„Oprește-l acum!“ Era greșit. Era atât de greșit. Deși creierul îi spunea să se îndepărteze, un locșor singuratic din mintea ei țipa după mai mult.

Simți cum îi cedează genunchii. Avea nevoie de sprijin, așa că se agăță de umerii lui. Șalul îi alunecă la pământ. El o strânse mai tare în brațe, dogoarea trupului său arzând-o. Nefiind în stare să reziste, ea mângâie bucele părului său tuns care îi atingeau gulerul. „La naiba cu toate consecințele“, se gândi ea. Căzuse deja și voia să țină minte senzația părului lui mătăsos, a buzelor senzuale și a brațelor lui puternice. Pentru că sărutul lui va fi cel din urmă al ei.

El își desfăcu buzele, sărutând-o cu gura deschisă iar și iar, până când ea răspunse comenzii lui. *Îi scăpă un geamăt când îi simți limba.* El avea gust de brandy și de păcat. O ridică pe vârfuri, arcuindu-i spinarea. Mâna lui alunecă pe posteriorul ei, îndemnând-o să se apropie tot mai mult. El își îndoi șoldurile și abdomenul ei se întâlni cu tăria lui masculină inconfundabilă. Limba lui îi răvășea gura, iar și iar, se retrăgea și intra din nou. Ritmul sălbatic declanșă un potop înflăcărat în adâncurile ei. Se încordă, agățându-se de el, dorind, tânjind să fie mai aproape, iar el se legănă, tot lipindu-se de ea.

„Doar un pic mai mult“, își promise ea. Un pic mai mult timp în care să se simtă atrăgătoare. Un pic mai mult timp ca să simtă pasiunea. Un pic mai mult timp ca să țină lumea afară.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei, iar Tessei aproape că-i scăpă un sunet de protest, dar el începu să o sărute pe gât. Când îi găsi pulsul, o mușcă ușor. Ea încremeni sub gestul lui posesiv, o reacție primitivă. O atinse cu limba, iar ea nu mai reuși să gândească limpede. Nu putea decât să cerșească mai mult. Fără să se poată opri, își apăsă sânii de pieptul lui, o rugămintă tăcută.

În timp ce mâna lui urca de la șoldurile ei spre curbura taliei, Tessa își ținu respirația anticipând. El îi cuprinse sânul, degetele masând, tacinând. Degetul lui mare îi mângâia sfârcul pe sub țesătură, iar

ea scoase o exclamație de plăcere. El îi acoperi gura, limba lui dezmierdând, în timp ce mâna i se afunda în corset. Când îi atinse pielea, ea se lăsă cu totul în voia senzației încântătoare. Uitase de toate, în afară de nevoia ei de a fi atinsă. El îi dezmierdă sfârcul, făcând-o să geamă. Acolo unde se umezise de dorință simți cum se aduna o senzație sălbatică. Își strânse coapsele, disperată să umple golul. Lipit de abdomenul ei, lungimea lui întărită se încorda. Ea voia să-l atingă acolo. Ba mai mult, voia să se lase jos pe podea și să-l tragă după ea.

El întrerupse brusc sărutul și își ridică iute capul. De pe hol se auzi ecoul unor pași pe podeaua de marmură, care se opriră în dreptul ușii. Amețită, Tessa pricepu greu amenințarea iminentă. El îi luă șalul de pe jos, i-l puse pe umeri și se îndepărtă.

Teama puse stăpânire pe ea. Respira sacadat. „Pleacă, pleacă, pleacă!”

Mânerul ușii se răsuci.

Capitolul 7

Inima lui Tristan bubuia când se deschise ușa bibliotecii. Teama că vor fi descoperiți îi uscaseră gura. Din nefericire, dorința care încă îi mai alerga prin vene se disipa încet. Pantalonii strâmți erau gata să-i explodeze. Scrâșni din dinți, recunoscător pentru întunericul care-i ascundea umflătura. La vederea lui Hawk simți cum îl cuprinde ușurarea. Lumina pâlpâitoare a lumânării lui Hawk dezvăluie expresia șocată a prietenului său.

– Mă scuzați, bâigui el.

– Noi tocmai discutăm despre pețit, zise Tristan, privirea fugindu-i spre domnișoara Mansfield.

În lumina slabă nu reușea să-i vadă expresia.

– Nu vreau să vă întrerup, zise Hawk și dădu să închidă ușa.

– Rămâneți, zise domnișoara Mansfield. Eu oricum eram pe punctul de a pleca.

Ridică lumânarea de pe masă și se îndreptă spre ușă.

Tristan ar fi vrut s-o oprească. Trebuiau să discute despre ce se petrecuse între ei, dar nu putea spune nimic cu Hawk de față.

Și Dumnezeu știa că el habar n-avea ce să spună. După ce ușa se închise, Tristan se duse la șemineu și apucă strâns marmura rece. Ce idiot! Ce-l apucase oare? Nu se mai atinsese niciodată până atunci de o doamnă virtuoasă. La naiba cu el!

Auzind sunetul paharelor, Tristan se uită la masa aflată în lateral. Hawk turna brandy în două pahare și îi aduse unul.

Tristan dădu brandy-ul pe gât. Licoarea puternică îl făcu să lăcrimeze.

— La naiba, ce am făcut?

Hawk se îndreptă agale spre un scaun și-și întinse picioarele.

— Nu te simți obligat să mărturisești de dragul meu.

— Mi-am pierdut capul, bombăni Tristan.

— Nu te teme, rosti Hawk cu vocea tărăgănată. E încă lipit de gât.

— Nu am vrut niciodată să se întâmple, zise Tristan.

— Chiar trebuie să ascult asta?

— La naiba cu toate! Am necazuri.

Hawk flutură din mână.

— Nu, ești norocos că eu sunt cel care a dat buzna peste tine.

Scuze, bătrâne!

Cât de departe ar fi mers dacă nu apărea Hawk?

— Am sărutat-o, scrâșni el.

— O, la naiba, asta e tot? O să supraviețuiască unui sărut cast.

Tristan își ridică brusc capul.

— Sărut cast? Aproape că i-am băgat limba pe gât.

— Atunci a fost un sărut obraznic. Ar fi putut fi mai rău.

— A fost.

O pipăise peste tot.

— A încercat să te oprească?

— Probabil că era prea copleșită de sentimente pe care nu le înțelegea, zise el.

— Poate că i-a plăcut.

— Asta nu are importanță.

Tristan puse paharul pe polița de la șemineu și începu să se plimbe. Probabil că ea îl considera un libertin îngrozitor. Dacă va renunța să-i mai fie pețitoare, va izbucni un scandal public. Nu avea cum să se retragă în tăcere cu zece fete rămase în cursă.

— Stai jos, zise Hawk, o să faci găuri în afurisitul de covor.

Tristan își recupără brandy-ul și se trânti pe canapea.

– Ascultă-mă, bătrâne, zise Hawk. Nu ai riscat niciodată până acum. Până nu ai cunoscut-o pe ea.

Tristan pufni.

– Asta-i bună. Sugerezi că ar avea o influență proastă asupra mea. Sper că-ți dai seama de ironie.

– Nu știi dacă e o influență bună sau rea. Știu doar că ea te-a influențat, zise Hawk. Și încă nu înțeleg ce speră să câștige.

– Peșitul e cariera ei. Se mândrește cu ea.

Hawk sorbi din brandy.

– E o carieră stranie pentru o femeie care refuză să se mărite.

– Nu cariera ei e problema, zise Tristan. Am sărit calul și acum trebuie să suport consecințele.

– Nimeni nu știe, în afară de mine și de voi doi. Așa că oficial nu e compromisă. Domnișoara Mansfield îmi face impresia unei femei de lume și, cinstit vorbind, nu a protestat.

Tristan își aminti de șocul ei când refuzase să-și ceară scuze pentru legăturile lui amoroase în prima zi când venise s-o viziteze.

– Dacă insinuezi că ea voia ca eu să o sărut, te înșeli. Are noțiuni foarte clare despre moralitate.

– În cazul ăsta, cu siguranță că se simte vinovată, zise Hawk. La urma urmei, ea e peșitoarea ta și trebuie să-ți fie loială ție și fetelor pe care le curtezi. Probabil crede că e vina ei.

Tristan se uită în ochii prietenului său.

– Vina e a mea.

– Cere-ți scuze, zise Hawk. Spune că ați fost amândoi captivați de moment. A fost o zi dificilă. Ce s-a întâmplat a fost aberație, un moment de întunecare a judecății.

– Da, încuviință Tristan și bău restul de brandy.

– Nu e ceva de nereparat, îi spuse Hawk.

– Dacă ea crede că e? Ce fac atunci? S-ar putea să-și dea demisia.

Hawk îi oferi o privire enigmatică.

– Vrei să continui să curtezi fetele?

– Trebuie să-mi găsesc o soție, zise Tristan. Măcar în felul ăsta am ocazia să-mi dau seama cu ce femeie mă însor.

– Ai făcut progrese?

– Am eliminat paisprezece, zise Tristan puțin cam defensiv.

– Sunt concurente serioase printre celelalte?

– E prea devreme ca să-mi dau seama.

– Înțeleg, zise Hawk pe un ton neîncredător.

Tristan decise să nu-l provoace pe Hawk.

– Probabil că e un punct de discuție acum. Domnișoara Mansfield e riguroasă când vine vorba de ales parteneri. E posibil să-și dea mâine demisia.

– N-o s-o facă, zise Hawk, amintește-ți că are la fel de multe de pierdut ca și tine, poate chiar mai mult. Toată lumea bună a aflat despre pețit. Nu va risca să provoace un scandal.

– Sper că ai dreptate, răspunse Tristan.

Până a doua zi după-amiază, ploaia se oprise și drumurile se uscaseră suficient încât să le trimită pe fete acasă. Tristan se plimba de colo-colo prin salon, așteptând ca ele să se adune. Înainte să plece, avea să le comunice decizia lui.

Intră și ultima dintre fete, dar domnișoara Mansfield tot nu-și făcuse apariția. Pe ceafă i se prelinse o picătură de sudoare. Dacă nu venea?

Atunci o va lăsa să se zbuciume, decise el. Ea îl interogase despre fostele lui legături sentimentale, dar când fusese pusă la încercare, ea eșuase. Dacă se retrăgea, va suferi urmările scandalului.

Naiba să-l ia! Ea nu s-ar fi întâlnit niciodată în secret cu el, dacă nu i-ar fi spus că era important. Se purtase foarte urât cu ea.

Tăcerea din încăpere îl călca pe nervi. Candidatele ședeau țepene pe scaunele lor, cu expresii îngrijorate. Și ele erau agitate. Își dresе glasul:

– Lady Georgette, v-ați revenit?

– Da, mulțumesc, răspunse fata și roși.

– Excelent, zise el.

Domnișoara Hardwick se întinse și o mângâie pe Georgette pe mână. Era evident că lui Amy chiar îi păsa de Georgette. Simți cum vinovăția îi ardea pieptul când își aminti ce spusese cu o seară înainte.

Auzi foșnet de fuste și își îndreptă atenția spre ușă, unde apăruse domnișoara Mansfield. Expresia ei severă îl șocă. Înghiți anevoie, neștiind dacă nu cumva se va retrage în fața fetelor. Amintindu-și cuvintele lui Hawk, nu putea decât să spere că instinctul de autoconservare va fi mai puternic decât principiile de pețitoare.

– Excelența Voastră, zise ea încet. Doriți să vă întâlniți individual cu candidatele?

El se simți copleșit de ușurare.

— Nu va fi nevoie, răspunse el.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aveți încredere, șopti el.

Tessa își feri privirea, dar nu înainte ca el să observe expresia tulburată din ochii ei. La naiba! Cum putuse să o pângărească în halul acela noaptea trecută?

Trebuia să treacă prin asta și să spere că decizia o va mulțumi până când va reuși să își ceară scuze în particular. Trase aer în piept și se întoarse spre candidate

— Domnișoarelor, zise el, știu că v-a fost greu, așa că nu o să vă mai las să așteptați. După o reflecție atentă, am decis să nu elimin pe nimeni astăzi.

Izbucniră țipete. Fetele se îmbrățișau și sporovăiau între ele.

Cu coada ochiului văzu cum domnișoara Mansfield se întoarce să-l privească. El rezistă dorinței de a-i întoarce privirea, știind că trebuia să se concentreze asupra fetelor încântate.

— Domnișoarelor, vă rog să-mi acordați din nou atenție, zise el și continuă după ce ele se liniștiră. Probabil că vă întrebați de ce. Din pricina vremii nefavorabile, toate ați trecut prin momente dificile. M-am bucurat de compania dumneavoastră, dar a fost o zi grea. Și nu toată lumea a putut să ni se alăture ieri-seară. Făcu o pauză, ca să-și adune gândurile. Vreau să o complimentez pe domnișoara Hardwick. E de lăudat faptul că a stat să aibă grijă de Lady Georgette. Nu ar fi cinstit să le elimin pe nici una dintre ele, dar nici să elimin pe altcineva care a participat la această excursie. În următoarele zile, toate veți primi invitații. Deocamdată, trăsurile vă așteaptă să vă ducă înapoi la familiile dumneavoastră.

Toate se grăbiră spre el. Observă că Lady Georgette o apucase pe reticenta domnișoara Hardwick de mână și o trăsese în grup. Fetele vorbeau toate odată, dar atenția lui se îndreptă spre domnișoara Mansfield, care se dusesse la o fereastră. Se simțea încordat ca o coardă de vioară, gândindu-se la discuția pe care trebuia să o poarte cu ea. Oare acțiunile lui de astăzi fuseseră suficiente ca să-i demonstreze că nu era totuși un ticălos?

Curând sosi un lacheu care le escortă pe fete la parter. Domnișoara Mansfield le ură tuturor călătorie plăcută, reaprinzându-i teama că le va urma, împiedicându-l să își ceară scuze.

Când ultima dintre fete plecă, el închise ușa și se întoarse spre ea.

– Sunteți drăguță să stați puțin de vorbă cu mine? întrebă el.

Tessa i se alătură pe canapea, ținându-și privirea ațintită în poală.

El își dresе glasul.

– Nu vă voi oferi scuze pentru seara trecută. Comportamentul meu e de neiertat.

– Nu v-am oprit, șopti ea.

Hawk avusese dreptate. Ea luase vina asupra ei.

– Uitați-vă la mine, zise el.

Ea scutură din cap.

– A fost vina mea, zise el. V-am șocat. M-am șocat și pe mine. Nimic nu poate schimba ce am făcut, dar trebuie să mă credeți că nu am mai făcut niciodată așa ceva.

– Vă cred.

– Sunteți o femeie virtuoasă și meritați să fiți tratată mai bine.

Ea trase tremurând aer în piept.

– Scuzele sunt insuficiente. Dar promit să nu vă mai dezonzor niciodată.

– V-am acuzat că sunteți nedrept cu domnișoara Hardwick, zise ea. Am fost prea insistentă, deși m-ați avertizat.

– Nu e vina dumneavoastră.

În sinea lui știa că dorința, și nu supărarea, dusese la sărut.

El îi admirase corpul atrăgător din prima zi în care o cunoscuse. Poate că celibatul fusese cauza pentru care el își pierduse controlul. Sau mai degrabă dorința pentru o femeie deșteaptă, cu rotunjimi care l-ar tenta și pe diavol. Indiferent de cauză, el își pierduse controlul.

– N-am fost noi înșine noaptea trecută, zise el, dar ar fi trebuit să nu profit de inocența unei fecioare. Dacă veți continua să luați vina asupra dumneavoastră, nu veți face decât să-mi sporiți rușinea.

Ea își dresе glasul:

– Lordul Hawkfield știe?

Tristan ezită o idee prea mult.

– O, Doamne! făcu ea și-și îngropă fața în mâini.

– Nu e vina dumneavoastră.

– Cum am putut să le fac asta fetelor?

– Ele nu vor ști niciodată.

Ea își coborî mâinile și se uită la el cu fața roșie.

– Dar eu voi ști.

– Am făcut o greșeală, dar suntem adulți, zise el. Vom merge înainte. Dacă ați putea găsi puterea să mă iertați.

– Nu am de ce să vă iert. Sunteți unul dintre cei mai onorabili bărbați pe care i-am cunoscut vreodată.

El trase aer în piept.

– Nu merit asta.

– Ba da. Ați ținut-o pe Amy în competiție, chiar dacă nu erați atras de ea.

– Am păstrat-o pentru că doar ei i-a păsat destul ca să stea cu Georgette. Acțiunile ei altruiste sunt o dovadă de bunătate și maturitate. Mi-ați deschis ochii pentru calitățile ei speciale.

Ochii ei sclipeau de lacrimi nevărsate.

El îi strânse mâna.

– Putem să fim prieteni?

– Îmi faceți o mare onoare, Excelența Voastră.

– Puteți să-mi spuneți Tristan? Ca unui prieten?

Din clipa în care rosti cuvintele, el își ținu răsufierea.

Oare ea va crede că era o încercare vicleană de-a o atrage într-o nouă indiscreție?

Tessa îi cercetă privirea, de parcă ar fi vrut să ajungă chiar la sufletul lui.

– Tristan să fie, zise ea. Ca prieten poți să-mi spui Tessa. În particular.

El oftă prelung.

– Ai un nume foarte frumos.

Când Tessa roși, el îi dădu drumul la mâini.

– Pot să te vizitez mâine, ca să discutăm următoarea rundă de curtare?

Ea aprobă din cap.

– Trebuie să plec.

Tristan o conduse la ușă și oftă ușurat. Era al naibii de norocos că îl iertase. O femeie mai slabă de înger ar fi făcut o scenă. Tessa, în schimb, era mai puternică decât orice femeie pe care o cunoscuse.

În timp ce cobora scările, ea își trecea degetele grațioase de-a lungul balustradei. Rochia ei de muselină albă foșnea în jurul rotunjimilor ei generoase. Privirea lui se mută pe șoldurile ei legănate. Simți cum îl cuprinde fierbințeala în vintre. Strânse pumnii, hotărât să-și țină sub control dorința sălbatică pentru ea.

Nu trebuia, nu putea să-și permită să fie din nou copleșit de pasiune. Riscurile erau prea mari.

Ea nu era singură.

A doua zi când Tristan intră în salonul Tessei, o găsi pe aceasta adâncită în conversație cu Lord Broughton și cu soția acestuia. La început fu iritat că Tessa se întreținea cu prieteni când aveau stabilită o întâlnire, apoi se gândi că era egoist din partea lui să reacționeze așa. Ea își făcuse întotdeauna timp pentru el. Nu trebuia să o invidieze pentru prietenii ei, când îi oferea atât de multe și nu cerea nimic în schimb.

Când văzu că Lady Broughton își tampona ochii cu batista, își dădu seama că venise într-un moment nepotrivit.

– Scuzele mele, zise el. Voi veni în altă zi.

Tessa se întoarse spre el.

– Rămâneți, vă rog, zise ea cu vocea încordată.

Judecând după obraji uzi de lacrimi ai lui Lady Broughton, se întâmplase ceva destul de grav. Chiar și domnișoara Powell părea îndurerată.

Broughton se îndreptă spre el și-i întinse mâna.

– Mă bucur să te văd, Shelbourne.

– Mă tem că v-am întrerupt.

– Absolut deloc. Îi împărtășeam domnișoarei Mansfield niște vești despre fratele soției mele, Mortland. A dispărut în bătaia de la Toulouse, iar eu fac cercetări.

Tristan se încruntă. De la bătaia crucială din Franța trecuseră doi ani.

– Era ofițer?

– Locotenent, zise Broughton. Am purtat de curând o corespondență cu ofițerul său superior. El își amintește că l-ar fi văzut încercând să traverseze râul Garonne.

Tristan își controlează expresia feței. Conform rapoartelor, podul se prăbușise în urma inundațiilor. Dacă fratele lui Lady Broughton supraviețuise traversării, trebuie să fi dat peste o situație dificilă în timpul bătăliei.

– Mai am și alte informații de verificat, continuă Broughton. Am trimis câteva scrisori și sper să-i localizez pe câțiva dintre camarazii lui Mortland. Poate că vreunul dintre ei l-a văzut pe câmpul de bătălie.

Șansele să existe cineva care să-și amintească ce se întâmplase cu fratele lui Lady Broughton atât de târziu după evenimente erau foarte mici. Tristan se întoarse spre soția lui Broughton.

– Îmi pare foarte rău, doamnă.

– Vă mulțumesc pentru condoleanțe.

Tristan se întoarse spre Broughton.

– Pot să-ți fiu de folos în căutări?

– Mulțumesc, dar nu cred că se poate face mai mult de atât. Expresia prevăzătoare a lui Broughton era foarte clară. Nu voia ca soția lui să știe că el considera căutările inutile.

– Nu vreți să luați loc, Excelența Voastră? întrebă Tessa.

– Mulțumesc, zise el.

Conversația trecu la remarci plictisitoare și la discuții despre vreme. Apoi Lady Broughton lăsă ceașca deoparte, își deschise săculețul și scoase o scrisoare.

– Am recitat toate scrisorile de la fratele meu și am adus-o pe asta pentru tine, Tessa. Richard te-a menționat. M-am gândit că ai vrea să o citești.

Tessa trase șuierat aer în piept, atrăgând atenția tuturor asupra ei. Se făcuse albă ca varul.

– Nu pot să-ți iau scrisoarea.

– Poți să mi-o înapoezi mai târziu, zise Lady Broughton.

Tessa se uită la scrisoare ca la un șarpe. O luă cu reținere evidentă.

– E una dintre scrisorile de la început, spuse Lady Broughton. Părea neliniștit din pricina ta. Poate reușești să-ți dai seama de ce era așa de îngrijorat.

Pe chipul Tessei apărură o expresie șocată.

– Sunt sigură că era doar un interes politicos, rosti ea și puse scrisoarea pe canapea.

Apoi își strânse mâinile în poală. Pe chipul ei păru să treacă o umbră.

Tristan încremeni. De ce o tulbura scrisoarea atât de mult?

– Sunt surprinsă că fratele meu nu s-a interesat de unchiul tău, continuă Lady Broughton.

Broughton se uită la Tristan.

– Wentworth i-a cumpărat postul de ofițer lui Mortland.

Tristan îi aruncă Tessei o privire înțeleghătoare, dându-și seama că probabil se simțea vinovată că unchiul ei îi cumpărase postul. Vina

era nelalocul ei, desigur. Decise să vorbească despre asta cu ea când vor rămâne singuri.

– Ei bine, zise Tessa, cred că toată lumea e pregătită să bea încă o cană cu ceai.

În timp ce ea turna, domnișoara Powell împărțea ceștile.

Douăzeci de minute mai târziu, Broughton se întoarse spre soția lui.

– Draga mea, trebuie să plecăm.

După plecarea lor, se retrase și domnișoara Powell din salon. Tessa luă scrisoarea de pe canapea, se duse la birou și o puse într-un sertar.

– Pot să-ți aduc un brandy?

– Da, mulțumesc, răspunse el.

Când îi aduse băutura, degetele li se atinseră. În ochii ei apărură o expresie îngrijorată. Apoi își trase mâna înapoi de parcă ar fi ars-o.

Reacția ei îl făcu să se simtă ca un diavol. După ce Tessa se așeză și se uită țintă la mâinile ei împreunate în poală, el se întrebă dacă ar trebui să-și ceară din nou scuze pentru sărutul de la Ashdown House. Dar asta ar fi pus-o într-o postură jenantă. Decise să se concentreze asupra afacerii cu peșitul.

– M-am gândit la următoarea etapă din operațiunea noastră.

– Și eu, zise ea. Cred că a venit timpul să le observăm pe candidate în societate.

Îi oferi un zâmbet tremurat.

– M-am gândit să le vizitez aici, zise el și sorbi din brandy. Aș prefera să nu expun acțiunea noastră ochilor cercetători ai înaltei societăți.

– Trebuie să vezi cum se comportă fetele în public. Am putea merge la operă. Astfel ai putea controla cui i se permite accesul în lojă. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Ar trebui să le invităm și pe mama și pe sora ta. Ele pot să discute cu fetele. Toată societatea, cel puțin cea prezentă la operă, va vedea că familia ta susține peșitul.

El gemu.

– Ești decisă să mă înconjori de o armată de femei.

– Ai putea să-l inviți pe lordul Hawkfield.

– Urăște opera. Și eu la fel.

– Cu atât mai mult te poți concentra asupra candidatelor.

El luă o înghițitură zdravănă de brandy.

— Sunt în continuare zece candidate. N-ar strica să mai introducem o etapă privată înainte.

Ea rămase pe gânduri ceva mai mult timp.

— Poți aranja să vorbești în particular cu câteva dintre ele. În timpul acesta, mama, sora ta, ba chiar și lordul Hawkfield pot să discute cu restul candidadelor. Cred că ar fi util să le aflăm părerea.

El își miji ochii.

— Părerea mea e singura care contează.

— Tu vei avea ultimul cuvânt cu privire la cine rămâne și cine pleacă, zise ea. Dar fetele s-ar putea să-și dezvăluie altă latură a caracterului lor familiei tale și lordului Hawkfield.

— Așa sper, zise el fără tragere de inimă.

La naiba, ar fi trebuit să refuze. Dar de ce nu o făcuse atunci? Pentru că se simțea vinovat că o sărutase.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, zise ea. S-ar putea chiar să-ți faci plăcere.

— Mă îndoiesc, bombăni el, dar tot îi smulse un hohot de râs. Tessa, ezit să mă bag în problemele tale personale, dar n-am putut să nu observ neliniștea ta cu privire la acea scrisoare.

Expresia ei deveni prevăzătoare.

— Bănuiesc că te simți vinovată pentru că unchiul tău i-a cumpărat postul locotenentului.

Ea se uită fix la mâinile ei strânse.

— Anne încă îl mai jelește pe fratele ei.

— Merită simpatia ta, dar trebuie să te absolvi pe tine și pe unchiul tău de vină. A fost foarte generos din partea lui să-l ajute cu un post. Nimeni nu e vinovat pentru ce s-a întâmplat.

— Îți mulțumesc pentru grijă.

— Cât timp a trecut de la moartea unchiului tău?

— Patru ani, răspunse ea.

Cum rezistase să fie singură pe lume?

— Bănuiesc că unchiul tău ți-a lăsat o moștenire confortabilă.

— Am moștenit Hollincourt, proprietatea unchiului meu.

El o privi uluit.

— Dar cum rămâne cu linia genealogică?

— Nu pretind că înțeleg toate complexitățile legii, dar știu că a înțetat odată cu unchiul meu. Cum nu a existat moștenitor, el nu a reînnoit-o. Așa că a putut să lase proprietatea cui dorea el. Titlul, desigur, s-a pierdut.

El înghiți în sec. Teama cea mai mare a lui Tristan era eșecul de a avea un moștenitor, la fel cum pășise și unchiul ei. Timp de trei sute de ani, existaseră conți și duci de Shelbourne. Tatăl lui aproape că sărăcise domeniile, dar Tristan lăsase mândria să intervină între el și datorie, pentru că nu putuse suporta ideea de a se căsători pentru bani. Fusese un prost să aștepte atât de mult ca să asigure titlul.

Tessa se încruntă.

– Pari tulburat.

– Situația unchiului tău îmi amintește sumbru de a mea.

În situația lui, proprietatea era dată în moștenire pe linie genealogică viitorului său moștenitor. Le asigurase pe mama și pe sora lui, dar nimic de genul a ceea ce făcuse Wentworth pentru nepoata lui.

– Sunt aici ca să remediez această situație, zise Tessa încet.

Tristan își puse brandy-ul deoparte.

– Am auzit că ești moștenitoare, dar detaliile nu se cunosc. Sunt surprins, având în vedere circumstanțele neobișnuite.

– Până anul trecut nu veneam la Londra. Mulți oameni mă întrebă, dar eu nu discut chestiunea. Sunt considerată suficient de ciudată ca urmare a independenței mele.

– Mă tem că sunt impertinent, dar m-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, zise el.

– Circumstanțele nu au fost în favoarea mea, zise ea și-și netezi fusta.

– Ce vrei să spui?

– După ce a murit mătușa mea, sănătatea unchiului meu s-a deteriorat, iar eu am avut grijă de el.

– Cât timp a fost bolnav?

– S-a întâmplat treptat. În primii doi ani a suferit de melancolie, dar în ultimii trei, inima i-a tot slăbit.

Cuvintele ei îl uluiră. Își îngrijise unchiul timp de cinci ani. Nu mai întâlnise în toată viața lui o femeie atât de altruistă.

– Prea puține femei tinere se sacrifică așa pentru o rudă bolnavă.

– Era singura mea rudă, zise ea cu vocea ușor tremurătoare. Părinții mei au murit într-un accident de trăsură când aveam șaisprezece ani.

O împunsătură ciudată, ascuțită și rapidă îi străpunse inima împietrită. Ea își pierduse toată familia în doar câțiva ani.

— Sunt norocoasă, în comparație cu alte femei în situația mea, zise ea. Sărăcia mi-ar fi făcut viața mult mai grea.

Unchiul ei trebuie să fi fost foarte îngrijorat că o lăsa singură, ceea ce îl făcu să aibă niște dubii.

— Sunt surprins că unchiul tău nu a făcut aranjamente ca să te căsătorești.

Ea ezită și se înroși sub privirea lui.

— Prezentarea mea la curte a trebuit amânată, când a murit mătușa mea. Anul următor, unchiul George nu a reușit să se mobilizeze ca să plece la Londra, pentru că încă o plângea pe mătușa. A făcut aranjamente să mă însoțească soția prietenului său. Am ales să nu mă duc.

— Nu puteai răbda să-ți lași unchiul îndurerat.

Ea nu spuse nimic.

— Încă ți-e dor de el.

— În fiecare zi, oftă ea, dar când încep să-mi plâng de milă, îmi amintesc cât de norocoasă sunt că o am pe Anne.

— O cunoști de mult timp, nu-i așa?

— De când am venit să locuiesc cu unchiul meu. Tatăl ei a murit la scurt timp după ce au primit vestea despre fratele ei. Nu avea nimic, așa că am invitat-o să vină să locuiască la mine.

— O ofertă generoasă, zise el.

— Nu, a fost o mare consolare pentru mine. Anne a insistat să aibă o poziție plătită, de însoțitoare. Am fost de acord, de dragul mândriei ei, dar este cea mai bună prietenă a mea, la fel de apropiată ca o soră.

— Bănuiesc că ai venit la Londra ca să-i găsești un soț.

Ea își îndreptă atenția spre el.

— Nu, am venit la Londra ca să o descopăr cu ochii mei. E mult mai interesant decât mi-aș fi putut închipui. Îmi plac la nebunie muzeele, teatrul, balurile. Și mai ales cumpărăturile.

— Atunci e un lucru bun că unchiul tău ți-a lăsat averea sa.

Zâmbiră amândoi.

— Mi se pare ironic că ai ales să pețești când tu nu te-ai căsătorit.

— Sunt ferm așezată pe raftul fetelor bătrâne, zise ea.

— Nu poți avea mai mult de douăzeci și patru de ani.

În realitate, obrajii rumeni și nasul mic o făceau să arate chiar mai tânără.

— Tocmai ți-ai câștigat un loc pe viață ca prieten al meu, zise ea și roși.

— Poți să-mi spui adevărul, chicoti el.

— Douăzeci și șase, murmură ea.

— Ești prea tânără ca să renunți la căsătorie, zise el încruntându-se.

— Acum vorbești la fel ca Anne, spuse ea și-și dădu ochii peste cap, imitând-o apoi pe prietena ei: „Nu este prea târziu pentru tine, Tessa“.

El bănuia că eticheta de fată bătrână o rănise. Cruzimea înaltei societăți îl înfuria. Pentru Dumnezeu, ea merita ceva mult mai bun.

— Cred că ai fi o soție minunată pentru un bărbat foarte norocos.

Tristan spusese ceva minunat tocmai azi, dintre toate zilele.

Tessa își păstră zâmbetul pe chip până când plecă el, apoi se prăbuși pe canapea. Își strânse mâinile înghețate în poală. O durea capul de la efortul de a-și păstra calmul. Când Anne îi dăduse scrisoarea aceea, nu voise nici să o atingă.

Se uită spre birou și o cuprinse groaza. Nu voia să răscolească trecutul, dar nu avea de ales. Trebuia să onoreze promisiunea făcută lui Anne.

Amânarea nu avea decât să-i sporească neliniștea. Va citi scrisoarea acum, și cu asta basta. Hotărâtă, se duse la birou și deschise sertarul. Mâinile îi tremurau când despături scrisoarea. Paginile erau cam șifonate. O întinse pe birou și observă data. Fusesse scrisă la două săptămâni după ce Richard Mortland plecase de acasă și înainte să fie staționat pe continent. Îi spusese surorii lui să nu se îngrijoreze, pentru că se va obișnui cu greutățile. În mod evident nu îi păsase că asemenea cuvinte o îngrijorau pe Anne. La final, Tessa își văzu numele. Așa cum spusese Anne, el pretindea că era îngrijorat din pricina ei. „Când am văzut-o ultima oară pe domnișoara Mansfield, părea melancolică și palidă. Te rog să-mi scrii cum se mai simte.“

Cu mișcări sacadate, ea împături scrisoarea la loc și o împinse înapoi în sertarul de la birou. Măine i-o va returna lui Anne. Nu avea nimic să-i spună prietenei ei. Nimic. Știuse asta încă dinainte să citească scrisoarea.

Astăzi trecutul îi invadase prezentul. Încuiase ușa în urma proverbialelor schelete din dulap, dar scrisoarea servise drept fereastră. Îi permisesese lui Tristan să se uite înăuntru. De regulă evita întrebările despre trecutul ei, dar el fusese atât de drăguț. Bănuise că se simțea vinovată pentru că unchiul ei îi cumpărase fratelui lui Anne postul. Pentru că îi păsa de ea, Tessa îi dezvăluise părți esențiale din trecutul ei, însă doar pe cele esențiale.

Cuvintele lui o urmăreau. „Nu ai putut suporta să-ți părăsești unchiul îndurerat.“

Ea nu spusese nimic. Unchiul George o învățase să nu se simtă obligată să umple tăcerea. El neglijase să-i spună că nu va fi niciodată în stare să-și înăbușe regretele. Va plăti pentru greșelile ei tot restul vieții. Dar fusese scutită de ce era mai rău.

Secretele ei erau în siguranță.

Capitolul 8

A doua zi, Tessa simți cum i se umezesc palmele când intră în salonul lui Anne, care era decorat în stil chinezesc. Ea plănuia să treacă repede peste subiectul scrisorii lui Richard. Nu avea rost să îl amâne, n-ar fi făcut decât să se simtă mai neliniștită.

— Ai citit scrisoarea lui Richard? întrebă Anne când se așezară pe canapea.

Pe Tessa o cuprinse vinovăția la vederea expresiei pline de speranță din ochii prietenei ei. Cu degete tremurătoare scoase scrisoarea din săculeț și i-o întinse. Trase aer în piept înainte să rostească fraza pe care o exersase.

— Nu pot să-mi dau seama la ce se referea fratele tău cu îngrijorarea pentru mine. De nevoie, ea minți prin omisiune. Îmi pare rău.

— Geoffrey m-a avertizat să nu mă aștept la prea multe. Anne puse cu grijă scrisoarea șifonată în teancul de misive legate cu o panglică albastră. Poate că Richard era îngrijorat deoarece unchiul tău încă nu-și revenise din depresie.

Anne puse deoparte pachetul cu scrisori.

— Richard îi era recunoscător unchiului tău, așa că sunt surprinsă că nu s-a interesat de sănătatea lordului Wentworth.

Tessa nu era surprinsă.

– Unde-mi sunt manierele? zise Anne. Nici nu ți-am oferit încă o ceașcă de ceai.

Tessa acceptă o ceașcă și se folosi de ocazie ca să schimbe subiectul.

– Am o idee. Săptămâna viitoare ducele le va curta pe fete la operă. Trebuie să-l convingi pe soțul tău să participai și voi și să veniți în loja lui Shelbourne la pauză.

– Ce idee bună! Ești sigură că ducele nu se va supăra?

– Sunt sigură că va fi bucuros să vă vadă pe amândoi.

Anne sorbi din ceai și o privi pe Tessa peste marginea ceștii.

– Eu și Geoffrey am fost amândoi surprinși că a venit ieri la tine în vizită.

Tessa ridică din umeri.

– Stabilise o întâlnire ca să vorbim despre pețit.

Anne părea tulburată.

– Am ezitat gândindu-mă dacă să spun ceva, dar Geoffrey m-a convins că era mai bine să afli despre bârfe de la o prietenă.

Tessa încremeni.

– Ce bârfă?

– Lady Elizabeth răspândește vestea că încerci să o calomniezi.

– O, ce vrăjitoare ticăloasă! exclamă Tessa și trase aer în piept. Nici n-o să-ți vină să crezi cum le manipulează pe celelalte fete.

– Sunt sigură că o face, zise Anne. Dar ai grijă când vorbești cu fetele. Mamele lor îți pot distruge reputația.

Înțelepciunea lui Anne o făcu să-și dea seama că acționase fără să se gândească.

– Ai dreptate, zise ea. Am confruntat-o la Ashdown House. Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să vorbesc cu Tris... cu ducele în particular. Tessa tresări la greșeala pe care o făcuse.

Era prea mult să spere că prietena ei nu băgase de seamă.

– Cum i-ai spus?

– Am făcut o greșeală stupidă.

– Aproape că i-ai spus altfel decât duce, zise Anne. Ce era?

Ea făcuse o gafă imensă.

– Numele său mic e Tristan.

– Sunt surprinsă că îl cunoști, zise Anne.

– Am auzit când mama lui îi spunea așa. Mai rosti o minciună prin omisiune.

Expresia tulburată a lui Anne îi arăta că prietena ei nu o credea.

– De ce te-ai gândi măcar să te referi la el într-un mod așa de intim? Eu nici nu m-am gândit la numele mic al lui Geoffrey până nu ne-am logodit.

Ea decise să-i spună lui Anne adevărul. La urma urmei, Anne era prietena ei. Cu siguranță va înțelege.

– Știu că nu e strict vorbind permis, dar eu și Shelbourne suntem prieteni. Am fost de acord să folosim o formă de adresare mai familiară în particular.

– Deci nu-ți spune Tessa în fața fetelor?

– Nu, sigur că nu.

– Dar cum îți spune în fața lui Jane?

– Folosește forma de adresare corectă când e ea de față. Serios, nu e nici un motiv de îngrijorare.

– Dar Jane ar trebui să fie mereu prezentă când vine el în vizită. Anne puse ceașca deoparte și făcu ochii mari când își dădu seama dintr-odată de semnificația tăcerii Tessei.

– Ai petrecut timp singură cu el?

Tessa își desfăcu evantaiul ca să-și mai răcorească obrajii înfierbântați.

– Nu sunt o fătucă tânără, abia ieșită de pe băncile școlii.

– Dar nu ești nici o femeie bătrână, în ultimii ani ai vieții, zise Anne.

– Ce contează? Nu știe nimeni.

Anne afișă o expresie severă.

– Jane știe că ești singură cu el și pariez că și servitorii știu.

Tessa își închise evantaiul.

– Nu ignor regulile complet. Jane e prezentă până când vine ceaiul. Iar servitorii mei sunt loiali.

– Îți riști reputația. Nu-ți stă în fire să faci așa ceva.

Tessa își umezi buzele uscate.

– Se simte mai confortabil dacă vorbește cu mine în particular. E o chestiune de afaceri, așa că nu sunt motive de îngrijorare.

– Te-am respectat întotdeauna pentru că ai păstrat secretul eforturilor tale de pețitoare, dar nu ai avut niciodată un client bărbat. Anne părea șocată. Sunt foarte îngrijorată. El e un crai.

– Exagerezi prea mult situația.

– El insistă să fie singur cu tine și-ți spune pe numele mic. Nici nu vreau să mă gândesc cum te-a condus să comiți astfel de imprudențe.

Ea simți cum îi iau foc obrajii.

– Să mă seducă? Imprudențe? Exagerezi!

Dar el chiar nu trebuise să o convingă nici un pic ca să-i cadă de bunăvoie în brațe la Ashdown House.

– Nu voiam să spun ceva de rău despre caracterul tău.

– Nu trebuie să ai o părere proastă despre Shelbourne, zise Tessa. E un gentleman onorabil.

– Îi cunosc reputația așa cum o cunoști și tu. Am văzut felul în care te privea ieri.

Își făcuse atâtea griji pentru scrisoarea lui Richard, că nici nu observase.

– Ai prea multă imaginație.

Anne scutură din cap.

– Geoffrey a observat și el. Ducele te studia în timp ce turnai ceaiul.

– Spera probabil că voi servi și prăjituri. Îi plac mult dulciurile.

– Cred că îi place și altceva în afară de dulciuri.

– Anne, suspiciunile tale sunt cât se poate de fanteziste.

Ce-i drept, el o sărutase și o atinsese. Era posibil să înceapă să fie atras de ea? Nu, nu trebuia nici măcar să se gândească la asta. El își ceruse scuze și luase vina asupra lui, dar adânc în sinea ei, știa că îl încurajase. Dumnezeu să o ajute, ea retrăise atingerea și senzația buzelor lui în fiecare noapte de atunci. Indiferent de câte ori își spusese să înceteze, eșua invariabil. Dar ce rău făcea? Nimeni nu va ști vreodată ceva despre fanteziile ei secrete.

– Tessa, doar nu ești îndrăgostită de el?

Întrebarea o surprinse și se înroși din nou.

– Cum poți să întrebi așa ceva? Eu sunt pețitoarea lui.

Anne o atinse pe braț.

– Știu că nu le-ai trăda niciodată pe candidate, dar sunt îngrijorată că îți vei pierde inima.

– Aiureli, zise ea. Nu-și pierduse inima. Nu. Dar le trădase pe candidate când îl sărutase. Furase un singur moment romantic pentru ea și aproape că-i compromisese pe amândoi. Dacă în bibliotecă ar fi intrat altcineva, și nu lordul Hawkfield, ea ar fi adus dizgrația asupra ei, asupra lui Tristan și a familiei lui.

Nu se va mai repeta, își jură. Din acest moment își va concentra toate eforturile ca să-l încurajeze să-și aleagă o soție cu inima. Inima ei nu era în pericol. Absolut deloc.

Hawk ridică paharul.

– Un toast pentru pețit.

Tristan se încruntă la prietenul lui peste marginea paharului de brandy, sigur că Hawk îl va sâcăi la nesfârșit despre operă. Stăteau la locurile lor obișnuite de la club. Dincolo de bovindou, lumina galbenă a lămpilor cu gaz arăta fantomatic în noaptea cețoasă. Se auzea murmur de voci masculine, dar într-o încăpere se așternea liniștea, pe măsură ce fraierii se așezau la mesele cu catifea verde și își riscau averile, fraieri asemenea tatălui său

El alungă gândurile acestea inutile despre părintele lui.

– Domnișoara Mansfield a insistat să te invit la operă săptămâna viitoare. O să-i spun că aveai un angajament prealabil.

Hawk ridică vesel din sprâncene.

– Operă? O, Doamne, insistă să le curtezi pe fetele alea, nu-i așa?

– I-am spus că detești opera.

La naiba, el fusese de acord din vinovăție. Acum se angajase să le curteze pe fete în public.

– De ce sunt invitat? întrebă Hawk.

Tristan trăsă marginea paharului cu degetul.

– Alta dintre ideile ei ridicole. Crede-mă, nu vrei să vii.

– Și să te dezamănesc? Niciodată.

– Balerina ta o să îți simtă lipsa.

– M-am săturat de istericalele ei, zise el. Dar acum că zici, chiar aș avea nevoie de o nouă amantă. Aș putea să dau un tur, dacă tot sunt la operă.

– N-o să pleci în căutare de târfe de față cu mama și cu sora mea.

Hawk râse.

– Foarte bine. O să fiu la fel de cuminte ca un băiat din cor. Dar ce trebuie să fac? Să o ajut pe draga ta mamă să le supravegheze pe fete?

– Trebuie să conversezi cu fetele și apoi să-mi raportezi. Dar n-o să vii.

– Promit că n-o să flirtez.

– O să-i transmit domnișoarei Mansfield regretele tale.

– Dar n-aș rata așa ceva pentru nimic în lume.

Din centrul încăperii izbucniră râsete masculine care le atraseră atenția. Mai mulți domni îl băteau pe spate pe viconte Hunter.

– Despre ce crezi că e vorba?

Tristan ridică din umeri și sorbi din brandy. Rămaseră în tăcere până când lordul Westerly se apropie câteva minute mai târziu.

– Ei bine, Shelbourne, ce zici de aceste evenimente? întrebă Westerly.

Tristan îi aruncă lui Westerly o privire plictisită și își învârti brandy-ul în pahar. Îl detesta pe acest bărbat și îl considera un pisălog și un bârfitor notoriu.

Westerly se apucă de revere și se legănă înainte și-napoi pe călcăie.

– Cu nouă alte fete pe care să le curtezi, bănuiesc că nu vei simți lipsa uneia.

Tristan simți cum i se ridica părul pe ceafă. Ce naiba? Una dintre fete renunțase să mai fie curtată de el?

– Mărturisesc că n-am crezut că Hunter va reuși, continuă Westerly cu încântare. O evita pe domnișoara Fielding de ani. Mare crai, vezi tu. Toată lumea știe că ea e nebună după el.

Vestea îl surprinse pe Tristan. Caroline Fielding îl curta pe Hunter pe la spatele lui?

Cuvintele lui Westerly îi răsunară în minte. „Toată lumea știe că ea e nebună după el.“

Simți șocul pe șira spinării. Tessa știa oare? Cu siguranță că nu. La naiba, era responsabilitatea ei să se asigure că fetele respectau regulile. În prima zi, îi dăduse Tessei cerințele pentru candidate și se așteptase ca ea să le cerceteze pe tinere. Dacă ar fi făcut asta, ar fi știut ce știa tot restul lumii. Caroline Fielding era îndrăgostită de Hunter... de ani.

Tessa îl dezamăgise.

Hohote masculine de râs izbucniră la masa lui Hunter. Furia ardea în el ca niște tăciuni aprinși. Din cauza ei picase de prost la clubul lui. La naiba!

– Ia spune, nu știai de logodna lui Hunter cu domnișoara Caroline Fielding? rânji Westerly. Ea e una dintre candidatele tale, așa e?

– Dispari, mârâi Hawk.

Tristan se uită ținută la Hunter. Când bărbatul îi întoarse privirea, Tristan ridică paharul de brandy, indicând că nu era supărat. Al naibii să fie dacă îl va lăsa pe Hunter să creadă că a câștigat un concurs pentru o fată.

Hunter își ridică paharul și-și înclină capul.

Tristan schimbă o privire sugestivă cu Hawk. Se ridicară amândoi.

– Ia spune, ai de gând să-l provoci pe Hunter? întrebă Westerly cu ochii sclipind.

Tristan îl țintui cu privirea.

– O să te pricopsesc pe tine cu un nas însângerat, dacă nu te dai la o parte.

Westerly își ridică mâinile și se dădu înapoi, aproape poticnindu-se de propriile picioare.

– N-am vrut să te supăr, Shelbourne.

Ignorându-l pe Westerly, Tristan se forță să pășească alene spre ieșire, dar simțea privirile ațintite asupra lui. Până mâine, ziarele de scandal vor tipări vestea și iar îl vor lua în răs. Scrâșni din dinți în timp ce Hawk le lua pelerinele, mănușile și pălăriile.

De îndată ce ajunseră afară, Hawk își aranjă pălăria într-un unghi elegant.

– Încerc să-mi amintesc care e domnișoara Fielding. E blondă sau brunetă?

Tristan scrâșni din dinți.

– Da.

– Nu-ți amintești, pufni Hawk.

– Ce să-mi amintesc? mârâi Tristan.

– Nu contează. Ce ai de gând să faci?

– Să schimb câteva vorbe cu domnișoara Mansfield.

– Despre Hunter și domnișoara Fielding?

– Domnișoara Mansfield are niște explicații de dat.

O să îi spună niște lucruri pe care nu le va uita niciodată.

– Fii drept, zise Hawk. E posibil să nu știe.

– E treaba ei să știe amănunte despre candidate.

Va ajunge să regrete că l-a înfuriat. Va avea grijă ca toată lumea din societate să o evite.

– E târziu, zise Hawk. Ar trebui să aștepți până mâine ca să vorbești cu ea. Să te mai calmezi.

– Nu.

– S-ar putea să nu fie acasă. Odihnește-te și viziteaz-o mâine la prima oră.

– Dacă nu e acasă, o voi găsi. Va cerceta tot orașul dacă va fi nevoie.

– Mai bine m-ai lăsa să vin cu tine, zise Hawk când sosi trăsura lui Tristan.

– Nu.

– O să te însoțesc, zise Hawk.

– Nu am nevoie de ajutor.

– Dar ea s-ar putea să aibă, zise Hawk cu dinții sclipind în lumina galbenă a felinarelor cu gaz.

Când Tessa auzi o voce masculină, se grăbi să iasă pe scară. Grave-send îl urmă pe Tristan, care intră în holul mare.

– E trecut de miezul nopții, zise majordomul ei credincios. Stăpâna mea nu mai primește vizite.

– Gravesend, o să fac o excepție, zise ea.

Tristan ridică privirea. Expresia rece din ochii lui albaștri o surprinse. Ah, el știa.

Majordomul se retrase, bombănind în barbă.

Zgomotul cizmelor lui Tristan pe podeaua din marmură răsună cu ecou în toată casa. El urcă scările, fără să-și ia privirea de gheață de la ea. Când ajunse sus, se apropie atât de tare, încât ea dădu instinctiv să facă un pas în spate, dar se opri. Deși el era foarte înalt, ea își ridică bărbia.

El dădu scurt din cap și deschise ușa.

– Pot să-ți ofer un brandy? întrebă ea și se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

Ușa se închise cu un pocnet.

– Cred că-mi datorezi o explicație.

Tonul abrupt din vocea lui o făcu să se întoarcă. El stătea lângă ușă, fiecare centimetru din el arătând aristocratic. Un duce foarte înalt și foarte furios.

– Să ne așezăm? zise ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Shelbourne se apropie de ea atât de repede, încât Tessa scoase o exclamație de surpriză.

– De când știi de logodna domnișoarei Fielding cu vicontele Hunter.

Ea se zbârli la auzul tonului său acuzator.

– De la ora trei după-amiază, când doamna Fielding m-a vizitat împreună cu fiica ei. Ți-am trimis trei misive acasă, dar nu ai răspuns la nici una. Unde ai fost?

– Nu-ți datorez explicații.

— Am încercat din toate puterile să te informez. Nu e vina mea că nu ai fost acasă.

El își miji ochii.

— Ce-aș vrea să știi este de ce ai invitat-o pe domnișoara Fielding să participe, dacă era curtată de alt bărbat?

— Am întrebat-o despre Hunter înainte să o invit.

— Știai? întrebă el pe un ton revoltat. Ai invitat-o, deși știai că are sentimente pentru Hunter?

— Mi-a spus că a renunțat la el anul trecut. Hunter trăgănese prea mult fără să facă nimic. Evident că interesul tău față de domnișoara Fielding l-a motivat. Probabil că și-a dat seama că ar putea să o piardă.

— Mă bucur să-i fi fost de folos, zise Tristan și se duse la șemineu, sprijinindu-se cu mâinile de el.

— Când au venit azi în vizită, le-am amintit domnișoarei Fielding și mamei ei că fetelor nu le era permis să accepte să fie curtate de alți bărbați, zise Tessa. Au susținut că Hunter apăruse pe neașteptate cu o zi în urmă și o ceruse în căsătorie.

— Și tu le-ai crezut? pufni Tristan.

— Sigur că am considerat explicația lor suspectă, dar ea acceptat cererea lui Hunter, așa că nu mai contează acum.

— Nu mai contează? zise el, strângând polița de marmură a șemineului în mâini.

— De ce ești atât de supărat? exclamă ea exasperată.

El se uită peste umăr, ochii lui albaștri înghețând-o.

— Închipuie-ți surpriza mea când Hunter și-a anunțat logodna la club astă-seară.

— Îmi pare rău că ai aflat în felul acesta.

— Îți pare rău? Asta e tot ce ai de spus? zise el și-i aruncă o privire usturătoare. Am avut încredere în tine. Dacă ți-ai fi făcut datoria, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Am făcut tot ce am putut. Iar dacă te vei calma, îți vei da seama că e mai bine să afli acum că încă mai are sentimente pentru Hunter.

— Dacă aș fi aflat prea târziu? Dacă m-aș fi însurat cu ea și aș fi descoperit că tânjea în secret după Hunter?

— Dacă s-ar fi căsătorit cu tine, ea ar fi trebuit să renunțe la sentimentele pentru el.

— Și dacă nu ar fi făcut-o?

- Ce vrei să sugerezi? întrebă ea, trăgând aer în piept.
- Când ți-am dat cerințele pentru candidate, am specificat că viitoarea mea soție va trebui să aibă o reputație nepătată.
- Nu le-aș fi invitat pe fete, dacă nu ar fi avut reputații excelente, zise ea.
- Știi măcar dacă vreuna dintre ele e curtată și de altcineva?
- Sunt sigură că așa fi auzit.
- El își miji iar ochii.
- Așa cum ai auzit și despre domnișoara Fielding?
- De unde așa fi putut să știu că Hunter își va reînnoi interesul pentru ea? zise Tessa, ridicând ușor vocea?
- Nu trebuie să te mai preocupe. Intenționez să descopăr tot ce pot despre celelalte. Ceva ce așa fi trebuit să fac de la bun început.
- M-am bazat pe rapoartele despre caracterul lor, așa cum ar fi făcut oricine.
- Nici măcar nu ai încercat. Ți-a trecut vreodată prin minte că familiile lor ar fi putut să le ascundă imprudențele?
- Ferească Dumnezeu să afli cumva despre una că a permis unui bărbat să o sărute, zise ea batjocoritor.
- *Touché!* rosti el crispat.
- Ei i se strânse stomacul. Nu intenționase să se refere la sărutul lor interzis.
- Ducele făcu o plecăciune țeapănă.
- La revedere, domnișoară Mansfield.
- Ea scoase o exclamație de supărare și se grăbi după el.
- Tristan, așteaptă, te rog!
- El ajunsese la ușă și se sprijini de ea.
- Tristan, îmi pare atât de rău, zise Tessa apropiindu-se. Eu...
- Fără scuze.
- Dar am știut că mândria ta...
- Nu e nevoie să mai spui nimic.
- Te rog, ascultă-mă! Când Caroline mi-a spus că nu mai ținea la Hunter, mi-am închipuit că e sinceră. Să fiu cinstită, am crezut că nu o să-ți pese. La urma urmei, ai spus că fetele se pot retrage oricând.
- Nu înțelegi. El se desprinsese de ușă și o privi cu o expresie sumbră. Nu mă voi căsători cu o femeie care ar putea să mă trădeze. Scandalul le-ar face rău mamei și surorii mele.
- Era evident că dezertarea lui Caroline atinsese o rană adânc în sufletul lui.

– Tristan, te-a trădat cineva?

Trecu un moment lung până când el răspunse.

– Nu pe mine.

Ea îi cercetă privirea cu o întrebare nerostită.

– Tata nu i-a fost credincios mamei.

– Trebuie să o fi durut foarte mult, șopti ea. Și pe el, la fel.

– L-a iertat, zise el. Mereu.

Pe ea o durea inima pentru mama lui.

– L-a iubit.

– E iluzia ei preferată.

O, Doamne sfinte! Tristan avea doar șaptesprezece ani când murise tatăl lui. Trebuie să fi fost foarte tânăr când aflase de aventurile tatălui său. Nu putea decât să ghicească cât de confuz era cu privire la sentimentele mamei lui și la deziluzia despre căsnicia nefericită a părinților săi.

Nu era de mirare că nu credea în dragoste.

Tristan își drese glasul:

– Ar fi trebuit să-mi spui despre domnișoara Fielding de la început. De acum înainte îmi vei raporta totul despre fete, chiar dacă e vorba doar despre un zvon. Mai e ceva ce nu mi-ai spus? întrebă el.

Ea nu avu de ales decât să ocolească adevărul prin răspunsul ei.

– Nu mai am nimic de raportat despre celelalte fete.

– Trebuie să fii cinstită cu mine. Dacă fac o greșală, voi trăi cu ea tot restul vieții mele. Și nu voi risca să mă înșor cu o femeie care ar putea aduce dezonoare mie sau familiei mele.

Ea își plecă privirea, nefiind în stare să i se uite în ochi.

El îi ură noapte bună și plecă.

Stomacul ei se strânse când el închise ușa în urma lui. Tristan îi cerea onestitate și o reputație nepătată. Avea dreptul la amândouă.

Ea nu avea nici una, nici alta.

Tristan ajunse în hol.

Majordomul bătrân își umflă chipul ridat ca o broască atunci când îi întinse lui Tristan pelerina, mănușile și pălăria.

Când Tristan își puse pălăria, majordomul avu tupeul să se încrunte la el.

Tristan îi oferă cea mai ducală privire cu putință.

– Nici un bărbat nu o tratează urât pe stăpâna mea, zise Grave-send cu vocea lui gravă.

Cuvintele bătrânului îl lovira ca un pumn în plex. La naiba, dădu-se buzna în casa ei după miezul nopții și își vărsase nervii umilinței lui asupra ei. La naiba! O tratase urât!

Tristan se uită spre holul mare, știind că ar trebui să se ducă înapoi la etaj. Și să-și ceară scuze, la naiba!

– Nici să nu vă gândiți să vă duceți iar la ea. Ați deranjat-o pe micuța domnișoară destul.

Micuța domnișoară? Tristan se uită la bărbatul în vârstă, amin-tindu-și că ea îi spusese că majordomul era servitorul ei de multă vreme. Ei, la naiba!

Majordomul deschise ușa. Tristan dădu scurt din cap și ieși afară, ținându-și pălăria când vântul rece aproape că i-o luă pe sus. În su-fletul lui era furtună. Lăsase furia să-l controleze în seara asta și apoi dezvăluise infidelitățile tatălui său.

Ce îl apucase? Își îngropase tatăl cu treisprezece ani în urmă, fără să se uite înapoi nici măcar o dată.

Din motive pe care nu le înțelegea, Tessa reușise să-i străpungă rezerva. De acum înainte va vorbi cu ea doar despre pețit. Și va înce-ta să și-o mai închipuie goală în patul lui.

Vizitiul sări de pe capră și îi deschise ușa, când se apropie de tră-sură. Ploaia ușoară stinsese una dintre lămpile cu ulei de la poartă. Aproape că ajunsese la trăsură când observă o birjă oprită la distanță mai jos pe stradă. Altminteri piața era goală. Dintr-odată birja se puse în mișcare. Tristan observă cum ocolește piața și dispare în noapte.

Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Londra era un loc pericu-los, plin de hoți și de tâlhari. O femeie singură era o țintă ușoară pentru ticăloși.

– Stai un pic, îi zise Tristan vizitiului.

Apoi se întoarse și bătu la ușă.

Gravesend deschise ușa și ridică lumânarea.

– Ce mai e? întrebă el cu o voce morocănoasă.

Tristan își ținu nervii în frâu.

– Am văzut o birjă suspectă mai jos pe stradă. Ar trebui să spo-rești paza ca să ai grijă de stăpâna ta.

Ochii lui Gravesend căpătară o expresie îngrijorată.

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră. Voi pune lachei de pază.

Tristan dădu din cap și se întoarse la trăsură, simțindu-se pu-țin ridicol. Un hoț nu s-ar plimba cu birja și să riște ca vizitiul

să-și aducă aminte chipul lui. Probabil că era doar un dandy, prea beat ca să mai știe unde locuia. Aproape că se convinsese că nu avea motive de îngrijorare, dar tot era ușor alarmat.

Capitolul 9

Zgomotul vocilor umplea King's Theatre din Haymarket.

Nervii Tessei erau întinși la maximum când pași împreună cu Jane în loja ducelui. Era cea mai mare din tot teatrul. De-a lungul sălii largi în formă de potcoavă, crema societății umplea cinci niveluri de loje, bogat decorate. Capetele li se întoarseră în direcția Tessei. Penele înalte din coafurile doamnelor se legănară, aplecându-se unele spre celelalte, șușotind și arătând cu evantaiile.

Gura i se uscă la fel ca frunzele moarte iarna. Își spuse că nu trebuie să permită privirilor acelora să o deranjeze. La urma urmei, știa că acțiunea de curtare a ducelui va atrage atenția tuturor. Dar să știi lucrurile în teorie nu se compara cu realitatea. Se simțea expusă, ca într-unul dintre acele vise oribile când se vedea singură, goală, în mijlocul unei mulțimi.

În spatele ei, Jane scoase o exclamație de uimire.

– N-am știut că teatrul e atât de mare. Uite cum sclipește luminile, parcă sunt stele.

Bijuteriile sclipeau și ele de la reflexia candelabrelor suspendate de cabluri de-a lungul fiecărui șir de loje. Lipsa abajururilor de sticlă însă avea ca rezultat o cantitate uriașă de ceară care pica în fosă.

– O să-mi ocup locul pe un scaun în spatele lojei, zise Jane.

Tessa încuviință absentă din cap. Tristan stătea aproape de balustradă, înconjurat de candidate. Ducesa discuta cu Julianne și cu Hawk.

– Uite-o pe domnișoara Mansfield!

Speriată de vocea lui Tristan, Tessa îi întâlni privirea. Picioarele lui lungi, musculoase, erau puse în valoare în timp ce el se îndrepta spre ea cu un zâmbet larg pe fața frumoasă. Haina lui albă de mătase adăuga un contrast dramatic.

Când el se opri, ea îi zâmbi.

– Arăți exact ca burlacul cel mai dorit și mai frumos din Anglia.

Privirea lui apreciativă trecu peste rochia ei de satin albastru, plasa și dantela gălbuie reprezentând o schimbare majoră față de stilurile mai simple pe care le purta ea de obicei.

— Iar dumneavoastră, milady, sunteți categoric cea mai fermecătoare pețitoare pe care am cunoscut-o vreodată.

— Probabil singura pe care ai cunoscut-o vreodată.

El râse.

Inima ei tresări când îi sorbi zâmbetul de pe buze. Apoi realitatea îi deranjă. Singurul ei rol în viața lui era să se asigure că îi găsea o soție pe care s-o iubească. După ce aflase despre căsnicia dificilă a părinților lui, era și mai hotărâtă să se asigure că îi găsea o soție capabilă să treacă de fortăreața pe care el și-o construise în jurul inimii.

Se uită la candidate și observă că ducesa, Julianne și Hawk stăteau acum printre fete.

— Ne alăturăm celorlalți? întrebă ea.

Când el îi oferă brațul, ea își puse mâna înmănușată pe mâneca lui. Se simți copleșită de senzația pe care i-o oferea trupul lui fierbinte lângă al ei. Parfumul masculin discret îi stârnea dorințe interzise. Tristan se uită la ea cu zâmbetul lui băiețesc, ușor strâmb, făcând ca brațul oferit să pară un gest intim. Simți cum îi tresaltă inima.

Când ajunseră la tinerele fete, Elizabeth se uită încruntată la ea. Tessa își luă mâna de pe brațul lui Tristan și zâmbi, hotărâtă să nu se lase îngenuncheată de perfidia lui Elizabeth. Aceasta o ignoră și profită de ocazie ca să monopolizeze brațul lui Tristan. Nefiind în stare să suporte imaginea, Tessa se întoarse și o văzu pe Amy Hardwick. Fata timidă arăta elegantă în seara aceea într-o rochie verde jad, care îi drapa silueta zveltă și înaltă. Își tunsese părul, domolind părul roșu creț în bucle moi. Tessa se duse la Amy, care stătea între Georgette și Julianne.

— Arăți spectaculos în rochia asta, rosti ea, atentă să vorbească încet.

Julianne o luă pe Amy de braț.

— Nu e fermecătoare? zise ea și schimbă o privire conspirativă cu Georgette.

Amy se îmbujoră.

— Georgette și Julianne sunt responsabile pentru aspectul meu schimbat.

— Nu pot decât să le aprob.

Lordul Hawkfield se apropie agale de ele și-și puse o mână în sold.

– Nu pot decât să declar că nu am văzut niciodată atât de multe fete frumoase. Și nici una nu e interesată de mine.

Tessa ridică din sprâncene.

– Aș fi bucuroasă să vă găsesc o mireasă, zise ea.

Hawkfield ridică mâinile de parcă s-ar fi apărât.

– Aveți milă de acest celibatar convins.

Tessa râse. Apoi studie grupul și observă că Tristan reușise să scape de Elizabeth. Satisfăcută, Tessa se plimbă și socializă cu celelalte fete.

Câteva minute mai târziu, ducesa se apropie de ea.

– Domnișoară Mansfield, cred că spectacolul o să înceapă curând, dar ștregarul de fiu-meu a reușit să dispară. Sunteți drăguță să-l găsiți, cât le îndrum eu pe fete la locurile lor?

– Da, desigur.

Ea se duse spre partea din spate a lojei, unde stătea un lacheu, păzind intrarea. Tessa se încruntă. Poate că Tristan plecase să folosească facilitățile. Cu un oftat, își deschise evantaiul și se întoarse să o privească pe ducesa cum le aduna pe fete. Zâmbi la vederea exasperării clare a ducesei când candidatele tot schimbau scaunele. Ducea se întoarse spre Tessa și ridică lornionul la ochi. Tessa ridică din umeri. Ducea lăsă lornionul și făcu un gest cu mâna. Cu un geamăt, Tessa ieși pe coridor și se opri.

Tristan stătea la câțiva pași distanță cu spatele la ea. O brunetă înaltă se sprijinea de el și-i șoptea ceva la ureche. Era văduva, Lady Endicott, femeia cu care îl văzuse Tessa la balul lui Anne.

Simți cum șocul o năpădește în valuri.

Când Lady Endicott o văzu pe Tessa, pe buze îi apărură un zâmbet încrezut. Tessei îi veni s-o plesnească pe nerușinată. Lady Endicott făcu un pas înapoi, îi trimise o beza și plecă agale, legănându-și șoldurile. Tristan se întoarse, văzu privirea Tessei și gemu.

Ea se răsuci pe călcâie.

– Așteaptă, strigă el.

Tessa rămase nemișcată, strângându-și și desfăcându-și pumnii. El avea o aventură cu femeia asta.

Își închise evantaiul cu un pocnet.

– Cum îndrăznești să te furișezi afară cu nerușinata asta, când ar trebui să le curtezi pe fete.

– Am văzut-o vorbind cu lacheul și am scos-o afară înainte să o vadă cineva, zise el cu vocea joasă.

– Ar fi trebuit să-l instruiești pe lacheu să o îndepărteze, dar tu ai vrut să flirtezi cu ea.

Un cuplu trecu pe lângă ei, privindu-i pe amândoi cu o curiozitate nedisimulată. După ce dispărură din raza lor vizuală și auditivă, Tessa își întoarse privirea furioasă spre el.

– Încă mai ai o legătură cu ea, nu-i așa?

– Nu, făcu el. Am încheiat-o în seara în care te-am cunoscut.

– Nu mă minți. Am văzut cum te atingeai. Nici măcar n-ai încercat s-o oprești.

El se aplecă spre ea.

– Te așteptai să o resping?

– Un simplu „nu“ ar fi fost de ajuns. Tessa trase aer în piept. Cum ai putut? Dacă ar fi ieșit mama ta după tine? Dacă te-ar fi văzut fetele?

– Chiar dacă aș fi vrut-o, n-aș fi îndrăznit să acționez. Ți-am spus de mai multe ori că nu îmi voi supune familia unui scandal, zise el. Și, cu siguranță, nu aș risca pentru o femeie despre care știu că nu aduce decât necazuri.

El îi luă brațul și o conduse înăuntru, apoi se opri. Maxilarul lui se mișca de parcă ar fi dus o bătălie internă cu un demon.

– Nu se va mai întâmpla, rosti el încet.

În inima ei se insinuă o fărâma de îndoială. Femeile îl urmăreau și i se ofereau. În ciuda promisiunii că va rămâne fidel soției sale, se temea că el va ceda tentației într-un moment de slăbiciune.

În același fel cum ea îi cedase la Ashdown House. Simți în piept o senzație ca de arsură. Era o ipocrită.

Ducele se trase mai aproape de ea.

– Ea nu înseamnă nimic pentru mine, zise el și își lăsă capul în jos. Dar tu, prietena mea, însemni mult.

– Încerci să mă duci cu zăhărelul ca să te iert.

El o privi printre gene.

– N-am știut că sunt în stare de așa ceva. Trebuie să fie influența ta, rosti el.

Ea îl bătu cu evantaiul pe braț.

– Șmecheriile tale de crai nu funcționează la mine.

– Am făcut o greșală. Mă ierți? întrebă el.

Ea făcuse multe greșeli în viață. Dumnezeu știa că ar fi dat orice pentru o a doua șansă.

Tristan își recunoscuse greșeala. Iar ea ajunsese până aici cu el, așa că decise să cedeze de data asta.

– Să nu mai faci!

El făcu semnul crucii în dreptul inimii.

– Promit!

Chiar dacă știa că el intenționa să o farmece, tot nu reuși să-și ascundă zâmbetul. Banditul!

Mai multe fete se întoarseră să se uite la ei. Tessa se forță să-și îndrepte atenția spre ele.

– Care va fi norocoasa fată pe care o vei intervieva mai întâi?

El nu ezită.

– Lady Georgette.

Tessa simți cum gelozia o cuprinde ca un foc sălbatic. Se luptă cu emoția urâtă declanșată de cuvintele lui care o bântuiau. „Vreau să îmi doresc soția.“ El o sărutase și o atinsese, făcând-o să se simtă dorită. Amintirea pe care o păstrase în sufletul ei se fărâma ca pâinea uscată în timp ce ea își imagina cum el o săruta pe Georgette. Îi venea să-și ducă mâinile la tâmpile și să o alunge din mintea ei.

El se uită la ea. Temându-se că Tristan ar putea să-i descopere expresia de gelozie, ea își feri privirea.

– Să o aduc? întrebă ea cu vocea ușor tremurată.

– Nu, zise el și urmă o pauză jenantă. O să mă duc eu.

Tessa privi cum el își croi drum spre Georgette și o conduse la două scaune așezate separat în partea din față a lojei. Își lăsă capul în jos, ascultând ce spunea ea. Cu părul lui negru și buclele ei blonde-aurii, formau un cuplu remarcabil.

O mie de pumnale străpunseră inima Tessei. Totul în ea voia să strige posesiv: „E al meu!“

Își smulse privirea de la ei, temându-se că o va observa cineva. Atunci le văzu pe celelalte fete uitându-se la cei doi. Expresiile lor chinuite le reflectau emoțiile sălbatice din sufletul ei.

Această constatare aduse cu ea un val de umilință. Reacționa de parcă ar fi fost una dintre candidate. Nu, acționa ca o fată bătrână jalnică, dar asta nu era nimic nou. De fiecare dată când se ocupa de corespondența ei în ultimul timp, descoperea că privea în gol,

amintindu-și de ceva ce spusese el. De fiecare dată când auzea o bătaie în ușă, își ținea răsuflarea, întrebându-se dacă era el.

Știa că bătea darabana din degete când era nerăbdător. Știa că-și întindea picioarele lungi când era relaxat. Știa că-i plăceau prăjiturile și nu voia lapte sau frișcă în ceai. Și de fiecare dată când venea în vizită, inima ei tresărea de emoție. De parcă ar fi fost o tânără care-și aștepta iubitul. O, Doamne, oare el observase?

Nu putea să suporte ideea și se ruga ca el să nu fi băgat de seamă. De câteva săptămâni deja se păcălea singură în cel mai rău fel posibil. Nu văzuse nici un rău în a se împrieteni cu el. Se gândise că fanteziile ei nocturne erau nevinovate. Nu-și dăduse seama cât o va dura să-l vadă curtând-o pe cea mai frumoasă fată din *Beau Monde*.

Seara asta era doar un prim exemplu de ce avea s-o aștepte în săptămânile următoare. El nu era logodnicul ei. Era doar prietenul ei, și chiar și asta era interzis. Știuse când el îi ceruse să fie de acord cu o formulă de adresare mai familiară. Și acceptase, deși căzuse pradă farmecului său la Ashdown House și-i permisesese libertăți indecente.

Tessa se uită la profilul lui și se gândi la momentele când el o tachinase. Îi făcuse plăcere să facă schimb de replici cu el. Își dădu dintr-odată seama că încurajase flirtul pentru că îi plăcea să se bucure de atenția lui.

O, Doamne sfinte! Oare ce credea despre ea? Răspunsul o făcu să simtă un val de umilință: o fată bătrână singuratică, dornică de atenția unui bărbat.

Foșnetul unor fuste o alertă. Două tinere se îndreptau spre ea. Atât Charlotte Longham, cât și Catherine Cresswell afișau o expresie hotărâtă pe chip, ceea ce însemna necazuri.

Tessa le privi cu precauție.

– Domnișoară Mansfield, zise Catherine. Putem să vorbim deschis?

– S-a întâmplat ceva? Întrebă ea cu o voce un pic prea ascuțită.

Cele două schimbară priviri surprinse.

Cu un efort considerabil, Tessa afișă o expresie dezinteresată. Nu trebuia să lase să i se vadă durerea.

– Spune-i tu, zise Charlotte.

Catherine se foi.

– Ce este? Întrebă Tessa, devenind nerăbdătoare.

– Cred că ar trebui să știți că Georgette are un avantaj nedrept, zise Catherine grăbită.

Tessa ridică din sprâncene. Deși nu îi plăcea de Georgette în mod deosebit, nu trebuia să arate asta niciodată.

– Domnișoarelor, până când nu veți avea dovezi clare ale unei greșeli din partea ei, vă sfătuiesc să nu o apucați pe calea asta.

– O, dar avem dovezi. Toate fetele vorbesc de felul în care s-a împrietenit cu Lady Julianne.

– Chiar așa, zise Catherine. Elizabeth a văzut-o mâncând înghețată la Gunther cu sora ducelui săptămâna trecută.

– Iar Henrietta le-a văzut făcând cumpărături împreună, adăugă Charlotte.

– Georgette se preface că e prietena lui Lady Julianne ca să o poată influența pe sora ducelui să pună o vorbă bună pentru ea, zise Charlotte pe un ton plângăcios, de copil răsfățat. Nu e drept!

– Înțeleg, zise Tessa, alegându-și cu grijă cuvintele. Iar Elizabeth și Henrietta v-au făcut vouă confidențe?

– Am discutat despre asta când ne-am întâlnit ieri la Elizabeth acasă, zise Charlotte.

– Toate, cu excepția lui Amy Hardwick, zise Catherine. Toată lumea știe că Georgette pretinde că-i e prietenă, pentru ca ducele să creadă că e bună la suflet.

În mod evident Elizabeth și Henrietta măriseră miza campaniei lor de manipulare, asigurându-se că și celelalte fete aveau s-o ostracizeze pe Georgette.

– Mă întreb de ce Elizabeth și Henrietta nu mi-au făcut mie aceste confidențe.

Catherine și Charlotte schimbă priviri agitate.

– Ele v-au rugat să vorbiți cu mine? se interesă Tessa.

Charlotte scutură din cap.

– Nu, dar ziceau că cineva ar trebui s-o facă. Când nu s-a oferit nimeni, eu și Catherine am decis să vă informăm.

Tessa era tentată să le întrebe pe cele două fete fără minte de ce nu se întrebaseră din ce motiv nici Elizabeth, nici Henrietta nu se oferiseră să vorbească, dar se abținu. Cortina se ridică pe scenă, iar mulțimea amuți, semn că spectacolul era pe cale să înceapă.

– Mai e și altceva?

Nici una dintre fete nu vorbi.

– În cazul acesta, vă rog să vă întoarceți la locurile voastre.

Charlotte își ridică nasul.

– Cred că am făcut bine că v-am raportat, domnișoară Mansfield.

– Presupui prea multe, zise ea, mijindu-și ochii. Nu există vreo interdicție de a se împrieteni cu Lady Julianne. Ba mai mult, voi nu ați asistat la evenimente, ci ați relatat din auzite. Din punctul meu de vedere, nu e vorba decât despre un zvon.

Charlotte respira agitat.

– Dar Elizabeth și Henrietta au văzut cu ochii lor.

– Și s-au asigurat că toate aflați despre asta, zise Tessa. Dar nu mi-au raportat și mie. Dar dacă voi credeți că ele sunt bine intenționate față de voi, cine sunt eu să vă contrazic?

Atât Charlotte, cât și Catherine se holbară la ea cu expresii șocate.

În timp ce Tessa le conducea înapoi la locurile lor, nu se putu abține să nu se întrebe dacă Georgette chiar profita de Julianne ca să-și îmbunătățească șansele cu Tristan.

La pauză, Tessa stătu cu fetele, prefăcându-se atentă la conversația lor. Gândurile ei trădătoare se întorceau la discuția lungă dintre Tristan și Georgette. Tot timpul strecurase priviri furișe spre ei, disprețuindu-se în același timp. Cea mai rea parte era că el nu mai alesese nici o altă candidată.

Tessa se uită la el. Stătea lângă balustradă și vorbea cu Hawk. Când el îi întâlnește privirea, Tessa se uită în altă parte, temându-se că emoțiile tumultuoase i se vor citi pe chip.

Câteva clipe mai târziu, el se apropie. Fetele se înghesuie în jurul lui, toate, cu excepția lui Georgette și a lui Amy. Ele rămaseră deoparte, șușotind cu Julianne. Georgette se uită peste umăr la Tristan. Pe chipul frumos i se întinse un zâmbet dulce, care-i puse în valoare gropițele din obraji. Tristan îi îndreptă zâmbetul. Apoi Georgette își plecă pleoapele cu gene lungi și-și îndreptă atenția spre Amy și Julianne. Un gest perfect, de domnișoară bine-crescută.

Tessa simți că o lovește un pumn în inimă. Nu avea nici un motiv să fie geloasă. Dacă ar fi fost cu adevărat prietena lui, s-ar fi bucurat pentru el. Dar nu era. Pentru că, deși ea nu va putea să-l aibă niciodată, nu voia nici să-l cedeze celei mai frumoase fete.

Se holbă la Georgette, întrebându-se dacă frumusețea blondă se împrietenește cu Julianne ca să capete un avantaj în competiție. Era

oare o vrăjitoare calculată? Sau chiar legase o prietenie sinceră cu sora lui Tristan? Tessa nu putea să se bazeze pe judecata ei, deoarece nu reușea să fie obiectivă.

Curând toți părinții fetelor invadară loja. Tristan dădu mâna cu tații. Mamele se înghesuiră în jurul ducesei. Discuțiile agitate nu mai conteneau. Tessa se strădui să le salute pe mamele fetelor, dar ele nici nu o băgară în seamă. Se plimbă prin mulțime, zâmbind și încercând să nu arate la fel de insignifiantă precum se simțea, dar eforturile ei păreau inutile. De ce să se mai ostenească, dacă oricum nimeni nu o lua în seamă.

Dădu să pornească spre spatele lojei, intenționând să stea de vorbă cu Jane, dar se opri când o văzu pe însoțitoarea ei conversând cu domnul Hodge, tânărul cu care dansase la balul lui Anne. Nedorind să-i deranjeze pe cei doi, Tessa se duse spre balcon și privi în gol spre forfota oamenilor de dedesubt.

După ce îl văzuse pe Tristan cu Georgette, ea bănuia că o va alege pe tânără. Probabil în curând. După seara asta, totul se va termina, cu excepția formalităților. Gândul îi provocă o durere în inimă. Oare el avea sentimente tandre față de Georgette? Oare pe Georgette o iubea? Sau va fi o căsătorie dinastică? Tessa oftă. Ea sperase să-i poată deschide inima spre iubire și să-și promoveze cariera de pețitoare. Își închipuise prostește că rolul ei de pețitoare îi va aduce respectul înaltei societăți. În seara asta o ignoraseră, de parcă n-ar fi fost decât o servitoare. Nimic din ce ar face nu le va schimba vreodată părerea despre ea.

Oare era condamnată să se dezamăgească pe sine și pe el în același timp?

Tessa își îndreptă umerii, hotărâtă să nu renunțe așa de ușor la a-l ajuta. Cât despre societate, n-aveau decât să se spânzure din partea ei. Dar îi păsa, pentru că punea mare preț pe cariera ei. Ajutase multe femei tinere să facă mariaje fericite și le schimbase viețile pentru totdeauna. Le dăduse ceea ce ea nu putea avea niciodată.

– De ce stai aici singură?

Vocea profundă a lui Tristan o sperie.

– O, m-ai luat prin surprindere, zise ea și-și duse o mână la inima care-i bătea tare.

– La ce te gândeai? întrebă el, apropiindu-se.

– Mă întrebam cum a mers interviul cu Georgette, zise ea și ridică din umeri.

Iată, o spusese pe un ton care suna perfect dezinteresat.

– Este plină de viață, așa cum mă așteptam.

Tessa își umezi buzele uscate.

– Ți s-a părut agreabilă?

– Îmi place destul de mult.

Un răspuns destul de reținut, i se păru ei. Tessa se uită la el.

– Trebuie să fie încântată. Ți-ai petrecut prima parte în întregime cu ea.

– Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp până când nu s-a lăsat cortina.

Tessa simți cum inima i se prăbușește ca o cărămidă în stomac. Fusesse atât de preocupată de Georgette, încât uitase aproape de tot de celelalte fete.

– Aici erați, zise ducesa pe un ton entuziast.

Amândoi se întoarseră la sunetul vocii mamei lui. Ducesa se apropia împreună cu Anne. Tessa se apropie de Tristan.

– I-am invitat pe lordul Broughton și pe soția lui să ne viziteze la pauză, zise ea încet. Sper că nu te deranjează.

– Sigur că nu, zise el. Dar unde e Broughton?

Anne tremura de agitație când se grăbi spre ea.

– O, zise ea ducându-și mâna la inimă.

– Anne, ce e? se încruntă Tessa.

– Geoffrey a zis că trebuie să cer mai întâi permisiunea. Excelența Voastră, pot să aduc un oaspete? Așteaptă cu soțul meu pe coridor.

– Prietenul dumneavoastră e bine-venit, zise Tristan.

Șocată de îndrăzneala prietenei ei, Tessa îi aruncă lui Anne o privire întrebătoare.

– Cine e?

– Vreau să-ți fac o surpriză. Anne făcu o reverență și se răsuci, grăbindu-se spre ieșire.

Ducesa ridică lornionul și o studie pe Tessa.

– Nu pari foarte dornică să-l întâlnești pe acest domn.

– Sunt șocată, ca să fiu sinceră. Tessa își îndreptă atenția spre Tristan. Îmi cer scuze pentru ea.

– Nu mă deranjează să cunosc un prieten de-ai lui Broughton, zise el scuturând din cap.

Tessa se întrebă de ce Broughton o trimisese pe Anne să ceară permisiunea, dar nu rosti nici o vorbă.

Tristan își întinse gâtul și ridică mâna în semn de salut.

– Ah, uite-l pe Broughton și pe soția sa. Nu-l văd pe celălalt bărbat.

Tessa se uită în aceeași direcție, dar nu văzu nimic din cauza persoanelor înalte care-i blocau calea.

– Hai să-i întâmpinăm, zise ducesa.

În timp ce înaintau prin mulțime, Tessa încerca să găsească o explicație rezonabilă pentru comportamentul ciudat al lui Anne, dar nu reuși.

Ducesa o privi cu o expresie vicleană.

– Poate că prietena ta intenționează să-ți găsească un soț.

Ea simți cum se îmbujorează, știind că Tristan trebuie să-și fi auzit mama.

– Nu m-ar face de răs de față cu toată lumea.

Dar își dădu seama că intențiile lui Anne nu contau. Ducesa făcuse o presupunere pe care aveau s-o facă și alții.

Tessa se încruntă gândindu-se cum ceilalți vor observa prezentările. O, de ce nu o luase pe Anne deoparte să-i ceară o explicație? Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese ocazia.

Mulți se holbară la ei în timp ce treceau. Tessa își ridică bărbia, hotărâtă să nu lase să i se vadă starea de disconfort. Aproape că ajunseseră în spatele lojii când îl zări pe lordul Broughton.

Alături de el, Anne vorbea cu un domn cu păr blond și creț, musculos, mai mic de statură. Stătea în profil. Tessa simți cum începură să o furnice mâinile. I se părea cunoscut.

Bărbatul cu părul creț se întoarse și se uită direct în ochii Tessei. Ea fu năpădită de un val rece de șoc.

O, nu! O nu, nu, nu!

Tessa se opri. Tot sângele i se scursese de pe față.

– Domnișoară Mansfield, nu vă simțiți bine? întrebă ducesa.

Vocea acesteia părea foarte îndepărtată.

Anne se grăbi spre ea și-i luă mâinile.

– Nu e un adevărat miracol? zise ea cu vocea frântă. Fratele meu a venit acasă.

Mulțimea se agită, vocile joase zumzâind în urechile Tessei.

Anne îi eliberă mâinile și se dădu la o parte. Locotenentul Richard Mortland schiopătă spre ea și se opri la mai puțin de un pas distanță de Tessa. De la sprânceană la obraz i se întindea o cicatrice sub formă de lună. În jurul ochilor căprui ca de cățel se vedeau linii fine. Zâmbetul lui era ușor trist.

— Bună, Tessa.

De jur împrejurul lojei se auziră exclamații șocate.

Ea avu nevoie de un moment până când creierul ei amortit înțelese motivul agitației. Doamne sfinte, el i se adresase pe numele de botez.

— Îmi cer scuze, domnișoară Mansfield. Richard își plecă privirea și se foi, mișcându-și pantoful pe covor. Nu a fost cu intenție, nu am dorit să vă jignesc. Vă rog să-mi iertați greșeala îngrozitoare.

Anne puse o mână pe umărul lui Richard.

— Sigur că Tessa te va ierta. Se uită în jur. Noi ne cunoaștem de când domnișoara Mansfield a venit să locuiască cu unchiul ei. Tatăl meu era vicar, așa că mergeam des în vizită la lordul Wentworth.

Tessa începu din nou să respire. Explicația lui Anne acoperise greșeala lui Richard, deși Tessa bănuia că el o făcuse intenționat. Dar de ce? Și unde fusese timp de doi ani? Parcă se ridicase din morți.

Ochii lui Richard se aprinseră interesați, când lordul Broughton îi prezentă pe Tristan și pe ducasă. Toată lumea din mulțime se strânse mai aproape. Lordul Broughton își dresе glasul și li se adresă. Le explică faptul că fratele soției sale dispăruse la Toulouse și că fusese considerat mort. În timpul bătăliei, fusese rănit și lăsat în urmă. În iureșul luptei fusese descoperit de familia unui țăran francez.

— Era în pragul morții, dar a fost îngrijit timp de doi ani de această familie bună la suflet, zise Broughton.

Richard își sărută sora pe obraz, ceea ce aduse cu sine un val de suspine feminine din mulțime.

Mai multe doamne își șterseră ochii cu batistele.

— Sper că veți ierta deranjul din seara asta, zise lordul Broughton. Eu și soția mea vă invităm să ne împărtășiți bucuria întoarcerii locotenentului Mortland.

Urmă o rundă de aplauze. Richard își înclină capul, savurând în mod evident atenția. Tessa se uită în mulțime. Explicația cu familia franceză îi părea dubioasă.

Era singura care puneа la îndoială veridicitatea poveștii? Sigur că el ar inventa o poveste atât de fantastică. Dar altfel, cum ar putea explica totala lipsă de comunicare din ultimii doi ani? Slavă Domnului, unchiul George nu mai era aici să-i vadă fățarnicia. În realitate, ea se bucura că Richard avea parte de toată atenția. Cu ani în urmă, el visase să facă parte din înalta societate. Acum că le câștigase

stima, probabil că o va ignora, concentrându-se pe cunoștințe mai sus-puse.

Cu atâția ochi care o priveau, ea trebuia să-și regăsească starea de calm.

– Anne, mă bucur foarte mult pentru tine.

– Știam că vei fi foarte fericită, zise Anne.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși.

Richard își făcu palma paravan și-i șopti ceva lui Anne. Ea se întoarse spre Tessa.

– Richard vrea să te întrebe ceva.

Tessa simți cum încep din nou să o furnice mâinile. Auzi din nou suspine feminine. Fără îndoială că toate doamnele îl considerau chipeș și eroic, șchiopătatul său fiind o dovadă a datoriei pe care și-o făcuse față de țară. Trebuia să fie dreaptă și să admită că-și servise țara. Fusesse evident rănit. Preț de un moment, se simți copleșită de vinovăție, apoi judecata îi reveni când își aminti alegerea pe care el o făcuse cu mult timp în urmă.

Murmurul vocilor se estompă, așteptând să-i audă cuvintele.

Richard își coborî bărbia într-o manieră băiețească. Ea știa că nu trebuia să se lase păcălită de trucul acesta. Îl folosisese ca s-o fărmece cu opt ani în urmă, dar ea nu mai era fata naivă de optsprezece ani.

– Speram să faceți un tur cu mine prin foaier.

– Sunteți prea bun, locotenente Mortland, dar nu aș vrea să vă iau de lângă sora dumneavoastră, având în vedere că abia v-ați regăsit.

Tessa vorbi tare, accentuând anume forma de adresare corectă, ca să contrabalanseze familiaritatea lui de mai devreme.

Anne scutură din cap.

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Cum aș putea să-i interzic o asemenea plăcere simplă fratelui și celei mai bune prietene ale mele?

O cuprinse panica. Nu putea să se ducă nicăieri singură cu Richard.

– Sunt obligată să-l asist pe duce în seara asta.

Anne se încruntă.

– Cu siguranță că poți să te retragi câteva minute.

– Datoria mea e față de Excelența Sa.

Cuvintele ei produsese agitație în mulțime. Știa că refuzul ei crea o scenă, dar refuza să-l lase pe Richard să o prindă în capcană.

– Fată dragă, interveni ducesa, nimeni n-o să te judece, dacă te plimbi puțin împreună cu locotenentul. Ea se uită la fiul ei. Tristan?

Tessa își puse în privire toată puterea de convingere. „Tristan, nu vezi cât de mult doresc să-l evit pe bărbatul acesta?”

– Domnișoara Mansfield e liberă să facă ce dorește, zise el.

Toată lumea se holba la ei. Își dorea să se deschidă podeaua și să o înghită. Richard îi întinse brațul.

– Vrei să faci un tur cu mine?

Ea văzu expresia nedumerită a lui Anne și știu că nu avea de ales. O cuprinse repulsia când îi acceptă brațul. Expresia scurtă, triumfătoare din ochii lui îi stârni resentimente. Intenționase să o întrebe în public, pentru ca ea să nu poată refuza. Furioasă că îi forțase mâna, Tessa îi aruncă o privire trufașă, demnă de o regină.

În timp ce se îndepărtau, Tessa observă privirile critice îndreptate spre ei și știu că greșise. Fără îndoială, ei îi considerau comportamentul foarte urât. Pentru ei, Richard era un erou, întors în sânul familiei. El îi păcălise cu șarmul și aparenta lui modestie, la fel cum o păcălise și pe ea cu opt ani în urmă.

Capitolul 10

Când Richard o conduse pe coridorul aglomerat, Tessa afișă un zâmbet senin, pentru că toți ceilalți îi priveau. Indiferent ce se întâmpla, ea trebuia să-și mențină calmul. Nu putea să-și permită să mai facă o greșeală.

Putea să suporte o plimbare scurtă cu bărbatul pe care-l detesta. Coborâră scările.

– Trebuie să-mi ierți familiaritatea de mai devreme, zise el. Eram așa de copleșit când te-am văzut, încât am uitat complet regulile bunei-cuviințe.

Păcat că nu-l lovește muțenia. Oare chiar avea impresia că-l va crede? Ei bine, de ce n-ar avea impresia asta? Acum opt ani, ea crezuse fiecare cuvânt mieros care-i ieșise de pe buze. În timp ce se plimbau prin foaiер, Tessa studia mulțimea. Mulți îi observaseră apariția alături de un străin. Își putea închipui prea bine gândurile lor batjocoritoare. Fata bătrână, pețitoarea, își găsise bărbat.

După tot ce se petrecuse, de ce ar invita-o să se plimbe împreună cu el? Cu ani în urmă ea aflase pe pielea ei că el nu voia decât averea ei. Tessa se îndoia că se schimbase ceva.

El oftă zgomotos.

– Chiar trebuie să mă tratezi în această manieră rece? Sperasem că ne vom putea reînnoi prietenia.

Mai degrabă va îngheța iadul înainte să se întâmple asta.

– Acesta este motivul pentru care ai insistat să te plimbi cu mine?

– Am vrut să vorbesc cu tine în particular, pentru că sunt lucruri pe care nu le pot spune în prezența lui Anne.

– Ar fi bine să le lași nespuse.

– Nu-mi permiți să-mi cer scuze?

– Ai făcut asta. De două ori.

– Voiam să spun – pentru modul urât în care ne-am despărțit cu mulți ani în urmă.

– Foarte bine, accept. Ea își înclină capul. Acum ne putem întoarce.

El o privi cu o expresie tristă.

– Nu pot permite ca această chestiune să treacă așa ușor.

– Doar n-ai de gând să te bați cu pumnii în piept și să plângi cu lacrimi de crocodil, sper.

– Tot mai ești o vulpiță, nu-i așa? zise el pe un ton excesiv de seducător.

Ea păstră tăcerea, sperând că așa va fi destul de sugestivă.

Privirea lui coborî spre buzele ei.

– N-ai idee cât de des m-am gândit la tine.

Ea ar fi putut să-l creadă acum opt ani, dar nu și acum.

– La fel de mult cât te-ai gândit la sora ta?

– Mi-a fost dor de amândouă.

– Ah, încep să înțeleg. Dorul cel mare te-a împiedicat să-i scrii lui Anne timp de doi ani.

– Rănile mele grave nu mi-au permis. Am avut nevoie de luni de recuperare, oftă el. Amintirile mele din perioada aceea sunt foarte vagi.

Cât de convenabil!

– Familia franceză nu putea să scrie în locul tău?

– Erau țărani fără știință de carte.

– Desigur, nu puteau găsi pe nimeni în toată Franța care să trimiță o scrisoare familiei tale.

– E greu de înțeles pentru o femeie. Confuzia și dificultățile vieții într-o țară măcinată de război sunt copleșitoare. Nici chiar Wellington nu a știut că Napoleon a abdicat, în timp ce comanda bătălia de la Toulouse.

– Mărturisesc că sunt nedumerită. Oare războiul nu s-a terminat acum un an?

El o conduse prin perimetrul foaierei.

– Nu mă crezi. Nici măcar șchiopătutul meu nu este o dovadă suficientă.

– Îmi pare rău pentru suferința ta, dar a fost alegerea ta.

– Nu a fost o alegere. Ochii lui de cățel se umplură de durere prefăcută. Unchiul tău probabil că nu ți-a spus, dar nu mi-a dat de ales.

Richard habar n-avea că ea auzise fiecare cuvânt pe care-l spusese unchiului ei.

El se opri în dreptul unei picturi reprezentându-i pe Venus și pe Marte într-o îmbrățișare de îndrăgostiți.

– Încă mai am sentimente pentru tine, șopti el.

Ea trase brusc aer în piept și încercă să-și smulgă mâna, dar el își pusese degetele peste ale ei. Preț de o bătaie de inimă, ea simți cum frica îi strânge plămânii, dar nu-l va lăsa niciodată să vadă că o făcuse să se teamă. Își îndreptă spatele și îl privi cu toată trufia de care putea da dovadă.

– Aerul de aici din mulțime este înăbușitor. Te rog să mă conduci înapoi în lojă acum.

– Nu, te rog, lasă-mă să rostesc cuvintele, zise el. Le-am ținut în mine timp de opt ani. Eram dispus să risc totul pentru tine pentru că te...

– Șșt.

Ea aproape că-l părăsi acolo, dar nu se putea întoarce în lojă singură fără să stârnească și mai multe bârfe. Unii remarcaseră deja animizitatea dintre ea și Richard. Nu îndrăzneau să le ofere și mai multă muniție.

El închise o clipă ochii, de parcă ar fi avut dureri.

– Te rog să mă ierți, am fost copleșit de emoție. Nu e nici momentul, nici locul.

– Acum că ți-ai revenit, să ne întoarcem în lojă. Am îndatoriri.

– Nu până nu mă lași să te reasigur de discreția mea.

Richard avea în mod evident impresia că ea era aceeași fată proastă care dăduse crezare cuvintelor lui cu mult timp în urmă.

– Nu-mi doresc și nici nu am nevoie de asigurări de la cineva ca tine, zise ea pe un ton amenințător.

– Nu am origini nobile, zise el, dar sunt un gentleman. Nu voi dezvălui nimănui ce s-a petrecut cu mulți ani în urmă.

Dar o dată o făcuse.

– Te îndoiești de mine, zise el. Nu sunt atât de egoist pe cât mă consideri, dar nu sunt nici prost. Nu aș risca niciodată dezonoarea familiei mele în fața întregii societăți.

Tessa avea mai multe motive să nu-l creadă, dar nu mai conta dacă avea sau nu încredere în el. În realitate, nu avea de ales decât să depindă de discreția lui.

– Mi-am făcut griji pentru tine după ce am plecat de acasă, zise el, dar nu-ți puteam scrie fără să risc furia unchiului tău.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

Lui nu-i păsase niciodată de ea.

Îl auzise când îi spusese așa ceva unchiului ei.

Respirația lui cu iz de brandy îi atinse obrazul.

– I-am scris câteva rânduri lui Anne înainte să plec pe continent. Nu puteam decât să mă interesez de sănătatea ta. Orice altceva ar fi stârnit suspiciuni.

Ea simți cum i se revoltă stomacul. El se referea la scrisoarea pe care Anne i-o dăduse cu o săptămână în urmă. Se uită la pictură fără să o vadă cu adevărat.

– Nu putem să fim prieteni? întrebă el.

Richard îi întinsese o ramură de măsline, așa că o va accepta de dragul lui Anne, cu anumite condiții.

– Din respect pentru sora ta, vom menține o relație politicoasă.

– Presupun că trebuie să accept, nădăjduind că în timp vom putea fi din nou prieteni.

Ea nu-i va oferi niciodată nimic mai mult decât un armistițiu, și asta doar pentru Anne. Deși nu va lăsa niciodată garda jos, el îi înălăturase cele mai negre temeri. Richard nu va dezvălui secretul lor, pentru că avea la fel de multe de pierdut ca și ea.

Tristan strângea balustrada balconului, cu spatele la oaspeții săi. Nu putea să se plimbe și să converseze cu lumea. Prin venele lui alerga o furie fierbinte. Încă mai voia să-i tragă lui Mortland

un pumn în nas. Cum îndrăzneă acest nimeni să-i spună Tessa? Mitocanul insolent își făcuse cunoscută pretenția asupra ei de față cu toată lumea. Iar ea rămăsese acolo, holbându-se la el de parcă ar fi văzut o fantomă. Ce altceva ar fi putut să facă? Sigur că Lady Broughton îl scuzase, amintind că se cunoșteau de tineri, dar Tristan nu credea că fusese o neatenție.

Bădăranul juca mulțimea pe degete. Tristan cunoștea genul. Tatăl său o manipulase pe mama lui cu minciuni și jumătăți de adevăr. Tristan aflase de la o vârstă fragedă să nu se încreadă în scuzele și promisiunile lui. Cu siguranță, nu va da crezare poveștii dubioase a lui Mortland. Din nefericire, se temea că Tessa nu va vedea cât de înșelător era locotenentul. Dar poate că nu-i oferea destul credit. La urma urmelor, refuzase de mai multe ori să se plimbe cu Mortland. Dar Tristan nu putea uita privirea imploratoare pe care i-o aruncase, ca să-i acorde permisiunea să plece. Oare Tessa voia de fapt să se plimbe cu Mortland?

Tristan își înțeală maxilarul. La naiba, nu vedea că individul nu era demn de ea? Doar i se adresase pe numele de botez, ce dracu'! Nici un bărbat onorabil nu trata o femeie cu atâta lipsă de respect.

Își înclină capul, amintindu-și de noaptea în care o sărutase și o atinsese. Cine era el să arate pe altcineva cu degetul?

Hawk se apropie, rămânând o vreme tăcut lângă el.

– Ai mâncat ceva stricat? Tenul tău are o culoare nesănătoasă de verde.

– La naiba și cu tine!

Hawk se sprijini cu șoldul de balustrada balconului.

– Gelos?

Tristan bombăni o înjurătură foarte urâtă.

Hawk se scutură de râs.

– La naiba, sunt îngrijorat pentru ea!

– Ai știut de Mortland? Întrebă Hawk.

– Da, făcu Tristan încuviințând aprobator din cap. Broughton mi-a spus că investighează dispariția lui Mortland. Părea clar că omul era mort. Cine n-ar fi considerat mort după doi ani în care nu a dat nici o veste?

– Fără îndoială că familia franceză a constatat dintr-o văduvă de război care se simțea singură, zise Hawk.

– Toată lumea pare fermecată de povestea lui, remarcă Tristan încordându-și maxilarul. Sunt îngrijorat că și domnișoara Mansfield ar putea fi.

– Mă îndoiesc. Nu părea foarte dornică să se plimbe cu el.

El voia să-l creadă pe Hawk, dar nu putea uita privirea imploratoare pe care nu știa cum să o interpreteze.

– Felul în care a insistat mă face să cred că are planuri cu ea.

Oare își dorise să meargă cu el sau îl implorase mut să o salveze?

– Probabil că a pus ochii pe averea ei.

– Trebuie s-o protejez, vorbi Tristan ca pentru el.

– Ar trebui mai degrabă să-l protejezi pe el, zise Hawk. Ea arăta ca și cum ar fi fost în stare să-l omoare când au plecat de aici.

– Lipsesc de prea mult timp. Trebuie să mă duc după ea, zise Tristan.

Hawk scoase un sunet arătându-se dezgustat.

– Nouă dintre cele mai frumoase domnișoare din societate se luptă pentru atenția ta, iar tu o vânezi pe singura care nu o face.

Tristan se simțea de parcă ar fi căzut de pe un cal cabrat și și-ar fi zguduit creierii. Nici măcar nu se mai gândea la candidate. Chiar și în timpul conversației cu Georgette, fusese cu mintea la altceva, pe când ea vorbea întruna. Își dădu uimit seama că rareori se gândea la candidate când ele nu erau de față. Dar se gândea la Tessa în fiecare zi. Și noapte. Mai ales noaptea când imaginile cu ea goală în pat îi întunecau mințile.

Hawk se uită la ei.

– Arăți ca trăsnit de fulger. Ce se petrece între tine și domnișoara Mansfield?

Tristan încremeni.

– Sunt doar preocupat de bunăstarea ei. Nu are nici o rudă de sex masculin care să o protejeze.

– Preocupare fraternă, zici?

– Ia mai taci, am plecat să o salvez.

– Și să dai frâu liber bărfelor? Nu e o idee bună, bătrâne!

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, zise Tristan și își croi drum prin mulțimea care se întorcea în sală.

Murmură scuze în timp ce se strecura printre oameni.

Când ajunse în foaier, trase aer în piept, scrutând mulțimea care se împuțina. Unde era?

Făcu câțiva pași, apoi o observă pe Tessa. Ea și Mortland stăteau în dreptul unei picturi.

Tristan încetini pasul. Poate că se îngrijorase degeaba. Nimic nu părea în neregulă.

Locotenentul privi peste umăr la Tristan. O sclipire de prădător apărui în ochii lui Mortland. Apoi îi luă mâna Tessei și o ridică la buze, speriiind-o.

O ceață roșie îi umbri vederea lui Tristan. Mări pasul și se opri la mică distanță de ei. Tessa se întoarse cu fața roșie la el. Apoi își smulse mâna de parcă ar fi ars-o.

Tristan se proțăpi cu picioarele desfăcute în fața lui Mortland și îl privi ucigător.

Pe fața de băiețuș a lui Mortland apărui un zâmbet amuzant.

– Domnișoară Mansfield, în mod evident v-am ținut prea mult departe de îndatoririle dumneavoastră.

Tristan îi oferii Tessei brațul.

– Îmi permiteți să vă conduc? Spectacolul se va relua în curând.

– Da, vă rog.

Încă roșie la față, ea își puse degetele pe mâneca lui.

Mortland făcu o plecăciune.

– Vă mulțumesc pentru plăcerea companiei dumneavoastră, domnișoară Mansfield. Vă voi ceda... deocamdată.

Nici ea și nici Tristan nu vorbiră în timp ce urcară scările. Ea nu îndrăznea să spună nimic, pentru că era atât de agitată, încât nu avea încredere să deschidă gura. Cum îndrăznise Richard să-i sărute mâna? O, el ar spune că a fost un gest curtenitor dacă l-ar lua la rost, dar ea știa că o făcuse intenționat când îl văzuse pe Tristan. Manevrele lui nu erau o coincidență. Ea bănuia că voia să lase tuturor impresia că între ei se înfiripa o legătură romantică. Dacă își închipuia că îi va îngădui să joace rolul unui îndrăgostit, va avea o surpriză neplăcută.

După ce ea și Tristan intrară în lojă, mamele tinerelor o priviră cu suspiciune. Tessa bănuia că bârfiseră despre reținerea ei de a se plimba cu locotenentul. Absența ei lungă și întoarcerea alături de Tristan probabil că le sporise părerea proastă pe care o aveau despre ea. Fără îndoială că ele considerau asta ca fiind un alt defect de caracter, dimpreună cu celibatul și cariera ei.

Tristan se opri, trase aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să vorbească, dar Anne apăru lângă el și-l întrerupse. El făcu o plecăciune, se scuză și se îndepărtă.

– Unde e Richard? se încruntă Anne.

– La parter. Tessa își strânse mâinile înmănușate.

Nu se schimbase deloc. Richard o obligase în seara asta să-i facă pe plac, dar ea jură că nu se va mai întâmpla niciodată.

Anne o trase deoparte.

– De ce te-ai încruntat când fratele meu te-a rugat să te plimbi cu el?

– M-a pus într-o situație neplăcută, zise Tessa respirând agitat. Sunt dezamăgită că nu l-ai descurajat.

Anne părea șocată.

– N-am văzut nici un rău în asta.

– În fața tuturor oaspeților ducelui? rosti Tessa pe un ton aspru și tresări la vederea expresiei șocate a lui Anne.

– Dar suntem prieteni vechi, zise Anne. N-am crezut că ai avea ceva împotriva, altfel l-aș fi oprit. Ducesa de Shelbourne a fost de acord.

– Nu prea aveau cum să refuze cu toată mulțimea privind.

– Aprobarea lor n-ar fi fost necesară dacă ai fi acceptat imediat, zise Anne. Era pauză, așa că nu înțeleg de ce nu ai vrut.

Tessa scutură din cap.

– Sunt aici pentru un singur scop. Să asist acțiunea de pețit a ducelui. Știi că îmi iau cariera în serios. Faptul că am părăsit loja a dat de înțeles că sunt frivolă.

– N-am vrut să te fac să te simți prost, zise Anne frământându-și mâinile. Am fost atât de bucuroasă de întoarcerea lui Richard, că nu m-am mai gândit la altceva.

Tessa tresări.

– Înțeleg.

Richard se folosise de bucuria surorii sale. Tessa știa că va continua să o facă.

Anne înghiți în sec.

– Geoffrey e furios pe Richard că te-a reținut atât. Mi-a spus că îl va certa pentru asta. Este prima dată când Geoffrey vorbește furios.

– Soțul tău nu e supărat pe tine.

– Mi-am închipuit întoarcerea lui Richard ca pe o ocazie fericită, dar lipsa mea de judecată a stricat tot, zise Anne și se uită cu tristețe

la Tessa. Geoffrey nu a fost de acord să-l aduc pe Richard în loja lui Shelbourne, dar eu am insistat proteste. Am permis nerăbdării să-mi întunece judecata.

– Te înțeleg. Acum a trecut și vom uita de asta.

Dar ea nu va putea niciodată. În ciuda afirmației lui Richard că nu voia decât să fie prieteni, acțiunile lui dovedeau că nu se schimbaseră deloc. Era la fel de calculat ca întotdeauna.

Richard intră șchiopătând în lojă, iar Tessa nu-și putu reține un tremur interior. El văzu privirea lui Anne și își croi drum spre ele.

– Anne, ar fi trebuit să știu că o să te gălesc cu domnișoara Mansfield.

– Richard, cere-i scuze Tessei, zise Anne. Ai reținut-o mult prea mult de la sarcinile ei.

– Am fost atât de fermecat de ea, încât n-am băgat de seamă cum a trecut timpul.

Tessa se gândi dacă era bine să-l respingă într-o lojă aglomerată.

Lordul Broughton li se alătură cu o expresie prevăzătoare.

– Anne, Richard. Trebuie să ne întoarcem în loja noastră, zise el. Spectacolul va începe în curând.

– Domnișoară Mansfield, eu și sora mea vă vom vizita curând, zise Richard. M-aș bucur să pot depăna amintiri cu dumneavoastră.

El știa că nu putea să-l refuze, dacă era însoțit de Anne. Dacă se gândea că avea să o intimideze, se înșela.

– Ce ciudat, nu? zise ea. Am bănuir că veți spune exact aceste cuvinte.

– Pentru că suntem prieteni vechi, zâmbi el.

Tessa îi aruncă priviri ucigașe. „Nu, suntem dușmani, iar tu nu mă vei mai lua niciodată pe nepregătite.”

Capitolul 11

A doua zi, Tristan și Hawk intrară în salonul roșu pentru întâlnirea stabilită cu candidatele. Tessa ședea cu Julianne în fața mamei lui.

– Ai întârziat, zise ducesa.

– Scuzele mele!

Tristan își dorea să nu fi fost de acord cu întâlnirea asta.

Dacă s-ar fi gândit cât de cât la pețit, le-ar fi putut spune că el decise deja. În schimb, continuase să-și facă griji pentru Tessa. Stătuse treaz ore întregi, amintindu-și reacțiile ei față de locotenent. După aceea ajunsese la concluzia că ea nu agrease avansurile lui Mortland, dar nu putea fi sigur până nu vorbea cu ea. Indiferent ce părere avea despre locotenent, Tristan intenționa să o avertizeze. După scenele la care asistase seara trecută, era sigur că individul era un escroc. După ce se așezară, se uită la Hawk. Zâmbetul leneș al prietenului său ascundea conversația serioasă pe care o purtaseră mai devreme. La rugămintea lui Tristan, Hawk intenționa să-l roage pe vărul său, colonelul Henry Bertram, să investigheze cariera militară a lui Mortland. Mai devreme, Tristan apelase la serviciile unui detectiv de pe Bow Street ca să-l urmărească pe Mortland în oraș și să-l informeze despre fiecare mișcare a locotenentului.

Julianne se întoarse spre Tessa.

– Toată lumea e nerăbdătoare să afle mai multe despre tine și locotenentul Mortland. Trebuie să ne povestești tot.

– Nu e nimic de spus. E fratele prietenei mele.

Julianne își înclină capul.

– Cred că locotenentul e pe cale să se îndrăgostească de tine.

Tristan strânse brațele scaunului său.

– Fiica mea, devii impertinentă, zise ducesa.

– Nu are importanță, Excelența Voastră, zise Tessa. Eu îi descurajez pe toți domnii, întrucât nu intenționez să mă căsătoresc.

Julianne căscă ochii mari.

– Dar de ce?

– Pentru nu vreau să-mi pierd nici independența, nici cariera de pețitoare, zise Tessa, scuturând cochet din cap.

Tristan se încruntă. Ea mai dăduse o dată de înțeles că nu intenționa să se căsătorească. Oricare altă femeie s-ar fi gândit la măritiș ca la Sfântul Graal. Tessa nu era ca oricare altă femeie cu care avusese de-a face.

Ducesa își apucă panglica lornionului.

– O doamnă cu mijloace limitate ar putea ocupa o poziție respectabilă de însoțitoare, dar nu aveți probleme financiare pentru

a urma o carieră, cu atât mai puțin una atât de obscură precum cea de pețitoare.

– Ofer un serviciu util pentru fetele care își doresc să se căsătorească, zise Tessa. Anul trecut am reușit să aduc șase perechi împreună. Cariera mea e neconvențională, dar e respectabilă. Cu tot respectul, ofer un serviciu similar și fiului dumneavoastră.

Hawk îi dădu un cot lui Tristan. Tristan îi răspunsese în același mod.

Ducesa se încruntă la ei.

– Voi doi, vreți să încetați să vă mai purtați ca doi băiețandri?

– Ar trebui să ne întoarcem la subiectul întâlnirii, zise Tristan.

Ducesa flutură din mână spre el și-și miji ochii la Tessa.

– De ce ești atât de hotărâtă să rămâi nemăritată? E foarte neobișnuit.

Tessa ridică din umeri.

– Avere a unchiului meu mi-a oferit independență. Pot să fac ce vreau. Nici un bărbat nu-mi spune unde să mă duc, ce să cumpăr sau cu cine să mă împrietenesc.

Julianne bătui din palme.

– O, sună minunat!

Tristan se uită urât la sora lui. Desigur, ea îl ignoră.

Tessa se întoarse spre Julianne.

– Domnii consideră că au o inteligență superioară femeilor. Că noi nu suntem în stare să luăm decizii bune și insistă să ne conducă de parcă n-am fi decât niște copii.

– Nici un bărbat cu minte nu vrea o soție proastă, pufni Tristan.

– Atunci de ce sunt învățate fetele să-și ascundă inteligența ca să poată atrage un soț? Cred că asta se întâmplă pentru că bărbații sunt atât de fragili, încât nu pot suporta ideea că femeile sunt la fel de deștepte ca ei, dacă nu chiar mai mult, zise Tessa.

Hawk își apăsă mâna pe tâmplă.

– Simt că mă ia leșinul. Unde-mi sunt sărurile?

– N-ai de gând să te porți cum trebuie? se încruntă ducesa la el.

– Chiar trebuie? rânji Hawk.

– Destul, zise Tristan. Hai să vorbim despre chestiunea curtării!

Tessa încuviință din cap.

– Știu că sunteți nerăbdător să aflați părerile tuturor.

Lui nu prea-i păsa ce credeau, dar promisese că le va asculta măcar.

Tessa își îndreptă atenția spre Hawk.

– Vreți să ne spuneți părerea despre fete, milord?

El scoase un oftat exagerat.

– În ciuda eforturilor mele de a le ferma pe fete, nici una nu s-a îndrăgostit de mine. Sunt neconsolat.

Tristan își dădu ochii peste cap.

Tessa zâmbi.

– Poate are Julianne o opinie pe care ar dori să ne-o împărtășească.

– O, da, zise aceasta și se așeză mai drept. Mie cel mai mult îmi place de Georgette. Se interesează de bunăstarea altora și e bună cu toată lumea.

– Poți să ne dai un exemplu? se interesă Tessa.

– Georgette a vrut să o ajute pe Amy Hardwick, zise Julianne dând din cap. Fata e timidă, ceilalți o ignoră, dar Georgette era hotărâtă și mi-a cerut ajutorul. Am ajutat-o pe Amy să-și aleagă rochii potrivite și am încurajat-o să-și tundă părul. Amy își dorește să-și depășească timiditatea.

– Te-ai împrietenit cu Lady Georgette, remarcă Tristan.

– Și cu domnișoara Hardwick, protestă Julianne pe un ton defensiv.

El bătu cu degetul mare pe brațul scaunului.

– Când o ajuți pe domnișoara Hardwick, vorbești și despre mine?

– Dacă ți se pare că vor să profite de mine ca să te impresioneze, te înșeli. Sunt amândouă preocupate de ce crezi, dar le-am spus că ai o judecată dreaptă.

– Ce cred eu, zise el, este că nu poți fi obiectivă din cauza prieteniei tale.

– Nu e adevărat, zise Julianne.

– Ai petrecut la fel de mult timp și cu celelalte candidate? se interesă el.

– Nu, dar știu că Georgette și Amy sunt cele mai drăguțe dintre fete.

– Asta e ilogic. Tocmai ai admis că nu le cunoști pe celelalte la fel de bine.

Julianne se îmbufnă.

– Știi că sunt geloase pe Georgette, pentru că e mai frumoasă decât ele.

El ridică din sprâncene.

– Poate că sunt geloase pe prietenia lor cu tine.

– E de așteptat să existe gelozie, interveni ducesa. Fetele concurează între ele. Orice prietenii formate în grabă între ele n-o să reziste mult.

Julianne scutură din cap.

– Amy și Georgette n-o să se atace niciodată una pe alta.

Ducesa pufni:

– Probabil că ai dreptate. Fără îndoială, Lady Georgette are impresia că nu întâmpină cine știe ce competiție din partea domnișoarei Hardwick.

– Mamă, asta e nedrept! Domnișoara Hardwick suferă pentru că toată lumea o consideră banală. Știu că e dulce și altruistă.

Ducesa își luă evantaiul.

– Înainte să mă acuzi că sunt nedreaptă, ar trebui să te uiți și în sufletul tău. Ai ales-o pe Lady Georgette pentru fratele tău și ai ignorat-o complet pe domnișoara Hardwick, chiar dacă spui că e dulce și altruistă. Poți să negi că ai făcut-o pentru că domnișoara Hardwick e banală?

– Voiam să adaug că aș fi la fel de mulțumită dacă Tristan ar alege-o pe Amy, zise Julianne și-și trase nasul.

– Fratele tău e un bărbat chipeș, remarcă ducesa. Firește că va dori să se însoare cu o frumusețe.

Hawk pufni. Tristan îi aruncă o privire de avertisment.

– Ducasă, la ce vă gândiți? întrebă Tessa.

Aceasta își ridică nasul.

– Fetele au fost toate politicoase, un pic speriate de mine, așa cum ar și trebui să fie. Lady Georgette e o mare frumusețe, la fel ca mama ei. Iar domnișoara Shepherd a moștenit tendința nefericită a mamei sale de a puncta fiecare propoziție cu un chicotit. Cât despre Lady Elizabeth, nu o pot recomanda.

– De ce nu? vru să știe Tessa.

– Nu pot să o suport pe mama ei, Lady Durmont. E o bârfitoare îngrozitoare.

Tristan scoase un sunet de exasperare.

– Nu voi șterge o tânără de pe listă doar pentru că nu-ți place ție de mama ei.

– Ascultă-mă ce spun! Lady Durmont ar fi o soacră îngrozitoare, zise ducesa.

– Ducasă, mai e și altceva cu privire la Lady Elizabeth care nu v-a plăcut? întrebă Tessa.

– Abia dacă am schimbat câteva cuvinte. E la fel și cu celelalte fete. Trebuie să petrec mai mult timp ca să-mi fac o mai bună idee despre caracterul lor.

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră, zise Tessa. A fost foarte util. Tristan auzise destul.

– Vă mulțumesc pentru observațiile voastre.

– Dar ce ai decis? întrebă ducesa.

„Absolut nimic“, dar nu era încă dispus să admită asta.

– Domnișoară Mansfield, pot să vă conduc?

Când ea încuviință din cap, se ridicară amândoi. El intenționa să o întrebe dacă putea să o viziteze într-o oră, ca să discute deciziile lui sau mai degrabă lipsa acestora. Apoi va încerca să afle discret ce știa despre Mortland.

Ducesa își scutură evantaiul.

– Stați jos, amândoi, ca să putem discuta pe care fete le vom păstra.

Tristan făcu o plecăciune.

– Mulțumesc, dar eu voi lua această decizie. Scuză-ne, te rog, mamă!

– Nici nu mă gândesc.

El se duse spre Tessa. Când ea îi luă brațul, el porni spre ușă.

– Tristan, vino imediat înapoi, îi ceru ducesa.

Și să-i spună că nu avea idee pe care fete ar trebui să le păstreze? Înainte să bage de seamă, mama lui i-ar fi ales mireasa și apoi s-ar fi certat. Era mai bine s-o ignore.

– Mama! strigă Julianne. E nedrept. Fă-l să ne spună!

– Zău, bătrâne, interveni și Hawk târăgănat. Chiar nu e frumos din partea ta.

– E revoltător, Tristan, zise ducesa. După tot ce am făcut, nu poți să ne privezi de decizia ta.

El se opri și se întoarse spre ea.

– Nu te teme. Când voi lua decizia finală, vă voi invita pe toți la nuntă.

Când pășiră afară din salon, Tristan o trase pe Tessa departe de ușă și-i apucă mâinile. Ea se simți de parcă i-ar fi aparținut, învăluită toată în căldura palmelor lui și cu degetele lui lungi strânse în jurul degetelor ei. Inspiră parfumul lui masculin care o răscoli. Simți cum îi aleargă prin vene senzații încântătoare. Genele lui lungi

se plecară, și privirea lui de un albastru-intens o fermecă. Minteă parcă se blocă.

– Pot să te vizitez peste o oră? murmură el.

„Respiră! Vorbește! Spune ceva!”

– Da, șopti ea în cele din urmă.

Nu auzi foșnetul fustelor decât prea târziu. Tristan se uită dincolo de ea și-i dădu drumul mâinilor. Tessa se întoarse și o văzu pe ducesă privindu-i cu o expresie uimită. O, Doamne, oare mama lui îi văzuse ținându-se de mână? Gândul îi făcu Tessei stomacul să se revolte.

Ducesa se încruntă la fiul ei.

– Credeam că o să te găesc la tine în birou, dar se pare că nu ai ajuns prea departe.

– Tocmai voiam s-o conduc pe domnișoara Mansfield la trăsura, zise el. După aceea am o întâlnire. O să stăm de vorbă după ce mă întorc.

Când Tessa îi luă iar brațul lui Tristan, aruncă o privire furișă dintr-o parte spre mama lui, așteptându-se să vadă o expresie dezaprobatore pe chipul ei. În schimb, aceasta zâmbea ușor ironic, cu buzele curbate în sus.

O oră mai târziu, Tristan intra în salonul Tessei și se așeza în fața ei, observând absența însoțitoarei.

– Ai decis să o scutești pe domnișoara Powell de osteneala de a se retrage?

– Nu, a plecat la plimbare cu domnul Hodges. El e tânărul care a vizitat-o la operă seara trecută. Dacă dorești, pot să îmi chem camerista.

– Voi încerca să-mi înfrânez scrupulele, zise el.

Nu vedea nici un motiv să mai discute de chestiunea reputației ei. Până acum nu întâmpinaseră probleme și nu se aștepta să apară acum.

Tessa își privea mâinile împreunate în poală.

– Sper că mama ta nu a rămas mai devreme cu o impresie greșită.

– Ar fi spus clar dacă era cazul.

Dar el se întreba cât de multe văzuse în fața salonului. Ar trebui să pregătească o explicație pentru orice eventualitate.

Tessa oftă.

– Mă tem că le-am dat așteptări nejustificate familiei tale și lordului Hawkfield. Ei evident aveau impresia că le vei spune ce decizie ai luat pentru etapa următoare.

– Au înțeles greșit. Am fost de acord să-i implic, dar, după cum ai văzut, s-a dovedit inutil.

– Nu complet. Ai aflat despre prietenia surorii tale cu Georgette și Amy.

– Știam de ea. Au vizitat-o săptămâna trecută.

Ea încremeni.

– Ai vorbit cu ele?

– Da, în treacăt. Le-am auzit chicotind pe hol și le-am văzut fugind spre scări.

– Georgette a menționat prietenia cu sora ta la operă?

– Nu.

De ce se strâmba Tessa de fiecare dată când menționa numele lui Georgette? De la început simțise că nu o plăcea, deși Tessa nu spusese niciodată ceva negativ despre ea.

– Prietenia lor te deranjează? întrebă Tessa.

– Ce să fac? Să îi interzic lui Julianne să se mai vadă cu ele?

– Nu crezi că e nedrept față de celelalte candidate?

– Prietenia surorii mele nu îmi va influența decizia, zise el.

– Dar provoacă certuri între celelalte fete, zise ea, apoi îl informă despre povestea complicată cu întâlnirea secretă de acasă la Lady Elizabeth. Se pare că Elizabeth și Henrietta au pus la cale întâlnirea. Mi se pare că vor să o facă pe Georgette să iasă prost.

– Dar tu nu ai fost de față la așa ceva.

– După ce m-am gândit, mi-am dat seama că cele două clevetitoare nu aveau nici un motiv să inventeze povestea. Erau evident de acord cu Elizabeth și Henrietta că trebuia cineva să-mi raporteze.

– Dacă erai așa de convinsă, de ce nu le-ai confruntat pe Elizabeth și pe Henrietta? Ai avut destule ocazii să o faci seara trecută.

Tessa se aplecă spre el.

– Dacă le confrunt direct, vor prezenta incidentul în așa fel încât să pară nevinovate.

– Nu intenționez să mă amestec în zâzania fetelor. Lasă-le să se descurce singure!

Ochii ei verzi sclipiră.

– N-ai fi la fel de generos dacă te-ai însura cu cineva care e mereu implicat în intrigi.

El își încordă maxilarul.

- Le crezi în stare de trădare pe Elizabeth și pe Henrietta?

- Ai vorbit cu ele aseară. Tu ce crezi?

El nu-și putea aminti prea multe despre aceste conversații. În realitate fusese mult prea preocupat de chestiunea cu Mortland, un subiect pe care intenționa să-l abordeze cu Tessa.

- Păreau destul de plăcute, băigui el și adăugă după o pauză: Față de mine.

Ea clipi.

- Pot să folosesc hârtia, penița și cerneala de pe biroul tău?

- Da, desigur.

El traversează camera, se așează și găsi hârtia. După aceea înmuie penița în călimară.

- Care sunt numele celor două bârfitoare?

Tessa i se alătură, stând lângă umărul lui.

- Ele n-au fost decât mesagerile.

Ușorul ei parfum de trandafiri îi stârni simțurile, distrăgându-l preț de o clipă.

- Și copilăroase, nu ești de acord?

- Charlotte Longham și Catherine Cresswell.

Tristan se încruntă, nefiind în stare să-și amintească prea multe despre ele, dar nu conta prea mult. Mai bine să continue cu cele pe care intenționa să le invite în etapa următoare. Scrise mângălit numele: Lady Georgette Danford, domnișoara Sally Shepherd, domnișoara Priscilla Prescott. Dădu să scrie numele lui Lady Suzanne, dar se blocă. La naiba, era fiica contelui de Lockstone, dar el nu-și amintea numele de familie.

- Thurgood, îl ajută Tessa.

El înmuie penița.

- Știam și eu.

Scrise ultimul nume pe listă și se lăsă pe spate.

- Le elimini pe Elizabeth și pe Henrietta? se miră ea.

- Am încredere în judecata ta.

Poate că, dacă avea încredere în ea, îi va vorbi deschis despre Mortland.

Tessa își puse mâna pe spătarul scaunului, atingând fără să vrea spatele hainei lui. El simți cum îl furnică pielea peste tot.

- Au mai rămas patru.

Dezamăgirea din vocea ei îl făcu să mai adauge un nume, unul pe care-l analizase săptămână după săptămână.

Ea se apropie.

– Ai decis să o păstrezi pe Amy Hardwick.

– Deocamdată.

Ea ridică sprâncenele într-o întrebare mută.

– Am evident intenția de a o elimina, dar am văzut-o cu sora mea și cu Georgette. Se încruntă și continuă: Râdea.

La naiba, știa că era un motiv stupid ca s-o păstreze.

Zâmbetul Tessei ar fi putut să transforme noaptea-n zi, atât era de luminos.

– Pretinzi că ești arțăgos, dar de fapt ești un om foarte bun.

– Sper că nu voi stârni speranțe deșarte, pufni el.

– Ea e una din cinci și nu există certitudini pentru nici una dintre ele, zise Tessa.

– Trebuie să o elimin după runda următoare, zise el. Nu pot nega faptul că e o tânără gânditoare și care devine mai interesantă sub influența surorii mele, dar timiditatea ei e o problemă. Scutură din cap.

– Am păstrat-o mult prea mult. Șansele ei de a se căsători sunt practic inexistente atât de târziu în sezon.

– Asta e valabil pentru toate fetele, zise Tessa, dar toate știau care sunt riscurile de la început.

– Trebuie să iau curând o decizie. Nu e corect să le țin în suspans, agățate.

Tessa nu zise nimic preț de un moment lung.

– Mai e vreo altă candidată care să-ți placă?

El puse penița deoparte și se gândi cum să răspundă. Desigur, ar fi trebuit să fie orb să nu observe frumusețea lui Georgette, dar el se întreba cât de sinceră era prietenia ei cu Julianne. Până la urmă lipsea ceva, ceva indefinit, ceva ce nu se putea formula în cuvinte.

– Acum, că numărul lor a scăzut, va fi mai ușor să aleg.

Dar chiar când rostea aceste cuvinte, era măcinat de îndoieli.

Privirea Tessei alunecă departe. Apoi își îndreptă umerii, de parcă ar fi fost pe cale să-și întâmpine călăul. Tristan se încruntă. Era ceva ce o necăjea.

Ea-și dresе glasul.

– Cu siguranță, trebuie să ai o favorită.

„Tu“, se gândi el și, de îndată ce gândul îi apărură în minte, se ridică atât de repede încât aproape se ciocni de ea.

– Scuze, zise el.

Știa că ar trebui să-i dea drumul, dar încă mai stăteau unul lângă celălalt, iar pielea ei era așa de catifelată. Aerul dintre ei era încărcat ca în momentul în care aștepti descărcarea norilor de furtună. Inima lui o luase la galop și dintr-odată simți că rămâne fără aer.

Bubuitul pașilor care se apropiau îl alertă. Cineva bătea la ușă.

El îi dădu drumul, și se întoarseră amândoi deodată. Preț de câteva secunde, Tessa se uită fix, de parcă n-ar fi fost în stare să vorbească.

– Ar putea să fie și altcineva în afară de Gravesend? șopti Tristan.

– Nu, n-ar aduce pe cineva sus când ești aici fără să mă întrebe mai întâi. Apoi strigă: Intră!

– Vă rog să mă scuzați milady, zise Gravesend. I-am instalat pe Lady Broughton și pe locotenentul Mortland în anticameră. M-am gândit că ar fi bine să vă consult mai întâi.

Inima lui Tristan începu să bubuiască. Prea se complăcuse până atunci în situația de a discuta singuri și erau în pericol real să fie descoperiți.

Tessa părea șocată.

– Spune-i lui Lady Broughton că sunt indispusă.

– Nu. Trăsura mea e afară, zise Tristan.

La naiba! Pericolul de scandal era real.

– Gravesend, cheam-o pe camerista mea, zise ea. Când sosește, îi poți conduce pe oaspeți la etaj.

După ce majordomul bătrân ieși din salon, Tristan răsuflă ușurat.

– Slavă Domnului că există Gravesend și gândirea lui rapidă.

– Îmi pare rău, zise Tessa. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Anne, i-aș fi spus majordomului să nu-i primească.

– Trebuie să ne purtăm nonșalant, zise el.

– Vom spune adevărul. Ne-am întâlnit să discutăm despre pețit.

– Trebuie să mai discut ceva cu tine după ce pleacă, zise el.

– Te rog să nu mă ții în suspans. Mă voi îngrijora tot timpul, că ei...

Vocea estompată a lui Lady Broughton se auzi de dincolo de ușă.

– Richard, ar fi trebuit să așteptăm.

Tessa se răsuci șocată.

– A nesocotit protocolul, șopti ea.

Tristan nu era deloc surprins.

– Fii calmă, murmură el.

– De ce ar trebui să ne facă majordomul să așteptăm, când noi suntem prieteni vechi? ripostă Mortland. Și de ce e cu Shelbourne în spatele ușilor închise?

– Sunt sigură că însoțitoarea ei e acolo, zise Lady Broughton.

Tessa îl atinse pe mânecă.

– Lasă-mă pe mine să răspund la întrebări. Am un plan.

El își încordă maxilarul. La naiba, avea să o apere!

– Te rog, de dragul meu, șopti ea. Mă bazez pe tine.

Se auzi o altă bătaie în ușă.

– De ce nu răspunde? zise Mortland.

Tessa își împreună mâinile.

– Intrați, vă rog!

Lady Broughton intră împreună cu nesuferitul ei frate. Mortland își ținea o mână la spate.

Ce naiba ascundea?

Tristan se apropie de Tessa, stând lângă umărul ei. În timp ce Tessa făcea schimb de saluturi cu ei, el se uita încruntat la locotenent. „O voi proteja de cei ca tine.“

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, zise Tessa. L-am instruit pe Gravesend să nu mă deranjeze în timpul întâlnirilor.

Lady Broughton ridică din sprâncene. Expresia ei sceptică îl îngrijora pe Tristan.

Mortland îi oferi Tessei un buchet de flori sălbatice.

– Le-am văzut în parc de dimineață și nu am putut să rezist.

La naiba! Era exact genul de gesturi romantice pe care ea le adora. Nu cu multă vreme în urmă, Tessa încercase fără succes să-l reformeze chiar și pe el.

„Să presupunem că vă aflați în competiție cu alt bărbat pentru afecțiunea unei fete. Celălalt gentleman aduce flori și-i dedică poezii. Ce ați face ca să-l depășiți?“

„L-aș împușca.“

Tristan tânjea după un pistol de dueluri.

– Ce gest atent, locotenente!

Când Tessa se întinse să ia florile, Mortland avu tupeul să-i atingă mâna cu degetele.

– Camerista mea trebuie să apară. O voi ruga să aducă o tavă cu ceai și o vază, zise Tessa.

Mortland făcu o plecăciune în direcția lui Tristan.

– Shelbourne, ce noroc să te întâlnesc din nou atât de repede!

– Mortland, mârâi acesta.

Locotenentul se uită prin încăpere.

– Domnișoară Mansfield, unde vă e însoțitoarea?

Tristan simți cum îl mănâncă palmele să-l pocnească pe ticălos.

Tessa ignoră întrebarea.

– Să ne așezăm, îi invită ea și le dădu exemplul, așezându-se pe marginea canapelei.

Tristan se poziționează în dreptul șemineului și-și încrucișă brațele la piept. Intenționa să-l intimideze pe Mortland studiindu-i fiecare mișcare.

Când acesta se așează în capătul celălalt al canapelei, Tristan strânse din dinți și își îndreptă atenția spre vătrai. Îl ridică, ținându-l ca pe o sabie pe umăr în timp ce îl studia pe Mortland. Se simți tot mai tentat.

Sosi camerista. Văzând vătraiul, ea afișă o expresie îngrozită. Ei bine, nu avea obiceiul să sperie servitorii. Puse destul de reticent vătraiul înapoi.

În timp ce Tessa își instruia camerista, Tristan se încruntă la Mortland. Individul nu avea ochi decât pentru Tessa. Ochi care îi cercetau corpul atrăgător.

– Domnișoară Mansfield, zise Mortland, mi-a fost teamă să nu fi pățit ceva când nu ați răspuns imediat la bătaia în ușă.

– Da, nu poți să fii destul de atent în saloane, zise Tristan. Pericolele sunt îngrozitoare. Covoare de care să te împiedici, lumânări care să se răstoarne.

Buzele Tessei tresăriră ușor.

Locotenentul se ridică și se plimbă șchiopătând, studiind picturile pastorale.

– Ce salon elegant!

Fără îndoială, calcula cât costa fiecare obiect.

Brusc, ticălosul se întoarse.

– Încă mai pictați acuarele, domnișoară Mansfield?

Tristan își aminti că familia lui Mortland îl vizita des pe lordul Wentworth. Poate că Wentworth îi prezentase plin de mândrie picturile Tessei.

Lady Broughton se întoarse la scaunul ei și îi zâmbi Tessei.

– Richard mi-a spus că obișnuia să te privească de la distanță când pictai lângă lacul unchiului tău.

Tristan aproape că mârâi. Ar fi trebuit să-și dea seama că Mortland o spionase. Probabil că o dezbrăcase în gând. Tristan se gândi cum ar fi să-l bată pe frumușel până îi ieșeau imaginile pasionale din minte.

Frumușelul se duse la bufet și ridică carafa cu brandy, uitându-se la Tessa cu un zâmbet de îndrăgostit fără speranță.

– Îmi permiteți?

– Desigur, zise ea.

Tristan își puse ceașca goală pe tavă și se uită la Mortland. Un cârlionț blond căzu pe fruntea ticălosului în timp ce acesta își turna brandy în pahar. Valetul lui trebuie să fi petrecut ore cu fierul încins ca să-i facă buclele alea de femeie.

– Unde e Jane? întrebă Lady Broughton.

În ochii Tessei apăru o expresie jenată.

– E ocupată cu altceva.

Tristan se simțea vinovat. Își încălcase promisiunea să nu o pună niciodată pe Tessa într-o poziție compromițătoare.

Mortland se îndreptă spre biroul din spatele canapelei. Se aplecă și-și puse degetele pe listă.

Pe obrazul lui Tristan se încordă un mușchi.

– Locotenente, obișnuieți de regulă să citiți corespondența privată a altora?

Ceașca Tessei zornăi pe farfurie.

Mortland se întoarse, prefăcându-se nevinovat.

– Pur și simplu am observat o foaie pe birou.

Buzele lui Lady Broughton se subțiară.

– Richard, dai impresia că spionezi.

– Niciodată! exclamă Mortland ducându-și mâna la inimă.

„Tocmai asta ai făcut, ticălos afurisit!”

Mortland sorbi din băutură și se îndreptă șchiopătând spre Tristan.

– Shelbourne, cred că trebuie să-i fi indispus pe toți domnii din societate. Ai blocat cele mai frumoase fete, remarcă el și se uită peste umăr la Tessa. Ei bine, aproape pe toate.

Tristan își strânse și-și desfăcu spasmodic pumnii. Dar cum nu-l putea pocni pe individ în fața doamnelor, decise să-l pună pe Mortland în defensivă.

– Deci, Mortland, aud că abia te-ai întors la Londra. De unde ai știut unde să-ți găsești sora?

– Când m-am simțit destul de bine, m-am dus la Paris, unde am găsit ziare englezești. Imaginează-ți cât de încântat am fost să descopăr că se măritase cu contele de Broughton.

– Interesant, zise Tristan, sunt doar surprins că nu i-ai scris surorii tale.

– Am vrut să ajung cât mai repede în Anglia și să-i fac o surpriză.

Tristan își miji ochii la auzul minciunii sfruntate rostite de individ.

Expresia de pe chipul lui Lady Broughton deveni tot mai încruntată, în timp ce se prefăcea că-și studiază ceașca. Tristan își închipui că Broughton pusesese, probabil, aceeași întrebare.

– Tessa, ți-am întrerupt prea mult timp discuțiile de afaceri, zise Lady Broughton și puse deoparte ceașca de ceai. Te vom vizita din nou cât de curând.

– Anne, dar abia am ajuns, protestă Mortland.

– Richard, îl certă ea și apoi se uită la Tessa. Te rog să-l scuzi pe fratele meu! A fost plecat multă vreme din Anglia și și-a uitat bunele maniere.

– Sunt sigur că e doar vina acelor țărani francezi enervanți, zise Tristan tărăgănat.

Tessa își drese glasul și-l avertiză din priviri. El își ridică sprâncelele drept răspuns.

Ea îl ignoră și se ridică împreună cu Lady Broughton.

– Mă bucur că ați venit, Anne!

Lady Broughton făcu o reverență.

– Richard?

Mortland își dădu brandy-ul pe gât, confirmând faptul că avea manierele unui țărănoi. Își puse paharul la loc pe bufet și o conduse pe Lady Broughton până la ușă. Acolo se opri să discute cu sora lui. Tristan era tentat să-i arunce fundul de dandy pe scări în jos.

– Ce idee minunată, frate, zise Lady Broughton și se întoarse la Tessa cu un zâmbet larg. Spune-mi că vei veni la cină în seara asta.

– Îmi pare rău, dar trebuie să refuz.

Frumușelul își scutură capul buclat.

– Nu acceptăm un refuz. Trebuie să veniți.

Tessa, mereu o lady, își păstră calmul, chiar și la insistențele lui Mortland.

– Altă dată, poate.

– Măine-seară, atunci, propuse Mortland.

Tristan refuză să-i permită ticălosului să o asedieze pe Tessa.

Traversă covorul și se propti în dreptul locotenentului, privindu-l de sus.

– Insistența dumneavoastră se apropie mult de un abuz.

– Zău, Shelbourne, ești cam sensibil în chestiuni atât de neimportante.

Tristan abia se abținu să nu-l pocnească pe individ în față.

– Domnilor, chiar nu e nevoie de așa ceva, zise Tessa.

Pașii ei moi se auziră pe covor, până când ajunse în dreptul lui Anne. Îi strânse mâna prietenei ei.

– Anne, nu pot să confirm participări la evenimente sociale săptămâna asta, până nu sunt stabilite planurile pentru etapa următoare a petițului.

Lady Broughton aprobă din cap.

– Richard, te rog să vii acum!

Mortland îi aruncă lui Tristan un rânjet obraznic și apoi o urmă în cele din urmă pe sora lui din salon.

Tessa închise ușa. Își lăsă mâinile pe ușă, fără să spună vreun cuvânt.

La naiba, era furioasă pe el!

– N-o să-mi cer scuze pentru că te-am apărat, zise el morocănos.

Ea se întoarse spre el.

– Știi că ai avut intenții bune, dar n-ai reușit decât să-l stârnești pe locotenentul Mortland.

– Te așteptai să ignori faptul că era nepoliticos cu tine?

– El este ca un copil care caută atenție, zise Tessa. Dacă îi ignori comportamentul deplasat, va vedea că nu poate obține nimic din asta.

– E un bărbat. Nu știi ce gânduri perverse pot avea bărbații.

– Asta te include și pe tine? se interesă ea, ridicând din sprâncene.

– Nu mi-a plăcut felul în care se uita la tine, zise el și-i ignoră întrebarea.

– Dacă privirile ar putea ucide, astăzi ai fi comis o crimă, bombăni ea.

– Te spiona în timp ce pictai, zise Tristan. Mi se pare foarte neliniștitor.

Pe chipul ei apărură o expresie prevăzătoare. Apoi păru că reușește să se adune.

– Sunt mai preocupată de prezent. O va pune pe Anne tot mereu în situații jenante.

– Iar eu sunt preocupat pentru tine, zise Tristan. Să stai departe de el!

– Să nu-mi dai ordine! exclamă ea, ochii verzi scăpărând de furie.

– Îți plac avansurile lui? izbucni Tristan.

– Credeam că e destul de evident încă de seara trecută că nu, ripostă ea cu o expresie uimită.

El simți cum îl cuprinde ușurarea temporară, dar încrâncenarea lui Mortland îl îngrijora.

– Să nu-l primești în salon! Nu vei face decât să-i acorzi alte ocazii.

– Nu-l pot refuza când o însoțește pe Anne.

Ea nu înțelegea că individul nu avea intenții onorabile.

– Ai văzut felul în care a insistat când ai refuzat invitația la cină. Va încerca să te convingă să faci ce vrea el.

– Acordă-mi un pic de inteligență și ai încredere că îl pot pune la punct, zise ea.

– Așa cum ai făcut la operă?

Tessa se înroși brusc.

Dăduse greș cu asta, dar trebuia să o facă să priceapă.

– Tessa, nu vreau decât să te știu în siguranță.

– Am grijă singură de siguranța mea.

El simți cum îl roade frustrarea. Voia să o arunce peste umăr și să o ducă undeva unde să fie în siguranță, ba chiar să o și închidă, dacă era nevoie. Dar cum răpirea era ilegală, avea nevoie de o metodă mai puțin extremă pentru a o proteja.

Trebuia să se gândească la o metodă de a o îndepărta din calea pericolului.

– Ar trebui să discutăm activitățile pentru următoarea rundă de pețit, zise ea și se îndreptă spre canapea unde se așeză.

Tristan decise să i se alăture acolo și să-și recupereze teritoriul. Își puse o mână pe pernă și-și întoarse corpul spre ea. Ea își ajustă poziția ca să stea față-n față cu el.

– Ai vreun plan? întrebă el.

– Cred că ar trebui organizată o seară de poezie. Fetele vor fi cucerite și...

– Fără poezie.

– Foarte bine, atunci eu voi cânta la pian și tu vei putea să valsezi cu fiecare fată. Îi aruncă o privire provocatoare. În felul acesta îți vei putea da seama dacă sunt grațioase sau nu.

– Fără dans, zise el.

– Nu ești de acord cu nici una dintre ideile mele, zise Tessa și se aplecă spre el.

Evident, privirea lui coborî pe rotunjimile sânilor ei. Simți cum vintrele îi iau foc. Ea continuă să vorbească, fără să-și dea seama de priveliștea copleșitoare pe care i-o oferea. Hotărât să-și alunge gândurile necurate, Tristan își ridică privirea.

Nu reuși să treacă mai sus de gura ei splendidă. Creierul lui se concentrează asupra fanteziei lui favorite. Tessa în genunchi între coapsele lui. Închizându-și buzele pline peste măruntul lui. Care, evident, se întări.

Tessa pocni din degete, trezindu-l din reveria pasională.

– Tristan, nu mă ascuți! Nu încerca să negi. Am văzut ce privire sticloasă aveai.

– Mentea îmi era ocupată în mod plăcut, zise el cu o voce mai potrivită într-un budoar.

Spera că ea nu va observa că era excitat. Pantalonii lui strâmți nu prea ascundeau cine știe ce.

– Ei bine, nu o să mă repet. Vom discuta mâine despre pețit, când nu vei fi așa de distrat.

Când ea se ridică, o făcu și el. Îi întâlni privirea și nu se putu uita în altă parte. Treptat, privirea ei se îmblânzi cu o expresie lunguroasă. Buzele i se întredeschiseră ușor. Respirația ei sacadată se împletea cu a lui.

Tensiunea dintre ei deveni de nesuportat. El îi simți dorința și fiecare mușchi îl îndemna să renunțe la distanța mică dintre ei. Voia să o tragă în brațele lui.

Voia să-i scoată agrafele din bucle și să-i desfacă părul. Voia să-i apese rotunjimile moi de el, acolo unde tânjea după ea, dar știa că cea mai mică atingere a pielii ei catifelate îl va aprinde ca pe o torță.

– Aș face bine să plec, rosti el cu voce răgușită.

Tessa părea năucită.

Cu ultimele rămășițe de autocontrol, el făcu iute o plecăciune și ieși din încăpere.

Capitolul 12

După ce ajunse acasă, Tristan îi dădu instrucțiuni secretarului său să plece la Hollincourt, reședința de la țară a Tessei. Secretarul lui trebuia să pretindă că era în căutarea unei proprietăți la țară și să se oprească în satul de lângă conacul Tessei. Trebuia să se împrietească cu oamenii și să se intereseze discret despre Mortland.

Tristan nu va lăsa nici o piatră neîntoarsă ca să afle trecutul lui Mortland. Acum, că-l cunoscuse pe ticălos, Tristan deduse că unchiul Tessei îi cumpăraseră o posibilă condamnare la moarte cu acel post în armată. Tristan bănuia că Wentworth intenționase să scape de Mortland.

După ce termină de dat instrucțiuni secretarului, Tristan își sprijini capul în mâini. Știa că Mortland se va folosi de Lady Broughton iar și iar ca să poată intra în salonul Tessei. Mai devreme sau mai târziu, va reuși să o păcălească. Tristan era sigur că omul nu se va opri până când nu o va prinde singură. Nici nu mai putea gândi dincolo de acel punct, pentru că simțea că ar fi în stare să-l omoare pe individ în bătaie.

La naiba, ea se afla în aceeași primejdie în preajma lui ca și în preajma lui Mortland. El tânjise după mai multe femei decât voia să numere, dar nu mai trăise niciodată ceva atât de intens ca dorința incontrolabilă pentru Tessa.

Nu mai putea avea încredere să fie singur cu ea. Dacă mergea prea departe, va trebui să se însoare cu ea și asta va da naștere unui scandal căruia nu-i vor putea face față. Nu voia să-și supună familia sau pe Tessa unei astfel de rușini. Întâlnirile lor vor trebui să aibă loc de-acum la el acasă. Gemu, gândindu-se la intervențiile mamei sale, dar nu exista alternativă. Va trebui să o roage de pe acum.

Tristan își găsi mama citind o carte în salonul roșu. Ea își dădu jos ochelarii și-i puse deoparte, de parcă n-ar fi vrut să o vadă folosindu-i. El nu făcu nici un comentariu. Anul trecut o văzuse ținând ziaarele la un braț distanță și bombănind că literele sunt prea mici.

Ea îl studie.

— Ai lavaliera șifonată.

Tristan nu spuse nimic și se așeză lângă ea.

– Ei bine? întrebă ea și ridică din sprâncene. Intenționezi să mă ții în continuare neinformată?

În mod normal așa ar fi făcut, dar avea nevoie de ajutorul ei.

– Trebuie să-ți cer o favoare. Vreau ca următoarea sesiune din peștit să aibă loc aici.

Ducesa se întinse și-i puse mâna pe frunte.

Tristan îi dădu mâna la o parte.

– Ce te-a apucat?

– Verific să nu ai cumva febră.

– Am crezut că vei fi mulțumită.

– Sigur că sunt. Ea își găsi evantaiul și începu să-și facă vânt. Presupun că peșitoarea ta va insista să fie de față.

– Numele ei e domnișoara Mansfield și, da, va participa și ea.

– Câte fete au rămas?

– Cinci.

– La ce fel de activități v-ați gândit? întrebă ea.

– Încă mai lucrăm la asta, zise el ca să nu-i dezvăluie că habar n-avea.

– Hmm. Cred că voi trimite mâine după domnișoara Mansfield. Dacă evenimentul se va ține aici, va trebui să-l aprob mai întâi.

– De ce? Nu ești de acord cu orgiile?

Ea își închise evantaiul și-l plesni cu el peste mână.

– Au! Tristan își trase mâna și și-o scutură.

– Mai e ceva ce vreau să discut cu tine, zise ea. Ce știi despre locotenentul Mortland?

El deveni prevăzător.

– Nu l-am mai văzut niciodată până seara trecută.

– Nu trebuie să-l fi întâlnit ca să auzi ceva despre el.

– Până seara trecută nu știam decât că fusese dat dispărut în luptă acum doi ani.

Ea își miji ochii.

– La puțin timp după ce domnișoara Mansfield a ieșit să se plimbe cu locotenentul, te-ai dus să o cauți. De ce?

Până când nu avea probe, nu va discuta despre bănuielile sau de investigațiile sale decât cu Hawk.

– Trebuia să începă spectacolul.

– Aiureli! Acum spune-mi adevărul! De ce ai simțit nevoia să o salvezi?

– De ce ai încurajat-o să se ducă cu el?

– Pentru că scuzele ei anemice provocau o scenă. Mă temeam că va atrage critici. Nici nu puteai să-i găsești vreo vină, după ce locotenentul îi spusese pe nume. Individul are maniere deplorabile.

El nu spuse nimic.

Mama lui se încruntă.

– Probabil că vrea să pună mâna pe averea domnișoarei Mansfield.

Tristan se ridică de pe sofa și începu să se plimbe prin fața șemineului.

– Ești agitat, zise mama lui.

– Ea nu are pe nimeni care s-o protejeze, bombăni el.

– N-ar fi în situația asta neplăcută, dacă nu ar fi atât de dornică să-și păstreze independența. Cineva trebuie să o controleze. Toți banii aceia și libertatea i s-au urcat la cap. Ea atrage dezastrul tot fluturându-și independența și planurile ei bizare de pețit. Societatea abia o tolerează, și asta datorită unchiului ei mort.

Tristan nu zise nimic. Cariera Tessei și celibatul autoimpus o făceau să fie o țintă ușoară pentru bârfe.

– Am ajuns la concluzia că l-a îmbrobodit pe Wentworth, continuă mama lui.

Tristan putea foarte bine să creadă asta. Ea reușise de câteva ori să-l păcălească și să-l inducă în eroare.

– Sigur că are nevoie de un soț. Sincer, Wentworth și-a neglijat datoria când nu a reușit să-i aranjeze o căsătorie.

– Era pe moarte.

Un cărbune căzu din foc și sfârâi. Tristan luă vătraiul, dădu paravanul la o parte și ațâță focul.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă mama lui încet.

El puse vătraiul deoparte și ajustă paravanul. Apoi se întoarse la canapea.

– Nu-mi stă în fire să dezvălui confidențe, dar voi face o excepție, pentru că ți-ai făcut o impresie greșită despre ea.

După ce-i povesti ce sacrificii făcuse Tessa pentru unchiul ei și pentru Lady Broughton, ducesa rămase pe gânduri.

– Firea ei grijulie este un semn bun. Din ce mi-ai spus, nu e egoistă. Poate are nevoie doar de un pic de îndrumare.

– Și-a devotat atât de mult timp ca să aibă grijă de alții, încât s-a neglijat pe sine, zise el.

Mama ei se încruntă.

– Unchiul ei a murit. Lady Broughton s-a căsătorit. Nu mai există nimic care i-ar putea sta în cale domnișoarei Mansfield.

– Ea crede că e fată bătrână.

– Ei bine, asta e ridicol! Ce nebunie să-și arunce fericirea pe fereastră de dragul mândriei! Și te asigur că mândria îi stă în cale. Ea zâmbi. O să-i găsesc un soț.

– Ce? Tristan se holbă la mama lui, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină lui.

– Originile ei sunt impecabile. E atrăgătoare. Cu corpul și cu averea ei e la fel de eligibilă ca fetele mai tinere, ba chiar mai mult, zise mama lui și oftă. Desigur, va trebui să renunțe la cariera ei ridicolă.

– Mamă, te rog să nu te joci de-a peșitoarea.

Ducesa îl ignoră.

– Cu siguranță voi căuta mult deasupra locotenentului. Ea poate face o partidă mult mai bună. Mă gândesc la un marchiz.

– Încetează să te mai gândești.

– Domnișoara Mansfield ar putea avea pretenții chiar la un duce, dar tu ai obligații față de candidatele tale. Dar mai sunt câțiva conți neînșurați. Va trebui să se mulțumească cu unul din ei.

– Pentru ultima dată, nu o să te amesteci în viața ei.

– Foarte bine. Atunci găsește-i tu un soț.

– Nu, mârâi el.

Pe buzele mamei lui apăru un zâmbet încrezut.

– Dacă tu nu o faci, o s-o fac eu.

La naiba, nu va sta să se uite cum un alt bărbat îi făcea curte Tesei. Să îi admire corpul de zeiță. Să se holbeze la gura ei splendidă. Își strânse pumnii.

– Tu singur ai spus că nu are pe nimeni care s-o protejeze, zise mama lui. Cine ar fi mai potrivit ca un soț?

El dădu să spună ceva. Nu avea să-i găsească un soț. Nu o va lăsa pe mama lui să o facă. Nu putea. Pentru că l-ar lua la bătaie pe orice bărbat care ar îndrăzni măcar să se uite la Tessa.

– Lasă, zise mama lui. O să-i găsesc eu un soț.

Tristan simți cum îi iau foc plămânii. Nu putea să respire. Nu putea să mai stea acolo. Se ridică brusc de pe canapea și începu din nou să se plimbe prin salon. Își strângea și își desfăcea întruna pumnii.

La naiba! Dacă nu făcea ceva, mama lui îi va găsi un soț. Probabil cine știe ce flăcău lingușitor, care-i va duce flori și îi va citi poezii. Nu putea permite să se întâmple așa ceva.

– De ce ești așa de agitat? îl întreabă ducesa.

Tristan se opri. Cu un efort considerabil își domoli furtuna care-i bubuia prin sânge. Se întoarse încet spre mama lui. Apoi își dădu seama că ea-i oferise mijlocul perfect pentru a o opri să se bage.

– Vei lăsa chestiunea asta în seama mea.

Tessa ținea foarte mult la independența ei. Când va afla despre planurile infame ale mamei lui, se va răscula. Dar el nu putea să se ducă din nou la ea. La naiba, va trebui să găsească o modalitate de a o avertiza.

A doua zi, Tessa îl urma pe majordom de-a lungul podelei de marmură din conacul ducal pentru o întrevedere solicitată de ducesă.

Tocmai când ajunsese la scări, Tristan ieși pe hol și se îndreptă spre ea. Inima i-o luă la goană când el îi zâmbi. Apoi îi spuse majordomului că o va conduce el la etaj.

Mușchii solizi de pe brațul lui o făcură să-și dea seama de puterea lui. Nefiind în stare să se abțină, ea se uită la el pe sub gene. Deși îi memorase trăsăturile, încă mai tresărea la vederea zâmbetului său tineresc. Amintirile din seara în care o sărutase la Ashdown House, de parcă ar fi fost flămând, îi inundară mintea. Săruturi fierbinți, poruncitoare, complet păcătoase, care-i răpiseră orice voință de a rezista.

Cu o zi în urmă, chiar înainte ca el să plece, ceva se petrecuse între ei. Privirea lui încinsă o încântase. Nerușinata din ea tânjea ca el să o sărute din nou, dar, firește, el nu o făcuse. Îi promisese că nu se va mai atinge de ea, iar el era un bărbat care se ținea de cuvânt. Tristan al ei cel onorabil, se gândi ea. Dar el nu era iubitul ei, iar gândul era ca o povară în inima ei. Își spuse că sentimentele ei secrete față de el vor dura puțin. Cât de curând va trebui să-l cedeze alteia. Deocamdată nu va distruge momentele pe care le mai aveau de petrecut împreună.

Tristan se uită la ea în timp ce urcau scările. Ea se lăsă cucerită de farmecul frumoșilor lui ochi albaștri, încercând să-i păstreze în memorie.

– Am rugat-o pe mama să țină aici următoarea etapă a pețitului, de dragul decenței, zise el.

Cuvintele lui fură ca o găleată cu apă rece turnată peste ea.

– Oh!

– Nu putem să mai riscăm. Mortland ne-a găsit o dată singuri în salon. Știm că te-a spionat în trecut și probabil o va mai face și de-acum încolo. Dacă îmi vede trăsura în fața casei tale din nou, s-ar putea să răspândească zvonuri, dacă nu a făcut-o deja. Prezența mamei mele va da întâlnirilor noastre respectabilitate.

Ea își feri privirea, pentru că se temea că el îi va putea vedea dezamăgirea.

– Deci o vom include pe mama ta în viitoarele decizii? rosti ea cu vocea abia perceptibilă.

– Există o cameră mai micuță, adiacentă salonului roșu. Mama ne va supraveghea de acolo. Nu vom avea intimitate completă, dar nu îți voi mai risca din nou reputația.

Ajunseră sus.

– Mai trebuie să discut ceva cu tine după aceea, zise el, apoi se încruntă, când se auziră voci feminine dinspre ușa deschisă a salonului.

Tristan încetini pasul.

– Se pare că mama are oaspeți.

În timp ce se apropiau de ușă, Tessa recunoscuse vocea lui Lady Durmont.

– Ducesă, fata aia bătrână v-a luat locul. E o insultă la adresa dumneavoastră.

Tessa trase brusc aer în piept.

– Dimpotrivă, zise ducesa. Domnișoara Mansfield mi-a făcut o favoare. Ați putea să vă gândiți să o rugați să găsească soții și pentru fiii voștri. Ar cam fi cazul să renunțe la nebuniile tinereții.

Tessa se bucură în tăcere.

„Bine spus, ducesă!”

– L-a influențat pe duce și l-a întors împotriva lui Elizabeth a mea, continuă Lady Durmont.

– Și-a băgat ghearele în el, adăugă și doamna Bancroft. Henrietta mea crede că intenționează să-l păstreze pentru ea.

Cuvintele o făcură pe Tessa să se înroșească toată. O, Doamne, chiar lăsase să i se citească sentimentele? Se ruga ca Henrietta doar să fi aruncat o vorbă-n vânt. Dar nu conta. Cele două femei o sfâșiau în bucăți. Îi tremurau picioarele.

– Fă-ți intrarea ca o regină, zise Tristan încet.

Tessa își ridică bărbia. Nu le va da celor două mâțe satisfacția de a o vedea umilită.

El o conduse înăuntru.

Lady Durmont și doamna Bancroft se ridicară și făcură reverențe.

– Excelența Voastră, murmurară amândouă simultan.

Tessa observă că nici măcar nu o băgară în seamă. Tristan le oferi o plecăciune scurtă și apoi le aruncă o privire înghețată. Cele două femei se priviră alarmate în timp ce se așteptau pe scaune. Evident că-și dădeau seama că vorbele lor fuseseră auzite.

Ducesa își înclină capul.

– Domnișoară Mansfield, este o mare plăcere să vă văd.

Tristan o conduse pe Tessa să se așeze pe canapea alături de mama lui. Apoi ocupă un scaun lângă ea și se uită încruntat la cele două femei-cerber.

Tessa se bucură în tăcere de expresiile lor înspăimântate.

Ducesa se întoarse spre cele două.

– Eu și domnișoara Mansfield facem planuri pentru următoarea sesiune de pețit, zâmbi ea. Voi organiza evenimentul aici.

Doamna Bancroft tresări. Lady Durmont arăta de parcă ar fi mâncat ceva stricat.

Ducesa își duse lornionul la ochi.

– Lady Durmont, păreți foarte palidă. Nu vă simțiți bine?

– Sunt foarte îngrijorată pentru biata mea Elizabeth, zise aceasta.

Când a primit scrisoarea de dimineață, din care a aflat că a fost scoasă de pe listă, a căzut la pat.

Doamna Bancroft își duse batista la ochii umezi.

– Henrietta a plâns când a primit scrisoarea.

Ducesa își coborî lornionul.

– Sunt sigură că ficele dumneavoastră își vor reveni repede. Tinerii sunt foarte rezistenți.

Lady Durmont se întoarse spre Tristan.

– Excelența Voastră, vă conjur să vă răzgândiți. Nu puteți contesta că Elizabeth a mea e cea mai minunată floare dintre frumoasele societății.

Doamna Bancroft își trase nasul.

– Henrietta mea e ca o ciocârlie într-un cârd de pitulice. Nici o altă fată nu se poate compara cu vocea ei de soprană.

Se părea că doamna Bancroft avea la fel de puțin ureche muzicală ca și fica ei.

– Ei bine, Henrietta e o fată dulce, dar, cu siguranță, Elizabeth a mea e absolut incomparabilă, zise Lady Durmont.

Tessa aproape că pufni.

Cele două femei se întoarseră spre Tristan cu priviri rugătoare, întrerupându-se reciproc în efortul de a-l convinge de meritele îndoielnice ale ficelor lor. Tristan le privi cu o indiferență de gheață.

Ducesa bătu cu evantaiul pe brațul canapelei.

– Doamnelor, vă rog! Un astfel de comportament nu vi se potrivește.

Lady Durmont se zbârli.

– Duceșă, dacă ar fi fost vorba de fiica dumneavoastră, i-ați lua apărarea.

– Eu îmi educ fiica prin puterea exemplului. Doamnelor, vă rog să ne scuzați! I-am lăsat pe fiul meu și pe domnișoara Mansfield prea mult să aștepte.

Când ducesa se ridică, cele două femei nu avură de ales și se ridicară la rândul lor. Tessa și Tristan se ridicară și ei. Lady Durmon își țină sus nasul ascuțit în timp ce se îndrepta spre ușă. Doamna Bancroft își strânse batista și se apropie ezitant de Tristan.

– Excelența Voastră, vă rog să o includeți pe Henrietta din nou pe listă.

El o privi cu aroganță.

– Vă rog să-i transmiteți fiicei dumneavoastră urările mele de bine pentru fericirea ei viitoare.

Buza de jos a femeii începu să tremure, de parcă i-ar fi venit să plângă.

– Bună ziua, doamnă Bancroft, zise el și făcu o plecăciune.

Aceasta se uită urât la Tessa apoi din salon.

După aceea, Tristan se uită la mama lui.

– Aceste două pisici sălbatice nu vor mai pune niciodată piciorul în această casă.

Ducesa se juca absentă cu panglica de la lornion.

– Sunt într-adevăr extrem de dezagreabile, dar nu sunt singurele care dau vina pe domnișoara Mansfield.

– Ce?! aproape că strigă Tristan.

– Vorbește mai încet, zise ducesa. Vrei să ne audă servitorii?

– Nu voi permite să fie tratată rău, zise el.

Tessa se întoarse spre mama lui.

– Duceșă, de ce ar da vina pe mine? De la început fiul dumneavoastră a spus foarte clar că el va lua toate deciziile.

– Mândrie, zise ducesa. E mult mai ușor să dea vina pe tine, decât să admită că el le-a respins fiicele.

Tessa își strânse mâinile în poală.

– E vina mea. Peșitul a fost ideea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eliminările vor da naștere la nemulțumiri.

– Mamele lor au fost de acord cu condițiile, zise Tristan. Dacă îți amintești, le-am oferit fetelor opțiunea să renunțe. Toate știau că la un moment dat o voi alege doar pe una dintre ele.

– Ai dreptate, fiule. Dar emoțiile, din păcate, nu sunt niciodată raționale.

– Trebuie să facem ceva, zise Tristan. Nu voi permite să o vorbească de rău, când nu și-a făcut decât datoria față de mine.

Tessa nu și-ar fi numit eforturile datorie. La urma urmelor, ea alesese să-l ajute, dar se gândi că era mai bine să-și aleagă bătăliile cu grijă și să nu spună nimic de data asta.

Ducesa aprobă din cap.

– Le vom invita pe cele cinci fete rămase și pe mamele lor în salonul meu pentru următoarea etapă. Voi organiza evenimentul vine-rea viitoare și o voi lăuda pe domnișoara Mansfield.

Tessa încremeni, fără să-i vină să-și creadă urechilor. Ducesa intenționa să contracareze bârfele pe care probabil cele două le răspândiseră deja. De ce ar face asta, dacă nu era de acord cu implicarea Tessei în acțiunea de peșit a fiului ei?

Ducesa se jucă iarăși cu lornionul și îi offeri Tessei un zâmbet atotștiutor.

– Te întrebi de ce m-am oferit să te ajut?

Tessa aproape că se topi, dar știa că ducesa nu ar respecta nimic altceva în afară de adevăr.

– Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

Ducesa încuviință din cap.

– Știu că le-ai auzit pe cele două femei. Și cu toate astea ai intrat în încăpere cu capul sus. Așa aș fi făcut și eu. Prin urmare, am decis să te ajut.

Tessa se întrebă de câte ori fusese ducesa nevoită să-și țină fruntea sus în fața aventurilor soțului ei.

– Vă sunt foarte recunoscătoare, dar trebuie să mă gândesc la tinerele fete. Mă tem că s-ar putea să fie ciudat, dacă mamele vor fi de față. Fetele s-ar putea să fie prea agitate.

Iar Tristan se va simți și el inconfortabil, își spuse ea.

– Putem să ținem evenimentul în salonul alăturat, în timp ce mama le întreține pe mamele lor aici, zise Tristan.

– Ce ai de gând să faci? întrebă mama lui.

– Vreau să vorbesc cu ele, zise Tristan.

Ducesa scoase un oftat exasperat.

– Asta îmi aduce aminte de o altă chestiune. Mai multe mame mi-au atras atenția că nu e nici urmă de romantism în felul în care le curtezi pe fete. Fără flori, fără poezii, nici măcar un singur dans. Și sunt, de asemenea, îngrijorate că nu petreci la fel de mult timp cu fiecare dintre fete. Multe sunt de părere că ai favorizat-o prea mult pe Georgette la operă.

Tessa își mușcă buzele. El le ignorase complet pe celelalte fete, dar oricum își arătase clar preferința pentru Georgette.

Tristan își încrucișă brațele.

– Curtez așa cum cred eu de cuviință.

– Tu nu le curtezi pe fete. Le intervievezi, de parcă ar fi servitoare, replică ducesa.

Tensiunea dintre ei era pe punctul de a exploda. Tessa decise să intervină.

– Poate că există un compromis.

Tristan și ducesa își întoarseră privirea spre ea.

Tessa trase aer în piept.

– În locul unui interviu direct, vom juca un joc cu întrebări și răspunsuri.

– Eu trebuie să iau decizii serioase, și tu vrei să joci jocuri? pufni Tristan.

– Are un scop. Vei avea ocazia să pui întrebările pe care le dorești, dar, cum este un joc, fetele se vor simți în largul lor și vor răspunde firesc.

El încuviință din cap.

– Dacă le intervievez, vor spune ce cred ele că aş vrea să aud. Minunată idee, domnișoară Mansfield!

– Mă bucur că sunteți de acord, zâmbi ea.

– Voi trimite invitațiile imediat, zise ducesa.

– Julianne și lordul Hawkfield ar putea fi invitați și ei, zise Tessa. Observațiile lor ar putea fi utile.

Tristan se încruntă.

Ochii albaștri ai ducesei se aprinseră ca felinarele de la Vauxhall.

– O idee minunată, domnișoară Mansfield! Puteți să-i sugerați lui Hawk că are nevoie de o soție. Lady Hawkfield ar fi foarte recunoscătoare dacă i-ați găsi o mireasă.

– Mamă, fără pețit, o apostrofă Tristan.

– Domnișoara Mansfield se va ocupa de asta, dragul meu. E expertă.

Tessa scutură din cap.

– Ducasă, mi-am oferit deja serviciile la operă, dar lordul Hawkfield a refuzat.

– Ce-ai făcut? aproape că strigă Tristan din nou.

Tessa își duse un deget la buze.

– Hawk e un burlac încăpățânat, zise ducesa. Domnișoară Mansfield, vă veți folosi șiretlicurile de pețit asupra lui. Poate că se va îndrăgosti de una dintre fetele pe care Tristan nu le vrea.

– De ce să nu-l hrănim și cu resturile de pe farfuria mea, bombăni Tristan.

Ducesa îl ignoră.

– Domnișoară Mansfield, ce părere aveți despre Hawk?

Tessa clipi.

– Ăăă... E un gentleman destul de vesel.

– E un potlogar și un șarmeur. Ducesa își căută lornionul. Sunt de părere că are nevoie de o femeie puternică lângă el care să-l strunească.

Tessa încremeni.

– Ei bine, poți să duci un cal la adăpat, dar nu-l poți face să bea.

Pe chipul ducesei apărură o expresie vicleană.

– Până când nu-l faci să-i fie sete.

– Ajunge, mamă, zise Tristan pe un ton sever. Vei înceta imediat cu planurile tale.

– Mă gândesc la o doamnă foarte potrivită pentru el, zise ducesa. El e conte, și sunt sigură că mama lui va fi de acord.

Tristan se ridică brusc de pe canapea.

– În nici un caz.

Ducesa îl privi cu un zâmbet ciudat, atâteștiutor.

– Nu văd vreo obiecție.

– Eu obiectez, reuși el să rostească printre dinți.

– Ducasă, la cine v-ați gândit pentru Hawk? întrebă Tessa.

Tristan se uită urât la mama lui.

– Nici să nu te gândești să răspunzi la întrebarea asta. Avem o înțelegere. Nu trebuie să te bagi.

– Vezi să te ții și tu de ea, replică ducesa pufnind.

Tessa îi privea uluită. Conversația criptică îi lăsa impresia că rata-se ceva, dar nu reușea cu nici un chip să-și dea seama ce.

Capitolul 13

Tristan se trase de lavalieră, de parcă ar fi fost un laț matrimonial. Stătea în cerc cu sora lui, Hawk și ultimele cinci candidate, pregătindu-se pentru jocul de societate. În salonul roșu alăturat, mama lui se întreținea cu mamele fetelor.

Fiicele șușoteau și îi aruncau priviri furișe. Apoi începeau să chitotească. Tristan îi întâlnește privirea lui Hawk. Candidatele erau genul de fete pe care amândoi le evitaseră ani buni. Îi aminteau de sora lui. Fete dulci, nevinovate și imature.

Realitatea situației îl lovi ca un ciocan. Era obligat să se însoare. În ziua în care le spusese fetelor că o va alege pe una dintre ele, le făcuse o promisiune clară. Părinții acestora, precum și restul societății se așteptau ca el să aleagă una. Să facă altfel ar însemna să aducă dezonoare asupra lui și asupra familiei sale. Nu avea de ales.

Ei bine, în acest moment avea cinci opțiuni, dar nici una nu îl atrăgea.

– Pari puțin cam neliniștit, îi șopti Tessa când se așeză pe scaunul de lângă el.

– Nu sunt, zise el printre dinți.

Cedase doar unui moment de panică. Toți bărbații intrau în panică atunci când perioada de burlăcie se apropia de sfârșit. Cel mai bun leac pentru emoțiile iraționale era gândirea rațională. Se forță să analizeze situația logic și trecu în revistă calificările necesare pentru o soție de duce.

1. Vârsta douăzeci și unu de ani: doar domnișoara Hardwick se califica. Dar cum nu și-o putea imagina pe timida Amy ca ducesă, corectă cerința – în jos.

2. Să nu fi fost niciodată căsătorită și să fie de viță nobilă: se potrivea.

3. Să știe să planifice evenimente sociale și să gestioneze servitorii: Georgette și Amy, cea mai puțin copilăroasă dintre cele cinci, ajutaseră la pregătirea acelei călătorii dezastruoase cu barja. Un semn rău.

4. Conversație inteligentă: aici pufni.

5. Judecată bună, bazată pe rațiune și nu pe emoție: asta era discutabilă.

6. Grație, simț al datoriei, modestie și bună-cuviință: astea puteau fi bifate. Apoi își aminti jignirile și îmbrâncelile din perioadele anterioare și debifă cel puțin una dintre cerințe.

7. Virtute: da. În fine, măcar din ce știa el.

Și, desigur, voia pasiune. Se uită la Georgette, cea mai drăguță dintre ele și încercă să și-o imagineze în pat. Invocă o imagine cu ea agățându-se cu mâinile de cearșaf și cu ochii strâns închiși. Gândindu-se la Anglia, fără îndoială.

Își reaminti că era datoria lui să-și inițieze soția virgină în plăcerile amorului.

Chiar dacă nu ajunsese niciodată în pat cu vreo virgină, cu siguranță sărutase una. Faptul că și-o aminti pe Tessa abandonându-se în brațele sale îi răscoli sângele. În ciuda inocenței ei, ea reacționase pasional la fiecare atingere a lui. Cu siguranță, va fi la fel și cu soția lui. La urma urmelor, avea un arsenal întreg de tehnici de seducție. Dar nu putea nega faptul că reacția lui față de Tessa era diferită. Din prima clipă în care o văzuse, o dorise. Iar dorința nu făcuse decât să crească în timp. Chiar acum, era mult prea conștient de foșnetul fustelor ei, de respirația ei înceată și de parfumul ei de trandafiri. La naiba, trebuia să înceteze să se mai gândească la ea.

Fără viziuni pasionale cu ea goală în pat. Goală în cadă. Goală într-un câmp de frunze. Goală în poala lui. Nu, nu, nu!

– Ești pregătit? murmură Tessa, aplecându-se spre el.

„Nu.“

– Da.

Ea își strânse mâinile în poală și le zâmbi tuturor.

– Acesta e un joc mai nou de ghicit, unul pe care l-am inventat special pentru această ocazie. Începând cu Lady Georgette, fiecare candidată îi va pune ducelui o întrebare.

Când ea continuă să le explice regulile complicate, ceva despre cum fetele puteau să se sfătuiască cu Julianne și cu Hawk, Tristan își lăsa gândurile să zburde. Nu putea să întrebe ceea ce voia într-adevăr să știe.

„Vei fi un înger în sala de bal și o seducătoare în patul meu?”

După și mai multe chicoteli din partea fetelor, Tessa reuși să le potolească pentru joc.

– Lady Georgette, puteți începe?

Fata zâmbi, dezvăluindu-și gropițele.

– Excelența Voastră, câte fete ați sărutat?

Celelalte fete sușotiră.

– Nici una, răspunse el.

– Asta nu are cum să fie adevărat, zise Priscilla Prescott și-și îndreptă spinarea.

Tessa scutură din cap.

– Nimeni nu are voie să o ajute, în afară de lordul Hawkfield sau de Julianne.

Lady Georgette se întoarse spre Hawk.

– Milord?

– Lasă-mă să mă gândesc. El numără în franceză pe degete. *Un, deux, trois, quatre, cinq, six, sept, huit, neuf, dix.*

Ridică privirea.

– Nu mai am degete.

– Încearcă să nu-ți încordezi prea mult mintea slabă, bombăni Tristan.

Fetele izbucniră în râs.

– Să continuăm? întrebă Tessa. Georgette trebuie să declari dacă e adevărat sau fals.

– Ăă... fals? zise aceasta nesigură.

– Răspunsul ei e corect? se întoarse Tessa spre el.

Regula asta îi scăpase.

– Nu.

Georgette își răsuci o șuviță blondă.

– Și nici n-ați fost sărutat?

Celelalte fete chicoteau în spatele palmelor duse la gură.

Tristan ridică din umeri.

– N-am sărutat fete, dar am sărutat femei.

Tessa zâmbi.

—Asta a fost o șmecherie. Acum e rândul tău să-i pui o întrebare lui Lady Georgette.

Și regula asta îi scăpase.

—Cred că Lady Georgette a răspuns deja la întrebarea mea.

Georgette dădu drumul buclei. Părea nedumerită.

—Așa am făcut?

Julianne scoase un sunet exasperat.

—Georgette, gâscă ce ești! Ai admis că n-ai fost sărutată niciodată.

Georgette se îmbujoră.

—Sigur că nu am fost niciodată singură cu un domn, cu atât mai puțin să sărut vreunul. Mama spune că le dă domnilor idei. Se încruntă. N-a vrut să-mi spună ce fel de idei.

Hawk mimă o expresie perplexă.

—Mă întreb la ce se referea.

—Hmm, zise Tessa. Cred că e rândul domnișoarei Shepherd.

Bruneta cu fața rotundă se încruntă, de parcă ar fi fost adâncită în gânduri. Apoi dintr-odată se luminează la față.

—Știu. Excelența Voastră, preferați câinii, caii sau oile?

El se întrebă dacă nu cumva avea urechile înfundate.

—Domnișoară Shepherd, ați spus cumva oi?

—O, da. Fratele meu, Charles, e înnebunit după oile noastre. Le dă nume. Favorita lui e Louisa. Nu e drăguț?

„Să nu râzi! Orice ai face, nu trebuie să râzi!”

Făcu greșeala să se uite la Hawk, care alunecase pe scaun și umerii i se scuturau. Tristan își acoperi gura cu pumnul.

Tessa își miji ochii, de parcă l-ar fi avertizat.

—Care e răspunsul tău?

—Ăă... cai.

—Adică nu vă plac oile? se îmbufnă Sally.

—Adevărat, zise el.

—Nu respectă regulile, zise Priscilla.

Tristan se uită la poziția domnișoarei Prescott, care parcă înghițise o mătură și și-o închipui stând așa în timp ce el încerca să-i dea jos cămașa de noapte. Probabil că ar insista să rămână îmbrăcată cu ea. O tăie în gând de pe listă.

Sally clipi.

—Am spus ceva greșit?

Tessa îi oferă un zâmbet binevoitor.

– Te-ai descurcat foarte bine. Acum e rândul ducelui să-i pună o întrebare domnișoarei Shepherd.

El se gândi un minut.

– Amintiți-vă de un moment în care ați făcut ceva rău. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

El spera că nu va fi vorba cumva de miei.

– Nu cu multă vreme în urmă am făcut ceva foarte rău, zise Sally. Am furat scrisoarea de dragoste a surorii mele Sarah și am citit-o.

– Și ce scria? întrebă Julianne cu ochii strălucind răutăcios.

Sally se strâmbă.

– Erau doar aiureli pentru mine. Domnul se semnase lord Randy. Zicea că voia să-i prade comoara din tufiș și pretindea că purta o lumânare în... ăăă... indispensabili.

Hawk se îndoi de spate, gâfâind și tușind. Julianne îl bătu pe spate.

– Se sufocă, strigă Georgette.

Tristan își ridică privirea la heruvimii grăsuți pictați pe tavan, căutând intervenția divină de la Domnul de sus.

Când tinerele fete își exprimară îngrijorarea pentru sănătatea lui Hawk, Tessa le asigură că va supraviețui.

– Haideți să continuăm, domnișoară Prescott, este rândul dumneavoastră.

Ea își îndreptă spatele, împingându-și pieptul plat în afară.

– Care este mâncarea dumneavoastră favorită.

– Țipari murați, zise el.

Ea se întoarse spre Julianne.

– Adevărat sau fals.

– Adevărat, ridică Julianne din umeri.

– Nu sunt de acord, zise Priscilla.

– Aveți dreptate. Tristan se uită la ceasul de pe șemineu.

Jocul ăsta se dovedea o pierdere de vreme colosală.

Tessa îl înghionti cu cotul.

– Puteți să-i puneți o întrebare domnișoarei Prescott.

El își îndreptă atenția asupra domnișoarei Prescott. Deși o tăiasse deja de pe listă, trebuia să o întrebe ceva. Decise să-i testeze insistența de a respecta regulile.

– Domnișoară Prescott, când sunteți confruntată cu o dilemă în care nu e clar ce e corect și ce e greșit, cum luați o decizie? Puteți da un exemplu.

– O, eu știu întotdeauna ce e corect și ce e greșit, zise Priscilla încrezătoare. Respect regulile în orice situație.

Asta îi confirmă părerea despre ea.

– Mulțumesc, asta e tot.

– Lady Suzanne, e rândul dumneavoastră, zise Tessa.

Suzanne îl studie pe sub gene cu o privire experimentată, cochetă.

– Excelența Voastră, de ce m-ați ales pe mine între ultimele cinci candidate?

De fapt, el le eliminase pe cele care nu se potriveau. Celelalte, cu excepția lui Amy, rămăseseră din inerție, dar evident că nu avea să spună asta.

– V-am ales pe toate pentru că erați cele mai drăguțe fete.

Suzanne se îmbufnă ca un copil. Fata sperase evident la un compliment. Când Tessa îi ceru să declare răspunsul adevărat sau fals, ea răspunse „adevărat” pe un ton supărat.

– Aveți o întrebare pentru Lady Suzanne? îl întreabă Tessa.

– Da. Lady Suzanne, care considerați că este cea mai mare calitate a dumneavoastră?

Ea își plecă bărbia.

– O, nu ar trebui să spun.

– De ce? întreabă el.

– Are voie să întrebe asta? zise Priscilla, cea care respecta regulile, cu vocea ei îngâmfată.

– E duce. Poate să facă ce vrea, pufni Julianne.

– Sunt gelos, se îmbufnă Hawk, protestând cu o voce în falset.

Toată lumea râse, cu excepția Priscillei, care-și țuguie buzele.

Tessa calmă pe toată lumea.

– Lady Suzanne, puteți continua.

Dar acum Tristan uitase deja ce o întrebase.

Suzanne își plecă din nou bărbia.

– Mama spune că cea mai mare calitate a mea e frumusețea, dar, desigur, frumusețea e și în suflet.

Tristan se uită la ea, așteptând ceva mai mult, dar fata doar clipi din gene.

– Acum e rândul domnișoarei Hardwick, anunță Tessa.

Fata timidă își contemplă mâinile împreunate în poală. Când tăcerea ei se prelungi, fetele începură să se foiască. Din nou, Tristan se întreabă dacă nu cumva îi făcuse un deserviciu păstrând-o atât

de mult timp pe listă. Ea părea să se mai învioneze sub influența surorei sale, dar nu se descurca în societate.

Priscilla scoase un sunet exasperat.

— Amy, dacă nu reușești să te gândești la nici o întrebare, atunci renunță.

— Nu există limită de timp, zise Tristan strângând ușor brațele scaunului.

— Nu încerc decât să o ajut, zise Priscilla. E evident că nu are idei.

Amy își ridică bărbia și de data asta nu ezită.

— Domnișoară Prescott, îmi dau seama că tăcerea mea te face să te simți inconfortabil. Dar totodată îmi dau seama că există un scop în acest joc. De aceea, doresc să mă gândesc bine înainte să vorbesc.

Julianne lovi cu pumnul în aer și zâmbi. Georgette o strânse pe Amy de mână, iar Hawk îi făcu cu ochiul.

— Bine spus, domnișoară Hardwick!

Tristan o privi pe Amy cu un respect nou descoperit.

— Nu vă grăbiți, domnișoară Hardwick!

Deși se îmbujoră, Amy îl privi fără să ezite.

— Sunt pregătită, Excelența Voastră, zise ea și trase aer în piept, parcă făcându-și curaj. Care este cea mai importantă calitate pe care o căutați la o soție?

Amy îl uluise. Dintre toate fetele, ea pusese o întrebare semnificativă, care ținea direct miezul problemei. El își revăzu cerințele și decise că uitase un lucru important.

— Loialitate, zise el.

— Domnișoară Mansfield, pot să-i pun ducelui o întrebare clarificatoare? întrebă Amy.

— Excelența Voastră? se uită Tessa la el.

— Desigur, răspunse Tristan.

Amy expiră, dar privirea nu i se abătu de la el.

— Loialitatea poate să însemne multe lucruri. Ce înseamnă pentru dumneavoastră?

— O întrebare bine gândită. Pentru mine loialitate înseamnă că soția mea va acționa onorabil și va fi întotdeauna cinstită cu mine.

— Onestitatea este importantă într-o relație strânsă, încuviință Amy din cap. O căsătorie care nu e bazată pe încredere s-ar strica foarte repede.

— De îndată ce încrederea dispare, rămâne mereu bănuiala, zise Tristan.

– Adevărat sau fals? întrebă Tessa blând.

– Știi că spune adevărul, zise Amy fără să-și ia privirea de la el.

Când toată lumea începu să sporovăiască, Tristan își trase manșetele fără să fie în stare să se mai uite la Amy. Dintre toate cinci, doar ea dăduse dovadă de maturitate și de inteligența necesară în întrebările și răspunsurile ei. Pe hârtie, ea îndeplinea cele mai multe cerințe. Probabil că toate, pentru că putea pune pariu că nu avusese nimic de-a face cu decizia de a lua barja până la Ashdown House. Tristan simțea că îl înțelegea într-un fel în care celelalte fete nu erau în stare. Indiferent cât o respecta și o plăcea, el știa că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Ar fi mult mai fericită ca soție a unui cleric, un rol în care soțul și enoriașii să-i aprecieze firea tăcută și gânditoare.

Mamele intrară, făcând mare caz de râsetele pe care le auziseră. Toate o complimentară pe Tessa pentru sugestia ei cu jocul de salon. Tristan se uită la mama lui, care stătea în ușă cu un zâmbet misterios pe buze. Evident, reușise să o vorbească de bine pe Tessa. În după-amiaza aceea, mama lui fusese de acord să-l lase să vorbească singur cu Tessa după jocul de salon, cu condiția ca el să aducă vorba de tema căsătoriei. În sfârșit, va avea ocazia să o avertizeze pe Tessa. Tristan avu grijă să vorbească cu fiecare fată și cu mamele lor înainte ca ele să plece.

Când ajunse în cele din urmă la doamna Hardwick, zâmbetul ei dulce îi aminti de fiica ei.

– Amy ne-a spus cât de mult vă admiră.

Amy se îmbujoră și-și plecă privirea.

– Sunt onorat de părerea bună pe care o aveți despre mine, domnișoară Hardwick.

Dar el nu se simțea demn de admirația ei. O ținuse pe listă din milă și o judecase doar după ce văzuse la suprafață. Iar în acea zi fata pe care el nici n-o luase în considerare îi dovedise că era superficial.

Ducesa îi alungă pe Hawk și pe Julianne din salonul galben, apoi i se adresă fiului ei:

– Te las să discuți eliminările cu domnișoara Mansfield. Te vei ocupa și de cealaltă chestiune.

După ce ducesa plecă, Tessa se uită la el.

– Sunt surprinsă că mama ta nu a insistat să o includem și pe ea.

– Am convins-o că trebuie să discutăm în particular. El începu să se plimbe prin dreptul șemineului de marmură.

– Tristan, ce te macină?

– Ar fi trebui să o elimin pe Amy cu săptămâni în urmă.

– Amy a beneficiat de pe urma experienței, zise Tessa.

El se opri.

– I-am acordat tratament preferențial săptămână după săptămână. Astăzi decisesem să o elimin. Dar spune-mi cum să fac asta când le-a depășit pe toate celelalte?

Ea trebuia să-l liniștească.

– Astăzi a dat dovadă de un curaj incredibil. Chiar dacă sora ta a ajutat-o, tu ești la fel de răspunzător pentru transformarea ei.

– Nu îmi asum vreun credit pentru îmbunătățirea constatată la ea.

– Nu cu multă vreme în urmă i-ai spus că, dacă nu se credea demnă de asta, nimeni altcineva nu o va face. Astăzi a reușit să se impună. A învățat care-i e valoarea.

– Nu va fi în stare să facă față ochilor scrutători ai societății dacă ar fi ducesa mea. Dar dacă o elimin, am impresia că am lovit un pisol.

– I-ai dat lui Amy un cadou pe care-l va avea pentru tot restul vieții.

– Ea va crede că sunt un ticălos care judecă doar după aparențe, la fel ca toți ceilalți. Și să nu crezi că nu am făcut-o.

Tessa îl încurajase să fie mai îngăduitor cu Amy. Acum trebuia să-l convingă că făcuse ceea ce trebuia.

– Ea nu va uita bunătatea ta.

– Domnișoara Hardwick merită ceva mai bun decât firimituri de la mine. La naiba, nu o merit!

Tessa se gândi că îngrijorarea și admirația lui pentru Amy erau o dovadă pentru cât de mult progresase din prima zi în care îi ceruse să-i găsească soție. Dar trebuiau să discute și despre celelalte candidate.

– Cred că ai aflat destul de multe despre cele cinci fete, zise Tessa. Haide să ne așezăm și să vedem ce părere ai despre fiecare.

El trase un scaun pentru ea și se așeză pe altul exact în fața ei.

– Cea frumoasă, cea proastă, cea îngâmfată, cea vanitoasă și cea timidă.

Sarcasmul lui o șocă.

– Tristan, nu iei lucrurile în serios!

– Serios, te cunosc mult mai bine decât le cunosc pe ele.

Ea se albi la față.

– Nu trebuie să spui așa ceva.

– E adevărat.

Cuvintele lui trimiseră val după val de vinovăție asupra ei. Ar fi trebuit să îl încurajeze să petreacă mai mult timp cu fetele. În loc să sugereze să le plimbe cu trăsura prin parc, ea îl păstrase doar pentru ea în salon. Ea își spusese că el are nevoie de îndrumare, dar de fapt voia ca el să flirteze cu ea. În mod prostește, nu văzuse nici un motiv de îngrijorare în a pretinde pentru o vreme că el era iubitul ei. Și făcând asta, greșise față de el.

Vinovăția nu mai ajuta acum, așa că se forță să se concentreze asupra situației de față.

– Ai ales cinci fete din nouăsprezece, zise ea. Pe ce ți-ai bazat deciziile.

El ridică din umeri.

– Le-am eliminat pe cele care nu erau potrivite. Ce altceva puteam să fac? Erau așa de multe, încât era imposibil să petrec timp cu fiecare dintre ele.

Tessa tresări. Nu ar fi trebuit să invite douăzeci și patru de fete, dar dorise ca toată lumea să știe că ea îl ajuta să-și găsească perechea. La vremea respectivă se gândise că vor profita amândoi, dar își puse-se ambiția personală mai presus de nevoile lui.

Încă mai avea o șansă să salveze situația.

– Este greșeala mea, dar o vom corecta acum. Cum numărul lor s-a redus, le poți curta pe fiecare individual.

El se încruntă.

– Chiar crezi că s-ar schimba ceva dacă aș petrece ceva timp cu ele?

Cuvintele lui o șocară.

– Ce vrei să spui?

– Nu își vor dezvălui cine știe ce alte profunzimi, cu excepția lui Amy, care a făcut deja asta în seara asta. Celelalte sunt prea imature.

– Dar ai vorbit îndelung cu Georgette la operă.

„Și tot timpul mi-a venit să vin să te smulg de lângă ea.”

– Știi despre ce am vorbit? Sau mai degrabă despre ce a vorbit Georgette? Despre baluri și dans.

– Bănuiesc că a fost greu să o distragi de la subiecte frivole.

În clipa în care rosti cuvintele răutăcioase, îi veni să se pocnească singură.

– Eram într-o lojă la operă. Credeai că puteam discuta subiecte serioase acolo? întrebă el pe un ton exasperat.

– Tristan, ți-ai exprimat îndoieli despre toate fetele. Sunt îngrijorată.

O voce interioară îi spuse că ea ignorase semnele de avertisment. Ba chiar ezitase să întrebe de cine îi plăcea, de teamă că va admite că era Georgette. Când el nu rostise numele frumuseții blonde, ea se bucurase în sinea ei. Amintirea acelor gânduri o făcu să se rușineze.

– Cu sau fără îndoieli, trebuie să merg înainte, zise el și trase aer în piept. Elimină-le pe toate în afară de Amy și de Georgette. Mama le va invita pe ambele fete și pe părinții lor la Gatewick Park, pentru o petrecere la țară. Voi lua decizia finală acolo.

O cuprinse panica și rămase fără aer. Nu, nu se putea termina așa.

– Nu ești atașat de nici una din ele. Dacă le inviți la casa ta de la țară, vei da semnalul că intenționezi să te însori cu una din ele.

„Nu cu Georgette, te rog, nu cu Georgette!”

El se ridică și se uită urât la ea.

– Nu despre asta e pețitul? Toată lumea se așteaptă să o aleg pe una dintre candidate.

Tessa se ridică, deși îi tremurau picioarele.

– Nu te poți căsători din obligație. Nu e drept nici față de tine și nici față de fete. Trebuie să le spui că nu ai sentimente tandre pentru ele și că nu dorești să le induci mai departe în eroare. Spune-le că sunt libere să primească atențiile altor domni.

– Crezi că asta îi va satisface pe tații lor? Nu te-ai gândit la consecințe. Nici un tată nu-mi va permite să-i curtez fica și apoi să o părăsesc. Toată societatea mă va condamna pe mine și pe familia mea prin asociere. N-am de ales, trebuie să mă însor cu una dintre candidate. Altfel, ar însemna dezonoare.

Ea simți cum se aprinde. Se învinovăța pe sine, dar și el avea o responsabilitate.

– Nu am fost de acord să-ți caut pereche, doar ca să văd că te însori din datorie.

– Din ce alt motiv ar trebui să mă însor?

– Din afecțiune reciprocă. Interese comune.

– Vrei să spui din dragoste! pufni el. Știu că te agăți de ideile romantice despre căsătorie, dar eu nu am astfel de iluzii. Trebuie să am un moștenitor ca să asigur succesiunea. Dacă nu reușesc, proprietatea va reveni Coroanei și titlul ducal va muri odată cu mine. Viitorul familiei mele e în joc. Datorie rece și dură, acesta e motivul pentru care îmi caut soție.

– Știu că trebuie să te însori, dar datoria nu exclude dragostea, zise ea și-și ridică palmele. Le poți avea pe amândouă.

– De-ajuns, Tessa! Știu ce vrei. Înțeleg de ce crezi în căsătorii din dragoste, dar căsnicia părinților tăi a fost o anomalie. Întotdeauna am înțeles ce se așteaptă de la mine și toate cele douăzeci și patru de fete au înțeles și ele. Când le-am dat la douăzeci dintre ele ocazia de a se retrage, doar domnișoara Hardwick a încercat să plece. Celelalte n-au îndrăznit să-și sfideze părinții. Tu ești singura care refuză să recunoască deschis că e vorba de o căsătorie dinastică, o căsătorie din necesitate.

Ea aproape că nu mai putea respira.

– De atâtea ori ne-am întâlnit și tu te-ai prefăcut că mă ascuți, când de fapt nu încercai decât să-mi faci pe plac. Vocea ei deveni mai puternică în timp ce vorbea, dar era frustrată și speriată.

– Nu te-am dus niciodată în eroare, zise el scuturând din cap. Ți-am spus de la bun început că nu-ți pot promite că o să mă însor din dragoste. Singurele promisiuni pe care le-am făcut au fost să-mi tratez soția cu respect și demnitate și să rămân fidel.

Ea voia ca el să-și deschidă inima către una dintre fete, dar singura inimă pe care o deschisese fusese a ei. Și, bunul Dumnezeu să o ajute, era și ușurată, și îngrozită că el nu le iubea nici pe Amy și nici pe Georgette.

Tristan își încrucișă brațele.

– Nu pot sfida societatea. Dacă o fac, voi declanșa un scandal, care îmi va răni și mama, și sora. Nu le voi dezonora în felul acesta.

Ea văzu hotărârea implacabilă din ochii lui albaștri frumoși și știu că pierduse bătălia chiar dinainte ca ea să înceapă.

O oră mai târziu, Tristan stătea în biroul lui, holbându-se posac la resturile de brandy din paharul său. Încă mai voia să pocnească ceva, dar Hawk l-ar ironiza fără milă.

Gândurile sumbre ale lui Tristan se întoarseră la expresia încântată a mamei lui când auzise de petrecerea de la țară. Ea vorbise

de nepoți, Julianne ȝopăise de bucurie pentru că va avea o soră până-n vară.

El nu avusese nici un chef să o avertizeze pe Tessa de planurile de pețitoare ale mamei sale.

Hawk se întoarse de la bufet cu o carafă și umplu încă o dată paharele. Apoi și-l ridică pe al său.

– Un toast în cinstea viitoarei tale logodne.

– Du-te naibii!

El făcuse ceea ce trebuise și-și făcuse familia fericită. Până la vară va fi un bărbat însurat. Tristan rosti un cuvânt englezesc foarte vechi și foarte vulgar.

– Te-ai răzgândit? chicoti Hawk.

El nu răspunse. Mai devreme, când Tessa plecase, el dăduse să o urmeze, deși nici măcar nu știa ce-ar fi trebuit să spună. Hawk îl interpelase. Luându-l deoparte, prietenul său rosti un singur cuvânt: „Nu“.

Hawk știa. El spusese ceva în sensul ăsta la operă. Tristan voia singura femeie pe care n-o putea avea.

Luă o gură de brandy, care-l arse pe gât, și se strâmbă. Mai bine să ardă de la alcool, decât din dorința pentru ea.

– La naiba, zise el. Am dreptul să-mi jelesc burlăcia.

– Chiar așa, zise Hawk și luă și el o înghițitură.

Tristan mai luă o gură.

– Tu ești următoarea victimă, zise el răutăcios. Mama i-a spus pețitoarei să-ți găsească soție.

Expresia șocată a lui Hawk arăta de-a dreptul comică.

– Îi vei spune domnișoarei Mansfield că sunt un ticălos, cel mai mare crai din Londra.

– Craii sunt specialitatea ei, pufni Tristan.

– Te-a prins pe tine. Asta e o dovadă suficientă. Hawk se încruntă în pahar. Cum o fi reușit?

– Și-a lăsat evantaiul să cadă. M-a lăsat să calc pe el. Mi-a zâmbit ca o sirenă. Până să mă dezmeticesc, mă prinsese deja în plasă.

– Te-am avertizat, zise Hawk și adăugă după o pauză: Cum a reușit să te facă să curtezi două duzini de fete?

– M-a păcălit. Tristan mai bău din brandy și se șterse la gură.

– E diabolică, zise Hawk. Lasă-mă să-ți mai torn! Trebuie să te îmbeți cum trebuie.

Mai băură două pahare fără să scoată vreun cuvânt. Apoi Hawk râgâi.

– Cineva trebuie s-o oprească.

– Ar fi mai ușor să oprești o ghiulea.

Tessa era implacabilă, hotărâtă până dincolo de rațiune. Era, de asemenea, impulsivă, impetuoasă și pasională. Și atât de tentantă cu acel corp de zeiță, cu acele buze pline și cu mintea ei ageră.

– Am un plan, zise Hawk.

– Asta ar trebui să fie amuzant, bombăni Tristan.

– Răzbunare, zise Hawk, ridicându-și sprâncenele.

Tristan pufni și mai luă o dușcă.

– De ce se teme cel mai mult? întrebă Hawk.

– De nimic. Crede-mă, femeia asta nu știe ce-i frica.

– Gândește-te, insistă Hawk.

– Nu pot. Am creierii amortiți.

– E o celibatară convinsă. Ai auzit-o. Îi place să fie independentă. Care e cel mai rău lucru pe care-l poți face? Hawk se bătu pe coapsă. Însoară-te cu ea!

Tristan se încruntă.

Hawk puse paharul gol deoparte.

– Recunoaște. Ești înnebunit după ea.

– Naiba să te ia!

– Probabil că o va face, rosti Hawk în timp ce își trecea degetul pe marginea paharului. E pentru totdeauna, bătrâne. Fă-ți o favoare și dă-le drumul celor două fete.

Tristan își strânse rădăcina nasului.

– Am făcut o promisiune.

Nu avea cum să se mai răzgândească.

– Nu poți să te plângi. Dar fetele pot.

Societatea decretase că un domn nu putea încheia o logodnă, dar doamnele puteau. El nu știa motivul pentru această regulă, dar nu conta.

– Familiile pun presiune pe ele. Își vor face datoria.

Și la fel o va face și el. Își masă pieptul care-l ardea. Probabil de la brandy.

– Sperie-i pe toți, zise Hawk. Ești absolut înspăimântător când te încrunți.

– N-o să le dezonzor pe fete sau n-o să-mi dezonzor familia.

Hawk deveni serios.

– La naiba cu societatea! Cu timpul vor uita.

El scutură din cap. Tessa credea în dragoste și în basme. El credea în rațiune și în datorie. Chiar dacă cele două fete nu ar fi stat între ei, el știa că o căsătorie între ei nu va funcționa niciodată. El juca după regulile societății ca să păstreze onoarea familiei și a ducatului. Tessa acționa din impuls, sărind fără să se gândească dintr-o schemă în alta. Mama lui pusese degetul pe rană. Societatea abia dacă o tolera. Chiar acele calități pe care le admira cel mai mult la ea – spiritul ei independent și neînfricarea – i-ar îndepărta unul de altul dacă ea nu s-ar conforma. Iar a se conforma însemna să renunțe la carieră și la independență, ceea ce jurase că nu avea să facă.

Existau probleme insurmontabile. Pentru că ea orchestrase toată acțiunea cu pețitul, mâțele o vor sfâșia dacă se însura cu ea. Societatea va trage concluzia că amândoi își bătuseră joc de fete și de familiile lor. Îi vor condamna. Mama, sora lui și viitorii copii vor suferi și ei.

Indiferent cât de mult o dorea, indiferent cât de multă pasiune fizică exista între ei, el nu se putea însura cu ea.

– Bătrâne, zise Hawk. Dacă o vrei, mută munții și fă să se întâmple.

Tristan scutură din cap.

– E imposibil. După ce roști aceste cuvinte, o adăugă pe Tessa pe lista lucrurilor pe care le sacrificase pentru datorie în ultimii trei-sprezece ani. Datoria rece și dură.

Capitolul 14

Tessa ședea în salonul ei, încercând să termine scrisoarea către administratorul ei. Avea multe sarcini de îndeplinit înainte să plece spre Gatewick Park luni dimineață și mai erau doar două zile. În săptămâna care trecuse, petrecuse multe ore împreună cu ducesa, ajutând-o cu planurile pentru petrecerea de la țară, dar îl văzuse pe Tristan doar de câteva ori. El făcea o plecăciune și o saluta cu răceală. Tessa își păstrase calmul până când urcase în trăsura ei. Și apoi se luptase cu lacrimile tot drumul spre casă. Pentru un bărbat care era pe cale să se însoare cu alta. Pentru un bărbat pe care nu reușise să-l ajute.

Ea nu putea să-l împiedice să se căsătorească din datorie. Ducea trimisese invitațiile pentru petrecere. Ziarele de scandal tipăriseră vestea. În toate cluburile, domnii făceau pariuri. Cele mai multe pariuri erau pentru Georgette, dar unele ziare o declaraseră pe Amy ca fiind rățușca întunecată, referire răutăcioasă la porecla de rățușca cea urâtă pe care i-o dăduseră alții. Tessa crezuse că Amy era la adăpost de atenția publicului printre celelalte fete, dar nu se așteptase ca Amy să progreseze atât de mult. Îi era rușine că se îndoise de fata asta drăguță. Amy ajunsese în ultima rundă fără favoruri speciale.

Petrecerea era pe cale să înceapă, iar Tessa își dădu seama că Amy nu va putea câștiga. Dacă Tristan o alegea pe ea, va trebui să-și petreacă tot restul vieții fiind în atenția societății, iar dacă o respingea, ea va suferi o înfrângere publică. Tessa aproape că-și dorea ca el să o respingă pe Amy, pentru că ziarele vor uita la un moment dat de ea. Ar fi mult mai bine să-i pună curând capăt suferinței. Dar gândul că el o va alege pe Georgette o durea atât de tare, încât nu era sigură că ar trebui să meargă la petrecere. Nu putea să renunțe acum, pentru că asta ar trezi suspiciuni și le-ar da afurisitelor de ziare și mai multă apă la moară. Avea o datorie față de Tristan și față de cele două fete.

Petrecerea lui Tristan nu era singurul ei motiv de supărare. Primise mai devreme un pachet nedorit. Îndrăzneala lui Richard o făcea să clocotească de furie, dar refuză să se gândească la el. Îi trimisese cadoul înapoi, fără vreun mesaj. În nici un caz nu-i va permite lui Richard să o asalteze din nou.

Gravesend apărui și îi anunță venirea lui Anne. Umerii Tesei înțepeniră. Majordomul ei fidel știa că ea îl disprețuia pe locotenent. Mai devreme în aceeași săptămână descoperise doi lachei uriași în casă și aflase că Gravesend îi angajase pentru protecția ei. Așa că nu fu surprinsă când el încercă să o liniștească.

— Lady Broughton e singură, zise el. Știu că aveți o întâlnire cu ducesa de Shelbourne azi, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să vă consult.

Tessa se uită la ceas.

— Condu-o, Gravesend, dar pregătește-mi, te rog, trăsura în treizeci de minute.

Când Anne intră în salon, Tessa i se alătură pe canapea. Gravesend promise să o trimită pe cameristă cu ceaiul.

După ce el plecă, Tessa îi zâmbi prietenei ei, ușurată că Richard nu o însoțise.

– Îmi pare rău că nu am putut veni la petrecerea ta de săptămâna trecută.

– Sunt surprinsă să te gălesc acasă, zise Anne. Eu și Richard te-am căutat de două ori săptămâna asta.

Gravesend îi spusese. Ea nu se ostenise să-și ascundă ușurarea.

– Am fost foarte ocupată cu ducele, dar vizita ta este o pauză bine-venită.

Anne vorbi despre oamenii care veniseră să-l salute pe Richard. Tessa zâmbi și reuși să-și ascundă repulsia. Când ajunse și tava cu ceai, ea turnă și-i întinse prietenei ei o ceașcă.

– Se pare că și tu ai fost foarte ocupată.

– Am auzit despre petrecerea de la țară, zise Anne. Participi și tu?

– Da, desigur.

Anne se jucă ușor cu mânerul ceștii.

– Când aveai de gând să-mi spui?

De o duzină de ori se gândise să o viziteze pe Anne, dar nu voia să-l întâlnească pe Richard.

– Între a o asista pe ducesa la planurile pentru petrecere și făcut bagaje, abia dacă am avut o clipă de răgaz.

– Jane se va simți nelalocul ei în conacul ducelui. Poate sta cu mine, zise Anne.

– E foarte drăguț din partea ta, dar sora măritată a domnului Hodges a invitat-o deja.

Tessa credea că el o va cere în curând de soție.

Anne se încruntă.

– De ce ar trebui să stea la străini? Știi că s-ar simți mai bine în casa mea.

Tessa nu s-ar fi simțit. Își putea închipui foarte bine cum Richard ar fi interogată-o pe Jane, făcând-o să dezvăluie mai multe decât ar fi trebuit.

– Jane a acceptat deja invitația.

– Înțeleg. Anne puse ceașca deoparte și trase aer în piept. Am un motiv pentru care am venit azi.

Tessa știa ce voia prietena ei să spună.

– L-ai rănit pe Richard, când i-ai returnat cadoul.

El îi trimisese acuarele, ca să-i amintească de trecut. Richard ştia că asta o va nelinişti.

– I-am acceptat florile, dar ştii foarte bine că alte cadouri sunt nepotrivite.

– Ştii că nu a fost chiar corect, dar el a intenţionat să fie un cadou sentimental ca de la un vechi prieten.

Ea nu-i putea spune lui Anne că intenţiile fratelui ei nu erau nevinovate.

Anne îşi netezi fustele.

– Nici măcar nu ai văzut biletul.

Fusese atât de furioasă, încât nu stătuse să se gândească la reacţia lui Anne. Pe de altă parte, de ce ar trebui să-şi justifice acţiunile, când Richard ignorase eticheta.

– În aceste condiţii, am simţit că nu era nevoie de vreo explicaţie. Anne părea tristă.

– Ştii că eşti supărată pe fratele meu şi nu te învinovăţesc. El a vrut să-şi ceară scuze, dar am considerat că e mai bine să vin singură. Îmi pare rău pentru felul nepoliticos în care s-a purtat în ziua aceea în salonul tău.

– Ți-am simţit jena ca şi când ar fi fost a mea. Dar indiferent de purtarea lui, părerea mea despre tine nu s-a schimbat. Mereu am considerat că-mi eşti ca o soră.

– Dar te-ai îndepărtat. Ştiu că ai fost ocupată cu peţitul, dar întotdeauna am avut timp una pentru cealaltă. Nu pot decât să trag concluzia că e din pricina fratelui meu.

Tessa îşi alese cuvintele cu grijă:

– Insistenţa lui la operă şi din nou în salonul meu m-au neliniştit. De fiecare dată când m-am gândit să vin să te văd, m-am temut că va încerca să mă constrângă.

– L-am certat pentru comportamentul său nepotrivit. El s-a simţit prost, pentru că a permis să-şi dea frâu liber entuziasmului. Anne îi oferii un zâmbet slab. Cred că doreşte cu adevărat să-şi ceară scuze.

Tessa se îndoia de sinceritatea lui, dar îşi păstră gândurile pentru sine. Richard intenţionase să o manipuleze la operă. Florile şi acuarelele erau felul lui de a o atrage în plasă. Pierduse ocazia să pună mâna pe averea ei cu mult timp în urmă, dar nu renunţase. Astăzi aflase că ea nu va tolera insistenţa lui nesuferită.

– Vrei să vii la noi la cină, Tessa?

Ea își mușcă buza la vederea privirii pline de speranță din ochii prietenei ei. Curând va trebui să o viziteze, altfel risca să o îndepărteze. Dar amintirea acuarelelor o făcu din nou reticentă. Tessa știa că nu putea să-l înfrunte atât de curând, pentru că se îndoia de abilitatea ei de a-și ascunde repulsia față de Richard.

– Te rog să mă scuzi, dar trebuie să te refuz. Ducea mă așteaptă în după-amiaza asta și după aceea mai am multe de pregătit înainte de plecarea de luni. Când mă întorc, promit să vin în vizită.

Anne se uită la mâinile ei strânse, dar nu zise nimic.

– Te mai frământă și altceva? întrebă Tessa.

Anne se uită la ea.

– Richard m-a rugat să-ți transmit că își face griji pentru tine. A fost șocat să te găsească singură în salon cu Shelbourne. Fratele meu crede că Shelbourne îți riscă reputația.

Ea simți cum se aprinde de furie.

– Transmite-i lui Richard un mesaj. Ar face bine să nu discrediteze onoarea lui Shelbourne. Fratele tău nu se poate măsura cu un duce. Și dacă tot îi transmiți, poți să-i mai spui că eu nu sunt o domnișoară aflată la ananghie.

– Eu îi împărtășesc îngrijorarea lui Richard. Dacă se află, te va distruge. Să nu te mai întâlnești singură cu Shelbourne. El nu ar fi trebuit să te convingă de la bun început.

– El a întrebat, eu am acceptat. Este o relație de afaceri.

Anne scutură din cap.

– Mi-ai spus că sunteți prieteni și că vă spuneți pe numele mic.

– Am devenit prieteni în timpul selecției fetelor.

Anne îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Dacă l-ai cunoaște așa cum îl cunosc eu, nu ți-ai face griji. E foarte devotat familiei și tratează toate candidatele cu cel mai mare respect.

– Pari să fi uitat de reputația lui, dar eu nu. Din prima seară în care l-ai cunoscut la balul meu, am avut impresia că te-a marcat ca pe o cucerire. S-a uitat la tine într-o manieră foarte nepotrivită – de parcă te-ar fi dezbrăcat din priviri.

– Imaginația ți-a luat-o razna, zise ea.

Dar când fuseseră singuri ultima oară, el o privise cu o intensitate arzătoare. Știa cum să o vrăjească cu ochii aceia albaștri și, Dumnezeu să o ajute, ea nu-i putea rezista.

– A folosit un asalt treptat ca să te dezarmeze. Treptat te-a dus de la o concesie la alta. Cu toate astea, tu nu-ți dai seama ce a făcut, eu însă da.

Tessa se enervă.

– Ai interpretat evenimentele, dar fără să cunoști circumstanțele.

– Ce mă îngrijorează cel mai mult e felul în care reacționezi, zise Anne. Am văzut privirile secrete pe care vi le-ați aruncat în acea zi în salon. Comunicați fără cuvinte. Există o intimitate între voi. Mă tem că ai început să ții la el.

Tessa își feri chipul îmbujorat.

– Eu sunt pețitoarea lui. Ce ai constatat tu nu e decât prietenie.

În timp ce rostea cuvintele astea, inima i se strânse. El însemna mult mai mult decât ar fi trebuit, dar ea nu îndrăzne să recunoască. Nu îndrăzne să arate.

– Poți să-mi spui cinstit că el nu a făcut nimic nepotrivit?

Ea râse.

– Dacă e să mă iau după tine, el a crestat de cel puțin o sută de ori stâlpul patului. Așa că răspunsul e nu.

– Te cunosc prea bine. Te folosești de sarcasm ca să eviți întrebările la care nu vrei să răspunzi, dar țin prea mult la tine ca să te las să scapi. Uită-te în ochii mei și spune-mi adevărul! Te-a sedus?

Ea se uită în ochii prietenei ei.

– Nu.

Nu, nu o sedusese. Ea îi primise sărutările și mângâierile în noaptea aceea la Ashdown House. Și deși ar fi trebuit să se simtă rușinată, ea știa că nu va regreta niciodată.

– Slavă Domnului! exclamă Anne și oftă ușurată.

Ceasul bătu de jumătate.

– Îmi pare rău, Anne, dar trebuie să plec la întâlnirea cu ducesa.

În timp ce ieșeau împreună, Anne oftă.

– Chiar mă simt mai ușurată după ce am vorbit cu tine, mai ales că pețitul pentru duce e aproape pe sfârșite. Toată lumea va spune că ai realizat cea mai prestigioasă căsătorie a națiunii.

Da, își va realiza ambiția, și nimeni nu va ști vreodată cât greșise față de el.

Două ore mai târziu, Tessa își puse pana deoparte și-și frecă încheietura.

– Ducesă, cu ce altceva vă mai pot fi de folos?

– O, nu întreba, gemu Julianne. Cu siguranță, mama o să ne chinuie cu o altă sarcină.

– Nu te îngrijora, fiica mea! Am terminat. Ducesa își dădu jos ochelarii. Drăcoveniile astea sunt absolut enervante.

Tessa zâmbi, amintindu-și cum unchiul George obișnuia să și-i piardă mereu.

– N-am știut că e nevoie de atât de multă muncă pentru o petrecere la țară.

– Unchiul tău nu dădea petreceri? întrebă Julianne.

– Doar pentru vecini. Trăiam destul de liniștiți la țară. Ea ridică din umeri. N-am participat niciodată la una până acum.

Sunetul pașilor o făcu pe Tessa să-și îndrepte atenția spre ușă. Tristan făcu o plecăciune.

– Vă întrerup?

– Nu, deloc, zise mama lui și apoi se uită la fiica ei. Julianne, ai ignorat pianul toată săptămâna. Trebuie să exersezi.

– Dar, mama, sunt obosită de la toate planificările.

– Ai tândălit și ai bârfit tot timpul. Nu vreau să aud alte scuze.

– Promit să exersiez mâine, zise Julianne pe un ton rugător.

Tessa aproape că zâmbi. Se îndoia că Julianne va reuși să-și convingă mama.

Ducesa se ridică.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară Mansfield. Vreau să am o discuție privată cu fiica mea.

După ce plecară, Tessa se uită la Tristan. Arăta foarte chipeș în haina lui albastră și în pantalonii de piele. Îi era foarte dor de el, dar nu trebuia să-și arate sentimentele.

– Ar trebui să plec.

Când se ridică, el traversă încăperea și-i luă mâinile. Ei i se opri respirația. Sentimentele interzise îi invadară inima.

– Ești bine? murmură el.

Tessa încuviință din cap.

Ochii lui albaștri se întunecară de îngrijorare.

– Mortland s-a mai folosit de sora lui ca să intre în salonul tău?

– M-au căutat de două ori când eu eram aici, ca s-o ajut pe mama ta. Făcu o pauză. Anne a venit singură azi. Am fost foarte bucuroasă să o văd.

Tristan se încruntă.

– Sunt surprins că Mortland n-a insistat să o însoțească.

– Anne i-a spus să nu vină ca să putem discuta între patru ochi. Mi-a ca o soră.

Se întrebă cât să-i spună lui Tristan și decise să fie cinstită cu totul, mai puțin cu privire la îndoielile lui Anne în legătură cu relația pe care o avea cu el.

După ce îi povesti despre cadoul pe care-l returnase și despre ce discutasese cu Anne, Tristan se încruntă.

– Mortland o va convinge pe sora lui să vină să te viziteze mâine sau poimâine. Nu poate să reziste nici averii și nici frumuseții tale.

Ea simți cum i se topește inima. Ea se știa banală, dar cuvintele lui îi mai ridicară starea de spirit.

– Am auzit zvonuri că ar fi acumulat datorii copleșitoare, zise Tristan.

„O, Doamne sfinte! Biata Anne habar n-avea!”

– Nu știu dacă Broughton e informat, dar să nu-l primești pe Mortland nici dacă vine cu sora lui, zise Tristan, altfel nu pot sta liniștit.

– Anne nu va veni în următoarele două zile. I-am refuzat invitația la cină pe motivul că am multe de făcut înainte să plec la petrecerea de la țară, zise ea.

– Vei fi în siguranță săptămâna viitoare, zise Tristan. Iar când ne întoarcem, o să vorbesc cu Broughton din partea ta.

Ea trase brusc aer în piept.

– Nu pot să-ți permit să porți bătăliile în locul meu.

– O să te protejez, zise el ursuz.

Ea se forță să spună ce trebuia, deși nu era pregătită să-l piardă în favoarea alteia.

– În curând vei fi logodit și te vei însura. Nu pot să devin dependentă de tine.

În ziua în care murise unchiul ei, ea își dăduse seama că nu mai avea pe cine să se bazeze, nu mai avea pe nimeni care s-o sfătuiască sau s-o ajute să poarte poverile.

Ochii lui albaștri căpătară o expresie foarte hotărâtă și, deși nu spuse nimic, ea știu că intenționa să intervină.

– Mortland și Anne ne-au găsit singuri în salon. Sunt sigur că Broughton știe. Dacă te vei duce la el, Broughton se va întreba de ce te bagi. Nu vei face decât să înrăutățești lucrurile pentru amândoi.

El se încruntă.

— Știi că am dreptate. Ea îi dădu drumul la mâini. Acum trebuie să plec.

El îi oferi brațul.

— Te conduc.

Tristan o conduse la trăsură. Femeie încăpățânată! Lui nu-i păsa de independența ei. Va discuta cu Broughton săptămâna viitoare.

În timp ce vizitiul ei cobora treptele trăsurii, Tristan se întoarse spre ea.

— Presimt că Mortland va încerca ceva în aceste două zile. Promi-te-mi că vei trimite după mine dacă se întâmplă ceva.

— Nu se va întâmpla nimic. Chiar dacă încearcă să vină, Gravesend nu-i va permite să intre.

— Va pune cine știe ce la cale, zise Tristan. Jură-mi că vei fi atentă!

— Ești la fel de rău ca Gravesend cu grijile tale, zise ea. A angajat doi lachei uriași care să mă protejeze. Nici măcar nu mi-a spus.

— Foarte bine, încuviință Tristan, dând din cap. Mă bucur să aud că Gravesend are grijă de tine.

Ea habar n-avea că el se întâlnise cu majordomul ei în secret într-o cafenea. Bătrânul acceptase recunoscător oferta lui Tristan de a angaja doi lachei uriași. Ce nu știa n-avea să-i facă rău, dar Mortland putea să-i facă rău. Tristan refuza să lase să se întâmple una ca asta.

Duminică seară, trăsura Tessei intră în Grosvenor Square și se îndreptă spre casa ei. Fusese la cină în reședința elegantă a domnului și a doamnei Brook, unde o lăsase pe Jane pentru următoarea săptămână. Tessei îi plăcea de sora domnului Hodges. Aceasta îi șoptise că fratele ei intenționa să o ceară pe Jane de soție în săptămâna care urma. Tessa se bucură în sinea ei. Cu un oftat își dădu seama că în curând va trebui să-și găsească o nouă însoțitoare. Poate una dintre surorile mai tinere ale lui Jane ar fi dispusă să-i ia rolul.

Oboseala o făcea să fie ușor ametită. A doua zi trebuia să se trezească devreme ca să meargă împreună cu Tristan și cu familia sa la Gatewick Park. Călătoria va dura toată ziua. Împachetase și făcuse atât de multe aranjamente, încât abia își mai amintea cum reușise. Intenționa să se ducă la culcare de cum ajungea acasă.

Când trăsura se opri, John, vizitiul ei, deschise ușa și coborî scările trăsorii. Tessa coborî și îl văzu pe John uitându-se la o birjă cu două uși care staționa puțin mai jos pe stradă.

– Arată suspect, zise el.

Ea simți cum i se ridică părul pe brațe. Își aminti că Tristan își făcuse griji că Mortland va încerca ceva. Oare aștepta în trăsura aceea? Cu toate datoriile pe care le acumulase, probabil că era și mai disperat să pună mâna pe averea ei.

„Încetează să te mai porți prosteste.“ Richard era lipsit de maniere și neobosit când voia ceva, dar n-ar risca să facă ceva ce i-ar aduce dezaprobarea lui Broughton.

Ușa trăsorii se deschise și Richard coborî. Tessa se înfurie. Cum îndrăzneala să vină să o caute atât de târziu.

– John, împiedică-l să se apropie până când ajung în siguranță în casă.

– Da, milady.

– Tessa! strigă Richard entuziasmat.

Ea porni cu pas grăbit pe alee. O pală rece de vânt îi umflă pelevina și îi încurcă fustele. În spatele ei, îl auzi pe John certându-se cu Richard.

– Tessa, așteaptă! strigă Richard.

– Domnule, lăsați-o în pace, se auzi vocea mândră a lui John.

Ea îl disprețui pe Richard și mai mult pentru nerușinarea lui.

Ușa din față se deschise și Gravesend strigă:

– Grăbiți-vă, domnișoară Mansfield!

Ea începu să meargă și mai repede, dar sunetul pașilor inegali din spatele ei o înfurie. Se uită peste umăr. John îl urma pe Richard cât de repede îi permiteau dimensiunile lui mari.

– Du-te acasă, Richard! strigă ea. John ai grijă de trăsură!

– Tessa, trebuie să vorbesc cu tine, zise Richard, grăbindu-se în ciuda șchiopătului său.

El câștiga teren. Ea își ridică fustele și alergă spre casă. Săculețul i se lovea de picior, zornăind monedele din interior. Când se apropie de ușă, Gravesend făcu un pas în spate. Se auzi sunetul unui clopoțel. Majordomul îi chema pe lacheii cei uriași.

Ea pași peste prag și încercă să închidă ușa, dar Richard o prinse.

– De ce fugi de mine?

– E trecut de miezul nopții. Du-te acasă și lasă-mă în pace!

El împinse ușa și ea se poticni, dându-se în spate. Apoi se năpusti înăuntru și trânti ușa în urma lui.

– Nu mai ești bine-venit aici niciodată. Ea arată spre ușă. Să pleci chiar în clipa asta.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el. Nu te pot lăsa să pleci cu Shelbourne mâine. Sunt îngrijorat pentru tine. Anne e îngrijorată. Nu te duce cu el, Tessa!

Ea se răsuci.

– Gravesend, spune-le lacheilor să-l escorteze afară. Făcu doi pași, dar Richard o prinse de mână.

– Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, iar când l-am văzut în salonul tău...

– Dă-mi drumul, idiotule... șuieră ea.

Gravesend păși în fața lui.

– Dați-i drumul doamnei imediat!

Richard îi dădu drumul. Apoi îl împinse pe Gravesend atât de tare în perete, încât oglinda de deasupra vibră.

– Ticălosule! țipă ea și alergă la Gravesend. O, Doamne, ești rănit?

– Fugiți, reuși Gravesend să rostească răgușit.

Richard o apucă iar de braț și o trase la pieptul lui, făcându-i rău cu strânsoarea lui. Ochii lui erau plini de dispreț.

– Mi-ai făcut o promisiune cu opt ani în urmă și apoi m-ai trădat. Am petrecut ani în mizeria aia de armată din cauza ta. Îmi ești datoare.

Mirosul de băutură din respirația lui îi făcu stomacul să se revolte.

– Dă-mi drumul, strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

– Încetează să te mai împotrivești, urlă el. Știu ce ai făcut în spațele ușilor închise. Crezi că ai scăpat cu atât, dar în seara asta vii cu mine.

Tessa îi trase un șut și se eliberă din strânsoarea lui. Luă o vază cu narcise și o aruncă spre el. Vaza se sparse. Richard râse, făcu un pas și alunecă. Căzu pe genunchiul bolnav și gemu. Apoi se rostogoli într-o parte și se zvârcoli pe podea.

– Așa îți trebuie, ticălosule! strigă ea.

Tom și Jack, cei doi lachei voinici, veniră alergând în foaier. Câteva secunde mai târziu, îl prinseră pe Richard de subsuoară de la spate și-l ridicară în picioare.

Richard urlă ca un câine.

– Ține-ți gura, șuieră ea.

Pe fruntea lui cu cicatrice alunecă o buclă de păr. Rânji, dezvelindu-și dinții.

– Căteal! De câte ori te-a avut Shelbourne?

Ea se duse spre el și-i trase o palmă cu atâta forță, încât capul îi zbură într-o parte.

El își arcui buzele.

– Zi-le să-mi dea drumul, altfel o să-i spun lui Shelbourne secretele tale murdare.

Jack îi trase un pumn, și Richard urlă.

Nămile Tessei fremătară.

– Pune-l în genunchi, Tom.

Tessa se uită la Jack.

– Unchiul meu mi-a spus odată unde să lovești un domn dacă devine prea obraznic, zise ea și se uită la cizmele lui Jack. Vrei să faci tu onorurile?

– Cu mare plăcere, milady.

La impact, din gura lui Richard se auzi un sunet gutural. Apoi Jack îl pocni pe Richard în față și cu celălalt pumn. Capul acestuia se lăsă moale.

– Acum o să tacă, zise Tom.

La cererea ei, Gravesend scoase o pungă de piele plină cu monede. Cu mâinile tremurânde, ea căută în săculețul ei și mai adăugă bani în pungă. Apoi li se adresă celor doi lachei.

– Ieșiți pe ușa servitorilor. Percheziționați-l înainte să-l scoateți afară. Luați-i tot, arme, bani, lucruri de valoare, pantofi, haina. Aveți grijă să fie vulnerabil. La două case de aici este o trăsură. Fiți rapizi și încercați să nu atrageți atenția. Plătiți-l bine pe vizitiu pentru tăcerea lui. Duceți-l pe oaspetele nostru nedorit într-un loc periculos și lăsați-l acolo. Bănuiesc că știți care e cel mai mizerabil loc?

– Da, milady, făcu Jack, trosnindu-și degetele.

După ce-l luară pe Richard de acolo, Gravesend se apropie târșit de ea. Tessa începu să tremure incontrollabil din tot corpul.

John se grăbi cât de repede putea prin holul mare.

– Milady, sunteți rănită?

– Ticălosul s-a dus, zise Gravesend. Te poți întoarce la postul tău. John se trase de moțul de pe frunte și plecă.

După aceea, Gravesend o privi cu întristare.

– Milady, n-am reușit să vă protejez.

– Ba exact asta ai făcut. Ești rănit, Gravesend?

– Nu vă faceți griji pentru mine! Majordomul o luă de braț. Hai-deți să vă ajut să urcați scările!

Ea reuși să ajungă până la baza scărilor, dar picioarele îi tremurau așa de tare, încât trebui să se așeze pe o treaptă. Tessa se aplecă și-și puse capul în mâinile tremurânde.

– Milady, îmi pare rău că nu am reușit să vă apăr.

Ea se uită la servitorul ei credincios.

– Te rog, nu vreau să te învinovățești.

– I-am promis unchiului dumneavoastră că voi avea grijă de dumneavoastră.

– Așa ai și făcut.

Trebuia să se ridice, pentru ca el să nu se mai îngrijoreze. După ce se ridică, se sprijini de balustradă pentru susținere.

– Acum s-a dus și nu se va mai întoarce niciodată.

– Mă tem că o va face, zise Gravesend.

Își dădu seama că făcuse o greșală majoră. Cu opt ani în urmă, unchiul ei îl trimisese la război. Ar fi trebuit să-l trimită pe Richard la docuri, unde o bandă de ticăloși l-ar fi luat iar cu arcanul. O, de ce nu se gândise la asta? Pentru că el o luase prin surprindere, iar ea nu se gândise, doar reacționase. El era un șobolan. Își va găsi drumul înapoi din mizeria mahalalelor.

– Lăsați-mă să-i trimit un mesaj lordului Broughton, zise Gravesend.

– E foarte târziu și trebuie să mă odihnesc. Voi lua legătura cu el când voi reveni de la Gatewick Park. Voi fi în siguranță cu ducele săptămâna viitoare.

– Ducele e un adevărat gentleman, zise Gravesend. Vă amintiți seara când a venit foarte târziu?

Ea ezită, amintindu-și de cearta lor cu privire la Caroline Fielding.

– Da, îmi amintesc de seara aceea.

– După ce a plecat, ducele s-a întors la câteva minute. Văzuse o birjă suspectă în apropiere. În seara aceea mi-a cerut să întăresc paza.

Oare Richard o spiona de atunci? Încă dinainte să ia legătura cu sora lui? Probabil că da.

– Ducele e foarte protector cu dumneavoastră, milady, zise Gravesend.

Cuvintele îi făcură inima să se strângă. Cavalerul ei în armură ducală.

– Vom posta de-acum un lacheu la ușă.

– Măine să-i spuneți neapărat ducelui despre împielitatul care a încercat să vă intre în casă, zise Gravesend. Va avea el grijă de ticălos.

Tessa nu îndrăznea să-l implice pe Tristan, nu când Richard amenințase că îi va dezvălui secretul. Dacă Richard își punea amenințarea în practică, ea nu ar suporta ca Tristan să fie implicat în scandalul ei.

Tessa îi ură noapte bună lui Gravesend și urcă scările. Inima încă îi bătea sălbatic. Richard va apărea din nou și se va târi înapoi la sora lui. Tessa se gândi că el va crede probabil că-i va fi prea teamă să ia legătura cu Broughton. Teamă de ce ar putea Richard dezvălui.

După ce-l va confrunta pe Broughton săptămâna viitoare cu ade-vărul, el va refuza să-l mai adăpostească pe fratele lui Anne. Richard nu o va mai manipula pe Anne niciodată. Nu va mai avea bani sau unde să stea. Nimeni nu-l va mai primi. Reputația lui va fi distrusă. Dar el nu va avea nimic de pierdut, și ea știa că-și va căuta răzbunarea. Va trebuie să fie mult mai precaută de-acum. Data viitoare când va veni să o caute, se va asigura că următoarea lui călătorie îl va duce departe, foarte departe de Anglia.

Capitolul 15

Soarele picta raze aurii pe cerul întunecat, în timp ce Tristan îi îndruma pe cei doi lachei enormi care îi cărau Tessei cuferele de parcă ar fi fost niște perne.

Un vânt rece îi răcorea obrajii, o senzație înviorătoare. El se simțea mai ușurat, știind că o putea proteja pe Tessa la Gatewick Park. Sâmbătă primise primul raport al detectivului de pe Bow Street. După cum se așteptase, Mortland frecventa cele mai mizerabile

tripouri, precum și case de toleranță. Fără îndoială că javra era plină de boli. Tristan se va asigura că Mortland nu se va mai apropia nici-odată de Tessa.

Spera să primească rapoartele militare despre Mortland înainte să se întoarcă la Londra și apoi îi va arăta dovezile lui Broughton. Îi va cere lui Broughton să-l dea pe ticălos pe mâna celor care racolau cu forța pentru armată. Să-l trimită departe de Anglia era singurul mod de a o ține pe Tessa în siguranță. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de grijile ei. Când va termina, abia atunci îi va spune. Ea va fi atât de ușurată, încât îl va ierta.

Hawk coborî din a doua trăsură și își întinse brațele.

– Aș face bine să mă mai plimb cât pot.

Julianne coborî din prima trăsură, ridicându-și rochia vaporoașă și jupele. Tristan se încruntă când îl surprinse pe Hawk studiind gleznele surorii sale.

– Julianne, întoarce-te imediat în trăsură!

– Vreau să mă dezmořesc puțin, zise ea.

Mama ei coborî din aceeași trăsură.

– Unde e domnișoara Mansfield?

Tristan își puse mâinile în șolduri.

– Vreți, vă rog, să vă întoarceți cu toții în trăsură?

Tristan își consultă ceasul.

– O să văd ce o o reține pe domnișoara Mansfield.

Apoi se întoarse, doar ca să o vadă grăbindu-se spre el cu un săculeț din dantelă agățat de încheietură. El își puse ceasul la loc și o întâmpină la jumătatea drumului. Arăta cam obosită, dar era oricum foarte devreme. Îi oferă brațul și, când ea își puse mâna înmănușată pe mâneca lui, ceva se întâmplă cu inima lui.

– Arăți foarte drăguț, murmură el, în timp ce îi studia capă verde smarald care se asorta cu panglicile de la bonetă.

Ea se îmbujoră și se uită la trăsură.

– O, vom avea și antemergători.

– Nu-mi place să las chestiunile de siguranță la voia întâmplării. Haide, trebuie să plecăm!

El intenționa să o trimită pe Tessa în aceeași trăsură cu mama și cu sora lui, dar mama lui se plânse că una dintre ele va trebui să meargă cu spatele, ceea ce se pare că era foarte neplăcut pentru doamne.

– Julianne, oftă Tristan, poți merge cu Hawk și cu mine.

– O, nu, zise ea scuturând din cap. Vei începe să te plângi de cum o să-mi scot pantofii, așa cum faci întotdeauna.

– Vei face ce ți se spune, zise Tristan.

– Mamă, nu vreau să merg cu el. O să-mi țină predici toată ziua.

– Probabil, zise ducesa.

Hawk îi făcu lui Julianne cu ochiul.

– O să merg eu cu tine și cu domnișoara Mansfield.

Julianne bătu din palme.

– O să avem o călătorie veselă. Tristan, tu poți să mergi cu mama.

– Și să mă lași să suport nemulțumirile fratelui tău ore întregi? Nu, mulțumesc, ripostă ducesa.

– Bătrâne, nimeni nu vrea să meargă cu tine, remarcă Hawk rîdînd din sprîncene.

Tristan se uită la Tessa. Ultima oară când o văzuse în salonul mamei lui, fusese prea îngrijorat din pricina lui Mortland ca să-i mai spună Tessei despre planurile ducesei de a-i găsi un soț. Dar acum tot ea îi dăduse ocazia perfectă de a o avertiza pe Tessa.

– Domnișoară Mansfield? făcu el.

– Nu, zise mama lui. Ar fi nepotrivit să mergi singur cu domnișoara Mansfield într-o trăsură închisă. Trebuie să ne gândim la reputația ei.

– Mamă, pot să vorbesc cu tine în particular? zise el.

Ducesa îl urmă câțiva pași mai încolo.

– Răspunsul e nu.

– Suntem deja în urmă cu programul, pretextă el. Iar asta îmi va oferi ocazia să stau de vorbă cu ea despre un subiect la care ții foarte mult.

Ea ezită, apoi se încruntă.

– Nu ne putem permite să apară bârfe despre domnișoara Mansfield.

– Mamă, ai văzut că am instincte protectoare față de ea. E grijă de frate. În orice moment se aștepta să-l trăsnească de sus pentru minciuna asta.

– Ei bine, lasă-mă să vorbesc cu domnișoara Mansfield.

El o urmă pe mama lui, spunându-și că făcea asta de dragul Tessei.

– Domnișoară Mansfield, zise ea. Fiul meu și-a exprimat îngrijorarea fraternă pentru bunăstarea dumneavoastră.

Hawk aproape că se înecă. Tristan se uită urât la el.

Ducesa se încruntă la amândoi, apoi își îndreaptă atenția spre Tessa.

– După cum spuneam, fiul meu mi-a cerut să vă permit să călătoriți împreună. Desigur, sunt preocupată pentru reputația dumneavoastră. Dar el a promis să vă vorbească despre un subiect important. Nu sunteți slabă de înger, dar, dacă aveți obiecții, vă rog să-mi spuneți.

Tessa își mușcă buza.

Tristan ridică din sprâncene. Apoi îi aruncă o privire mamei lui și se întoarce spre Tessa. Spera că ea va înțelege mesajul lui tăcut.

Ea trase aer în piept și aprobă din cap.

– Cred că nu au ce obiecții să fie dacă o să pretindem că suntem frate și soră pe durata călătoriei.

Ducesa dădu aprobator din cap.

– Când ne vom opri la hanuri, dumneavoastră și fiul meu veți avea identitate de frate și soră ca o precauție suplimentară. El va fi domnul Gatewick și dumneavoastră veți fi domnișoara Gatewick.

Hawk se sprijini de a doua trăsură.

– De ce să nu le spunem domnul și doamna Gatewick?

– Ia mai taci, rosti Tristan și-și scoase ceasul. Suntem deja cu douăzeci de minute în întârziere. Hai să plecăm!

– Tristan, își drese mama lui glasul, sper că te vei strădui să fii agreabil cu ea.

– Sunt sigur că va fi cel mai atent soț pentru doamna Gatewick, zise Hawk târăgănat.

Ducesa se duse la Hawk.

– Ajută-mă să urc în trăsură, banditule! Vreau să-ți spun o vorbă sau două.

Tristan se întoarce spre Tessa.

– Ești sigură?

Ea schiță un zâmbet.

– Voi fi încântată să călătoresc cu tine, dragă frate.

– Sunt foarte norocos că ești așa de agreabilă, dragă soție.

Ea râse, când Tristan o ajută să urce scările.

Înăuntru, el se așază în fața ei și-și dădu jos pălăria.

Tessa își miji ochii în lumina soarelui care strălucea prin ferestre, așa că el lăsa storurile în jos în ambele părți.

– E mai bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

În câteva minute, trăsurile porniră la drum. El își verifică din nou ceasul.

– Vom schimba caii periodic, dar cam pe la ora unu vom ajunge la hanul Hat and Feathers pentru prânz. Mâncarea este simplă, dar bună.

– Știam că vei planifica totul în detaliu.

– Asta îmi amintește, zise el și băgă mâna sub scaun. Uite o pătură, în caz că ți se face frig pe drum.

– Mulțumesc. Ea desfăcu pătura de lână și se acoperi până în talie cu ea. Cu un zâmbet ștrengar, își dădu jos pantofii și își mișcă degetele în ciorapi. O să mă simt foarte bine.

– Nu-i drept, zise el. Eu nu pot să-mi dau jos cizmele.

– M-aș oferi să te ajut, dar mă tem că aș ateriza în fund. Va trebui să suferi.

Tessa zâmbi și-și dădu jos boneta, dezvelindu-și buclele strânse în creștet.

– Dacă îmi dau haina jos, promiți să nu leșini? întrebă el. Pentru confort, înțelegi? Călătoria va fi lungă.

Ea își făcu vânt cu degetele înmănușate în dreptul obrazului.

– Voi încerca să îmi revin după ce-o să văd mânecile cămășii tale.

Tristan se așeză pe bancheta ei.

– De fapt, e atât de strâmtă, încât voi avea nevoie de ajutorul tău. Asta dacă nu te deranjează.

– Nu, deloc.

Ea se folosi de dinți ca să-și scoată mânușile, o mișcare pe care el o consideră ciudat de erotică. La naiba, chiar trecuse prea mult timp fără să aibă o femeie.

– Întoarce-te cu spatele, zise Tessa. Așa pot să-ți trag haina jos.

După ce-l ajută să iasă din mânecile strâmte, Tessa își desfăcu șireturile pelerinei. Când și-o dădu jos, el i-o aruncă împreună cu mânușile amândurora și cu haina lui pe cealaltă banchetă.

Îi făcu cu ochiul.

– Pariez că mama ar leșina dacă ar ști că ne dezbrăcăm.

– Ești foarte neastâmpărat, izbucni Tessa în râs.

— Vinovat! El se uită la cealaltă banchetă. Roțile trăsorii hurducă-
iau pe piatra de râu. M-aș muta pe bancheta cealaltă, dar ar trebui să
urlu ca să mă auzi.

— Mama ta a dat de înțeleles că aveai ceva să-mi spui. Așa că poți
să rămâi.

El știa că Tessa se va lansa într-o tiradă când îi va spune despre
planurile mamei lui și voia să mai aștepte un pic. Așa că-și întinse
picioarele.

— Tu ești prima mea prietenă.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ai treizeci de ani. Au fost destule femei în viața ta.

El știa că era mai bine să nu răspundă.

— Cât de multe au fost? întrebă Tessa.

— Un domn nu dezvăluie asta niciodată, chicoti el.

— Nu le-ai considerat prietene? se uită ea în sus spre el.

— Nu am vorbit niciodată nimic important.

— Nu era ciudat, având în vedere... ăăă... apropierea?

— Te referi la intimitatea fizică?

Ea se îmbujoră și aprobă din cap.

La naiba, nu-i venea să creadă că purta conversația asta cu ea!

— Nu cred că-ți va plăcea răspunsul.

Ea își ridică nasul obraznic și scoase un sunet de dezgust.

Mai bine i-ar spune acum despre mama lui și apoi să se mute pe
bancheta cealaltă.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mama mea mi-a poruncit să-ți
găsesc un soț.

— Ce? făcu ea șocată.

— Exact acesta a fost și răspunsul meu, zise el și adăugă după o
pauză: Dar am fost de acord.

— Cum îndrăznești?

— Poate ar trebui să lămuresc lucrurile, zise el. Am fost de acord să
mă ocup de chestiune.

— Nu o să inversezi rolurile, eu sunt pețitoarea. Tu nu ești vână-
torul de soți.

El se scutură de râs.

— De ce te distrezi așa?

— Am fost de acord doar ca să scap de gura ei.

Tessa se îmbufnă.

– A fost foarte urât din partea ta să mă tachinezi.
– Speram că îmi vei mulțumi pentru că te-am protejat de planurile mamei mele de a-ți găsi un soț.
– Te bucuri de gratitudinea mea nețărnută, zise ea.
– Asta implică și ceva mai substanțial?
– Dacă vei continua să o ții departe pe mama ta, o să-ți sărut cizmele, zise ea.

– Mai degrabă aș vrea să-mi săruți buzele.

La naiba, asta îi scăpase.

Ea se uită ținută înainte.

– Mai degrabă aș săruta o broască.

– Ei bine, atunci îți voi găsi un soț, dragă soră.

Tessa lăsă pătura să alunece în jos și se aplecă spre el. Tristan își țină răsuflarea văzând expresia seducătoare din ochii ei. Apoi ea îi trase capul în jos și îl sărută iute pe obraz.

– Iată, zise ea și-i ținut obrazii între palme. Consideră-te răsplătit.

El îi prinse mâinile.

– Va trebui să faci ceva mai mult de atât. Cuvintele le rosti răgușit, pe un ton senzual inconfundabil.

Tristan știa că flirta cu dezastrul, dar nu se putea abține. Când ea slobozi o respirație șuierată, lui i se înfierbântă sângele. Privirile li se întâlniră. El își frecă degetele mari pe dosul palmelor ei moi. Ea își închise ochii o clipă și inspiră.

El se aplecă spre ea fără să se gândească, iar Tessa își ridică pleoapele și buzele i se întredeschiseră ușor.

– O, nu ești deloc o broască.

– Un duce nu e bun?

Ea scutură din deget și se retrase, din nou domnișoara bine educată.

El se întrebă dacă avusese vreodată vreun iubit. Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

– Câți bărbați ai sărutat? aproape că mârâi el.

– O lady nu spune niciodată.

El se întrebă dacă el fusese primul. Gândul îi făcu pieptul să se umfle.

– Pariez că nici un bărbat nu te-a sărutat vreodată cum am făcut-o eu.

Ea se uită la el și ridică din sprâncene.

– Sunteți în căutare de complimente, Excelența Voastră?

– Asta înseamnă că merit unul?

El își aminti cum se abandonase în brațele lui și voia ca ea să admită că îi plăcuse.

Ea se lăsă pe spate și-și îndreptă atenția spre bancheta de vizavi.

– Abia dacă îmi mai amintesc.

– Mincinoasă!

După câteva minute, se întoarse și-și miji ochii spre el.

– Ai mai sărutat pe cineva după mine?

– Nu.

În ochii ei sclipi o expresie neastâmpărată.

– Ți-ai pierdut cumva exercițiul?

– Te oferi?

Ea își ridică bărbia.

– Ți-am dat deja o sărutare azi.

– Atingerea aia iute pe obraz zici tu că a fost o sărutare? Cred că ai nevoie de lecții.

– O, ai un profesor în minte?

Privirea lui coborî pe buzele ei. Doamne, cât îl mai tentau.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, milady.

Ea scutură din cap.

– Mulțumesc, dar cred că voi aștepta pe cineva cu experiență mai recentă.

– Acum mi-ai aruncat mânușa, zise el și ridică din sprâncene. Trebuie să-mi apăr onoarea, rosti el în continuare pe un ton exagerat de teatral.

– Pe câmpul de luptă al sărutărilor? zâmbi ea.

Lui îi lipsise mult schimbul de replici inteligente cu ea.

– Să ne duelăm cu buzele?

– S-ar putea să te trezești mâncând iarbă la micul dejun.

– A, dar s-ar putea să te dobor cu un sărut, zise el și se aplecă spre ea.

Tessa râse și-l împinse cu palmele în piept. Era un semnal clar să se oprească, dar buzele ei erau la doar câțiva centimetri distanță. Nu putea să respire.

– Ce îngâmfare, zise ea și-și întoarse fața.

El expiră, dezamăgit și ușurat în același timp. Desigur că nu ar fi sărutat-o. Pusese mecanismul în mișcare, dând de înțeles

că o va cere fie pe Amy, fie pe Georgette. Iar el jurase că nu o va dezonora pe Tessa din nou.

Sigur, fusese tentat, dar era o mare diferență între a dori ceva și a acționa.

Tristan își controla perfect nevoile primare. Dar îi auzea respirația ușoară. „Idiotule! Sigur că respiră.“

Ea oftă și își desprinsе privirea de pe profilul lui. Obrajii ei plini și frumoși și nasul mic o făceau să pară foarte inocentă. Dar buzele erau întruchiparea păcatului, delicioase și rozalii, făcute să...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la cum ar putea să o sărute.

Trăsura luă o curbă, trecu peste o denivelare și îl aruncă spre ea. Îi puse mâna pe după umeri, ca să o protejeze. Trăsura se redresă, dar el nu-și retrase mâna. Doar în caz că ar da iarăși peste o denivelare.

Acum ședeau șold lângă șold. Coapsa ei moale, lipită de a lui îi încălzea sângele. Se uită la ea, vrând să o facă să se uite la el. Tessa își întoarse încet privirea. Expresia i se îmblânzi încet, devenind languroasă. El își înclină capul, trăgând-o mai aproape până când reuși să-i simtă respirația pe buzele lui. Aproape că putea să simtă gustul buzelor ei dulci. Respirația lui deveni mai greoaie. Știa că ar trebui să se uite în altă parte, dar îl fermecase.

Nici unul dintre ei nu se mișcă nici măcar un centimetru. El se temea că, dacă o făcea, va pierde bătălia și o va săruta. Și ea începu să respire greu. Pielea o furnica. El se gândi că va muri de dorință după ea, că va muri dacă îi mai rezista. Căldura i se răspândi în vintre și crezu că va înnebuni de la efortul de a nu face nimic, când întregul lui trup tânjea să o posede, să-i devoreze buzele, să-și înfigă limba în gura ei.

Pătura alunecă la pământ.

– O! exclamă ea.

„Salvat de pătură“, se gândi el.

Când ea o ridică, o voce din mintea lui îi spuse să se dea mai încolo și să pună niște distanță între ei, dar nu se putea convinge să se urnească. Se uită la ea, tânjind să o tragă în brațele lui și să o sărute până o amețea.

Tessa se așeză mai comod sub pătură, apoi își scoase mâna ca să-și acopere un căscat.

– Ești obosită? murmură el.

La naiba, pierduse ocazia. Ar trebui să fie fericit, dar nu era.

Tessa încuviință din cap și pe chipul ei trecu o umbră.

– N-am dormit prea bine noaptea trecută.

– Te frământă ceva?

Ea ezită.

– Totul va fi bine, zise și căscă din nou.

– Pune-ți capul pe umărul meu, o îndemnă el.

Când ea se supuse, Tristan o cuprinse cu brațul pe după umeri. Fără să se gândească, îi sărută părul. Ea căscă din nou și se cuibări mai aproape de el. Tristan se felicita pentru reținerea de care dăduse dovadă. Aproape că se obișnuise să o simtă cuibărită lângă el. Respirația Tessei încetini, dându-i de înțeles că adormise. Legănatul trăsorii îl făcu și pe el să se simtă obosit. Își închise ochii.

Nu se știe cât timp trecu până când ea își întoarse obrazul în lavaliera lui. Se trase mai aproape, până când sânii ei moi se lipiră de pieptul lui. Inima lui o luă la goană, amintindu-și momentul când îi atinsese la Ashdown House.

Trăsura se scutură și începu să se legene. Capul ei alunecă într-o parte. El încercă să o redreseze.

– Tess?

– Hmmm?

– Tess, trage-ți picioarele în sus și o să te ajut să stai întinsă pe banchetă.

Apoi el se va muta pe locul de vizavi.

Lucrurile scăpară iute de sub control. Ea își trase picioarele în sus și-și frecă obrazul de pieptul lui. El își înăbuși un geamăt. Apoi el încercă să-i lase capul în jos, străduindu-se să iasă de sub ea. Într-o mișcare fluidă, ea se întoarse pe o parte și-și puse capul pe piciorul lui. Apoi își puse mâinile sub obraz.

– Mmm, mormăi ea.

Dumnezeu să-l ajute! Când ea oftă, Tristan îi simți respirația prin materialul pantalonilor lui strâmți. Buzele ei pline erau la doar câțiva centimetri distanță de băiatul cel rău din pantalonii lui. Își puse mâna pe părul ei moale și gestul îl făcu să se gândească exact unde își dorea buzele ei. Mădularul i se încordă din nou. Disperat, încercă să se gândească la altceva.

Parlament? Respirația Tessei încetini, făcându-l să se gândească la somn. Mai mulți domni mai bătrâni sforăiau de zor în timpul

ședințelor. Se surprinse chiar și pe el moțâind la discursul vreunui înfumurat. La naiba, îi surprinsese pe unii dormind chiar în timpul discursurilor sale.

Tessa scoase un sunet feminin amuzant. Apoi își întinse picioarele. Pătura căzu pe jos. Fusta și jupele îi erau ridicate până la genunchi. Avea o vedere excelentă asupra picioarele ei frumoase, îmbrăcate în mătase. Cu un șuierat se strădui să-și stăpânească erecția inevitabilă. „Jos, băiete!”

El jură să nu se mai uite la picioarele ei, dar din când în când ea și le mișca. Foșnetul ciorapilor de mătase pe piele îl înnebunea. Nechemată, în mintea lui apăru o fantezie răutăcioasă. Îl mâncau degetele în timp ce-și imagina cum îi dădea ușor ciorapii jos, sărutând pielea care i se dezvăluia.

Băiatul cel rău tânjea să o salute. Pantalonii lui strâmți se simțeau ca un turnichet. Apoi se temu că nasturii de la pantaloni nu vor rezista presiunii. Își imaginează sunetul artificilor. Poc, poc, poc!

Tristan se uită la tavan, întrebându-se dacă se putea muri dintr-o afurisită de erecție.

„Salvează-mă de dorință.”

Umbrele după-amiezii acopereau o parte din curtea hanului Black Swan. Tristan inspectă noua echipă de cai. Mulțumit, o ajută pe Tessa să se suie în trăsură. Huruitul vehiculelor care treceau și zornăitul harnașamentelor îi slăbeau nervii și așa tracasați. Timp de opt ore lungi, se luptase cu tentația. Trase aer în piept și urcă în trăsură, spunându-și că va mai putea rezista încă un pic. De data asta se așeză vizavi de Tessa, sperând că distanța îi va domoli dorința nepotrivită.

Ea își scoase boneta.

– Cât mai avem până la Gatewick Park?

– Ajungem înainte de căderea întinericului, zise el și-și puse pălăria lângă el.

Caii porniră și trăsură se urni cu un legănat. Curând tropotul copitelor pe caldarâm se schimbă în mici bubuieli când trăsură intră pe drum. Tessa încercă să-și netezească fusta albă diafană. În timp ce-și apăsa mâinile peste material, el putea ghici dimensiunile coapselor ei frumoase. Simți din nou cum i se înfierbântă sângele.

Își îndreptă atenția spre fereastră și ridică storul, prefăcându-se că privește peisajul.

Câteva minute mai târziu, dădură peste o denivelare. Tristan se întoarse spre ea.

– Un început mai dur, zise el și lăsă storurile în jos.

Trăsura începu să se scuture și să se legene. Expresia ei încordată îl îngrijora.

– Drumul va fi curând mai neted.

Ea se agăță de marginea banchetei.

– E sigur?

Motivul pentru care se temea ea îi apără dintr-odată în minte. Părinții ei muriseră într-un accident de trăsură. Apucând bara ca să-și țină echilibrul, el se ridică, aplecându-și capul. Trăsura se legănă din nou.

– Nu, trebuie să stai jos. E periculos, spuse Tessa îngrozită.

El făcu un pas lung și ajunse lângă ea pe banchetă, punându-i brațul pe după umeri.

– O să te țin eu în siguranță.

În clipa în care rosti cuvintele, trăsura săltă. Ea scoase o exclamație șocată. O simțea cum tremură, așa că îi apucă mâna.

– Mai durează doar un pic. Promit.

Tessa îi strânse tare mâna, pe tot parcursul porțiunii accidentate de drum. O jumătate de oră mai târziu, legănatul încetă.

Ea îi dădu drumul și oftă.

– Slavă Domnului! exclamă și-și dădu jos pelerina. Se uită apoi la el. Să te ajut cu haina?

– Doamne, da.

El se întoarse cu spatele.

În timp ce-l ajuta, degetele ei atinseră materialul de mătase al vestei, făcându-l să tânjească după atingerea aceea pe pielea lui. Ea împături haina pe lung și o puse la o parte, un gest atât de domestic, care, din cine știe ce motiv, îl impresiona.

Tristan se lăsă pe spate, lăsând distanță între trupurile lor.

– Mama m-a prins la îngheșuială la han. A insistat să-ți vorbesc din nou despre măritiș.

Tessa scoase o exclamație exasperată.

– I-ai spus că e fără speranță?

– Amenință că îți va găsi ea soț, dacă eu nu reușesc.

– Ferească sfântul! exclamă ea și-și netezi rochia la gât. Trebuie să ne gândim la o metodă ca să o distragem.

– Mama e o femeie impresionantă, care nu va uita chestiunea prea ușor. E convinsă că ai nevoie de un soț.

Ochii Tesei sclipiră cu o expresie năzdrăvană.

– Știu. De îndată ce ajungem, voi face o descriere a idealului meu de soț. Cerințele vor fi imposibile. Îi vei putea spune cinstit că nu există nici un bărbat pe lumea asta care să mă mulțumească.

– N-o să funcționeze. Mama crede că ești extrem de eligibilă și ai putea avea câți pețitori vrei.

Tessa găsi pătura și și-o puse peste genunchi.

– Spune-i mamei tale să nu se mai amestece în treburile mele.

– Tess, are dreptate, să știi.

– Nu doresc să mă mărit și te rog să nu mai deschizi subiectul încă o dată.

– Ești singură pe lume. Îmi fac griji pentru tine.

Ea îl privi cu o expresie sfidătoare.

– Nu sunt o proastă, Excelența Voastră, pot să miros un vânător de zestre de la cincizeci de pași.

Tessa i se adresase formal, semn clar că întrebările lui o deranjau.

– De vânătorii de zestre te temi?

– Nu mă tem de nimic.

– Cu excepția căsătoriei, zise el.

Ea își dădu jos pantofii cu ceva mai multă forță.

– O, ești absolut ridicol! Ți-am spus deja că-mi plac independența și cariera mea.

– Crezi în „fericiți până la adânci bătrâneți“, dar nu pentru tine, zise el.

Ochii ei scăpărară de furie.

– Femeile cărora le găsesc soți n-au de ales. Viețile lor depind de căsătorie. Fac tot ce pot să le găsesc soți iubitori. Pieptul ei se ridica și cobora în timp ce respira agitat. Nici măcar tu n-ai libertatea mea. Trebuie să te căsătorești ca să ai un moștenitor, dar eu nu sunt legată de datorie. Titlul unchiului meu a dispărut deja. Sunt liberă să-mi las averea cui doresc.

– Asta e ce și-a dorit unchiul tău pentru tine? murmură el.

– Sunt una dintre cele mai bogate femei din Anglia. Ai idee cât de rară e o astfel de formă de independență?

– Am, zâmbi el, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Răspunsul meu este că nu am aceleași ispite pentru a mă căsători.

El îi dezmiardă obrazul.

– Mai sunt și alte avantaje într-o căsnicie.

– O, da, aș putea să mă căsătoresc, iar apoi soțul meu ar avea controlul complet al averii mele. Ce perspectivă fericită!

– Ai putea să o pui într-un fond înainte de căsătorie, așa tu ai deține controlul.

– Nici un bărbat nu ar accepta o soție fără nici un ban, pufni ea.

Cinismul ei îl ului. Până acum dăduse impresia unei romantice incurabile.

– Crezi în dragoste pentru toată lumea, mai puțin pentru tine. De ce, Tessa?

Ea scoase o exclamație lipsită de amuzament.

– Nu sunt nici pe departe o tânără domnișoară eligibilă, în ciuda a ceea ce crede mama ta. Toată lumea mă consideră o fată bătrână.

Se sacrificase ani la rând pentru alții. Acum era prinsă într-un cerc vicios. Ea nu credea că vreun bărbat ar putea vedea dincolo de statutul ei de fată bătrână fără să fie interesat de averea ei. Și adevărul era că ea nu va permite niciodată unui bărbat să se apropie suficient cât să vadă femeia de sub etichetele de fată bătrână și moștenitoare. Dar el știa că ea era mai mult de atât.

Se gândi la felul în care lua în râs normele societății. Poate că era nesăbuiță, dar era și multă autoapărare.

– Tess, tu dăruiești atât de mult altora, în detrimentul tău.

– Nu-mi interzic nimic. Am mai mulți bani decât aș putea cheltui vreodată.

Răspunsul ei furios îl făcu să zâmbească.

– Nu vorbesc de posesiuni materiale.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Îți refuzi dreptul de a avea familie și companie.

– Am prieteni.

– Știu, zise el. Dar uiți unul dintre beneficiile căsătoriei.

– Încerci să mă distragi de la problema ta, zise ea. Trebuie să discutăm. Mă preocupă îndoielile tale.

– Am discutat deja chestiunea. Nu te voi lăsa să schimbi subiectul, zise el. Gândește-te la ce pierzi!

Ea își feri privirea.

– Sunt pețitoare și sunt cât se poate de conștientă de beneficiile căsătoriei, doar că nu mi se aplică și mie.

El îi luă obrazul în palmă și o întoarse spre el.

– Așa crezi?

– Știu... Știu că așa e.

– Nu pari prea sigură, murmură el, dezmiertându-i pielea catifelată.

– Ce... ce faci?

El îi făcu cu ochiul.

– Încerc să-ți arăt ce pierzi.

Ea răsuflă sacadat.

El își lăsă capul în jos și-i suflă aproape de ureche, spunându-și că nu intenționa decât să-și demonstreze punctul de vedere.

– Nu ți-ar lipsi șoaptele deocheate?

– Ești indecent.

– Deci încă nu ești convinsă, vād. El își întoarse capul, până când răsuflarea ei îi atinse buzele. Nu ți-ar lipsi sărutările tandre?

– Ești răutăcios.

El aproape că putea să-i simtă gustul.

– Vrei mai mult?

– E indecent să întrebi așa ceva.

– Dar o voi face.

Tristan întinse mâna, susținându-i spatele în timp ce se apleca spre ea. Pătura alunecă pe jos.

Ea se trase înapoi și scoase o exclamație de uimire. El se uită în jos la rotunjimile sânilor ca fildeșul. Apoi își lăsă capul în jos și suflă în decolteul ei. Tessa gemu.

Mădularul i se înfierbântă. Jocul mersese prea departe. Când își ridică privirea, ea deschise ochii.

– Acum ai cumva idee ce pierzi? o întrebă.

Ea îl împinse la o parte.

– Mă tachinezi.

Tristan îi dădu drumul.

– Mi-am demonstrat punctul de vedere.

Ea se așează mai bine și-și ridică bărbia.

– N-ai demonstrat nimic.

El o gădilă pe talie.

Ea scoase o exclamație de uimire și se feri. El chicoti și o gădilă din nou. Pătura căzu din nou pe podea în timp ce ea sări în picioare, făcând trăsura să se clatine. Tristan o apucă de braț ca să o împiedice să cadă. Ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui. El o trase spre el, prinzând-o între picioarele sale. Când trăsura se legănă, ea-și pierdu echilibrul și se apucă de umerii lui. El rânji și o legănă cu coapsele. Ea izbucni într-un râs drăguț.

Ochii li se întâlniră. El se uită cu jind la gura ei. Ea își umezi buzele.

Apoi el făcu un lucru necugetat. Se aplecă și îi captură buzele. „Spune-mi nu! Oprește-mă! Spune-mi că sunt promis alteia!”

Ea îi răspunse la sărut, și orice gând rațional îl părăsi.

O trase la el în poală. Ea se întinse și-și băgă mâinile în părul lui. El își lipi buzele de ale ei, dar nu era de ajuns. O sorbi și îi linse buzele. Când ea scoase o exclamație de uimire, el îi băgă limba înăuntru. Instinctul de a o devora îi bubui în sânge, dar el își controlă dorințele sălbatice. O savură, încetinind ritmul pentru a-i intensifica plăcerea. Ea avea un gust dulce și acrișor, ca zahărul cu lămâie.

Se opri să respire, jurându-și să înceteze, dar ea își puse palma peste inima lui.

– Vreau să-ți simt inima bătând pentru mine, șopti ea.

– Sărută-mă, răspunse el.

Ea își atinse buzele de ale lui. El și le întredeschise, ca pe o invitație. Ea îl gustă, nesigură, de parcă ar fi fost o nouă delicată. El își dădu seama că toate astea erau o noutate pentru ea, doar al doilea sărut. Și doar el, era sigur de asta. O lăsă să exploreze, iar ea deveni mai îndrăzneată, durerea delicioasă din mädularul lui se transformă într-o erecție ca de piatră. Nefiind în stare să se mai rețină, el îi trase limba în gura lui și i-o supse. Ea scoase un geamăt mic și feminin. Așa că el repetă manevra din nou și din nou, iar când ea îi răspunse la fel, gemu.

Când își ridică buzele, ea îl copleși cu sărutări ca atingerile unui fluture, pe obraji, pe bărbie. Nu reușea să se oprească, așa că îi sărută

gâtul subțire. Degetele ei se încordară pe umerii lui, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

Încă un sărut. Doar unul singur. Apoi se va opri.

Când buzele li se atinseră din nou, gura ei se deschise ca să-i primească limba. Dorința lui pentru ea deveni arzătoare.

Cumva mâinile lui începură să umble la copcile din spatel rochiei ei. Când i-o desfăcu pe ultima, îi trase corsajul în jos și îi eliberă brațele. Ea se întinse după umerii lui, iar el îi dezmiardă partea de sus a sânilor de deasupra corsajului. Apoi degetul lui trasă partea fixă a corsetului. O sărută din nou, apoi înlătură întăritura corsetului și-o aruncă deoparte pe scaun.

Ea scoase o exclamație de uimire. Apoi el îi dezveli sânii albi.

– Ești frumoasă, șopti el și-i cuprinse sânii.

Ochii ei se închiseră. El îi dezmiardă sfârcurile cu degetele mari. Apoi strânse încet sfârcurile excitate.

– O, șopti ea.

El își coborî gura și atinse cu vârful limbii unul dintre sfârcuri. Ea se arcui spre el, așa că Tristan repetă mișcarea de mai multe ori, tacinând-o până când ea îi strânse capul.

– Te rog, îl imploră ea.

Da. El i-l luă complet în gură și supse cu putere. Gemetele ei fierbinți, feminine și mișcările neliniștite îl încurajară. Îi ridică fustele, lăsând o mână să-i alunece între coapsele ei catifelate și moi.

Ea se deschise pentru el după doar un ușor îndemn. Când îi găsi buclele mici, le cuprinse cu mâna. Faldurile ei umede și fierbinți îl înnebuniră de dorință. Aproape că-și băgă un deget înăuntru, dar se temu să nu-i fure fecioria. O dezmiardă, explorează și găsi punctul dulce. Ea scoase un sunet ca un mieunat din gât. El o dezmiardă ritmic.

– Așa?

Ea se arcui spre el drept răspuns.

Mădularul lui pulsa, se întărise și-l făcea să aibă gânduri primejdioase. El voia să o pună să-l călărească în poală și să se împlante în ea. Dar nu putea, nu voia, nu trebuia să-i ia fecioria.

Ea își arcui soldurile și nu mai era doar umedă, ci udă. Gemetele ei erau cele mai erotice sunete pe care le auzise vreodată.

– Haide, dă-ți drumul pentru mine, draga mea Tessa! Își coborî capul și îi supse un sfârc.

Ea își arcui spatele și scoase un țipăt. Apoi se prăbuși.

El o sărută pe obraz.

– Dulce, dulce Tess!

– Plutesc, șopti ea.

Mădularul lui pulsa aproape dureros. Fără să se gândească, se arcui spre ea, dar posteriorul ei moale făcu durerea și mai rea.

– Scuze, murmură el.

Ea deschise ochii brusc. Se ridică, foindu-se în poala lui.

El gemu.

– O, nu? Te-am rănit.

– Nu te mișca, gâfâi el. Nu, mai bine mișcă-te. Pe banchetă.

Tessa alunecă din poala lui. El își lăsă capul pe spate și strânse din dinți.

– Tristan?

El îi aruncă o privire. Ce greșală! Buzele ei umflate de la sărutări făceau ca bestiei din el să-i vină să urle. Ea îi puse o palmă pe piept. El inhală. Degetele ei alunecară peste vesta lui. Rămase șocat când își dădu seama că ea îi desfăcea vesta.

– Tess, rosti el cu vocea răgușită.

– Șșșt. Apoi trase cămașa voluminoasă din pantaloni.

Făcu o tentativă prea puțin hotărâtă de a o opri, dar când mâinile ei alunecară sub cămașă, trecând de pe abdomen spre piept, el își pierdu orice voință de a mai rezista.

– Pielea ta e așa de fierbinte, șopti ea.

O va opri curând. Așa avea să facă. Trebuia. Dar, o Doamne, atingerea ei îl ardea. Îl făcea să o dorească, să o dorească, să o dorească.

În timp ce mâinile ei călătoreau în jos, el strânse din dinți. Mădularul lui se lupta cu constrângerile pantalonilor. Se lupta cu dorința coplesitoare de a se elibera.

Apoi degetele ei ajunseră la unul dintre nasturii pantalonilor. Alarmat, el o prinse de mână.

– Nu.

– Nu vrei să te ating?

Sunetul languros al vocii ei aproape că-i veni de hac.

– Nu poți.

– De ce?

El pufni. Ea nu înțelegea.

– Pentru că ar însemna să scuturi o sticlă de șampanie și apoi să-i scoți dopul.

– O.

Ea părea dezamăgită.

Tristan ar fi vrut ca ea să protesteze. Voia ca ea să-l atingă, voia asta foarte mult. Și nu avea nici un drept.

Ea îl sărută pe buze.

– Nu te mișca.

Apoi îi luă haina, căută în buzunare și scoase batista, fluturându-i-o în fața ochilor.

Când își dădu seama de intenția ei, avu nevoie de tot autocontrolul ca să refuze.

– Nu, nu pot să te las.

Ea strânse bucata albă de material în mână și flutură din mână.

– Țasta e un steag alb. Spune că te predai.

– O, Doamne!

– Destul de aproape.

Cu o încetineală agonizantă, ea îi descheie nasturii și îi desfăcu și izmenele. Când mădularul lui umflat sări afară, ochii ei se măriră. Dădu să-l atingă, apoi ezită. Când se uită în ochii lui, el pierdu bătaia.

– Da.

Ea își trecu degetul peste picătura din vârf. Apoi îl apucă.

– Impresionant, șopti ea.

El se înălță în mâna ei. Ea zâmbi, se aplecă și-l sărută repede. Probabil că murise și ajunsese în rai.

Ea își ridică privirea și se uită la el printre genele lungi.

– Te-am rănit?

– Dimpotrivă, mormăi el. Apoi puse mâna peste a ei și-i arătă cum să-i facă plăcere. Iar ea învăță repede.

El o privi tot timpul. Presiunea crescuse și se acumulă, până când începură spasmele erotice și din gâtul lui se auzi un sunet răgușit. Ea îi prinse strigătul cu gura ei și îl acoperi cu batista. El se cutremură când îl cuprinse extazul. Apoi capul îi căzu pe banchetă.

Se trezi dezorientat, când ceva moale îl gădilă sub nas. Parfumul de trandafiri și de femeie îi pătrunse prin ceața din creier. Păr, păr moale. Părul Tessei.

Realizarea a ceea ce se întâmplase îl cuprinse treptat. Obrazul ei era pe umărul lui. Mâna lui pe sânul ei gol.

Doamne sfinte, ce făcuse?

Își dădu seama că avea pantalonii descheiați. La naiba! Ar trebui să fie biciuit pentru ce făcuse și ce-i permisesese să facă.

Un oftat feminin îl făcu să se uite la fața ei. Ea deschise ochii, apoi zâmbi, un zâmbet languros, mulțumit. Îl sărută pe obraz. Se întoarse spre ea, intenționând să vorbească, să-și ceară scuze, să facă naiba știa ce. Dar cumva începu să o sărute din nou, iar indiferent ce intenții nobile ar fi avut se destrămară. De îndată ce o gustă din nou, se trezi la viață.

Îi cuprinse sânii, umplându-și mâinile până la refuz. La auzul respirației ei rapide, se uită în jos, în timp ce îi dezmiarda sfârcurile umflate cu degetele mari. Ea-și lăsă capul pe spate în timp ce el îi strângea sânii și-și lăsa capul în jos ca să treacă cu limba de la un sfârc la celălalt. Mădularul lui se întări din nou ca piatra.

Gemetele ei îl încurajară. O ridică și îi desfăcu coapsele până când îl încălecă. Apoi îi dădu fustele la o parte și o trase mai aproape, până când erau piele pe piele, cât de aproape puteau fi fără să se împreuneze. Senzația îl înnebunea de dorință. Avea nevoie de ea, o dorea, voia să o facă a lui în orice fel posibil. Dorința de a o penetra aproape că îl copleși. Apoi se uită în ochii ei și văzu teamă.

— Jur că n-o să merg prea departe!

Ea își strânse mâinile peste erecția lui și se legănă împreună, extazul ducându-l într-un loc fără gânduri, unde nu mai existau decât el și ea și acel moment. Apoi îi luă un sfârc în gură și supse tare. Ea scoase un țipăt. El nu era prea departe de asta. Din gâtlejul lui se auzi un sunet răgușit când plăcerea îl copleși, valurile de pasiune venind în ritmul inimii lui. Ea puse tivul jupei peste mădularul lui pulsând în timp ce sămânța i se revărsa. O lipi de el, iar ea își îngropă fața în umărul lui. Apoi murmură ceva ce el nu înțelese. Inima îi galopa prea iute, la fel de iute ca tropotul copitelor cailor. Trase aer în piept, nefind în stare să se concentreze. Când respirația i se mai domoli, îl cuprinse o uimire lentă, ca de om beat. Mintea i se blocase. Închise ochii și se lăsă pradă micii morți.

Capitolul 16

Un sunet de copite îl trezi. Creierul amortit refuză la început să funcționeze. Apoi își dădu seama că vehiculul încetinește. Luând o curbă mare. Strigăte afară. Trăsura se opri. El dădu ușor storul la o parte. La naiba!

Tristan o apucă de umeri.

– Tessa, trezește-te!

Ea deschise ochii. Părea năucită.

– Grăbește-te, trebuie să te îmbrac.

– Unde suntem? exclamă ea.

– Gatewick Park.

– O, Doamne! Ea-și acoperi gura cu mâna.

Tristan ridică brațele și o puse în picioare dinaintea lui.

– Trebuie să ne mișcăm repede. Îi ridică iute cămășuța și corsetul.

– Unde e întăritura? întrebă ea agitată.

El o găsi pe scaun și cu mâini tremurânde încercă de mai multe ori să i-o pună. Izbuti în cele din urmă. O ajută cu mânecile și partea de sus a rochiei. Apoi o întoarse. Ea tremura așa de tare, încât nu reușea să-i prindă copcile. Se forță să se concentreze și reuși până la ultima. Se auziră voci afară. Panicat, îi apucă pelerina și i-o aruncă pe umeri. În timp ce ea se ocupa de bonetă și de pantofi, el își legă izmenele, își băgă cămașa la loc și închise nasturii de la pantaloni și de la vestă cât de repede putu. Ea îl ajută să-și îmbrace haina.

El îi prinse chipul în mâini.

– Vino în bibliotecă mai târziu! Trebuie să vorbim.

Ea afișă o expresie uimită.

– Nu cred că e o idee prea bună.

– Tess nu avem timp să ne certăm acum.

Ea trase adânc aer în piept.

– Îmi pare foarte rău că te-am sedus. Nu mi-am dat seama că vei fi atât de tulburat.

Ce? Oare își pierduse mințile?

– Nu trebuie să te temi, pentru că te voi respecta și mâine. Ea făcu o pauză. Dar...

Tristan se holbă la ea. Probabil că atâta plăcere îi furase mințile.

Se auzi o bătaie în ușă. Amândoi se întoarseră să se holbeze la ea. Apoi Tessa se uită la el și zise șoptit:

– Sper că mă vei ierta, dar nu pot să fac un bărbat cinstit din tine.

În timp ce Julianne cânta la pian în salon, Tessa se prefăcu absorbită de muzică, dar nu se putea concentra. Plăcerea pe care i-o oferise Tristan încă o subjugă.

Își aminti cuvintele rostite de el cu vocea lui de ciocolată.

„Îți place așa?” Își strânse coapsele, amintindu-și senzațiile încântătoare.

Tessa trebuia să fie atentă să nu-și dezvăluie sentimentele copleșitoare, dar inima îi era plină de vraja senzuală care încă o învăluia ca o ceață deasă. Dar nu trebuia să arate asta. Ducea ședea în capătul celălalt al canapelei, și ochilor ei ageri nu le scăpa nimic. Cu siguranță nu ratase nici rochia mototolită a Tesei sau lavaliera șifonată a lui Tristan când coborâseră din trăsură cu trei ore în urmă, deși nu spusese nimic. Tessa se ruga ca ea să pună aceste constatări pe seama orelor lungi de călătorie.

În curând, după ce își vor fi băut vinul de Porto, Tristan și Hawk aveau să sosească. Nu trebuia să se uite la Tristan, pentru că se temea că o să i se citească pe chip tot ce simțea. La cină îndrăznise să se uite pe furiș la el, iar el îi întorsese privirea peste paharul de vin. Ochii lui albaștri mocneau de pasiune când se uitase la ea. Iar ea își aminti cuvintele lui erotice: „Haide, dă-ți drumul pentru mine, draga mea Tessa!”

Nu avea să regrete ziua de azi. Niciodată. Furase o după-amiază de dragoste cu Tristan, așa incompletă cum fusese. Chiar și acum, cu mama lui stând pe aceeași canapea și cu sora lui cântând la pian, ea își amintea de sărutările și de atingerile lui. Felul în care o privise pe sub genele lunguroase în timp ce ea îi oferea plăcere. Strigătul lui răgușit în timp ce pulsa între palmele ei. Îi venise să plângă când se terminase, dar el se trezise și o sărutase din nou, sălbatic, de parcă i-ar fi fost foame de ea.

O făcuse să se simtă dorită, dorită și iubită.

Iar dacă ceea ce făcuse era greșit, iar ea știa că era, nimeni în afară de ei doi nu va ști vreodată. El știa, și ea știa că nu puteau fi niciodată împreună. La fel ca Romeo și Julieta, furaseră timp ca să fie împreună. Indiferent cât va plânge apoi după el, nu va regreta nici un singur moment.

Dar acum erau în casa lui. Fetele și familiile lor vor sosi mâine. Alungă din minte acest gând. Ea va vedea cum el le va curta pe cele două fete și va înfrunta această durere doar când va fi nevoie. Deocamdată, ea îl va păstra în inimă cât de mult va putea.

Ar fi trebuit să se simtă rușinată, iar o parte din ea era, dar o altă parte, egoistă, nu avea deloc remușcări. Pentru că va purta cu ea pentru tot restul vieții amintirea aceasta frumoasă și va ști că-și dăruise pentru o zi inima bărbatului pe care-l iubea.

– Fiul meu a vorbit cu dumneavoastră?

Vocea ducesei o sperie.

O, Doamne, oare bănuia ceva? Oare doar așteptase momentul? Dar nu, nu putea să știe. Tessa se rugă ca ea să nu știe.

– Mă scuzați?

– Fiți atentă, tânără domnișoară! Fiul meu a vorbit cu dumneavoastră?

– Fiul dumneavoastră a vorbit despre multe lucruri, zise ea.

O, era rău, era foarte rău. Abia dacă putea gândi din pricina sentimentelor amețitoare pentru Tristan.

Ducesa își îndreptă lornionul spre Tessa.

– Am observat că aveți un fel foarte inteligent de a schimba vorba. Nu voi tolera așa ceva.

– Mă scuzați, răspunse Tessa. E un obicei înrădăcinat la mine.

Nu era foarte sigură la ce se referea ducesa, dar Tessa se gândi că era mai bine să nu o contrazică. Nu te puteai pune cu ea.

– Sunteți mai agitată din fire, fără îndoială, rosti ducesa, mijindu-și ochii. Sunt mulți cei care cad în plasa acestor diversivități?

Tessa încremeni, neștiind ce să spună.

– Răspundeți-mi la întrebare, o îndemnă ducesa.

– Mmm, cei mai mulți oameni nu par să-și dea seama că am schimbat subiectul.

Ea se uită spre ușa de la salon. Poate că putea să pretindă că era obosită și să se retragă. Dar voia să-l mai vadă pe Tristan încă o dată în seara aceea. Tânjea să-i vadă expresia, poate chiar să surprindă

o privire furișă de la el, care să-i sugereze că știa că totul se terminase, dar că-și va aminti mereu de ea. O privire care să spună că era specială, complet diferită de femeile de dinainte. Sau decât cea pe care trebuia să o ia de soție.

– Bănuiesc că e destul de util în situații dificile, zise ducesa și apoi se încruntă. Domnișoară, cu dumneata vorbesc!

Tessa se răsuci brusc spre ducesă.

– Mă scuzați?

– Nu mi-ați răspuns la întrebare. Fiul meu v-a vorbit despre căsătorie?

Ea înghiți în sec. Oare ducesa se referea la căsătoria dintre Tristan și ea? Încântarea și teama pentru ce nu va putea fi niciodată se uniră în inima ei.

O, se gândise la asta atunci. Să se prefacă pentru o vreme. Să-și închipuie cum ar fi să stea amândoi înlănțuiți în așternuturi. Să-și închipuie cum îi atingea pielea fierbinte, în timp ce el îi devora gura, gâtul, sânii.

Ducesa se uită la ea.

– A amintit de vreun domn anume?

Și uite așa, realitatea o ajunsese din urmă.

– Nu, zise ea.

– Hmm, făcu ducesa și își îndreptă atenția spre fiica ei.

Tessa își strânse mâinile. Cum își putuse permite să-și imagineze un viitor alături de el?

Nu va putea niciodată să se mărite cu Tristan. Chiar dacă n-ar fi fost fetele și intenția lui nobilă de a evita un scandal, ea tot nu-l putea avea, chiar dacă el ar fi vrut să se însoare cu ea. Dar ea îl iubea.

Îl iubea.

Tristan nu o iubea. Îi spusese de nenumărate ori că el nu credea în iubire. Pentru el nu exista decât pasiune. Ea nu era diferită de celelalte femei care trecuseră prin patul lui. Nu, era mai rău. Pentru că acele femei nu pretindeau că erau respectabile. Acele femei nu pretindeau că el le iubea. Acele femei nu se prefăceau a fi pețitoare în timp ce adăstau în preajma lui. Cum s-ar simți ducesa dacă ar ști că femeia pe care o lăudase îi târâse fiul într-o relație ilicită de o zi? Tessa își temperă vinovăția care creștea în ea, deoarece voia să mai savureze sentimentele pentru el cel puțin în seara aceea.

Se auziră pași în fața salonului. Inima Tessei se strânse când Tristan și Hawk intrară. Când Tristan se uită la ea, ea îl privi pe sub gene, nefiind în stare să reziste.

Julianne se opri din cântat. Tessa își întrerupse contactul vizual cu Tristan. Sfinte Dumnezeule, trebuia să se controleze.

– Julianne, te rog să continui, zise ducesa. Ți-ai ieșit din mână.

După ce Julianne începu din nou să cânte, ducesa se întoarse spre fiul ei.

– Ia loc!

Hawk se duse spre pian. Tristan se așează chiar lângă Tessa, pe canapea. O, nu. Se așezase mult prea aproape. Ea îi inhală parfumul delicios, un parfum ca un abur magic care o făcea să-l dorească. El se mișcă doar un pic. Ea se uită la degetele lui lungi de pe canapea, acum aflate la doar câțiva centimetri distanță de ale ei, și își aminti ce-i făcuse el cu mâinile.

O notă discordantă se auzi dinspre pian.

– Hawk, ticălosule! strigă Julianne râzând.

Tessa îndrăzni să-i arunce o otheadă lui Tristan.

El se uită la ea cu o privire hotărâtă. Ea se uită în altă parte. O bănuială cumplită puse stăpânire pe ea. Cu siguranță nu plănuia să o ceară de soție. Nu, n-ar face asta. Știa că ar provoca un scandal oribil. Mama lui nu bănuia nimic. Dacă ar fi bănuît, ar fi trimis-o pe Tessa pachet înapoi la Londra. Nimeni nu știa ce făcuseră. Tristan spusese că nu voia să-și dezonoreze familia. Tessa respiră ușurată. Era în siguranță. Și mizerabil de fără de speranță îndrăgostită de un bărbat pe care nu putea spera niciodată să-l merite.

– Tristan, zise ducesa.

Tessa aproape că leșină de spaimă la auzul vocii ducesei.

– Ce i-ai făcut domnișoarei Mansfield? se interesă ducesa. Uită-te la ea! E neobișnuit de sfioasă. Abia dacă reușesc să scot un cuvânt rațional de la ea. Ți-am spus să te porți agreabil cu ea.

– Nu am fost suficient de agreabil pentru gustul dumneavoastră, domnișoară Mansfield? bubui vocea lui.

O, ar fi vrut să-l pocnească pentru aluzia cu dublu înțeles pe care o făcuse.

– Ați fost... acceptabil.

– Poate că e rândul dumneavoastră să deveniți agreabilă, domnișoară Mansfield, zise el.

Tessa își feri privirea. Ce voia să spună? O, Doamne, doar nu credea că își vor continua relația? Ea nu putea. Ei nu puteau. Dar o parte foarte rea din ea își închipuia cum se plimbau pe domeniu noaptea, mână-n mână, până când erau departe de ochii lumii – iar apoi el s-ar apleca spre ea pentru un sărut pasional, umed, flămând.

– Tristan, continuă ducesa. Am înțeles că ai vorbit cu domnișoara Mansfield despre căsătorie. Ai reușit să o convingi?

– Încă nu.

Ducesa bătu cu evantaiul în canapea.

– Dacă nu te străduiești să-i găsești un soț, voi prelua eu cheștiunea.

– Voi discuta cu ea din nou mâine după micul dejun.

Tessa își întoarse surprinsă privirea spre el. El îi spusese că voia doar să o avertizeze, dar mai târziu încercase să o convingă să se mărite. Poate că voia numai să stea de vorbă cu ea ca să o distragă pe mama lui.

– Tristan, zise ducesa. Ai grijă să spună da.

Tristan se uită la Tessa cu o expresie atât de intensă, încât ea simți că nu putea respira.

– Așa o să fac.

A doua zi de dimineață, Tessa coborî scările și se îndreptă cu capul sus spre salonul de mic dejun. După ce analizase lucrurile, trăsese concluzia că interpretase greșit sensul cuvintelor lui Tristan din seara precedentă. El nu va risca un scandal, nu când cele două fete și părinții lor erau așteptați să sosească a doua zi.

Cât despre încercările nereușite ale mamei lui de a face pe peti-toarea, Tessa intenționa să le spulbere la micul dejun și să termine cu această cheștiune.

Când intră în sufragerie, toată lumea era așezată deja. Tristan îi ținu scaunul, și pentru o clipă ea inhală parfumul de santal al săpu-nului lui.

– O să-ți pregătesc o farfurie.

– Doar pâine prăjită.

Se hotărâse să înceapă o cură de slăbire și să-și îmbunătățească silueta.

Desigur, îi venise ideea după ce își închipuise cum ar fi să iasă goală după o baie fierbinte și să-l găsească pe Tristan privind-o.

El îi aduse o farfurie plină cu ouă, cârnați și pâine prăjită.

Ea întinse doar un pic de gem de căpșune pe pâinea prăjită. După ce mâncă jumătate, o puse deoparte, sorbi din ceai și îi zâmbi ducei, care ședea în capul mesei.

Ducesa puse ceașca jos și își privi fiul.

– Uite dovada unei firi agitate. Nu poate să mănânce.

– Dimpotrivă, ducesă. Nu sunt deloc agitată. După un somn bun sunt din nou eu însămi, zise Tessa.

Adevărul era că stătuse trează multă vreme, retrăind momentele de pasiune împărtășite cu Tristan.

– Acum că nu mai simt oboseala drumului, vreau să vă mulțumesc pentru grija de a vă preocupa de statutul meu matrimonial.

– Vom discuta chestiunea după micul dejun, interveni Tristan.

– Nu, vom discuta chestiunea acum, zise Tessa. Nu există nici un motiv pentru această întâlnire. Eu mi-am mai prezentat motivele și nu doresc să le repet. Sunt hotărâtă. Nu mă voi căsători, și acum putem discuta despre curțarea fetelor, adică motivul pentru care ne-am adunat aici.

Tristan puse ceașca jos.

– Nu ai pe nimeni care să te protejeze. Știi că Mortland umblă după averea ta.

– Lacheii mei cei voinici sunt cât se poate de potriviți să mă apere.

Ea se gândi că mai bine nu menționa tentativa lui Mortland din urmă cu două seri de a-i pătrunde în casă. Dacă Tristan ar fi aflat, ar fi putut să dorească să-l înfrunte pe Richard.

Iar atunci Richard ar mărturisi totul – totul mai puțin propria perfidie. Nu putea suporta ideea că Tristan ar putea afla adevărul despre ea.

Ducesa își dresе glasul:

– Domnișoară Mansfield, ne îndepărtăm de subiect. Aveți nevoie de un soț.

– Pentru ce? Mă descurc foarte bine singură și, așa cum am mai spus, mă bucur de independența mea.

Ducesa își miji ochii.

– Cum rămâne cu moșia? Trebuie să vă căsătoriți și să aveți copii, pentru ca unul dintre ei să poată moșteni. Unchiul dumneavoastră

ar vrea ca un membru al familiei să preia moștenirea și să-i asigure prosperitatea.

– Cum nu există titlu, pot să las moșia cui doresc. Între timp, mă consult cu administratorul meu și am sute de slujitori angajați pentru ca totul să funcționeze cum trebuie.

– De ce ar trebui să vă bateți capul cu muncă de bărbat? Și cine se ocupă de administrarea casei? Delegați și aceste îndatoriri unui servitor? vru să știe ducesa.

Tessa zâmbi, știind că următoarele cuvinte o vor impresiona pe ducesa.

– Dar, Excelența Voastră, eu mă ocup și de administrarea moșiei, și de a casei. Numiți-mi un bărbat care poate să spună asta despre sine.

Se lăsă tăcerea. Sigură că Tristan se încruntase, pentru că-l depășise în îndatoriri, ea îi aruncă o privire furișă.

El își puse șervetul pe masă.

– Ați terminat cu micul dejun, domnișoară Mansfield?

– Da, însă pot să aștept ca toată lumea să termine. Ea își îndreptă atenția către mama lui și descoperi că femeia o privea cu amuzament. Ducesa, cu ce vă pot ajuta astăzi?

– Domnișoară Mansfield, sunt uluită de toate realizările dumneavoastră, zise ducesa. Îmi permiteți să le enumăr?

O, Doamne, ducesa voia să o pună la punct.

– Excelența Voastră, nu am intenționat...

Ducesa ridică mâna.

– Nu, lăsați-mă să vorbesc fără întreruperi. Nu-mi pareți excesiv de modestă, dar nu sunteți nici îngâmfată. Într-adevăr, vă dedicați în mod altruist nevoilor altora. V-ați îngrijit unchiul câțiva ani, ați avut grijă de Lady Broughton când nu avea pe nimeni, iar dacă asta n-ar fi fost de ajuns, le-ați găsit soți și câtorva mironosițe amărâte. Ba chiar ați acceptat sarcina herculeană de a găsi o soție pentru fiul meu, sarcină la care eu am eșuat. Și pe deasupra, vă administrați moșia, preluând sarcinile bărbatului și pe ale femeii. Chiar dacă nu sunteți una dintre frumusețile obișnuite, farmecele dumneavoastră voluptuoase sunt mult mai atrăgătoare pentru domni. Pe scurt, domnișoară Mansfield, sunteți perfectă.

– Ducesa, îmi cunosc defectele și în mod sigur nu am intenționat...

– Tăcere, ceru ducesa. Tristan, n-ar trebui să fie greu să-i găsești un soț. Când domnii eligibili vor afla că e disponibilă, îi vor cădea la picioare.

Tessa se uita îngrozită la ducesă. O, Doamne sfinte! Cum de lucrurile o luaseră razna?

Hawk ridică din sprâncene.

– Serios, domnișoară Mansfield, sunteți o adevărată partidă.

Ducesa se uită la fiul ei.

– M-am răzgândit. Scoate-l pe prietenul tău de pe lista potențialilor soți.

– Ce? făcură Hawk și Tessa în același timp.

Ea se holbă la el. El se holbă la ea.

– Voi doi v-ați petrece timpul încercând să vă depășiți reciproc în năzdrăvănie, explică ducesa și se uită iarăși la fiul ei. Va dori un individ mai bleg, pe care să-l joace pe degete. Găsește-i un soț care să știe să țină hățurile în mână, dar care să nu o schimbe. Se ridică. Tristan, obține-i acordul!

Toți erau în picioare.

Tessa scrâșni din dinți și se ridică încet.

– Nu. Nu voi permite nimănui să-mi spună ce să fac. De nevoie am învățat să-mi administrez moșia și toate celelalte responsabilități. Cariera mea e importantă pentru mine. Îmi aduce bucurie. Sunt independentă și îmi place. Nu sunt o floare ofilită care să aștepte un bărbat care s-o salveze. Le văd pe acele fete care trec de la brațul tatălui la cel al soțului. Înțeleg că asta e ce știu și de ce au nevoie. Dar eu nu sunt ca ele și nu pot schimba asta. Și n-am nevoie de un soț care să mă conducă cu mână fermă. Cât de insultător! Știu singură să țin frâiele.

Hawk rânji.

– Ducesă, nu mă puneți la loc pe lista cu soți? Găsesc pasiunea ei foarte palpitantă.

Ducesa își ridică lornionul.

– Da, încep să întrevăd o posibilitate. Ea ar putea să te conducă pe tine cu mână fermă.

– Ia mai taci! îl apostrofă Tristan pe Hawk și se întoarse spre Tessa. În ochii lui era o expresie ciudată, pe care nu o putea interpreta. Aș dori să vă arăt ceva, zise el și-i întinse brațul.

Cedă, pentru că trebuiau să discute între patru ochi. Dar în timp ce Tristan o conducea, Tessa simți furnicături pe mâini. Ea văzuse privirea lui hotărâtă din seara trecută. Nu, nu va provoca necazuri. La fel ca ea, și el înțelegea că ieri era ieri. Și gata.

Capitolul 17

Tessa simți că i se strânge stomacul, când el o conduse pe o parte a scării în formă de U. Nici unul din ei nu vorbi, dar expresia lui se-veră spunea totul. Probabil că își făcuse muștrări de conștiință toată noaptea trecută, dar ea va face tot ce-i stătea în putință să-l convingă să nu se mai gândească la ce nu mai putea fi schimbat.

Trebuiau să lase în urmă ziua de ieri. Când el va accepta inevitabilul, și o va face, pentru că nu avea de ales, prietenia lor interzisă se va încheia. O tristețe dureroasă i se răspândi prin vene, dar nu trebuia să-și arate sentimentele.

Când ajunseră sus, el se duse la o statuie înaripată aflată în nișa uneia dintre arcadele uriașe.

– Eros, zise el. Zeul grec al pasiunii și fertilității.

– O. Ea simți cum se îmbujorează, amintindu-și ce se întâmplase cu o zi în urmă între ei.

Ea răspunsese cu abandon la fiecare atingere, dar nu va permite rușinii să întineze amintirea ei cea mai frumoasă. Curând el se va însura, iar toate sărutările și dezmiertările vor fi pentru soția lui. Nu putea suporta să se gândească la asta, dar o imagine a zâmbetului cu gropițe al lui Georgette și a siluetei ei zvelte îi răsări în minte. Toate firavele ei speranțe că el își va aminti de pasiunea lor se topiră. „Vreau să îmi doresc soția“, spusese el.

Se întristă, pentru că știa că el o va uita când o va avea în pat pe superba Georgette.

Tristan continuă să meargă, și ea nu se putu abține să nu observe că restul arcadelor erau goale.

– Am vândut multe opere de artă după ce a murit tatăl meu, explică el.

Ei i se puse un nod în gât, știind cât de multe sacrificase el pentru familia sa.

– Ai făcut ce trebuia să faci, zise ea.

La fel ca el, și ea va face ce trebuia să facă și să încheie ceva ce nu ar fi trebuit să înceapă de la bun început.

Când ajunse în galerie, Tristan se opri o clipă și trase adânc aer în piept. Buzele ei tremurară.

„Iartă-mă, n-am vrut să-ți provoc griji!”

El expiră cu zgomot și o conduse în încăperea lungă, rectangulară. Tessa se uită la numeroasele tablouri care se înșirau pe pereții cu lambriuri întunecate. Două candelabre de cristal atârnavă din tavanul cu stucatură bogată. Un șemineu cu o poliță din marmură deschisă la culoare se afla în capătul îndepărtat al galeriei.

Tristan o conduse la portretul unui domn cu barbă ascuțită și cu un cercel din perla.

– James Gatewick, primul conte de Shelbourne, zise el. L-a servit pe Henric al VIII-lea.

În timp ce înaintau, ea se uită de-a lungul peretelui.

– O, uite, acolo e mama ta, nu?

– Da. Se duseră lângă portret. Artistul reușise cu siguranță să surprindă zâmbetul ironic al ducesei. Mama ta a fost o mare frumusețe. Încă mai este.

Tristan îi arătă portretul uriaș de alături.

– Tatăl meu, zise el.

Tristan avea aceeași bărbie pătrătoasă și aceiași ochi albaștri cu gene dese ca tatăl său.

– Îi semeni destul de mult.

– Până ieri, aș fi spus că nu-i semăn la caracter.

Când o auzi trăgând aer în piept, își coborî privirea asupra chipului ei.

– N-am mai pășit în galeria asta de când a murit tata, zise el.

– De ce? șopti Tessa.

– Resentimente.

Tessa își întoarse privirea spre portret și se încruntă la el.

– Mama ta l-a iubit. Cum a putut să o trădeze?

– Era cu zece ani mai în vârstă și își începuse viața destrăbălată și să-și risipească averea când l-a cunoscut ea. Părinții mamei mele

au oferit-o împreună cu o zestre generoasă pentru a intra în familia unui duce.

Tessa îl privi cu buzele întredeschise.

– Acesta este motivul pentru care ai refuzat să te însori pentru bani.

– De asta și din mândrie, zise el.

– Cum a murit?

– În mod previzibil, zise el, și privirea îi alunecă din nou spre portret. Un soț încornorat l-a provocat la duel. Tata era beat și a tras aiurea. Adversarul său l-a împușcat în umăr. Chirurgical l-a adus acasă și a scos glonțul, dar rana s-a infectat. A zăcut timp de trei zile. Suficient cât să implore în starea lui febrilă iertarea mamei.

– Și a ta? întrebă ea.

– Am refuzat să-l văd.

O cuprinse o bănuială teribilă.

– De ce m-ai adus aici?

– Nu voi călca pe urmele tatălui meu. Este responsabilitatea mea să repar onoarea mea și a ta.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

– Știi prea bine, Tessa.

Ea începu să tremure.

– Am... Am știut că vei lua vina asupra ta, dar nu mă poți absolve de responsabilitatea mea. Eu... Eu nu te-am oprit.

– Nu, nu voi permite să găsești scuze pentru purtarea mea. Am jurat la Ashdown House că nu te voi mai atinge niciodată, dar mi-am încălcat promisiunea. Există un singur mod prin care pot repara asta.

Ea intră în panică.

– Nu. Fetele. Familiile vor sosi mâine.

– Șșșt, făcu el și puse un deget peste buzele ei. Nu te teme! Voi vorbi cu fiecare dintre tați separat. Curtarea trebuia să-mi ofere ocazia de a le cunoaște pe fiicele lor, dar nu a funcționat așa cum era planificat. Va fi o chestiune sensibilă. Fetele vor plânge, dar intenționez să le plătesc taților o sumă frumoasă drept compensație.

– Știu că ai dubii, dar nu trebuie să închei curtarea pentru ce s-a întâmplat între noi, zise ea repede. Suntem amândoi adulți și...

– Ascultă, zise el, iar vocea lui profundă o făcu să amuțească. În iunie, când se termină sezonul, te vei întoarce cu familia mea la Gatewick Park. Atunci voi anunța logodna noastră.

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu, te rog să nu spui mai multe.

El o apucă de umeri.

– Asigură-te că avocatul îți va pune toată averea într-un fond înainte să ne căsătorim. Vei deține în totalitate controlul asupra lui. El zâmbi strâmb. Vezi, există un bărbat care te va lua fără un ban.

O, Doamne, nu!

– Nu e vorba despre averea mea, zise ea, auzindu-și propria disperare din glas. Asta nu se poate întâmpla. Consecințele sunt prea îngrozitoare. E imposibil, și tu știi asta.

– Tess, tremuri. Hai și stai jos cu mine! El o conduse la o banchetă și îi luă mâinile reci într-ale lui. Ești tulburată, dar eu voi avea grijă de tine.

Ea începu să se bâlbâie.

– Am crezut că ai înțeles. Ieri a fost singura oară când am fost împreună. Nu m-am așteptat la altceva.

– Te-am dezonorat mai mult decât o dată. Expresia lui era foarte hotărâtă. Sunt în joc onoarea mea și a ta.

Trebuia cu orice preț să-l facă să se răzgândească.

– Suntem amândoi oameni de lume. Oricât de mult ți-aș aprecia intențiile onorabile, nu am mers atât de departe cât să facem o greșală ireparabilă. Nimeni nu știe. Vom uita ce s-a întâmplat.

– Imposibil. Îți cunosc corpul în mod intim. Așa cum tu îl cunoști pe al meu. Nu pot pretinde că nu s-a petrecut nimic între noi.

– Tristan, cum poți ignora scandalul? Deja sunt acuzată că am încercat să te țin pentru mine. Îți va răni familia, dar și pe fete, zise ea, ridicând vocea.

El îi îndepărtă o buclă rebelă de pe față.

– Noaptea trecută am stat și m-am gândit mult înainte să iau o hotărâre. Nu am renunțat ușor la obligația mea față de fete și față de familiile lor. Dar a trebuit să pun în balanță și răul pe care ți l-am făcut ție.

– Am fost de acord, știind că nu poate fi nimic între noi, zise ea. Te absolv de orice obligație față de mine, și trebuie să accepți.

El îi strânse mâinile.

– Lasă-mă să termin! M-am gândit la ce aş face dacă unchiul tău ar mai fi în viaţă şi am ştiut că i-aş cere mâna ta. El nu e aici, dar asta nu schimbă nimic. Onoarea trebuie apărată. Este datoria mea să mă însoar cu tine.

Cuvintele lui o lovira în inimă. Chiar dacă nu putea să se mărite cu el, îl iubea foarte tare. Iar el tocmai îi spusese că nu s-ar însura niciodată cu ea dacă nu s-ar simţi obligat. Tristan nici măcar nu-şi dăduse seama că-i ofensase mândria şi-i frânsese inima.

– Ştiu că nu e căsătoria de vis pe care au avut-o părinţii tăi, zise el. Dar tu ştii foarte bine că unchiul tău nu ar accepta nici o scuză dacă ar fi aici.

Îi veniră în minte cuvintele pe care unchiul ei i le spusese cu mult timp în urmă. „Dacă un bărbat te va cere, trebuie să-i spui.”

Ea nu putea s-o facă, nu putea să-i spună lui Tristan adevărul sordid.

– Nu avem de ales decât să acceptăm că am făcut o greşeală şi să o lăsăm în urmă.

– Teama ta este de înţeles, având în vedere circumstanţele, zise el. Ştiu că nu aşa ţi-ai imaginat viaţa. Nu pot să promit că mariajul nostru va fi uşor, dar vom pune lucrurile la locul lor pe parcurs. O facem tot timpul, aşa că ştiu că se poate. În schimb, eu îţi ofer familia mea, protecţia, devotamentul meu şi copii. Şi, Tess, ce există între noi – pasiunea – este ceva rar. N-am intenţionat niciodată să te compromit, dar putem să fim fericiţi împreună.

Ea dădu drumul mâinilor lui.

– Oare putem să fim fericiţi când o astfel de căsătorie va produce durere atât de multor persoane? Te-ai gândit cum se vor simţi Amy şi Georgette? Că vor fi umilite şi blamate. Iar tu ai spus că nu vei aduce scandalul asupra familiei tale. Nu le putem face asta.

El se încruntă.

– M-ai îndemnat să renunţ la curtare, pentru că aveam îndoieli, dar n-am îndoieli cu privire la datoria mea faţă de tine. Ne vom căsători.

– Nu pot, zise ea jalnic.

El se dădu înapoi, de parcă l-ar fi pocnit.

– Mă refuzi?

– Refuz să aduc scandalul asupra ta și a familiei tale, zise ea, și ochii i se umplură de lacrimi.

I-ar fi spus adevărul, dar el n-ar fi înțeles.

Tristan se ridică de pe bancă și se holbă la Tessa. O senzație de amorțeală se strecura în el.

Momentul părea ireal, de parcă ar fi stat în afara corpului său, observând de la distanță.

Ea își lăsa capul să atârne.

– Îmi pare așa de rău, șopti ea.

Tristan își aminti ceva ce Hawk spusese când o cunoscuse pe Tessa. Alesese singura femeie din regat care nu va dori să se mărite cu el.

La naiba! Simți cum i se înfierbântă fața și se întoarse cu spatele la ea.

La naiba! El era un afurisit de duce – cel mai eligibil burlac al Angliei. Iar ea îl refuza. El îi oferise totul, și ea spusese nu.

În fața galeriei se auziră pași grăbiți.

– Tristan? Domnișoară Mansfield? Veniți repede, strigă Julianne cu voce agitată.

El își dresе glasul, nefiind în stare să se uite la sora lui:

– Julianne, acordă-ne intimitate!

– Mama a spus că trebuie să coborâți acum, a sosit o trăsură, răsе ea. Cineva a venit cu o zi mai devreme.

– Vom coborî de îndată, zise el.

După ce sora lui se retrase, el își strânse și-și desfăcu pumnii. Apoi, trăgând puternic aer în piept, se forță să-și recapete stăpânirea de sine.

– Mergem să întâmpinăm oaspeții, domnișoară Mansfield?

Tessa ședea la piciorul scărilor în formă de U împreună cu toți ceilalți. Reuși să zâmbească ușor și-și strângea șalul așa de tare, încât o dureau degetele. Doar faptul că în jurul ei mai erau oameni o făcea să-și stăpânească lacrimile. O, Doamne, cum putuse să-i facă asta lui Tristan?

În timp ce oaspeții coborau din trăsură, vântul îi ciufuli lui Tristan părul negru cărlionțat. El se uită în spate la ea, apoi se întoarse. Ea își mușcă buza pentru că îi venea să țipe, dar nu se cuvenea.

Era aproape de colaps. Așa că se forță să privească spre ceilalți ca să-și aducă aminte că nu putea să-l pună într-o situație jenantă. Trebuia să fie puternică pentru Tristan.

Un bărbat cu părul argintiu stătea de vorbă cu Tristan și cu Hawk. Marchizul de Boswood, tatăl lui Georgette, dădu mâna cu ei. Lady Boswood o salută pe ducesa. Julianne o îmbrățișă pe Georgette. Tessa se simțea ca o servitoare și se bucură că toată lumea o ignora. Ea stătea acolo, nevăzută, privind, așteptând momentul în care putea să scape și să plece în camera ei.

Vocea marchizului îi pătrunse în gândurile sumbre.

– Am pornit cu o zi mai devreme. Voiam să avem o zi în plus pentru călătorie. Fiica mea are rău de mișcare.

– O, *papa*, chiar trebuie să amintești de asta? exclamă Georgette.

Pe fustele ei nu se vedea nici măcar o cută.

– Nu te agita, fiica mea, zise Lady Boswood și îi zâmbi ducesei. Lui Georgette nu i s-a făcut rău nici măcar o dată. Cred că a depășit această fază.

Julianne o trase pe Georgette deoparte. Cele două fete sporovăiră și chicotiră în timp ce lacheii duceau cuferele înăuntru.

– Am înaintat foarte bine ieri și am petrecut noaptea la Lebăda Neagră, continuă lordul Boswood. Am decis să ne continuăm călătoria în dimineața asta. Nu voiam să le expun în continuare pe doamnele mele genului de oameni care frecventează de regulă hanurile de țară. Ar fi fost insuportabil.

Tesei i se păru că era prea îngâmfat și nu-l plăcu din cauza asta.

– Sper că nu v-am provocat nici un deranj, zise Boswood.

– Absolut deloc, zise Tristan. Mama și domnișoara Mansfield au lucrurile sub control.

Lordul Boswood se uită la Tessa scurt cu o privire rece, goală. Ea se simți la fel de neimportantă cum se simțise la operă, dar de data asta nu suferi.

Marchizul se întoarse spre fiica lui și ridică din sprâncene.

– Georgette, vei continua să-l ignori pe duce?

Zâmbetul ei se șterse.

– Îmi cer scuze, *papa*.

Tessa o privi pe fată plecându-și privirea când se apropie.

– E greșeala mea, zise Tristan, înaintând spre ea.

Îmbujorată, ea îi oferi mâna înmănușată. Când i-o duse la buze, Tessa se uită în altă parte, inima ei fărâmiându-se ca sticla.

Era coșmarul ei cel mai mare. Doar că el nu avea habar. Nu trebuia să știe niciodată.

După prânz, Tessa se refugie în dormitorul ei și se sprijini de ușă. Ar fi dat fiecare bănuț din averea ei ca să poată schimba trecutul. Dar știa deja de opt ani la ce renunțase. Prostuță cum fusese, nici măcar nu-și dăduse seama de asta, până când unchiul George nu-i spusese.

Nu fusese un moment anume în care-și acceptase soarta, ci mai degrabă o înțelegere treptată că era reală și irevocabilă. Mai mult, își aminti cum încercase să-și spele păcatele îngrijindu-l pe unchiul ei, dăruindu-se pe sine într-o implorare mută a iertării. Iar când el era pe moarte, o rugase să-l ierte. Ea plânsese atât de tare, încât privirea i se împăienjenise din cauza lacrimilor.

Apoi luase fiecare zi așa cum venea.

Dezgustată de felul în care-și plângea de milă, se duse și se așeză pe marginea patului. Făcuse ceea ce trebuia, singurul lucru pe care-l putea face, refuzând cererea lui Tristan. Desigur, nici n-ar fi fost nevoie de asta, dacă nu ar fi greșit ieri atât de mult față de el. Și în toate zilele dinainte. Toate zilele în care îl păcălise în mod egoist, prefăcându-se strălucitoare și deșteaptă, pentru ca el să petreacă mai mult timp cu ea. Pentru ca ea să poată pretinde că el era iubitul ei. Ieri, întrecuse limita. Astăzi îl umilise.

Ani întregi evitase bărbații care-și exprimaseră cel mai mic interes pentru ea, știind că nu va putea să se căsătorească niciodată. Fusese ușor până când apăruse el în viața ei. Se păcălise singură, deși Anne îi repetase asta tot timpul. Se îndrăgostise de el până peste cap. Complet, fără speranță. Însă îl iubea prea mult ca să-i distrugă viața.

Ochii i se umeziră.

La naiba cu toate, nu putea să-și permită ochii roșii și nasul umflat. În câteva minute trebuia să coboare în salon.

Se ridică în picioare, își găsi evantaiul și-și răcori fața încinsă și roșie. Curând trebuia să înfrunte pe toată lumea și să pretindă că totul era în regulă. Și va trebui să facă asta iar și iar. Toată săptămâna.

Vocea estompată a lui Georgette răzbi prin peretele camerelor lor alăturate. Fata pe care probabil o va alege. Cea mai frumoasă

fată. Cea cu care se va însura. Nu avea nici un drept să fie geloasă. Nici un drept să-i poarte pică fetei. Nici un drept să-l iubească pe Tristan.

Tessa se uită la ceasul de lângă pat, știind că va trebui să iasă în curând. Trase adânc aer în piept și își propuse să șadă tăcută ca un șoarece și să evite să atragă în mod nedorit atenția asupra ei. Nu voia să facă altceva decât să dispară în timp ce ședea împreună cu ceilalți.

Ușa camerei lui Georgette se deschise și se închise. Tessa ascultă să audă pașii care se îndepărtau. În schimb, auzi o bătaie în ușă care o sperie. Când deschise, dădu cu ochii de Georgette și de Julianne.

Georgette zâmbi.

– Dacă sunteți gata, ne-am gândit că ați vrea să mergeți împreună cu noi în salon.

– Mulțumesc.

Își luă evantaiul și li se alătură pe coridor. Va rămâne calmă. Iar când se va simți cât de puțin agitată, se va folosi de evantai.

În timp ce se îndreptau spre scări, Georgette se uită la Julianne.

– Aș vrea să fie și Amy aici.

– Va veni mâine, răspunse Julianne. Mă bucur foarte mult să vă am pe amândouă aici săptămâna asta. Ne vom distra foarte bine împreună.

– Voi două trebuie să veniți seara în camera mea, zise Georgette. Putem bârfi ore întregi, așa cum am făcut acasă la Amy, săptămâna trecută.

Tessa se întreabă dacă nu cumva se înșelase cu privire la prietenia lor. Oare era Georgette sinceră?

Doar timpul îi va putea răspunde la întrebare.

Frumusețea blondă se întoarse spre Tessa.

– Trebuie să veniți și dumneavoastră.

– Nici prin minte nu-mi trece să vă deranjez.

Ochii albaștri ai lui Julianne sclipiră răutăcios.

– Acum că fratele meu le-a eliminat pe afurisita de Elizabeth și pe câinele ei de companie, Henrietta, putem să vă spunem ce lucruri oribile au făcut în tot timpul curtării.

Era evident că Amy și Georgette îi făcuseră confidențe lui Julianne.

Ajunseră în capul scărilor când Georgette se opri.

– Mă tem că domnișoara Mansfield va crede că suntem niște răutacioase bârfitoare.

Julianne se uită la Tessa.

– Poate că Elizabeth a reușit să vă cucerească, așa cum le-a cucerit pe celelalte fete.

În ciuda stării ei deplorabile, Tessa reuși să schițeze un zâmbet.

– Ca să folosesc o expresie a mamei voastre, chiar arăt de parcă aș fi căzut din căruțul cu legume?

Cele două fete chicotiră în spatele palmelor duse la gură.

– Mai bine să ne vedem de drum, zise ea.

În timp ce coborâra la parter, cele două fete vorbiră despre cât de bine vor petrece împreună săptămâna aceea. Făcură planuri să-și încerce rochiile, să schimbe panglicile de la bonete și să spună seara povești cu fantome. La început, Tessa se simți ușurată că prietenia lor părea sinceră și deschisă, dar pe măsură ce se apropiau de salon, își dădu seama că ele ignorau complet motivul prezenței lor aici: curtea. Nu îl pomeniră nici măcar o dată pe Tristan.

Își spuse că era firesc ca fetele să-și facă planuri, dar tot era îngrijorată. Poate că nu voiau să vorbească despre Tristan în prezența ei. Tessa s-ar fi simțit ciudat dacă ar fi vorbit despre el. Iar rănile ei erau prea proaspete ca să o asculte pe Georgette sporovăind despre el.

Tristan o întrebase de ce nu-i plăcea de Georgette. Tesei îi displicuse de fată de la bun început și o judecase fără măcar să o cunoască. Dar în acea primă zi văzuse interesul lui Tristan pentru frumusețea ei. Iar Tessa pornise fără să-și dea seama să o vorbească pe Georgette de rău, la fel ca Elizabeth. Undeva în sinea ei, Tessa știuse că probabil fata îl va câștiga. Și după aceea, Tessa făcuse tot ce-i stătuse în putință să-l atragă spre ea.

Ea îl sedusese, fie că el credea asta sau nu. Ea îl făcuse să le trădeze pe fetele pe care le curta. Iar el, ca un bărbat onorabil ce era, se oferise să se însoare cu ea, pentru că nu voia să fie un ticălos la fel ca tatăl său.

Tristan stătea lângă bufetul cu băuturi din salon, atât de amorțit încât își simțea mâinile de gheață.

– Bătrâne, ai nevoie de ajutor ca să torni brandy-ul?

Vocea amuzată a lui Hawk îi aminti lui Tristan că trebuia să se controleze. Își flexă mâinile de două ori și turnă brandy în două pahare. Nu credea că era bine să bea în starea în care se afla.

Afișând o expresie stoică, le întinse băuturile lui Hawk și lui Boswood. În timp ce marchizul vorbea despre un discurs pe care intenționa să-l țină săptămâna următoare în parlament, Tristan aproba din când în când din cap, dar nu prea îi acorda atenție.

Tessa îl lăsase să o sărute și să o atingă. Îl atinsese și ea, pentru Dumnezeu! Îi dăduse tot, mai puțin virginitatea. Și ea îi spunea acum că trebuia să uite tot ce se întâmplase. Îi oferise o cale de ieșire. Prevenea un scandal. Ar fi trebuit să fie ușurat. Dar nu era.

– Iată-le, zise mama lui.

Sora lui și Georgette, urmate de o Tessa fără zâmbet pe chip intra-
ră în salon. Toate trei făcură reverențe.

Tessa se așează mai departe de fete și acceptă o ceașcă de ceai.

– Mă scuzați, zise Hawk și se așează mai aproape de Tessa, antrenând-o într-o conversație.

Tristan se întoarse. Nu o va lăsa să vadă ce făcuse refuzul ei din el. Pentru Dumnezeu, îi oferise totul, și ea îl refuzase.

Boswood își drese glasul:

– Sunteți amabil să-mi faceți un tur al spectaculoaselor dumneavoastră grădini?

Tristan știa prea bine că nu putea să se lase încolțit de Boswood.

– Poate altă dată, zise Tristan. Mama s-ar supăra dacă am pleca.

Boswood sorbi din brandy.

– Să ne îndepărtăm din raza auditivă.

Tristan îl urmă pe Boswood spre ușile duble deschise spre terasa de la intrare. Vântul îi răvăși marchizului părul rărit.

La naiba! Tristan nu putea permite furtunii din sufletul său să-l distragă. Boswood era un politician nemilos cu numeroși aliați. Ambițiile lui nu cunoșteau limite. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era calculat în așa fel încât să-și manipuleze adversarii. Tristan nu putea lăsa garda jos.

Tăcu în timp ce se uita în jos unde, pe lângă tufele înalte, sculptate, conice, răsăriseră numeroase flori colorate. Cu mult înaintea ca tatăl său să lase domeniul fără bani, un peisagist se ocupase

de grădini. Tristan intenționase să i le arate Tessei, dar de ieri totul se schimbase.

Nu se putea învinovăți decât pe sine pentru asta.

Boswood sorbi din băutură.

– Am avut rezerve dacă s-o las pe fiica mea să fie curtată.

Tonul lui blând nu-l înșelă pe Tristan.

– Dar i-ați permis totuși.

– Soția m-a convins că fiica mea nu ar fi avut altfel nici o șansă cu dumneavoastră, zise Boswood și ochii îi sclipiră periculos în timp ce se uita la Tristan. Aveți o soră, Shelbourne, îmi imaginez că ați ucide orice bărbat care ar amăgi-o și apoi ar părăsi-o.

El găsi amenințarea voalată ridicolă.

– Apărarea e cel mai bun atac. Îmi protejez sora ca să nu i se întâmple nimic rău.

Boswood ridică din sprâncene.

– I-ați permite să participe la o acțiune similară de curtare.

– Dacă nu sunteți de acord cu implicarea fiicei dumneavoastră, o puteți retrage. Nu mă voi simți ofensat.

– Fiica mea înseamnă atât de puțin pentru dumneavoastră, Shelbourne? Ați lăsa-o să plece atât de ușor?

Fidel caracterului său, Boswood pusese o capcană fină, care intenționa să-l facă pe Tristan să își declare intențiile, altminteri riscând să o ofenseze pe Georgette.

– Am cel mai mare respect pentru fiica dumneavoastră, la fel ca și pentru domnișoara Hardwick.

Marchizul își înclină capul.

– Un răspuns diplomatic. Chiar dacă nu am fost întotdeauna de aceeași părere în chestiuni de stat, vă apreciez prudența și părerele ferme.

O altă tactică faimoasă a lui Boswood: „Plachează-ți adversarul cu un compliment și apoi sari la jugulară”. Tristan lăsă remarca să treacă fără vreun comentariu, dar rămase atent.

Marchizul se uită pe fereastră și nu mai spuse nimic preț de câteva minute. Când vorbi, vocea îi suna aspru.

– E singura mea fiică.

Tristan simți cum i se ridică părul pe ceafă.

După câteva minute, Boswood vorbi din nou:

– Cu frații ei a fost ușor. Trimite-i în lume, știind că se vor maturiza și că se vor așeza la casele lor, asumându-și responsabilitățile. Dar pe Georgette încă o văd cu codițe, ținând un pisoi în brațe ca pe o păpușă. Știu că nu pot să o țin acasă pentru totdeauna. Boswood se uită la el. Dar nu voi renunța la ea decât dacă bărbatul cu care se va căsători o va adora așa cum o ador eu.

Boswood ar fi putut la fel de bine să-l lovească în plex.

Tristan se uită în ochii bărbatului, știind cât de mult îl costase pe politician să facă o astfel de afirmație. Înțelegea cum se simțea Boswood, pentru că și el simțea la fel față de Julianne. Dar Tristan nu-i putea spune lui Boswood ce voia să audă și nici nu voia să-l mintă.

– Unul dintre motivele pentru care am decis să ținem sesiunea finală aici a fost ca să pot să le cunosc pe amândouă mai bine. La Londra toată lumea te urmărește, ziarele de scandal, societatea. Mă simt obligat față de ambele fete – să le ofer șanse egale. Dar ele ar trebui să aibă un cuvânt de spus în chestiunea asta. La fel și dumneavoastră, și Hardwick.

„Fiicele voastre sunt prea bune pentru mine.”

Boswood își dresе glasul:

– E greu pentru fete.

– Îmi imaginez că e, zise Tristan. Toate deciziile au fost ale mele, deși le-am oferit ocazia să se retragă.

– Nu asta e ceea ce o îngrijorează pe Georgette a mea.

Tristan așteptă să audă informația.

– Problema dificilă este, Shelbourne, că ați ales două fete care sunt prietene bune.

„Și le-am obligat să concureze între ele. Pentru mine.”

Toate aceste săptămâni, nu se gândise nici măcar o clipă la felul în care fetele și familiile lor se simțeau în privința pețitului. Făcuse o promisiune nerostită să o aleagă pe Amy sau pe Georgette drept soție.

Se simți măcinat de vinovăție. Ieri le trădase.

Ele nu vor ști niciodată, dar el va ști.

Până la urmă, dovedise că era exact ca tatăl lui.

Capitolul 18

Scrisoarea secretarului lui Tristan sosi miercuri dimineată.

După micul dejun, el se așeză în birou și citi misiva. Vicarul, chiriașii și sătenii o lăudau toți pe Tessa. Făcea frecvent donații și îi vizita pe cei bolnavi. Tessa patrona adesea magazinele din sat și făcea mai multe cumpărături acolo. Toți proprietarii știau că ea putea cumpăra mărfuri mai fine la Londra.

Se încruntă când își dădu seama că secretarul lui umpluse o pagină întreagă cu comentarii laudative despre ea. La naiba! Tristan îi ceruse un raport despre Mortland, nu o odă siropoasă despre numeroasele virtuți ale Tessei. Întoarse pagina cu un oftat nerăbdător.

Următoarele paragrafe despre Mortland nu erau concludente. Secretarul făcuse mai multe vizite în taverna locală. Nimeni nu avea informații clare, dar toți îl consideraseră un tânăr incapabil, fără aspirații pentru vreo carieră. Bărbații mărturisiră că fusese ră surprinși când Wentworth îi cumpăraseră lui Mortland postul în armată. Câțiva sugerară că bătrânul conte l-ar fi surprins pe Mortland cu cine știe ce ticăloșie. Ba mai mult, curând după ce Mortland plecase în armată, una dintre fetele din sat se dusese, chipurile, să se angajeze cameristă la un conac mare din Derbyshire. Ea nu se mai întorsese niciodată, iar familia ei refuzase să stea de vorbă cu secretarul lui Tristan despre ea.

Tristan încuie scrisoarea în birou și se lăsă pe spate în scaun. Mortland probabil că o lăsase însărcinată pe fata din sat. Afând asta, unchiul Tessei trebuie să fi făcut aranjamente secrete să scape de ticălos de acolo înainte să mai facă rău și altora. Sigur că nu îi spusese Tessei sau altcuiva, ca să nu o facă de rușine pe fata respectivă.

Se auzi o bătaie în ușă. Hawk băgă capul înăuntru.

— Am vești, dacă ai un minut.

— Intră, zise Tristan.

După ce Hawk se tolăni în scaunul din fața biroului, Tristan îi spuse despre scrisoarea de la secretarul său.

— Teoria ta despre fata din sat pare plauzibilă, zise Hawk. Vărul meu Henry mi-a trimis un raport despre cariera militară a lui

Mortland. Dintre cei care și-l aminteau pe Mortland, majoritatea oamenilor cred că la Toulouse a dezertat. Dar în confuzia creată de podul căzut, nimeni nu are dovezi.

– Ce-i cu familia franceză? întrebă Tristan.

Hawk se foi pe scaun.

– E posibil sau nu să fi petrecut timp cu niște țărani francezi. Ce știi este că spionii vărului meu l-au găsit pe Mortland la Londra. E acolo de șase luni, poate chiar mai de mult.

– Ce? se holbă Tristan la Hawk. Detectivul de pe Bow Street nu a aflat nimic despre asta.

– Pentru că nu a verificat decât activitățile curente ale lui Mortland. Unde altundeva s-ar putea Mortland ascunde așa de bine? Tripourile insalubre trebuie să-l fi atras, zise Hawk.

– Mortland mi-a spus că a contactat-o pe sora lui după ce a citit despre căsătoria ei în ziarele englezești de la Paris. Ar fi trebuit să bănuiesc că era la Londra, zise Tristan și se încruntă. Sunt surprins că Broughton nu a descoperit mai multe când a investigat cariera militară a lui Mortland.

– Vărul meu a verificat asta. Ofițerul superior al lui Mortland a considerat că locotenentul era mort și nu a vrut să-l neliniștească pe Broughton, mai ales că scrisese în numele soției sale.

Tristan își trecu mâna peste față.

– La naiba!

Hawk își netezi mâneca.

– Există dovezi copleșitoare că Mortland e un ticălos.

Tristan se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe prin fața șmineului.

– Intenționez să vorbesc cu Broughton după ce ne întorceam la Londra. Broughton nu e prost. Trebuie să știe că Mortland adună datorii.

– Ai dovada pe care o cauți. Prezintă-i-o lui Broughton. El îi va tăia lui Mortland orice venit.

Tristan se uită la Hawk.

– Nu-i de-ajuns. Mortland umblă după averea Tessei. Va trebui să îl fac pe Broughton să fie de acord să-l dea pe mâna celor care recrutează cu forța. Sunt sigur că Broughton va fi bucuros să scape de el.

Hawk ridică din sprâncene.

– Ce? zise Tristan iritat.

– Dacă ții la ea, și știu că ții, atunci ai grijă să nu-i mai spui încă o dată pe nume.

A doua zi sosiră Amy și părinții ei. Tristan îl simpatiza pe rotofeul Hardwick, și îl simpatiza și mai mult când acesta mărturisi că bunicul lui fusese negustor – mai precis, proprietar de magazin. Hardwick nu voia ca vestea să îl ia prin surprindere. Tristan îl asigură că nu îi va afecta părerea despre Amy. Îi spuse lui Hardwick că avea cea mai mare stimă pentru Amy, îi veni să se pocnească atunci când văzu ochii bărbatului aprinzându-se de speranță.

Nu o merita pe fiica lui Hardwick.

După prânz, mama lui insistă să ia pe toată lumea într-un tur al casei. Lăsă galeria cu tablouri la final. Tristan se plimbă mai întâi cu Amy, apoi cu Georgette prin încăpere, povestindu-le istorii despre strămoșii lui. Ambele fete făcură comentarii politicoase, dar își dădu seama că nu erau foarte interesate de bătăliile ducale de demult. Ar fi trebuit să presupună că așa va fi. Apoi le privi adunate în jurul surorii sale, le văzu expresiile animate și bănuî că o preferau pe Julianne în locul lui.

Privirea lui rătăci spre Tessa, în timp ce toată lumea se îndreptă spre celălalt perete. Încremeni când îi văzu tenul palid. Abia dacă mâncase ceva în acea zi. La naiba, trebuia să înceteze să se mai uite la ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-și mai facă griji pentru ea. Ea nu era decât una dintre fostele lui iubite. Pe acelea le părăsise fără să se mai gândească. O va uita și pe ea.

Ducesa se opri în fața picturii enorme care-l înfățișa pe tatăl lui.

– Acest portret al soțului meu a fost comandat curând după nașterea lui Julianne, explică ea.

Georgette și Amy observară uimite cât de tare îi semăna Tristan. Tessa stătea lângă mama lui. Trecuseră două zile de când o adusese aici. Parcă trecuseră săptămâni.

Mama lui începu să povestească versiunea ei idilică despre cum fusese curtată de duce. În timp ce ea îi dădea înainte, Tristan își întoarse fața. Lady Boswood schimbă o privire semnificativă cu soțul ei. Apoi se uită la mama lui Tristan cu milă.

El se duse spre șemineu și se sprijini cu brațele de el. La naiba, unde era mândria mamei lui? Dar ea nu avusese mândrie niciodată când venea vorba despre afurisitul său tată. Acel bărbat murise.

Nu mai era. Țărână din țărână. Ea ar trebui să-i mulțumească bunului Dumnezeu. Dar nu, după treisprezece ani, ea încă refuza să renunțe la iluzii. El, dacă le avusese vreodată, le pierduse după ce-și îngropase părintele ticălos.

Auzind foșnet de fuste, încremeni. „Lăsați-mă în pace!”

Tessa se apropie de el.

– Tristan, șopti ea, mama ta trebuie să se agațe de amintirile fericite cu el.

– Tu nu știi nimic, scrâșni el, fără să-și ia ochii de la polița de marmură a șemineului.

Ea tăcu preț de o clipă.

– Știu câte ceva. Și simt foarte mult.

El își îndreptă privirea furioasă spre ea.

– Nu înțelegi. Ei știu.

– Ce știu? făcu ea ochii mari.

Tristan își coborî fața spre a ei și îi aruncă o privire rece.

– El și-a plimbat amantele în public, prin fața mamei mele.

Ea tresări.

– Asta explică de ce vorbește doar despre perioada în care i-a făcut curte și despre nimic altceva după aceea. Vrea ca oamenii să știe că el a iubit-o cândva.

– Nu, râse el cu amărăciune, el i-a iubit doar averea.

A doua zi după-amiază, ducesa îi spusese Tessei să-i ducă pe tineri într-o plimbare prin parc. Cei mai în vârstă aveau să joace cărți în casă.

Un vânt rece îi flutura panglicile bonetei Tessei. Stejarii de pe partea cealaltă a lacului erau enormi, poate la fel de bătrâni și venerabili ca strămoșii lui Tristan. Ea rămase în urmă, un observator tăcut, privindu-l pe Hawk învățându-le pe Julianne și pe Amy cum să arunce pietre în apă. Răsetele lor răsunau periodic. Hawk, un șarmeur desăvârșit, le tachina. Amy învăță repede și aruncă o piatră peste apa de un verde clar. Hawk îi ciufuli părul și ea începu să țopăie cu Julianne. Păreau așa de fericiți și de lipsiți de griji!

Un țipăt îi atrase atenția Tessei spre dreapta, unde Tristan o împinse pe Georgette tot mai sus și mai sus în leagăn. Se uită la Tessa și-i oferă un zâmbet cinic. Apoi o prinse pe Georgette din spate, coborî leagănul și se aplecă peste ea de sus în jos, făcând-o să chicotească.

Când se îndreptă, îi aruncă Tessei o privire scurtă, dură. Apoi ocoli leagănul. O prinse pe Georgette de talie și o ridică în aer, făcând-o din nou să țipe.

Tessa simți cum îi bubuie inima când văzu cum o lăsa pe Georgette în jos ținând-o de talie. Se uită în ochii mari ai fetei.

Tessa stătu încremenită în soarele de primăvară și-și aminti de cuvintele lui, care se întoarseră să o bântuie. „El își plimba amantele în public. Prin fața mamei mele.”

Tristan se asigurase că ea îl vedea. Voia să-i plătească refuzul cererii lui în căsătorie. Intenționa să i-o plimbe pe Georgette prin față, pentru că știa că era geloasă pe fată. Era din nou aceeași situație de la operă, doar că, de data asta, el știa că îl privește. Îl rănise și acum intenționa să o rănească și el pe ea. Doar că de data asta nu erau o mie de pumnale care o loveau în inimă. De data asta el îi implântase o sabie lată în inimă, aceeași pe care ea își imagină că el ar mânui-o când venise prima dată în vizită la ea. Ea rămase acolo sângărând în timp ce el își ducea răzbunarea la îndeplinire.

Simți cum i se adună o arsură în gât, înțepând-o în nas și în ochi. Se întoarse brusc, pentru că nu voia să-l lase să vadă că îi venea să plângă. O durea într-o parte în timp ce mergea tot mai repede și mai repede. Își dori să nu fi venit niciodată aici. Să nu-l fi cunoscut niciodată.

Auzi pași alergând în urma ei, apoi o mână o prinse de cot. Se întoarse uluită și se uită în ochii veseli ai lui Hawk.

El îi dădu drumul, făcu o plecăciune ridicolă și îi oferî brațul.

– Dansați cu mine, *mademoiselle*?

Privi în spate și constată că Tristan și fetele se uitau la ei. Putea și ea să joace același joc, se gândi. Se uită la Tristan din nou ca să se asigure că el știa că va flirta și ea un pic. Apoi îi făcu lui Hawk o reverență și dintr-odată valsau, un dans pe care doar îl observase, pentru că nimeni nu o invitasese. Hawk numără pașii, și ea râse, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Apoi el se opri, o apucă de mână și o luă la fugă cu ea spre lac.

Rămăsese fără suflu când ajunseră la marginea apei. Ochii frumoși, albaștri ai lui Julianne se umplură de tristețe. Tessa se disprețui că-i făcea rău fetei, căci știa că Julianne îl adora pe Hawk. Dar intenționa să îndrepte situația imediat. Așa că-l împinse pe Hawk spre Julianne.

– E prizonierul tău, zise ea.

Ochii lui Julianne se aprinseră și o chemă pe Amy s-o ajute. Cele două fete porniră să-l conducă de acolo. Tristan își aplecase capul și vorbea cu Georgette. Ochii ei străluceau când îi făcu o reverență, apoi ea fugi să li se alăture prietenilor ei.

Tristan se uită până când dispărură toți, apoi se îndreptă spre Tessa. Ea se întoarse și o luă spre casă, pentru că nu-i datora nimic.

– Niciodată n-am crezut că ești lașă, strigă el.

Ea se răsuci brusc, cu fața roșie de supărare și se îndreptă spre el. El o întâmpină la jumătatea distanței și o prinse de braț.

– Domnișoară Mansfield, sunteți prizoniera mea pentru următoarele minute.

Nu-i dădu timp să protesteze și porni. Tristan o luă de-a curmezișul prin pădure, nu pe potecă, iar ea nu prea putea să țină pasul. Simți cum i se contractă plămânii, atât de la teamă, cât și de la ritmul obositor pe care-l impusese el, dar jură să nu arate asta. Apoi el se opri, o rezemă de un trunchi de copac, ținându-i încheieturile lipite de corp.

– Dă-mi drumul, zise ea.

El îi eliberă mâinile, dar nu se dădu în spate. Pe obraz i se zbătea un mușchi. Respira greu, iar în ochii lui albaștri era furtună.

Tessa trase aer în piept.

– Ți-am jucat jocul copilăresc acolo, dar n-o să fac greșeala asta din nou. Și nu voi mai privi cum o folosești pe fetița aia ca pe un pion ca să te răzbuni.

– Geloasă? se interesă el.

– Aici nu e vorba despre Georgette, se aprinse ea, iar tu știi asta prea bine. Ești furios că te-am refuzat. Ar trebui să fii ușurat, dar acum e o chestiune de mândrie pentru tine. Să nu crezi măcar un minut că m-ai sedus. Ne-am jucat cu focul aproape din prima clipă în care ne-am cunoscut. Amândoi știam că nu era bine, dar tot am flirtat și am dansat acest dans periculos. Nu vreau să dau vina pe pasiune pentru ce s-a întâmplat în trăsură. Am luat măsuri de precauție ca să prevenim consumarea actului, și asta e dovada că amândoi știam exact ce făceam. Am permis să se întâmple, pentru că amândoi voiam să ne aruncăm în foc și să ne lăsăm pârjoliți.

– Motivele nu au importanță, scrâșni el. Eu te-am compromis și am făcut ce ar fi făcut orice bărbat onorabil. Dar tu te-ai asigurat

că rămân dezonorat, nu din cauza scandalului, ci pentru că ți-e frică. Ai găsit perechi pentru oricine, dar nu vei risca să te căsătorești, pentru că ți-e prea teamă de un angajament. Și te folosești de bravadă ca să ascunzi asta.

Tessa tremură. Ochii lui albaștri erau furioși și o înspăimântau, pentru că el se apropiase prea mult de adevăr și știa destule despre viața ei ca să pună piesele de puzzle la locul lor. Trebuia să-l distragă ca să-și protejeze secretele.

– Nu te-am înșelat niciodată în privința căsătoriei, zise ea. Ți-am explicat motivele pentru care nu vreau să mă căsătoresc până am rămas fără suflare. Nici măcar nu ți-ai dat seama că m-ai ofensat.

– Nu te-am ofensat niciodată, zise el ridicând tonul.

– O, ba da, ai făcut-o. Ai insinuat că nu te-ai fi însurat cu mine dacă nu m-ai fi compromis.

– Nu-mi răstălmăci vorbele. Știi prea bine că eram într-o situație imposibilă, dar am ales să fac ce era onorabil față de tine.

– Îți dai măcar seama cât de ipocrit pari cu toată vorbăria ta despre onoare? Ești așa cum recunoști singur, un crai nepocăit.

El trase aer în piept.

– Asta a fost o lovitură mârșavă, și știi asta. Ți-am spus din prima zi când am venit să te vizitez că nu o să-mi cer scuze pentru aventurile din trecut. Ți-am jurat că voi rămâne fidel viitoarei soții, și asta e tot ce contează.

– Ai jurat să nu mă mai dezonorezi vreodată și ți-ai încălcat promisiunea. Cum pot să știu că nu-ți vei încălca jurămintele de căsătorie.

Tristan se uită urât la ea.

– Altă lovitură mârșavă. Ai recunoscut că ai fost un participant dispus. Și știi că ești singura femeie pe care am atins-o din ziua în care te-am cunoscut.

– Deci eu nu contez? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

– La naiba cu tine! zise el. Viața mea a fost un iad după noaptea în care te-am compromis. Știi că sunt îngrijorat pentru fete și familiile lor. Dar nu puteam decât să mă gândesc cum s-ar fi simțit unchiul tău dacă ar fi știut că te-am dezonorat și mi-am văzut de drum. Ți-am făcut o propunere onorabilă, și tu ai refuzat-o.

— Nici măcar nu m-ai întrebat. Ai presupus doar că voi fi de acord, zise ea și îi zâmbi amar. Probabil că tu crezi că e o ofertă bună pentru o fată bătrână ca mine.

El o apucă de umeri.

— Uită-te în ochii mei și spune asta din nou!

Ea își strânse buzele, refuzând să-i asculte porunca.

Tristan îi desfăcu funda de sub bărbie și îi aruncă boneta la pământ. Apoi îi ridică bărbia.

— Uită-te în ochii mei și spune asta din nou!

Ea nu voia să cedeze.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu mă vrei!

Tessa tremura, pentru că nu putea să facă asta.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu ții la mine!

Îl iubea, încă îl iubea, în ciuda situației imposibile.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că, dacă toate obstacolele, fiecare dintre ele, ar fi înlăturate, tu m-ai refuza din nou.

„Încruntă-te la el! Distrage-i atenția! Minte-l!“ Dar nu putea.

— Nu poți, zise el și-i apucă fața cu palmele calde și cu degetele lui lungi.

În timp ce-și apleca spre ea capul, trupul Tessei răspunse împotriva voinței ei. Se arcui spre el, se simți cedând, în timp ce parfumul lui o îmbăta. Căldura corpului său și brațele lui puternice o atrăgeau ca să cedeze. Aproape că o făcu, dar ea știa ce făcuse el. Și că era destul să o verifice, să-i dea puterea să-l respingă. Să-și facă vocea aspră.

— Felicitări, Excelența Voastră! În jocul mândriei, ați egalat scorul.

El înjură, în timp ce ea își recupera boneta și se îndepărta.

Era încă șocată după cearta lor din acea zi.

După cina din seara aceea, Tessa ședea în salon lângă ducesă, pretinzând că participa la conversație. Se simțea deopotrivă revoltată și întristată. Tristan o rânise pentru că ea îl rânise. Ar fi vrut să se întoarcă în timp, într-o perioadă în care puteau să facă schimb inteligent de replici și să flirteze, punându-se foarte puțin în pericol. Dar în trăsură merseseră prea departe. Intimitățile pe care le împărtășiseră complicasera lucrurile, o făceau vulnerabilă la dorințe și pasiune. Iar acum suferea pentru că își permisese să se îndrăgostească de el.

Îl voia înapoi, voia tot farmecul, pretențiile, tot ce avuseseră împreună. Dacă i s-ar mai fi oferit ocazia, ar fi făcut la fel. Pentru că tânjea să fie în brațele lui, să-i atingă pielea fierbinte și să se topească în extazul pe care i-l arătase el. Voia să-i audă sunetul răgușit când îi provoca plăcere. Voia să fie piele pe piele cu el, voia să-l aibă tot pentru ea. Și nu îl va putea avea niciodată.

Curtarea se îndrepta spre marele final. A doua zi, toți musafirii vor participa la un picnic pe malul lacului, iar sâmbătă, Tristan va vorbi cu amândoi tații. Va face alegerea finală, iar ea nu-l va putea convinge să aștepte să-și găsească marea iubire.

Astăzi, el o întrebase dacă l-ar refuza și dacă obstacolele ar fi înlăturate. Ea ar fi trebuit să mintă, dar nu reușise. Ani la rând se folosise de jumătăți de adevăruri și de omisiuni ca să-și păstreze în siguranță secretele urâte. Orice ca să nu mintă direct, pentru că îi era rușine de minciunile pe care i le spusese bietului ei unchi îndoliat. Tristan nu-i dăduse ocazia să scape, dar după aceea ar fi vrut să se pocnească pentru asta. Ar fi putut pleca mai devreme, dar fusese atât de furioasă pe el, că-i întinsese capcana aceea. Iar acum știa adevărul despre sentimentele pe care le avea. Se întrebă dacă undeva, în adâncul sufletului ei, voia ca el să știe adevărul. Cum putuse să fie atât de stupidă? De ce i-o lua inima la goană de fiecare dată când dădea cu ochii de el? Ce se petrecuse cu mândria ei? Ea îi cedase astăzi totul.

Deși el o înfuriase, deși nu aveau cum să rămână prieteni și nu-i putea deveni soție, ea tot își dorea din toată inima ca el să fie fericit.

Dar nu avea puterea să-l împiedice să facă o greșeală care să-l bântuie tot restul vieții.

Ea știa destule despre regrete.

Tristan nu va trăi niciodată dragostea pe care o merita, iubirea pe care știa în sufletul ei că el era capabil să o ofere și să o primească. Ea îi dăruise în tăcere inima, dar iubirea ei neîmpărtășită nu putea să pătrundă până la inima lui. Era hotărât să se însoare din datorie, și poate că ea ar fi trebuit să-și dea seama că era decizia lui, și nu a ei. La urma urmelor, ea protestase când el și mama lui îi vorbiseră despre măritiş.

Se auzi râsul vesel al domnului Hardwick. Stătea la masă cu Amy, Julianne și Hawk, jucând whist. În partea cealaltă a încăperii,

Tristan şedea pe canapeaua de la fereastră cu Georgette. Fata vorbea întruna şi-şi răsucea o buclă. Apoi îl atinse pe Tristan pe mânecă. Tessa simţi că o doare inima şi-şi feri privirea. O studiasse pe fată în ultimele două zile, gata să sară la atac, la cea mai mică dovadă că Georgette se folosea de Julianne ca să obţină un avantaj suplimentar cu Tristan. Dar până acum, Georgette îşi arătase afecţiunea atât pentru Julianne, cât şi pentru Amy. Noaptea trecută, Tessa le auzise pe toate trei chicotind ore în şir în camera de alături.

Râsul dulce al lui Georgette îi invadă gândurile. Nefiind în stare să se abţină, aruncă o altă privire furişă spre fată. De data asta, observă că Tristan îşi bătea cu degetul mare pe coapsă. Ştia că asta înseamnă că era fie nerăbdător, fie deranjat. El şedea tăcut, dar cum ar fi putut să rostească vreun cuvânt, când Georgette sporovăia ca o vrabie gureşă? Tessa se bucură în tăcere, pentru că părea evident că nu era prea cucerit de fată.

Ruşinea urmă acestor gânduri egoiste. Trase aer în piept, nefiind în stare să se uite în altă parte.

În ciuda a tot ce se întâmplase, el o fascina.

Georgette îl bătu cu evantaiul pe braţ şi râse din nou. În ochii lui apărură o expresie uşor iritată, apoi masca ducală se aşeză la loc pe faţă. Se ridică odată cu Georgette şi o conduse pe fată înapoi la părinţii ei. Apoi se duse să stea în dreptul şemineului.

– Domnişoară Mansfield, zise ducesa, ne veţi distra cântând la pian.

Tessa prefera să nu atragă atenţia asupra ei.

– Poate că una dintre tinere ar trebui să facă asta.

Ducesa o privi cu lornionul.

– Sunteţi tânără şi o lady. De aceea, vă calificaţi.

Lady Boswood îi aruncă Tessei o privire grăitoare.

– Cât de minunat din partea dumneavoastră să cedaţi locul uneia dintre fete, dar, desigur, doriţi să le încurajaţi, deoarece ducele le curtează.

Tessa auzi şi cuvintele nerostite. „Iar tu eşti o fată bătrână care trebuie să-şi cunoască locul.“

– Vă rog, cântaţi, domnişoară Mansfield, o îndemnă doamna Hardwick. Lady Julianne spune că sunteţi foarte talentată.

Tessa se uită la Lady Boswood.

—Asta doar pentru că am multe ore la dispoziție ca să exersez.

Se bucură de expresia șocată de pe chipul femeii, o confirmare a faptului că probabil Lady Boswood se gândise la același lucru.

—Fată dragă, amintește-mi să adaug și cântatul la pian pe lista numeroaselor tale calități, zise ducesa, după care continuă să o informeze pe Lady Boswood despre toate talentele pe care le enumerase cu o zi în urmă la micul dejun.

De-acum toată lumea se întorsese să asculte. Tessa simți cum i se încălzesc obrazii. Firește că era recunoscătoare pentru aprecierea ducese, dar realitatea era că Amy și Georgette ar fi meritat atenția.

—E de mirare că domnișoara Mansfield, atât de specială, nu și-a găsit încă un soț, trase ducesa concluzia.

Cerule mare! Tessa îi aruncă o privire furișă lui Tristan.

El păru o clipă amuzat, apoi, de parcă și-ar fi amintit ce vorbisera mai devreme, zâmbetul îi dispăru.

—Dumnezeule, zise Amy. Domnișoară Mansfield, când mai dormiți?

Toată lumea râse, spre ușurarea Tessei. Decisă să schimbe vorba, se uită la Georgette.

—Vrei să ne cânti? La Ashdown House nu te-am auzit.

În clipa în care rosti cuvintele, o văzu pe Lady Boswood strâmbând din nas. Era clar că era sensibilă în privința bolii lui Georgette în acea zi ploioasă. Desigur, nici unei mame nu-i plăcea să-și vadă fiica umilită.

—O, n-aș putea să cânt! zise Georgette. Talentele mele limitate ar părea jalnice în comparație cu cele ale domnișoarei Mansfield.

—Domnișoară Mansfield, toată lumea vă roagă să cântați, zise ducesa. Tristan tu îi vei întoarce paginile la partitură.

Tessa tresări. Oare cum avea să reziste să stea lângă el, după cuvintele aspre pe care și le aruncaseră în acea zi. Dar învățase din greșeala de la operă și știa că nu era bine să refuze, altfel ar fi trezit suspiciuni. Așa că se ridică și acceptă brațul lui Tristan. Simțindu-i puterea, își aminti de brațul lui protector din trăsura.

Îi era dor de vremea când se puteau tachina, dar pentru fiecare moment plăcut fuseseră și multe dificile. Dacă ar fi acționat în mod profesionist, ar fi evitat să-și facă rău și ei, și lui. Dar voise să-i atingă steaua strălucitoare și să se folosească de ea ca să avanseze în carieră.

Ea nu știuse că jurământul ei de a-i deschide inima avea să o frângă pe a ei.

Ajungând la instrument, el scoase o partitură din scaunul pianului și o răsfoi. Apoi puse partitura pe stativ. Tessa înghiți în sec. Era Canonul lui Pachelbel, aceeași muzică pe care o cântase la Ash-down House.

Oare intenționa să-i transmită un mesaj tăcut? Ideea i se încolăci în jurul inimii, dar trebuia să reziste. Pentru că ea nu putea uita că se va căsători cu altcineva. Așa că se așează pe scaun și își puse degetele inerte pe clapele netede ale pianului.

Ducesa se apropie și se aplecă la urechea Tessei.

– Mă veți ierta că v-am pus într-o situație jenantă mai devreme, zise ea.

– Vă sunt recunoscătoare pentru laude, ducesă, dar mă tem că Lady Boswood nu e, răspunse Tessa.

– O cunosc din anul în care ne-am făcut amândouă debutul în societate, zise ducesa. E una dintre frumusețile vanitoase, îmbătrânite, care-și petrec toată viața în competiție cu alte femei. V-a întăritat pentru că știe că fiul meu vă ascultă, iar ea se teme de dumneavoastră.

Tessa pufni:

– Mă îndoiesc de asta.

Ducesa se uită la ea.

– Nu aveți idee ce putere ați mânuit ca pețitoare, nu-i așa? De ce credeți că e toată lumea geloasă și vă bârfește? Pentru că doar dumneavoastră aveți influență asupra fiului meu. Se tem pentru că puteți spori sau distruge șansele ficelilor lor.

Tessa se uită la Tristan. El se uita în altă parte, dar ea bănuia că asculta.

– Îmi supraestimează puterea de convingere și, cu siguranță, vă subestimează fiul.

Ducesa râse încet și se uită la fiul ei.

– Fată dragă, o femeie deșteaptă știe cum să învârtă pe degete un bărbat.

Tristan bătu cu degetele pe capacul pianului.

– Mai stăm să bârfim sau o ascultăm pe domnișoara Mansfield cântând?

– Tristan, zise ducesa, pot să discut ceva cu tine în particular? Domnișoară Mansfield, puteți exersa în timpul ăsta.

Tessa îi făcu pe plac și-și reținu un zâmbet. Se părea că ducesa comanda pe toată lumea. Tristan trebuie să fi moștenit tendința asta de la ea.

După câteva minute se uită peste umăr și o văzu pe ducesă încă vorbind cu fiul ei. Doamne sfinte! Probabil că ducesa îi alegea deja un soț. Tessa ridică din umeri. Nu era ca și cum femeia avea s-o mărite în următoarele două zile.

Când Tristan se întoarse, se aplecă peste umărul ei și îndreptă paginile partiturii.

– Mama insistă să ne întâlnim mâine în biroul meu ca să discutăm despre potențialii soți pentru tine, zise el cu vocea joasă, catifelată.

Ea se înfioră când îi simți respirația lângă ureche.

– Vom folosi ocazia ca să discutăm despre acțiunea de curtare, zise el.

Ea încuviință din cap, își puse degetele pe clape și încercă să se concentreze asupra muzicii. El intenționa să-i spună dinainte care era alegerea lui. Georgette. Gândul o făcu să se poticnească și ea cântă o notă discordantă.

Tristan întoarse pagina.

– Te fac să te simți agitată?

– Nu.

„Mă faci să ard.“

Tessa începu din nou să cânte, hotărâtă să facă cinste laudelor ducesei. Melodia repetitivă îi amintea de noaptea ploioasă de la Ash-down House. Îi amintea de rochia urâtă pe care o purtase și de săruturile avide ale lui Tristan care o făcuseră să se simtă frumoasă și dorită. De fiecare dată când el întorcea paginile, ea îi inspira parfumul slab, masculin. Își închipui cum el se așeza pe bancă, o apleca pe spate și o săruta. Cum își trecea limba peste buzele ei și o gusta. Voia să-i atingă pielea fierbinte și să-l audă din nou scoțând acel sunet gutural. Dar cel mai mult, tânjea după visul de fată, când el îngenunchea și-i declara iubire eternă, dincolo de rațiune. Dar ea nu va avea parte de o asemenea nuntă de vis.

Când cântă ultimele note, urmară aplauzele. Ea răsufală ușurată și se întoarse spre el.

– Ai luat o decizie? șopti ea.

– Vom vorbi mâine.

Mâine va trebui să-l asculte rostind numele altei femei. Numele unei fete. Fata care va deveni probabil ducesa lui.

Iar după duminică, Tessa nu îl va mai vedea niciodată.

Capitolul 19

Joi, târziu în noapte, o bătaie în ușa o trezi pe Tessa. Dezorientată, se ridică și se frecă la ochi. Îi luă câteva clipe ca să-și dea seama că nu era în patul ei.

Apoi bătaia răsună din nou. Prin perete auzi un sunet răgușit. Luându-se doar după lumina tăciunilor aproape stinși din șemineu, se chinui să-și pună halatul. Își băgă brațele pe mâneci, lipăi pe covorul rece și întredeschise ușa.

Acolo se afla Julianne, și la lumina lumânării constată că era în cămașă de noapte.

– Domnișoară Mansfield, vreți să veniți în camera lui Georgette? Îi e rău.

Tessa se încruntă.

– Amy e acolo?

Julianne încuviință din cap.

– Lui Georgette îi e greață.

– De ce nu ai alertat-o pe mama ei?

– Georgette m-a implorat să nu trimit după ea. Julianne părea șocată. O să vă explic mai târziu, dar, vă rog, puteți să o ajutați?

– Da, desigur, zise Tessa și o urmă pe Julianne în camera de alături.

Ajunsa înăuntru o văzu pe Georgette pe marginea patului, vărșând într-o oală de noapte. Amy stătea lângă ea și o masa pe spate.

– Abia dacă a mâncat ceva azi, zise Amy.

– Julianne, mai aprinde o lumânare, te rog, zise Tessa. Georgette, de ce nu ai mâncat? Dar fata vărsă din nou.

– Din cauza agitației, îi explică Amy.

– Și tu ești agitată?

– Da, dar mie nu mi-e rău.

Julianne folosi o lumânare mică și aprinse o lumânare mare.

– Nu te teme, Georgette! Și domnișoara Mansfield e agitată din fire.

Tessa se uită la Julianne.

– Haide să mă ajuți să găsim apă și o cârpă!

Julianne o conduse la spălător și acolo găsi o cârpă. Tessa turnă apă din urcior într-un castron. După ce stoarse cârpa, Tessa reuși să o convingă pe Georgette să se întindă și îi puse pâanza rece pe frunte.

– Domnișoară Mansfield, zise Amy, pot să stau cu ea în seara asta?

– N-ai nevoie de permisiunea mea, Amy. Stai dacă asta vă face pe amândouă mai puțin temătoare.

– Mulțumesc, șopti Georgette.

Cele două fete se băgară sub plapumă.

– Mă bucur că ești aici, Amy.

– Julianne, adu o lumânare, zise Tessa. Vreau să vorbesc cu tine în particular.

Odată ajunsă pe coridorul întunecat, Tessa închise ușa și se întoarse spre Julianne.

– Poți să-mi spui care e necazul lor?

Ea bănuia că era vorba despre pețit, dar nu era sigură de ce erau ambele așa de agitate și nu voia să facă presupuneri.

Julianne se jucă cu cosița ei lungă, împletită.

– Mi-au mărturisit că sunt neliniștite din cauza pețitului, dar mi-au spus prea puține lucruri, pentru că eu sunt sora lui. Nu pot fi obiectivă când vine vorba despre Tristan. Dar sunt prietenele mele și îmi fac griji pentru ele.

– Nu pot vorbi cu mamele lor? se interesă Tessa.

– Părinții lor sunt foarte entuziasmați. Nu vor să-i dezamăgească.

Tessa simți fiori reci pe brațe. Oare părinții exercitau presiuni asupra fetelor? Auzise multe povești despre părinți care-și forțaseră ficele să se căsătorească.

– Domnișoară Mansfield, zise Julianne, sunteți singura dintre noi care poate fi imparțială.

Tessa tresări. Până atunci nu prea fusese imparțială. Favorizase o fată și făcuse presupuneri negative despre alta. Dar le putea ajuta acum și, făcând asta, spera să-l ajute indirect și pe Tristan.

– O să vorbesc cu ele.

Julianne slobozi un oftat tremurat.

— Vă mulțumesc. Speram că ne veți ajuta. Făcu o pauză și adăugă: Și pentru mine e foarte greu. Îmi iubesc fratele, dar le iubesc și pe ele. Își șterse cu degetul lacrimile de sub ochi. Una din ele va fi sora mea, și cealaltă nu. Nu-l invidiez pe Tristan pentru alegerea pe care trebuie s-o facă. Sunt amândouă fete minunate.

Tessa se înduioșă.

— Unchiul meu îmi spunea mereu că lucrurile se întâmplă cu un scop. Până la urmă, totul se lămurește în timp.

După ce Julianne plecă, Tessa intră în dormitor. Plapuma foșni. La lumina lumânării le văzu pe fete ținându-se de mână deasupra plăpumii. I se făcu milă de ele.

Se așeză pe marginea patului.

— Te simți mai bine, Georgette?

— Stomacul mi-e mai bine, zise ea, dar suntem amândouă foarte neliștite.

— Oricine ar fi în situația voastră, zise Tessa și trase adânc aer în piept. Julianne m-a rugat să vorbesc cu voi. Ea are impresia că pot fi obiectivă.

— Sunteți tare bună, zise Amy.

— Nu trebuie să îmi faceți confidențe, zise Tessa, dar dacă decideți să o faceți, vreau să știți că nu voi spune nimănui nimic din ce aflu.

— Mi-e frică, zise Georgette.

— Și mie, șopti Amy.

— Dacă îmi spuneți ce vă înspăimântă, aș putea să vă liniștesc, zise ea cu blândețe.

— Suntem prietene adevărate, zise Georgette. Când am aflat că suntem finaliste, la început amândouă am fost foarte încântate.

— Dar apoi ne-am dat seama că suntem în competiție, explică Amy. E îngrozitor!

— N-aș fi rezistat până acum fără tine, Amy, zise Georgette.

Amy se uită la Tessa.

— Toate celelalte fete au fost de acord cu schema lui Elizabeth de a o elimina pe Georgette.

Tessa simți că se înfurie. Nu știuse că Amy și Georgette își dăduseră seama de planurile lui Elizabeth.

Georgette se uită și ea la Tessa.

– Știți ce a făcut Amy pentru mine. Ea a fost singura fată care le-a înfruntat pe Elizabeth și pe Henrietta când unelteau împotriva mea.

Tessa se uită întrebător la Amy.

– Ce s-a întâmplat?

– Cu o zi înainte de a pleca la Ashdown House, Elizabeth mi-a trimis o scrisoare. Zicea că a apărut o schimbare de planuri și a stabilit o întâlnire la ea acasă. Când am ajuns, mi s-a părut că era ceva în neregulă, pentru că Georgette nu se afla acolo. Elizabeth și Henrietta au încercat să mă întorcă împotriva ei. Știu că erau geloase pe Georgette. Așa că le-am spus că nu o să stau să le ascult clevetirile și am plecat.

– Nu sunt surprinsă, după ce am văzut cum au răs când lui Georgette i s-a făcut rău pe barjă, zise Tessa.

Amy aprobă din cap.

– Nu mi-a venit să cred că toate celelalte fete au început să rădă și ele ca oile, dar presupun că le era teamă de cele două fete răutăcioase.

– Domnișoară Mansfield, am încercat să fiu drăguță cu celelalte fete, zise Georgette. Dar de fiecare dată când îi făceam uneia un compliment, celelalte rânjeau.

Amy se uită la Georgette.

– În prima zi, când mi-a căzut penița, te-am invidiat. Erai așa de calmă și de frumoasă. N-am știut că putea să fie la fel de greu să fi frumoasă, ca și să fi banală.

– Tu nu ești banală, Amy, ripostă Georgette. N-ai avut nevoie decât de rochiile potrivite ca să-ți pui în valoare silueta înaltă. Uită-te în oglindă și vei vedea cât te-ai schimbat!

– Cu un pic de ajutor de la tine și de la Julie, zâmbi Amy.

– Asta îmi amintește de altă chestiune, zise Tessa. Celelalte fete nu erau foarte încântate de prietenia voastră cu Julianne. Cum s-a întâmplat asta?

Amy se jucă cu plapuma.

– Eu sunt răspunzătoare.

Tessa o privi uluită.

– A doua zi după ce am plecat din Richmond, m-am întâlnit cu Julianne într-un magazin de pălării, povesti Amy. Julie și-a exprimat dezgustul pentru fetele care făcuseră haz de Georgette. Așa că i-am

mărturisit ce știam despre Elizabeth și Henrietta. Julie a insistat să mergem imediat la Georgette și să-i oferim susținerea noastră.

– Aș fi renunțat, dacă nu ați fi fost voi două, zise Georgette.

– Poate că a fost greșit să o implic pe Julie, zise Amy, dar eu credem că ducele mă va elimina, și Georgette va rămâne singură cu toate fetele acelea oribile. Știam că ducele mă păstrase în competiție doar din bunătate.

Georgette se întoarse spre Amy.

– Nu te subestima din nou. Nu te las.

– Știi că am meritat această ultimă rundă, zise Amy. În ziua cu jocul de salon, mi-am amintit că Shelbourne îmi spusese că nimeni nu mă va respecta, dacă eu nu mă respect pe mine însămi. Și mi-am dat seama că le îngăduiam altora să mă trateze cu răutate. Parcă m-am eliberat. De ce să nu-mi exprim părerile? Și sunt mândră de mine.

– Și eu sunt mândră de tine, zise Tessa. Cât de minunat că drep-tatea a triumfat, un lucru care se întâmplă prea rar.

– Ne făceam griji că fetele celelalte vor crede că profităm de Julianne, zise Georgette, așa că am făcut un pact să nu discutăm despre Shelbourne de față cu ea.

Tessa le judecase greșit pe Amy și pe Georgette. Amândouă suferiseră din cauză că fetele celelalte le judecaseră după felul cum arătau, iar Amy, cea mai puțin eligibilă, dăduse dovadă de inteligență, lansând propria contraofensivă.

– Ne-am dori ca Shelbourne să ne aleagă pe amândouă, zise Georgette.

Tessa aproape că zâmbi.

– Cred că asta e ilegal. Dar dacă sunteți îngrijorate despre cum vă va afecta asta prietenia, pot să spun că grija voastră vă face cinste și că veți rămâne prietene, indiferent de ce se va întâmpla sâmbătă.

Georgette o strânse pe Amy de mână.

– Așa e.

– Acum, mai e o chestiune serioasă pe care trebuie să o discut cu voi, zise Tessa. Uneori tinerele fete și chiar domnii simt nevoia să-și mulțumească părinții. Dar căsătoria e pe viață. Trebuie să fiți foarte sigure înainte să acceptați propunerea oricărui gentleman. Și trebuie să găsiți curajul să refuzați, dacă aveți îndoieli. Îmi promiteți amândouă să vă gândiți bine înainte ca ducele să facă alegerea finală?

– Da, rostiră amândouă la unison.

– Ducele e un om bun, zise Tessa. Își va trata soția cu respect și demnitate. Și îi va fi mereu fidel.

– Vă mulțumesc că ne-ați spus, zise Amy. Julianne zice că e un frate minunat.

– A fost foarte bun cu noi, remarcă Georgette, chiar și când am chicotit ca niște școlărițe.

Tessa se ridică.

– Somn ușor.

După ce închise ușa, clipi ca să-și alunge lacrimile. Erau fete drăguțe și știa că oricare dintre ele îi va fi o soție bună.

A doua zi dis-de-dimineată, Tristan se plimba prin birou, așteptând-o pe Tessa. De când îi refuzase cererea în căsătorie, nu putuse să doarmă încercând să înțeleagă ce-i spusese ea. Chiar făcuse o listă cu motive pentru a refuza să te căsătorești *în general* și o alta cu motive pentru care ea nu s-ar mărita *mai ales* cu el. Existau prea multe contradicții în răspunsurile ei ca să se declare mulțumit.

Își spusese de nenumărate ori să uite de ea. Tessa îl refuzase și asta încă îl durea. Dar când o obligase să-i răspundă la întrebări în acea zi în pădure, ea nu fusese în stare să nege că îl dorea, că ținea la el și, mai ales, că nu i-ar refuza cererea dacă toate obstacolele ar fi înlăturate. Apoi îl încuiase cu o replică despre mândrie și plecase înainte ca el să apuce s-o chestioneze.

Tristan era convins că îi ascundea ceva, dar nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea fi. Voia să știe, murea de curiozitate să afle. Dar de ce? A doua zi avea să își aleagă mireasa, va pleca din Gatewick Park și, după ce ajungeau la Londra, nu o va mai vedea niciodată.

Se opri și-și închise strâns ochii. „Voi depăși această obsesie.“ Trebuia să o uite, pentru că de a doua zi avea să fie un bărbat logodit. Și pețitul, dar și prietenia lui cu Tessa aveau să ajungă la final.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. El o deschise și rămase fără suflu. Tessa arăta adorabil într-o rochie galbenă, diafană. Aproape că-i venea să se pocnească pentru că îi observase rochia. Era doar o rochie. Un obstacol în calea trupului ei gol.

Se forță să se gândească la altceva.

– Intră, îi spuse el.

Ea intră și el îi indică unul dintre scaunele cu spătar împletit situat în fața biroului. Apoi se așază lângă ea și îi studie fața frumoasă, ochii verzi, luminoși și buzele ei făcute anume parcă pentru păcat.

– Am vești care s-ar putea să te înveselească.

– O, făcu el într-o doară.

– Nu pot să-ți dau detalii, am promis confidențialitate, dar pot să-ți spun că am vorbit și cu Amy, și cu Georgette seara trecută. Știu cât de multe îndoieli ai avut, dar, Tristan, vreau să știi că ai ales bine, zise ea și zâmbi. Au existat niște obstacole pe traseu, dar sunt absolut sigură că le-ai păstrat pe cele mai bune fete dintre toate.

El nu spuse nimic, dar observă că Tessa își strângea mâinile atât de tare, încât pumnii i se albiseră. Nu cu mult timp în urmă, ea încercase să-l convingă să renunțe la competiție și să aștepte dragostea. Acum, după o conversație cu Amy și Georgette, ea se simțea sigură că una din ele îi va fi ducesa perfectă.

Se întrebă dacă Tessa încerca doar să se convingă singură.

Tristan trase adânc aer în piept și rosti cuvintele pe care le pregătise:

– Ar fi trebuit s-o fac mai demult, dar vreau să-ți mulțumesc pentru tot.

Ea zâmbi tremurat.

– Chiar și pentru modalitatea rapidă de a le curta?

– Chiar și pentru asta, dar și pentru acel joc ridicol de societate, chicoti el.

Ochii ei verzi sclipiră.

– N-o s-o uit niciodată pe Sally Shepherd cu oile.

– Și lumânarea din pantalonii lordului Randy.

– Ești rău, îl dojeni ea cu degetul.

El voia să-i spună că nu o va uita niciodată, dar își păstră vorbele pentru el.

– Măine-dimineață mă voi întâlni cu Hardwick și cu Boswood în biroul meu. Apoi le voi cere permisiunea de a vorbi singur cu Amy și Georgette, zise el și făcu o pauză. Mama a sugerat ca tu să stai cu ea și cu Julianne în budoarul ei. Voi veni să vă comunic decizia mea după aceea.

– Ai ales deja? întrebă ea și-și feri privirea.

Tristan așa credea, dar trebuia să fie sigur. La un moment dat, noaptea trecută își aminti ce-i spusese Tessa la Ashdown House.

„Nu putem decât să luăm cele mai bune decizii posibile și să învățăm din greșeli.“

Unele greșeli însă erau permanente, ireversibile.

Se auzi o bătaie în ușă. Tristan se încruntă și se ridică de pe scaun când mama lui dădu buzna înăuntru.

– Domnișoară Mansfield, văd că discutați cu fiul meu despre necesitatea de-a avea un soț, așa cum ar și trebui, zise ducesa.

Tessa oftă.

– Nu trebuie să te îngrijezi, zise Tristan, n-am vreun potențial soț ascuns în birou.

Când Tessa încercă să se ridice, ducesa îi făcu semn să rămână așezată.

– Vă las să discutați. Apoi se uită la fiul ei. Mă aștept ca ea să aibă una sau două obiecții. Să nu accepti un refuz.

Oare i se părea sau cuvintele ei ascundeau un mesaj secret?

Ducesa duse lornionul la ochi.

– Fată dragă, să nu mă dezamăgești. M-am făcut înțeleasă?

Tessa clipi.

– Ăă... nu sunt sigură.

– Răspuns greșit, rosti ducesa și se întoarse spre el și îi făcu cu ochiul.

El rămase cu gura deschisă.

– Închide gura, fiule, și deschide-mi ușa!

Încă șocat, el rămase încremenit pe covor. Ce naiba punea mama lui la cale?

Se auzi o altă bătaie în ușă. Ar fi trebuit să pună un lacheu la ușă ca să nu mai dea lumea buzna peste el, dar nu se așteptase ca și altcineva să se trezească atât de devreme.

Julianne se năpusti înăuntru și trânti ușa cu piciorul.

– O, n-am închis un ochi toată noaptea. Nu pot să mai suport suspansul.

– Tânără domnișoară, zise ducesa pe un ton revoltat. Te-au părăsit manierele! Să nu îndrăznești să mai trănțești vreodată ușa cu piciorul ca un băiețoi.

Tristan oftă.

– Julianne, ți-am mai explicat că îți voi comunica mâine decizia mea.

Ea îi cuprinse talia cu brațele.

– Tristan, o să devii un bărbat bătrân și însurat.

El se uită la mama lui peste capul lui Julianne.

– Mai bine ai face pregătiri de înmormântare de pe acum.

Tessa se uită la el.

– Poate că ar trebui să vă las singuri.

– O, nu, zise ducesa. Nu pleci nicăieri până nu îți dai acordul să te măriți.

Julianne îi dădu drumul lui Tristan.

– Biata domnișoară Mansfield! Va trebui să renunțați la toată libertatea și la cariera de petitoare.

– Nu renunț la nimic.

– O, ba o să renunți, se încruntă ducesa la ea.

Tristan își dădu ochii peste cap.

– Mamă, ajunge!

Ducesa ridică din nou lornionul la ochi.

– Abdici?

Ușa se dădu de perete. Hawk intră și trânti ușa cu piciorul în urma lui.

– Ai o influență proastă asupra surorii mele, bombăni Tristan.

Hawk își frecă palmele.

– Am întârziat la reuniunea de familie?

– Eu nu fac parte din familie, zise Tessa.

– Dar am crezut că sunteți doamna Gatewick, observă Hawk.

– Eu am crezut că e sora de mult pierdută a lui Tristan, pufni Julianne.

– Așa-zisa soră, preciză Tessa.

Tristan își flutură batista.

– Mă predau.

Când Tessa scoase o exclamație de uimire, el își dădu seama exact ce spusese. „Uite un steag alb. Spune că te predai.”

– De fapt, despre ce se discută la această întrunire? întrebă Hawk.

– Ne-am adunat ca să discutăm despre soțul domnișoarei Mansfield, zise ducesa.

Hawk își duse mâna la inimă.

– Sunt neconsolat, rosti el și rânji: Cine e norocosul, domnișoară Mansfield?

– Bănuiesc că încă nu s-a stabilit, bombăni ea.

Hawk se apropie de ea.

– Și cât de mare ziceți că e averea aia?

Tessa îl dojeni cu degetul.

– Wentworth avea, se zice, bunuri în valoare de cel puțin o jumătate de milion de lire, răspunse ducesa.

Tristan se holbă la Tessa.

– E adevărat?

Când ea întinse două degete în poală, Tristan se apucă de birou ca să nu se clatine.

Hawk căzu într-un genunchi și îi apucă mâna.

– Domnișoară Mansfield, faceți-mă cel mai fericit dintre bărbați!

– Dacă e o ofertă temporară, o accept, zise ea.

Tristan îl apucă pe Hawk de braț și-l trase în sus.

– Ia mai taci, reuși el să rostească printre dinți.

– Iertați-mă, domnișoară Mansfield, zise Hawk. Sunt copleșit de iubire.

– Pentru averea mea, crai lacom!

Hawk se prefăcu a-și șterge o lacrimă din ochi.

– Din nou am ghinion în dragoste.

Tessa zâmbi viclean.

– Julianne, vrei să-l consolezi?

Ochii lui Julianne sclipiră.

– Nu, mârâi Tristan.

Tristan îi aruncă lui Hawk o privire amenințătoare de genul „nu încerca să te apropii de sora mea“. Hawk își lărgi lavaliera, așa cum și trebuia, pentru un crai notoriu cum era. Firește, Tristan avea o reputație la fel de proastă, dar exista un cod nerostit între prieteni că surorile erau interzise.

Tristan își dresе glasul:

– Ajunge cu aiurelile astea! Haideți la micul dejun!

– Nu putem să o lăsăm pe domnișoara Mansfield să plece până nu acceptă să se căsătorească, zise Julianne.

Tessa se ridică.

– Am acceptat propunerea temporară a lui Hawk, așa că am scăpat.

– Nu scapi așa de ușor. Nu acceptăm decât un angajament real, fată dragă, zise ducesa.

Tessa se uită la Hawk.

- Fă-o să fie reală și o să-mi retrag acceptul după micul dejun.
- Domnișoară Mansfield, îmi faceți onoarea? întrebă Hawk rânjind.
- Pentru o oră, zise ea.
- Dar mama v-a interzis să vă căsătoriți, zise Julianne.
- N-am nici o intenție să mă căsătoresc cu el, zise Tessa și-i făcu lui Julianne cu ochiul. Știu care e soția perfectă pentru el.
- Ducesa zâmbi viclean.
- Domnișoară Mansfield, după ce renunțați la el, am în minte soțul ideal pentru dumneavoastră.
- „Ce naiba?“ se întrebă Tristan și se încruntă.
- Ceasul bătu de nouă ori.
- O să întârziem la micul dejun! exclamă ducesa. Musafirii.
- Începu să zorească pe toată lumea.
- Grăbiți-vă!
- Mama, trebuie să vorbesc cu tine despre treaba asta cu soții, zise Tristan.
- Va trebui să mai aștepți, replică ea, părând agitată. Trebuie să respectăm programul. Acum hai să luăm micul dejun!
- Mi-a pierit pofta de mâncare, bombăni Tessa.
- E firea ta agitată, zise ducesa. Nu te teme, un soț te va vindeca de astfel de dispoziții.

Un vânt plăcut mișca ușor copertina de deasupra meselor de picnic. Tessa stătea lângă ducesă. În jur lumea vorbea. Ea se uita la lacul verde-albăstrui, gândindu-se la moșia unchiului ei sau, mai bine zis, la a ei. Chiar și după atâția ani, ea încă o mai considera proprietatea unchiului George. Curând va închide casa de la Londra și se va întoarce la Hollincourt. Va fi prima vară fără Anne.

Trase adânc aer în piept pentru că începuseră să i se umezească ochii și nu trebuia să-și plângă de milă. Erau multe femei în situații mult mai rele. Ea era norocoasă în comparație cu ele. Când se va întoarce la Hollincourt, se va concentra asupra operelor ei de caritate și asupra tuturor celorlalte îndatoriri. Va fi așa de ocupată, încât seara se va prăbuși epuizată în pat. Și în felul acesta nu va mai avea timp să se plângă de singurătate sau să jelească ocaziile pierdute. Sau un bărbat care o fermecase pentru scurt timp. Unchiul George îi spusese că lucrurile se întâmplă cu un motiv anume, și ea trebuia să aibă

încredere în intervenția divină. Va avea grijă de viețile altora, își va face noi prieteni și poate va călători. Averei ei însemna că avea șanse de care doar puțini bărbați sau femei se puteau bucura.

Și-ar fi dat fiecare bănuț ca să poată avea un soț și copii. Copiii lui Tristan.

Ducesa se întoarse spre ea.

– Nu prea ai poftă de mâncare.

– Probabil că e firea mea agitată, făcu Tessa și se uită la cealaltă masă, unde stăteau Tristan, Amy, Georgette, Julianne și Hawk. Georgette își răsuca o șuviță pe deget, un semn de nervozitate.

Ducesa se aplecă spre Tessa și îi șopti:

– Nu te neliniști, totul va fi bine.

– Știu. El a ales cele mai bune fete pentru runda finală.

Și-ar fi dorit să-și fi putut exprima părerea cu mai mult entuziasm, dar deși își spunea că trebuia să se bucure pentru el, inima ei nu-i îngăduia.

Ducesa o privi cu o expresie enigmatică și își îndreptă atenția spre domnul Hardwick. Tessei îi plăceau părinții lui Amy. Era evident că-și iubeau fiica foarte mult. Cu un oftat trist, Tessa își dori ca Tristan să o aleagă pe Amy, dar știa că el avea dubii în privința ei. Tessa știa mult mai puțin, aproape nimic despre sentimentele lui pentru Georgette, dar îl văzuse la leagăn cu fermecătoarea tânără.

„Vreau să-mi doresc soția.“

Simți din nou pumnalele în inimă. Nu vor fi surprize mâine-dimineață când el își va face cunoscută alegerea.

După ce toată lumea mănca prăjiturile și fursecurile, ducesa anunță un concurs – cursa în sac. Tessa refuză să participe, spunând că prefera să privească. Trebuia să se distanțeze de Tristan, de familie, de prieteni, pentru că știa că durerea de a-i pierde pe cei pe care-i iubea, căci ajunsese să țină și la ducesă, și la Julianne, și la Hawk, va fi prea mare. Îi va fi dor și de Amy, și de Georgette. Dar viețile lor vor continua fără ea.

Nici nu-și putea imagina cum ar putea să-și continue viața fără Tristan. Cumva, el devenise lumea ei și acum trebuia să găsească o modalitate să supraviețuiască durerii cumplite de a-l pierde pentru totdeauna.

Nu avea de ales. Pentru că renunțase la opțiuni cu opt ani în urmă.

Tristan și Hawk își aleseră echipele și, spre surprinderea Tessei, ducesa acceptă să facă parte din echipa fiului ei. Tessa se scutură de răs când o văzu pe eleganta ducesă ținându-se hotărâtă. Mama lui Tristan concura (sau, mai bine zis, țopăia) împotriva lui Lady Boswood. Se pare că nici ducesa nu se dădea în lături de la o mică competiție, pentru că nu se osteni să-și ascundă zâmbetul satisfăcut când o învinse pe Lady Boswood.

Lordul Boswood se apropie de Tessa și rămase lângă ea. Nu zise nimic preț de mai multe minute. Tessa se întreba ce voia. Aproape că deschise vorba, dar își aminti de sfatul unchiului George.

„Nu te simți obligată să umpli tăcerea.”

În cele din urmă, Boswood își dresе glasul:

– Fiica mea mi-a spus că ați vorbit de curând cu ea și cu domnișoara Hardwick.

Ea simți cum o furnică mâinile. Probabil că el nu îi aprecia imixtiunea, mai ales că sfatul ei pentru fete fusese să-și asculte mai degrabă inima, decât să le facă părinților pe plac. Așa că nu comentă.

Continuă să se uite la Tristan și la Hawk care țopăiau și se insultau amuzați.

– Ați liniștit-o, spuse Boswood.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

Marchizul continuă să se uite la curse. Ea se uită la Tristan, care-i întindea sacul lui Georgette și o ajuta să intre în el. Fata sări de două ori și căzu în fund, chicotind. Tristan alergă să o ajute, iar Hawk îl făcu trișor. Apoi Hawk alergă spre Julianne, care se chinuia, o ridică și alergă cu ea peste linia de sosire. Tessa râse.

Boswood se întoarse spre ea.

– De ce Dumnezeu ați invitat douăzeci și patru de fete să-l curteze?

Ea zâmbi.

– Aș putea să vă spun că nu voiam decât ca el să aibă cât mai multe variante. Sau că mi s-a părut că aceste fete meritau ocazia de a-l curta. Și, până la un punct, motivele sunt adevărate, zise și se uită în ochii lui Boswood. Dar aș minți dacă n-aș admite că am văzut o ocazie minunată ca să-mi promovez cariera de pețitoare.

El zâmbi ușor.

– Dacă ați fi bărbat, ați fi un adversar politic redutabil.

Ea se gândi la ziua aceea în salonul ei, când Tristan îi spusese că ar fi fost un avocat redutabil. Amintirea o făcu să-l caute din pri-viri. Tristan îi oferea brațul lui Georgette, după care începură să se plimbe.

O altă bucatăică din inima Tessei se sfărâmă.

– Nu, nu cred că mi-ar plăcea să intru în politică, zise ea. Sunt femeie și am un punct slab.

Boswood se uită la fika lui.

– Toți avem, domnișoară Mansfield.

Capitolul 20

Sâmbătă dimineață, nervii Tessei erau întinși la maximum în timp ce stătea cu ducesa pe canapea în salonul auriu. Toată lumea se așezase. Tristan schimbase planurile și acum așteptau cu toții ca el să dea explicații.

Tristan stătea în fața șemineului, îmbrăcat într-o haină albastră și pantaloni de piele. Avea o expresie solemnă și-și ținea mâinile strânse la spate. Tessa îl sorbea din ochi, încercând să-i memoreze trăsăturile – părul negru, cârlionțat, sprâncenele groase, nasul perfect, bărbia pătrătoasă, proaspăt rasă, lăsând doar o urmă mai întu-necată pe obraz, semn al bărbii lui dese. Dar cel mai mult voia să-și amintească de ochii lui de un albastru strălucitor și de nenumăratele ori când o privise cu intensitate.

Curtarea avea să se încheie în acea dimineață.

Simți cum i se pune un nod în gât. Își strânse mâinile reci așa de tare, încât o durură degetele.

„Bucură-te pentru el! Dacă îl iubești cu adevărat, îți vei dori sincer să fie fericit.”

– Voi fi concis, zise el. După o reflecție atentă, m-am lovit de o problemă.

Tessa se holbă la el. În prima zi, ea rostise aceleași cuvinte. Când el îi aruncă o privire vicleană, știu că voia ca ea să răspundă.

– Și despre ce problemă e vorba?

– Amândouă s-au calificat.

– Calificat? se miră domnul Hardwick încruntându-se.

– Evident că ambele fete au calități unice și speciale, zise Tristan. Dar nu am putut s-o aleg pe una în defavoarea alteia. Pe scurt, domnilor, ficele voastre sunt perfecte.

Georgette o îmbrățișă pe Amy.

– Până la urmă chiar ne-a ales pe amândouă.

– Domnișoara Mansfield zice că e ilegal, râse Amy.

Ducesa scoase un sunet sugrumat. „O, Doamne“, se gândi Tessa. „Ducesa probabil e îngrijorată că fetele au doar tărate în cap.“

Tristan ridică mâna.

– Voi lua o decizie după ce ne întoarcem la Londra.

Dumnezeule mare! Afurisitul îi ținea în suspans. Se bucura să aibă o asemenea putere asupra oamenilor. Dar inima ei se bucura, prostuța ei inimă, care își închipuia că se răzgândise, nu se mai însura din datorie, când știa prea bine că nimic nu se schimbasese.

Julianne se bosumflă.

– Mamă, nu e drept. Fă-l să aleagă!

Hawk îi făcu Tessei cu ochiul, apoi se uită la Tristan.

– Bătrâne, nu e drept să ne lași să așteptăm atât.

Tessa zâmbi. Hawk rostise aproape aceleași cuvinte ca în ziua de după ce fuseseră la operă.

Tristan își dresе glasul:

– După ce ne întoarcem la Londra, le voi vizita pe fiecare din fete acasă. Este o decizie importantă – o decizie pentru o viață. Nu poți să iei ușor o asemenea decizie. Am cel mai mare respect pentru ambele fete. El se uită mai întâi la Amy, apoi la Georgette. V-am spus că aveți de ales. Încă mai aveți. Aveți un cuvânt de spus, mereu l-ați avut. Depind de onestitatea voastră completă, doamnelor. Înainte să vă vizitez, vreți să-mi promiteți că vă veți gândi la tot ce v-am spus?

– Da, șopti Amy.

– Desigur, răspunse și Georgette.

– Avem o călătorie lungă înaintea noastră. Vă doresc tuturor un drum bun.

Și uite așa, rolul ei de pețitoare se încheiase. Fără fanfara pe care și-o imaginase la început în acea primă zi când el îi ceruse să-i găsească o ducesă. Ieși împreună cu ceilalți, în timp ce el stătea de vorbă cu Hawk. Era mai bine așa, își spuse în timp ce urca scările. El îi strivise

evantaiul într-o noapte fatidică, se oferise să plătească pentru el și o căutase din nou după ce ea fugise. Înainte ca ziua să se încheie, ea își va lua rămas-bun pentru totdeauna. Și îl va ține în inima ei pentru totdeauna.

Umbrele se întindeau până la jumătatea drumului până la porțile de la casa Tessei, când Tristan o conduse până la ușă după lunga călătorie spre Londra. Cei doi lachei uriași luaseră deja cuferele. El își trimisese mama acasă în trăsură cu Julianne și Hawk. Trebuia să-și ia rămas-bun de la Tessa.

Călătoriseră în trăsuri separate de data asta. Pe drum, el o văzuse doar când poposiseră la hanuri. Acum se uita la buzele ei pline, amintindu-și cum gura ei îl copleșise încă din prima seară când o cunoscuse la bal. Ea îi întoarse privirea cu un zâmbet trist. Prea curând ajunseră în dreptul ușii deschise. Credinciosul Gravesend aștepta, pregătit să-și servească stăpâna.

Tessa se întoarse spre Tristan.

– Vei da mâna cu mine?

Tristan se uită la mâna ei înmănușată, o ridică la buze, apoi îi dădu drumul.

Ochii ei verzi sclipiră plini de lacrimi.

– Nu te voi uita niciodată, zise ea, cu vocea ușor tremurată. Rămas-bun, Excelența Voastră.

Apoi fugi înăuntru, în același fel în care fugise când el îi dăduse cartea lui de vizită în seara în care o cunoscuse.

Tristan se căută prin buzunare și-i întinse lui Gravesend o hârtie împăturită.

– Adresele mele din oraș și din Oxfordshire. Dacă are vreodată nevoie, te rog să-mi dai de îndată de veste.

Gravesend băgă hârtia în buzunar.

– Vă mulțumesc în numele lordului Wentworth pentru grija pe care i-o arătați domnișoarei noastre.

Tristan se uită la sprâncenele albe și la chipul ridat al bătrânului.

– Ești de laudat pentru serviciile excelente pe care le aduci stăpânei tale.

Ochii lui Gravesend se umeziră ușor.

– Lordul Wentworth mi-a cerut pe patul de moarte să o protejez. Nu mai e nimeni altcineva, știți dumneavoastră.

Tristan se încruntă.

– La un moment dat, Wentworth voia să o trimită la prieteni, la Londra, pentru debutul ei în societate. Nu putea să apeleze la ei?

– Rysinger acceptase un post în străinătate, zise Gravesend. Wentworth s-a simțit tot mai slăbit, așa că a rugat-o pe nepoata lui să le scrie altor prieteni. Ea nu le-a trimis niciodată nimic.

Nu voia să-și părăsească nici unchiul și nici căminul ei, se gândi Tristan.

Îi întinse bătrânului mâna și acesta o acceptă.

– Ai grijă de ea, zise el răgușit.

A doua zi după slujba de la biserică, Tessa mergea pe trotuar spre casa lui Anne. Tom și Jack o însoțeau, pentru că Gravesend refuzase să o lase să plece fără protecție. Ea se gândea că era puțin ridicol, mai ales după ce află că cei doi lachei ascundeau pumnale în cizme.

Când ajunse la ușă, Jack ridică ciocănelul. Tessa simți că i se strânge stomacul amintindu-și cum dăduse Richard buzna în casa ei.

– Așteaptă, zise ea.

– Milady, haideți să plecăm de aici, zise Tom. Nu vreți să vă întâlniți din nou cu ticălosul acela.

Ea trase aer în piept și expiră.

– Nu, am nevoie doar de un minut ca să mă pregătesc. Vă am pe voi doi ca să mă protejați. Și trebuie să rezolv această chestiune o dată pentru totdeauna.

Altfel nu va putea să mai doarmă liniștită niciodată.

Jack bătu la ușă. Când răspunse majordomul, acestuia aproape că-i ieșiră ochii din cap, când ea insistă ca Tom și Jack să o însoțească. Își dădu jos șalul și se uită surprinsă când în hol apărură Broughton. Se uită la lacheii cei voinici și o trase deoparte.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă încet.

Ea tremura.

– Mortland e aici?

– Nu, l-am dat afară acum o săptămână, zise Broughton și strânse din buze. A furat colierul cu smaralde pe care i l-am dăruit lui Anne la nunta noastră.

– O, nu! exclamă ea, ducându-și mâna la gură.

Biata Anne!

– Spune-mi repede ce s-a întâmplat, zise Broughton.

Ea îi povesti ce se întâmplase după ce Mortland dăduse buzna în casa ei.

– Pentru că era așa de târziu și eu plecam la Gatewick Park a doua zi de dimineață, am decis să te contactez la întoarcere. Mă tem că va încerca să se răzbune.

Broughton tresări.

– Vino cu mine în salon! Nu-i spune nimic lui Anne. Nu vreau să se necăjească și mai mult. După aceea vom vorbi în birou.

Câteva minute mai târziu, Tessa stătea lângă Anne pe canapea și o asculta pe prietena ei spunându-i aceeași poveste despre colier.

– Soțul meu a bănuț că Richard a mințit cu privire la absența lui după război, zise Anne. În străfundul sufletului știam că era ceva în neregulă, dar voiam să-i acord o șansă. Îmi pare rău pentru felul în care s-a purtat cu tine, Tessa.

– Anne, nu trebuie să te învinovățești!

– Voiam atât de tare să cred în miracolul întoarcerii sale, iar el a profitat de mine.

– A plecat, Anne, zise Broughton. Nu te va mai necăji niciodată.

Anne se uită la soțul ei.

– Mi-ai spus să ne gândim la binecuvântările noastre, și ne așteaptă multe bucurii, zise și își puse mâna pe burtă.

Privirea lui Broughton se îmblânzi.

Tessa înghiți în sec. Oare de ce nu se gândise la asta?

Broughton râse încet.

– Mă tem că am dezvăluit micul nostru secret.

Anne se întoarse spre Tessa.

– E încă devreme, dar sunt sigură. Toate semnele...

Tessa o îmbrățișă pe Anne, și ochii i se umplură de lacrimi.

– Mă bucur așa de tare pentru tine!

„Dar sunt așa de nefericită, pentru că nu voi cunoaște niciodată bucuria ta.“

Iar asta o durea mai mult pentru că ieri își luase rămas-bun de la Tristan.

– O, uită-te la mine, plâng de fericire pentru tine, zise Tessa și-și căută batista.

Ea și Anne își șterseră lacrimile.

– O să fii nașa copilului, Tessa? Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit decât la sora mea de suflet.

Tessa își trase nasul.

– Aș fi onorată. Îl va iubi pe copilul lui Anne ca pe al ei.

– O să ne vizitezi la Clarewood? întrebă Broughton. Anne nu poate suporta gândul că va petrece vara fără tine.

„Lucrurile se întâmplă pentru un motiv anume.“

– Voi veni dacă veți fi dispuși să mă primiți. Dar mai întâi trebuie să planificăm nunta lui Jane.

Anne scoase o exclamație de încântare la auzul veștilor despre Jane. Vorbiră despre cumpărăturile pentru nuntă timp de câteva minute.

Broughton își dresе glasul.

– Anne, ar trebui să te odihnești. Eu o voi conduce pe domnișoara Mansfield la parter.

Când coborâră scările, Tessa se luptă cu durerea care amenința să o copleșească. Oricât de fericită era pentru prietena ei, Tessa încă mai tânjea după Tristan. Știuse că va suferi, dar nu se compara cu realitatea. Durerea era fizică, orbitoare, mereu cu ea. „Un pas înaintea celuilalt. O respirație după alta. Un minut după altul.“

Când ajunseră pe podeaua de marmură, majordomul intră în holul mare. Tristan și Hawk îl urmară.

Tessa trase adânc aer în piept.

Parcă de la o mare distanță îl auzi pe Broughton salutându-i. Hawk ducea o servietă de piele.

– Am niște documente pe care trebuie să le citești.

Tristan se opri în fața Tessei. Ea se uită în ochii lui frumoși, albaștri. Timpul se opri în loc.

Vocea lui Broughton o trezi la realitate.

– Domnilor, voiam să discut o chestiune serioasă cu domnișoara Mansfield.

Tristan își îndreptă atenția spre Broughton.

– Mortland e în casă?

Broughton scutură din cap.

– Veniți cu mine în birou. Vă voi explica tot.

În timp ce Broughton și Hawk o luară înainte, Tristan o conduse cu pas mai lent.

– Am primit vești îngrijorătoare despre Mortland.

– Ce fel de vești? șopti ea.

– Știu că a venit la tine acasă în noaptea de dinaintea plecării spre Gatewick Park.

Ea făcu ochii mari.

– Am angajat un detectiv de pe Bow Street. El mi-a trimis un raport la casa din Londra când noi eram la țară. Își miji ochii. De ce nu mi-ai spus?

Tessa nu putea să-i spună că Richard o amenințase să-i dezvăluie secretul.

– Nu aveai ce să faci și ți-am spus că intenționez să vorbesc cu Broughton la întoarcere, zise ea tot șoptit. Nu vreau să te implici.

– Sunt implicat și voi rămâne implicat până când ticălosul va fi prins, rosti el printre dinți. Mai bine mi-ai spune repede tot ce s-a întâmplat.

– A intrat cu forța în casa mea. Lacheii mei l-au prins și l-au dus într-o mahala mizerabilă.

El strânse din dinți.

– Te-a rănit?

– Nu, dar l-a izbit pe Gravesend de un perete.

– Ticălos afurisit, bombăni el. Tessa, individul e periculos. Fie că îți place sau nu, intenționez să te protejez. Nu vei mai avea secrete față de mine.

Ea își feri privirea.

„Iubirea mea, nici nu știi câte secrete am ascuns de tine.”

Când ajunseră în biroul lui Broughton, Tristan se așeză pe scaun lângă ea. Hawk îi întinse servieta de piele lui Broughton.

– Vei găsi aici rapoarte detaliate ale investigațiilor făcute de Shelbourne și de mine.

Ea se întoarse să se uite la Tristan. El își arcui sprâncenele, dar nu zise nimic.

Broughton citi documentele. Când Tessa ceru să le vadă, Tristan scutură din cap.

– Rapoartele sunt explicite și nu vreau să aflu detaliile revoltătoare. După aceea, Broughton o privi cu o expresie încruntată.

– Domnișoară Mansfield, cred că sunteți în mare primejdie.

– El va căuta să se răzbune, dar intenționez să-l opresc, zise Tristan.

— Dar cum? întrebă Tessa. S-ar putea ascunde luni întregi. Am lachei care să mă protejeze, dar o să mă uit mereu peste umăr. Nu pot să trăiesc așa.

— O să-l găsim, domnișoară Mansfield, zise Hawk.

Ea își umezi buzele.

— Va aștepta momentul potrivit ca să atace din nou. A jurat că mă va face să plătesc pentru ce i-am făcut.

Tessa nu le putea spune că intenționa să o facă să plătească pentru trădarea de acum mulți ani.

Broughton puse hârtiile deoparte.

— Mă simt vinovat. Știam de obsesia lui pentru domnișoara Mansfield din ziua în care mi-a trecut pragul. A pus prea multe întrebări și a vorbit întruna despre ea.

— A recunoscut că obișnuia să o privească de la distanță, zise Tristan. Ticălosul a spionat-o. Se uită la ea. Mi-am trimis secretarul în satul de lângă Hollincourt ca să adune informații despre individ. Doamne, când mă gândesc cât de aproape ai fost de pericol, mi se face rău.

Ea simți că i se strânge stomacul. Oare de ce nu îi spusese despre investigația la Hollincourt?

„Ești în siguranță. Au trecut opt ani. Nici o șoaptă. Nici o bănuială.“

— Ai fost în pericol, îi zise Hawk. O fată din sat nu a fost la fel de norocoasă. Familia a trimis-o de acasă și a refuzat să vorbească despre ea. Îți poți imagina probabil motivul.

— Nu avem dovezi, dar s-a întâmplat curând după ce Mortland a plecat în armată, zise Tristan. Nu cred că e o coincidență.

Tesei aproape că i se făcu rău. Crezuse că Molly plecase să ocupe un post de cameristă la un conac. Nimeni nu-i spusese de zvonuri, dar chiriașii n-ar fi îndrăznit să-i împărtășească bârfe desfrânate. Cu siguranță, nimeni nu i-ar fi spus ceva lui Anne sau tatălui ei.

— Credem că nefericita fată a fost adevăratul motiv pentru care unchiul tău i-a cumpărat lui Mortland postul în armată, zise Tristan. Probabil că voia să scape de el.

Tessa își feri privirea. Tristan greșea în privința asta, dar ea nu se putea convinge să-i mărturisească.

— Sunt ușurat că ai scăpat de primejdie, domnișoară Mansfield, zise Broughton. Fixația lui pe tine era nefirească.

– Era inevitabil ca el să fie atras de averea ei, zise Hawk.

– Intenționez să-mi intensific căutările, spuse Tristan. Individul reprezintă un pericol serios pentru domnișoara Mansfield.

– Doamne, ce se poate face? întrebă Broughton.

– Am angajat bărbați care să-l caute, făcu Tristan. Când va fi prins, vreau să fie luat cu arcanul.

– Cu plăcere, zise Broughton. Voi inventa o poveste care să-i explice brusca absență.

Tristan se uită la ea.

– Intenționez să-l prind repede, dar sunt îngrijorat că ești singură.

– Domnișoară Mansfield, zise Broughton. Puteți sta aici împreună cu domnișoara Powell până îl găsește Shelbourne pe Mortland. Anne se va bucura de compania voastră și ați fi în siguranță.

– Apreciez oferta, dar el ar putea să se ascundă luni întregi, zise Tessa. Voi lua măsuri de prevedere.

Tristan se uită intens în ochii ei.

– Ți-a intrat cu forța în casă acum o săptămână și ți-a abuzat majordomul bătrân. Mă tem că s-ar putea să te răpească.

Ei i se strânse stomacul din nou, dar se forță să rămână calmă.

– Gravesend a postat ziua un lacheu la ușa de la intrare. Noaptea, unul din ei stă de pază la poartă.

– Să nu ieși decât dacă e absolut necesar. Nu merită riscul, zise Tristan.

Tessa aprobă din cap, știind că se va simți vulnerabilă într-un spațiu public. În noaptea în care Richard a intrat cu forța în casa ei văzuse ce fel de brută era. Îl lovise pe Gravesend și intenționa să-i facă rău și ei. Se cutremură.

– Încearcă să nu-ți faci griji, o îndemnă Tristan. O să angajez mai mulți oameni care să te protejeze. Sunt destui foști soldați care au nevoie de o slujbă. Nu vor sta la vedere, ca să nu atragem atenția asupra lor. Îi voi instrui să nu lase pe nimeni să intre pe ușa de serviciu. Livrările vor fi lăsate afară. Nu primi pe nimeni în casă.

Broughton se încruntă.

– Dar cum rămâne cu Hodges? Va dori să o viziteze pe domnișoara Powell, acum că s-au logodit.

Tessa scutură din cap.

– Nu vreau ca vreunul din ei să fie implicat în această nebunie. Nu voia ca problemele ei să umbrească fericirea celor doi. Mai bine aş trimite-o acasă la sora lui.

– Voi vorbi cu Hodges şi îi voi explica nevoia de a ţine cheştiunea sub tăcere, interveni Broughton.

– Domnişoară Mansfield, trebuie să o avertizaţi pe domnişoara Powell.

– O voi face chiar astăzi, răspunse ea. Mă temeam că Mortland ar putea să o încolţească atunci când va ieşi în oraş.

Tristan se uită în ochii Tessei.

– După ce îl prind, nu va trebui să te mai temi vreodată de el.

Ea simţi că i se face greaţă. Richard ameninţase că îi va dezvălui secretul, la fel cum făcuse şi cu opt ani în urmă. Putea să-şi închipuie şocul lui Tristan, dezgustul, furia lui.

Simţi că panica îi blochează plămânii.

Preţ de o clipă aproape că nu mai reuşi să respire. Dar imaginea chipului rânjit al lui Richard îi apărură în minte. Suferise destul din pricina acestui ticălos. Cu opt ani în urmă el o alesese pe post de pradă uşoară, şi ea îi căzuse în capcană. O umilise, dar acum nu mai era o fată credulă.

Nu putea să-l oprească să susţină mizerii, dar de data asta nu se va chirci ca o victimă ca să plângă. Refuza să-l lase pe Richard să-i distrugă din nou viaţa.

Bravada ei dispărură când teama i se înfipse ca o ţepuşă în inimă. Tristan ştia prea multe despre ea.

Tessa îi spusese o parte din adevăr în ziua în care Anne îi dăduse scrisoarea lui Richard, iar Tristan îşi va aminti fiecare detaliu. Când Richard îi va dezvălui secretul, Tristan va pune piesele de puzzle laolaltă. Şi o va urî pentru că-l minţise.

O, Doamne! Ar fi trebuit să-i spună adevărul sordid în ziua în care o ceruse de nevastă, dar nu dorise ca el să ştie, pentru că nu putea suporta ruşinea. Acum nu mai putea să spună nimic, nu putea să mărturisească în faţa lui Hawk şi a lui Broughton. Aşteptase prea mult, până când ajunsese să fie prea târziu.

– Mai bine am pleca acum, murmură Tristan.

Vocea lui blândă îi frânse inima. El nu ştia că îl minţise când îi refuzase cererea. El nu ştia că ea îl înşelase cu privire la trecutul ei. Nu ştia că se prefăcuse a fi o femeie respectabilă.

Dacă i-ar fi spus lui Tristan adevărul în ziua în care o ceruse de soție, el ar fi înțeles că ea căzuse pradă minciunilor unui ticălos. Dar nu o va ierta niciodată că-l lăsase pe Richard să-l ia pe nepregătite. Cu o oră în urmă, se gândise că să-l piardă în favoarea altei femei era cea mai mare durere pe care ar putea să o sufere. Se înșelase.

Capitolul 21

Două săptămâni mai târziu, Tristan bubui cu pumnul în masă după ce plecă detectivul de pe Bow Street. El își făcuse speranțe, dar i se spulberaseră. Detectivul găsisese colierul cu smaralde al lui Lady Broughton într-o casă de amanet dubioasă de pe Petticoat Lane, unde proprietarul accepta bunuri furate.

Detectivul îi promisese să-și dubleze eforturile și să-l caute pe Mortland prin tripouri și bordeluri.

La naiba! Toată săptămâna trecută, Tristan cercetase cele mai rău famate colțuri ale orașului, punând întrebări și oferind recompense oricui putea să-i dea informații. Nu primise decât piste false. Să-l găsească pe Mortland în mahalalele mizere ale Londrei părea să semene cu proverbialele căutare a acului în carul cu fân.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, zise el.

Mama lui intră și se așează pe unul dintre scaunele din fața biroului.

– Ți se citește frustrarea pe față. Bănuiesc că nu ai făcut progrese în găsierea lui Mortland.

– Tot ce știu e că are bani, grație bijuteriilor surorii lui.

Ea oftă.

– S-ar putea să nu-l găsești niciodată.

– Nu voi renunța. Indiferent cât va dura. Îl voi vâna. Cu treisprezece ani în urmă refuzase să lase datoriile coplesitoare să-l înfrângă.

Cu multă voință, reușise și va reuși și de data asta.

– Știu că bântui noaptea prin mahalale, zise ea. Îți pui viața în pericol.

– Viața Tessei e în pericol, mârâi el.

În clipa în care rosti cuvintele, își dădu seama de greșeală.

Fiecare mușchi din corp i se încordă, așteptând ca mama lui să se scandalizeze, pentru că folosise numele mic al domnișoarei Mansfield.

Ea nici măcar nu clipi.

– Sunt de acord că e în pericol. Chiar aş vrea să se răzgândească și să stea la Lady Broughton. Ar putea fi găsită o scuză – reparații la ea acasă sau așa ceva. E o nebulie să stea singură, încuiată în casă.

– O s-o vizitez și voi încerca să o conving, zise el.

Mama lui se jucă cu panglica lornionului.

– Asta nu ar fi foarte înțelept, mai ales că ai neglijat să le vizitezi pe Lady Georgette și pe domnișoara Hardwick.

El se ridică și se duse la șemineu. După ce dădu paravanul la o parte, scoase vătraiul și răscoli cărbunii fierbinți. Știa că trebuia să-și onoreze promisiunea față de fete și de familiile lor, dar nu se putea concentra asupra lor.

– Tristan, ai amânat decizia la petrecerea de la țară, iar acum o amâni din nou.

El continuă să ațâțe focul până se aprinse bine.

– E o decizie pentru o viață. Nu mă voi grăbi.

– Inabilitatea ta de a lua o decizie îmi spune că ai dubii. Vizitează-i pe Boswood și pe Hardwick. Spune-le că după o atentă analiză ai decis că nu ești pregătit pentru căsătorie.

El se răsuci, ținând încă vătraiul în mână.

– Nu vreau să le umilesc pe fete și pe familiile lor. Scandalul ar aduce dizgrația și asupra familiei tale.

– Nu-ți sacrifică fericirea de dragul părerii celor din societate.

El puse vătraiul jos și puse paravanul la loc.

– Nu e o chestiune mărunță. Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine care sunt consecințele scandalului.

– Dacă tot ai deschis subiectul, am putea foarte bine să discutăm despre tatăl tău. Stai jos lângă mine, zise ea.

El scutură din cap.

– N-are rost să redeschidem vechi neînțelegeri.

– Nu voi apăra felul în care ne-a tratat, zise ea. Dar sunt lucruri pe care nu le știi. Mă ascuți?

El i se alătură și o privi precaut.

– Ar fi trebuit să vorbesc cu ani în urmă cu tine despre tatăl tău, dar te-ai opus de fiecare dată când am încercat, zise ea. Ai lăsat resentimentele să se adâncească atât de tare, încât refuzi să accepți că tatăl tău avea și calități.

Tristan aproape că puse capăt conversației, dar se abținu. O lăsa să îi caute scuze soțului ei. Le va respinge pe fiecare în parte.

Ea îi cercetă privirea.

– Nimeni nu e doar bun sau doar rău. Cei care fac alegeri proaste cred că sunt justificate. Chiar și un ticălos ca Mortland are motivele lui pentru ce i-a făcut domnișoarei Mansfield.

– Da, banii ei, pufni ducesa.

– Ascultă ce-ți spun! E mai mult decât știm în povestea asta.

– Ai dreptate. Îi povesti despre fata din sat și despre faptul că bănuia că unchiul Tessei îl forțase pe Mortland să plece în armată. Mortland a dat vina pe domnișoara Mansfield. El voia să fie recompensat și a curtat-o, ca să pună mâna pe averea ei. Când ea l-a refuzat, a decis să o forțeze.

– Ai, cu siguranță, dreptate, dar ne-am îndepărtat de la subiect.

El se aplecă și-și sprijini coatele pe coapse. Mama lui nu înțelegea. Nu dădea doi bani pe părintele lui mort demult.

– Cred că trebuie să știi ce simțea tatăl tău pentru tine.

Tristan știa că răposatul lui tată ținuse mai mult la sine decât la alții.

– În ziua în care te-ai născut, tatăl tău a fost extatic. Erai un băiat mare, sănătos. Îmi doresc să pot să-ți descriu expresia de pe fața lui când te-a văzut prima dată. Te-a ridicat în aer și a spus că ești fiul lui perfect.

Tristan se încruntă, privind în podea. Ea credea că asta compensa cruzimea tatălui său?

– Tatăl tău era foarte mândru de tine, zise ea. James te lua și te plimba călare pe toată moșia. Abia dacă ieșiseși din scutece, dar el era hotărât. Când a descoperit că învățaseși să citești de la patru ani, se lăuda cu realizările tale pe la toate cunoștințele.

Nu știuse asta, dar nu schimba nimic.

– Cred că voia să fie un soț și un tată bun, dar a permis să-l domine resentimentele față de propriul tată. James nu putea să-și ierte tatăl pentru că-l obligase să se însoare. Bunicul tău acumulase datorii enorme.

Tristan știa asta, dar tatăl lui pierduse zestrea mamei lui la jocuri de noroc.

– Sincer, n-am nici o simpatie.

– După cum am mai spus, nu-i caut scuze. Vreau doar să înțelegi. Sunt ferm convinsă că mă iubea, dar nu voia încă să se însoare. Avea douăzeci și șapte de ani, nu era pregătit să renunțe la libertatea lui. Dar tatăl său nu i-a dat nici o șansă.

– Te-a umilit, bombăni Tristan.

Ea oftă.

– Nu i-am înțeles răceala bruscă după ce ne-am căsătorit. Știam că averea mea era lozul câștigător și că familiile aranjau căsătorii mereu. Eram prea tânără ca să înțeleg de ce era când rece, când afectuos. În anii care au urmat, mi-am dat seama că nu era în stare să treacă peste resentimentele față de tatăl lui, ceea ce i-a afectat sentimentele pentru mine. El a început să se piardă în petreceri cu prietenii lui, să parieze și să bea în exces. La cinci ani după ce ne-am căsătorit, eu am început să mă plictisesc și să fiu nefericită pentru că mă neglija. Tatăl meu a intervenit și l-a amenințat. James și-a dat seama că m-am plâns familiei mele. Așa că m-a pedepsit luându-și o amantă după alta. Nici măcar n-a încercat să fie discret. Am considerat că era vina mea.

Tristan își îndreptă spatele și se uită la ea.

– Tu n-ai făcut nimic greșit. El era slab și dușmănos.

– Știam că tu te simțeai neputincios când îl vedeai cu femeile acelea în casa noastră. N-am știut ce să-ți spun. Nu aveam încredere în mine că nu voi fi zdrobită de durere.

– Te-a tratat mizerabil și a ignorat-o pe Julianne. Nici măcar n-a vrut s-o vadă după naștere, pentru că nu era moștenitorul de rezervă pe care și-l dorea. Omul era un ticălos egoist, rosti Tristan printre dinți.

– Dar tu ai venit, zise ea. Ai ținut-o în brațe și ai plâns.

– Eram doar un băiat, zise el morocănos.

– Tatăl tău și-a dat seama doar pe patul de moarte la ce renunțase. Când tu ai refuzat să-i ascuți scuzele, el a plâns.

– Așa cum și-a așternut... zise Tristan și se uită la mama lui. Nu te-a meritat.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– M-am agăţat de amintirile frumoase din perioada în care m-a curtat, pentru că nu puteam suporta să mă gândesc că mi-am irosit viaţa şi inima cu el.

El simţi o durere în piept. Când îi întinse mamei lui o batistă, se simţi ca diavolul personificat. În toţi aceşti ani el refuzase să asculte. Se încrunta de fiecare dată când ea vorbea de dragostea pentru tatăl lui. Dar Tessa înţelesese sentimentele complexe ale mamei lui.

– Mă consider norocoasă pentru că vă am pe tine şi pe Julianne, zise ea şi împături batista. În ciuda a tot ce a făcut tatăl tău, voi doi aţi devenit nişte tineri reuşiţi.

– Mamă, tu ne-ai influenţat şi ne-ai format caracterele.

Ducesa se uită la el.

– Te-am privit cum ai început cu o hotărâre neînduplecată să ne re-faci averea. Şi ai înfruntat obstacole imposibile. Sunt foarte mândră de tine, fiule!

– Mulţumesc, zise el şi înghiţi cu greu. Te rog să mă ierţi!

– Întotdeauna am înţeles, zise ea. Te iubesc, fiule, şi orice decizi să faci în privinţa fetelor, eu te voi susţine. Dar dacă ai îndoieli, să nu laşi un fals simţ al obligaţiei să-ţi forţeze mâna. La câte lucruri ai sacrificat, meriţi fericirea. Există mereu un mod de a rezolva lucrurile, chiar şi atunci când asta pare imposibil.

El nu se osteni să o contrazică, dar nu exista o cale onorabilă de a se retrage. Prea multă lume ar suferi.

– Trebuie să le vizitezi curând pe fete şi pe familiile lor.

– N-am fost în stare să mă gândesc la nimic în afară de a-l prin-de pe diavolul de Mortland. Lady Georgette şi domnişoara Hard-
wick şi-au dedicat tot sezonul mie. Nu au putut fi curtate de alţi domni. Le datorez o explicaţie justificată a chestiunii. Le voi scrie taţilor ca să le spun că am fost reţinut de nişte chestiuni urgente. Săptămâna viitoare le voi vizita.

După ce mama lui plecă, Tristan se așeză la birou şi scrisese scriso-
rile. Douăzeci de minute mai târziu sună din clopoţel şi instrui un lacheu să le livreze. Apoi închise uşa şi se sprijini de ea. Ştia ce trebu-
ia să facă, dar totul în el se revolta.

Pentru prima dată în mai mulţi ani decât îşi putea aminti, închise ochii şi se rugă pentru îndrumare.

Tessa își luă romanul și se duse la parter în salonul ei. Își dădu jos pantofii și-și ridică picioarele pe canapea. Ea mai citise de două ori până atunci *Rațiune și simțire*, dar nu se plictisea niciodată de poveste. După ce scoase panglica care-i folosea drept semn de carte, citi o pagină de trei ori până când își dădu seama că nu pricepea nimic.

Puse cartea deoparte și se uită la scaunul gol unde stătuse Tristan de atâtea ori, bătând nerăbdător cu degetul mare pe coapsă. Cât va trece până când amintirea vocii lui distinctive și a ochilor săi albaștri și strălucitori se va estompa?

Îi era deja atât de dor de el, încât simțea durerea în tot corpul.

Trecuseră șaisprezece zile de când îl văzuse ultima oară. În prima săptămână tremurase de nerăbdare, așteptându-se ca Tristan să o viziteze și să o condamne pentru ce făcuse. Dar căutarea lui Richard se dovedise fără succes în cele din urmă.

Bănuia că Richard știa că era vânat. S-ar putea să fi plecat din Londra ca să lase lucrurile să se calmeze. Richard putea aștepta ocazia potrivită poate chiar luni întregi.

Tristan nu putea să continue prea mult căutarea.

Era nedrept să-l lase să continue. El trebuia să se concentreze asupra problemelor sale, să-și aleagă o soție și să-și vadă de viață. Fiecare zi în plus în care rămânea implicat în problemele ei era o altă zi în care își amâna logodna. El insista să o protejeze, dar nu știa că era prea târziu. Ea avusese grijă singură de siguranța ei în toți acești ani și avea să o facă în continuare.

Va angaja oameni care să-l caute pe Richard. Cu averea ei putea să angajeze o adevărată armată ca să-l vâneze. Lordul Broughton îi va oferi contactele de care avea nevoie. A doua zi îi va trimite o scrisoare lui Tristan în care îi va explica totul.

Va rupe ultima legătură cu Tristan. Gândul de a nu-l mai vedea niciodată îi trimise o împunsătură în inimă, dar știa că nu mai putea prelungi inevitabilul. De dragul amândurora, trebuia să înceteze orice contact cu el. Deși îi va fi dor de Tristan, va păstra amintirea lui în suflet. Cu multă vreme în urmă se resemnase să trăiască o viață fără iubire. El nu va ști niciodată că în inima ei îl va iubi mereu.

Tristețea amenința să o copleșească, dar nu își va plânge de milă. Hotărâtă, se duse la birou și îi scrisese lui Anne că accepta să stea

la ea. A doua zi, Tessa va trimite scrisoarea, își va împacheta cuferele și îi va spune lui Gravesend să închidă casa. Tensiunea pe care o simțea de mai bine de două săptămâni se mai atenua un pic. Se simțise neputincioasă și victimă cât se ascunsese în propria casă, dar se dovedise capabilă să-și conducă viața de la moartea unchiului ei. După ce luă această decizie, se simți din nou stăpână pe situație. Avea prieteni și, cu siguranță, resurse la dispoziție. Se întoarse cu un oftat la canapea și începu să citească. Lumina din cameră începuse să se estompeze, când Gravesend intră în salon, cu sprâncenele albe stufoase încruntate. Ea puse cartea jos, se încălță la loc și se ridică.

– Gravesend, ce s-a întâmplat?

– Am ezitat dacă să vă aduc scrisoarea. Un puști zdrențaros a venit la poartă și a insistat să i-o dea lui Jack.

Ea luă scrisoarea. Inima aproape că i se opri când recunoscu scrisul.

Încetșor, se lăsă pe canapea și rupse sigiliul.

– Milady, v-ați albit la față.

– E de la Mortland, șopti ea.

– Voi trimite după duce, zise Gravesend. Am jurat să-i trimit mesaj dacă va fi vreodată nevoie.

Ea ridică mâna, oprindu-l.

– Te rog să te așezi. Lasă-mă să o citesc mai întâi. S-ar putea să nu merite să-l deranjăm pe Shelbourne.

Dar mâinile îi tremurau când despături scrisoarea.

Simți că începe să se sufocă în timp ce citea. Richard îi spunea să urmeze întocmai instrucțiunile sau va trebui să plătească. Îi spunea să ia o birjă până în Hyde Park Corner la ora trei dimineața și să nu vină însoțită de lachei. O instruia să aducă o valiză și cincizeci de lire. Nu-i păsa cum reușea asta, dar trebuia s-o facă, altminteri îi va trimite lui Shelbourne o scrisoare detaliată cu toate secretele ei. Ea se cutremură la citirea exemplurilor vulgare pe care le dădea. Dar nu se oprea aici. Richard îi spunea că abia aștepta să preia controlul asupra domeniului Hollincourt.

Intenționa să o răpească și s-o ducă la Gretna Green. Ea își aminti de brutalitatea lui când îl împinsese pe Gravesend. Nu-i va păsa dacă o bătea ca să fie de acord să se mărite cu el. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație indignată.

– Niciodată, bombăni ea. Niciodată nu vei avea Hollincourt.

– Milady, zise Gravesend. V-a amenințat?

Ea ridică privirea.

– Mă șantajează. Lasă-mă să citesc și restul. Nu putem să facem o greșală.

Când întoarse următoarea pagină, inima îi bătea atât de tare, încât se temu că îi va exploda în piept. Richard amenința să-l distrugă pe Tristan, dacă ea refuza să facă ce îi cerea. Intenționa să trimită știrea despre desele întâlniri dintre ea și duce la ziarele de scandal.

Se uită îngrozită la dovezile pe care le prezenta. Făcuse o listă cu datele și orele vizitelor lui Tristan, inclusiv noaptea în care ea și Tristan se certaseră cu privire la logodna domnișoarei Fielding. Richard o spionase săptămâni întregi înainte să-și facă marea intrare la operă. Și, desigur, o găsisese singură, în spatele ușilor închise cu Tristan.

„Gândește-te!“ Puteau să nege acuzațiile, dar nu ar conta. Tot ar izbucni un scandal, fie că informația era adevărată, fie nu. Dar oare ziarele de scandal vor tipări informații atât de denigratoare despre ducele de Shelbourne? Sigur că ar face-o. Nu ezitau niciodată să raporteze scandaluri.

Putea oare să le mituiască? Nu avea suficient timp. O, Doamne, trebuia să-l împiedice să trimită scrisoarea, dar refuza să cedeze cererilor lui. Nu se va pune niciodată în situația de a fi în puterea lui Richard. Viața ei, dacă o lăsa să trăiască, nu ar mai valora nimic.

Dar nu era în joc doar viața ei. Trebuia să-l informeze pe Tristan pe dată. Preț de o clipă, groaza o paraliză, dar nu trebuia să se lase copleșită. Trebuia să acționeze rațional, dacă spera să-l oprească pe Richard.

„Gândește-te!“

Richard folosise un copil ca să livreze mesajul. Probabil că avea și alți puști fără adăpost care supravegheau casa. Richard nu trebuia să suspecteze că ea îl contactase pe Tristan. Trebuia să îl facă să creadă că-i era prea frică să spună cuiva. Era cel mai bun mod de a-l prinde. Altminteri Richard va bănuși că plănuiau să-i întindă o capcană. Și va inventa alt scenariu și apoi altul. Bărbatul care se trezise din morți se va ridica iar și iar. Era disperat de-acum și îi voia averea mai mult ca niciodată.

Tessa împături scrisoarea și duse misiva mizerabilă la biroul ei.

– Gravesend, trebuie să-i scriu o scrisoare lui Shelbourne.

Mâna îi tremura în timp ce scria. După ce uscă cerneala cu nisip, ea sigilă misiva și se ridică.

– Gravesend n-avem nici un minut de pierdut. Trebuie să trimiți rapid mesajul ducelui fără să atragă atenția.

El părea șocat.

– Dacă nu acționez rapid, se vor întâmpla lucruri foarte rele. Ai cum să-i trimiți un mesaj lui Shelbourne fără să atragem atenția nimănui care ar putea sta la pândă în piață?

– Da, o să mă ocup de asta, zise el. Voi trimite pe unul din grăjdarii tineri direct pe alee.

– Dacă Shelbourne nu e acasă, grăjdarul trebuie să se întoarcă de îndată. Voi trimite vorbă lui Broughton să-l găsească pe duce. E imperativ să primească scrisoarea cât de repede posibil.

– Da, milady, spuse și luă scrisoarea.

– După ce o trimiți, adu-i pe Jack și pe Tom în salon, zise ea. Pune unul dintre paznicii noi la poartă.

Ea se întoarse pe canapea și-și strânse brațele în jurul ei. Dacă Richard trimitea informațiile la ziarele de scandal, Tristan va participa la dezonorarea ei. Ziarele vor scrie că-și făcuse de cap cu ea în timp ce le curta pe celelalte fete. El ar fi dezonorat. Alții își vor aminti de legăturile notorii ale tatălui său. Toată lumea le-ar disprețui pe mama și pe sora lui. Toate lucrurile pentru care muncise Tristan s-ar duce de râpă.

O, Doamne, Amy, Georgette, părinții lor, nici ei nu ar scăpa neafecțați. Veștile i-ar umili pe toți. Anne și lordul Broughton vor avea de suferit. Erau printre cele mai puternice familii aristocrate din Anglia. Scandalul ar zdruncina națiunea.

Simți cum teama își înfige ghearele în ea, dar nu trebuia să se lase doborâtă. Dacă făcea o greșală, Richard îi va distruge pe toți.

Tom și Jack dădură buzna în salon. Gravesend îi urma, pufăind și răsufând greu în efortul de a ține pasul cu ei.

Tessa se ridică.

– I-am scris ducelui cerându-i să îmi trimită o misivă în care să precizeze un loc unde să ne putem întâlni în secret.

– Nu, nu puteți. Nu o să permit, scutură Gravesend din cap.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise ea. Jack, tu și Tom trebuie să mă conduceți pe jos pe aleile din spate. Cred că Mortland are spioni care supraveghează casa. Dă de veste gărzilor să se asigure că drumul e liber. Când ne-am îndepărtat destul de piață, veți chema o birjă. Puteți face asta?

— Da, milady, vă vom escorta și proteja, zise Jack.

— Gravesend, te rog să găsești o pelerină veche de la una dintre slujnice pe care să o folosesc pentru a-mi ascunde identitatea.

După ce bărbații plecară, ea începu să se plimbe prin salon, așteptând mesajul lui Tristan. Se rugă ca el să facă exact așa cum îi ceruse.

Simți cum i se face pielea de găină pe brațe. Tristan va dori să vadă scrisoarea cu șantajul. Dar mai întâi trebuia să-i povestească despre trecutul ei. Nu putea să-l lase să citească acea mizerie de scrisoare fără o explicație.

Gândul era îngrozitor, dar avea nevoie de ajutorul lui. Trebuiau să-l prindă pe Richard. Dacă ceva mergea prost, Richard îi va face pe toți cei care contau pentru ea să plătească.

Capitolul 22

Tristan ședea cu Hawk în birou. Beau brandy și făceau planuri. După atât de multe piste false, Tristan trase concluzia că aveau nevoie de un om cu experiență în culegerea de informații. La îndemnul lui Hawk, el îi scrisese lui Boswood ca să-i ceară să se întâlnească a doua zi într-o chestiune sensibilă. Marchizul avea relații la Ministerul de Externe. Cu o jumătate de oră în urmă, Boswood îi trimisese un răspuns, confirmând că urma să vină în ziua următoare la prima oră.

— Îl vom prinde pe ticălos, zise Hawk.

— Sper că îl vom găsi curând. Mă ucide gândul că individul e încă în libertate. Și, cinstit vorbind, nu îmi place izolarea în care stă Tessa. Nu poate să o mai țină tot așa.

— Ia mai taci! Știi că suntem prieteni.

— Prieteni, zici? scutură Hawk din cap. Dacă vrei sfatul meu...

— Nu, făcu Tristan.

Se auzi o bătaie în ușă.

Majordomul deschise ușa.

– Excelența Voastră, a sosit un mesager. Zice că trebuie să vă aduceți misiva direct dumneavoastră și să aștepte un răspuns. Susține că e urgent.

Tristan se ridică.

– Adu-l aici imediat!

Un tânăr stângaci, care nu avea mai mult de optsprezece ani, îi întinse o misivă. Tristan o deschise.

Pe chipul lui apăru o expresie șocată.

– Doamne sfinte!

– Ce? întrebă Hawk.

El îi întinse mesajul.

– Trebuie să acționăm rapid.

Hawk înjură copios.

Tristan apucă misiva.

– Unde ne putem întâlni?

– Cuibușorul de nebunii, zise Hawk.

Tristan scrisese adresa locului de întâlnire sugerat de Hawk împreună cu un mesaj pentru Tessa pe scrisoarea ei. „Ia-i pe cei doi lachei solizi cu tine în birjă – ai grijă să fie înarmați până-n dinți.”

Îi întinse scrisoarea tânărului.

– Întoarce-te mâine, vei primi o recompensă dacă te asiguri că răspunsul ajunge repede la stăpâna ta. Du-te!

Tânărul se trase de bucla de pe frunte și porni, iute ca fulgerul.

Tristan se uită la Hawk.

– Oare cu ce ar putea să o aibă la mână?

– Nu te gândești acum la asta. Avem nevoie de arme, zise Hawk.

Zece minute mai târziu, pleacă în trombă, în trăsura lui Hawk, înarmați cu pistoale și cuțite.

– Îl vom distruge pe ticălos, zise Hawk.

Tristan nu știa de ce informație se folosea Mortland ca să o șantajeze, dar Tessa scrisese că era grav. El încercă să găsească o explicație spunându-și că Mortland amenințase doar să dezvăluie că-i găsisese singuri în salon. Dar asta nu justifica deloc o întâlnire clandestină. Indiferent ce secret intenționa să-i spună, ea nu avusese încredere să-l aștearnă pe hârtie.

Tessa își strângea săculețul în poală, în timp ce birja o purta pe străzile întunecate. Scrisoarea cu șantajul se afla în săculeț. Simțea cum i se strângea stomacul, dar nu putea să-și permită să se piardă cu firea. Trebuia să-și folosească mintea și să-și ignore temerile. Rușinea. Nimic din toate astea nu contau. Nu acum. Acum conta doar să se asigure că singura persoană care cădea în noaptea asta era Mortland. Jack și Tom se așezară pe bancheta din fața ei.

– Nu vă temeți, milady, o încurajă Tom.

Tessa își repetă în tăcere cuvintele pe care urma să i le spună lui Tristan. Nu își va găsi scuze și nici nu va cerși iertare. Nimic nu trebuia să atenueze impactul mărturisirii ei.

Câteva minute mai târziu, birja se opri în fața unei case mici de oraș. Jack și Tom se dădură primii jos. Picioarele-i tremurară când Tom o ajută să coboare cele câteva trepte. Ușa din față se deschise. Tristan ieși repede pe trotuar, aruncă o pungă vizitiului și o luă de braț.

– Grăbește-te!

Le dădu instrucțiuni lacheilor să îi urmeze și să stea de pază la ușă. Când o conduse înăuntru, un majordom îi luă pelerina. Hawk ieși de după scară. Tessa se uită prin casa simplă – podele de lemn, scară simplă, fără tablouri. Se pare că burlacilor nu le păsa prea mult de decorațiuni.

– Urmați-mă, zise Hawk.

Când Tristan o conduse spre scări, Tessa simți cum i se revoltă stomacul. Acum că sosise momentul, se temea că i se va face greață. Dar nu putea să leșine. „Gândește-te la el. Gândește-te la familia lui și la prieteni. Poți să faci asta.“

Când ajunseră la scări, Hawk continuă să meargă repede.

– E un salon în partea asta. Nu e prea multă mobilă, dar merge.

Simți cum o furnică mâinile aproape amorțite. Se opri.

– Așteaptă. Vocea îi suna teribil de calm.

Hawk se întoarse cu o expresie enigmatică.

– Ce este? se încruntă Tristan.

– Trebuie să vorbesc singură cu tine.

– Dar Hawk are nevoie...

– Te rog, șopti ea.

– Du-te, bătrâne, zise Hawk. O să aștept afară.

Tristan o conduse spre ușă. Când o deschise, ea intră, simțindu-se ca și cum încerca să se trezească dintr-un coșmar. Dar canapeaua verde cu ciucuri negri urâți și cele două scaune desperecheate erau cât se poate de reale. Când ușa se închise în spatele ei, se trase spre foc, în căutare de căldură. Un cărbune şuiera în grătar, de parcă ar fi condamnat-o.

Pașii lui bubuiră pe covor, și pulsul ei o luă razna. Tessa strânse mătasea albastră a săculețului ei, o reacție involuntară de a încerca să-și ascundă mizerabilul secret.

Tristan se opri la câțiva centimetri de spatele ei, făcând-o să se simtă mică în prezența lui. Chiar dacă n-ar fi știut că intrase în cameră, tot i-ar fi recunoscut parfumul unic, o combinație amețitoare de lemn de santal și de mascul primitiv.

Când îi puse mâinile pe umăr, ea își închise ochii, amintindu-și de dezmierdările lui fierbinți. El îi dezgolise corpul, dar nu descoperise secretele care îi chinuiau sufletul.

– Tess, tremuri, zise el. Lasă-mă să te conduc la un scaun.

Ea se forță să se întoarcă și să se uite la el.

– Nu, trebuie să stau în picioare.

– Sunt sigur că știi cu ce te șantajează, zise el.

Ea îi cercetă privirea. Ar fi putut să ghicească o parte din cereri, dar reacția lui blândă îi sugera că nu știa totul. Nu știa că-l înșelase.

– Mortland a amenințat că va răspândi vorba că am avut o întâlnire, nu-i așa?

– De unde știi? șopti ea.

– În noaptea când ne-am certat cu privire la domnișoara Fielding, am văzut o birjă trecând pe lângă casa ta, zise el. Mi s-a părut suspect. De atunci am aflat că Mortland era în Londra de mai multă vreme decât susținea. Sunt sigur că el era în birjă, spionându-te.

Ea trase cu greu aer în piept.

– Acesta a fost doar unul dintre incidentele pe care le-a înșirat. A făcut o listă cu datele și orele întâlnirilor noastre. A amenințat că le va vinde ziarelor de scandal.

– O să-l opresc înainte, făcu el.

– S-ar putea să fi transmis deja informația. Vrea răzbunare.

– E un prost dacă are impresia că poate scăpa nevătămat. Dacă Broughton află că Mortland ne-a amenințat, nu va ezita să-l denunțe

pe ticălos. Nimeni n-o să-i creadă minciunile. Tristan se opri. Ce a cerut?

– Pe mine, răspunse ea, cu genunchii tremurând.

Ochii lui Tristan se aprinseră.

– Ticălos nenorocit! O să am grijă să-l văd mort mai întâi.

– Vrea Hollincourt, zise ea. Intenționează să mă ducă la Gretna Green și să mă oblige să mă mărit cu el.

– A dat un loc și o oră de întâlnire?

– Hyde Park Corner, la trei dimineața, zise ea aprobând din cap.

– Nu vezi? rânji Tristan. Și-a întins propria capcană. Ridică pumnul. Pun mâna pe el acum mai mult ca sigur.

Expresia lui triumfătoare îi străpunse inima.

„Dumnezeule, dă-mi puterea să-i spun.“

Tristan o apucă de brațe.

– Nu te teme! Nu are cu ce să te șantajeze.

– Ba da, are.

– Nu-mi pot închipui că este așa de rău cum crezi. Arată-mi scrisoarea!

Ea își strânse degetele peste șnururile săculețului.

– Mai e ceva ce nu ți-am spus despre plecarea lui în armată.

Privirea lui deveni precaută.

– Ce legătură are plecarea în armată cu scrisoarea de șantaj?

Ea se întrebă cum de nu băgase el de seamă indiciile evidente. Dar din necesitate, ea devenise o maestră a înșelăciunii. Ca un magician, folosea iluzii și inducerea în eroare ca să distragă atenția de la întrebări prea cercetătoare. Tristan văzuse doar ce îi permisesese ea să vadă.

– De ce eziți? se încruntă el.

Ea tresări, știind că următoarele cuvinte pe care le va rosti îl vor șoca.

– Unchiul meu nu l-a obligat să accepte postul din cauza fetei din sat.

Tristan își lăsă mâinile să cadă, de parcă l-ar fi ars.

– Era vorba despre tine?

– Da, zise ea cu buzele tremurând.

– Te-a violat? Cuvintele le rosti ca o șoaptă răgușită.

– Nu a fost viol. Ea se încordă, așteptând momentul în care pe fața lui va apărea repulsia.

Tristan se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

– Mi-ai spus că nu ai debutat în societate, pentru că nu voiai să-ți părăsești unchiul îndurerat. Dar nu mi-ai spus că nu te-ai dus pentru că ticălosul te-a lăsat grea.

– Nu, am fost scutită de acest chin.

Ea plânse de ușurare în ziua în care îi venise ciclul.

– M-ai mințit? rosti el.

Ei i se strânse stomacul.

– Ai făcut o presupunere. Eu nu am confirmat-o, dar nici n-am infirmat-o.

– M-ai înșelat.

– D... da.

Expresia lui deveni furtunoasă.

– Unchiul tău l-a forțat să accepte postul. El l-a trimis de acolo pentru un motiv. Vreau să știu adevărul.

– Îți jur că-ți voi spune totul mai târziu, dar nu avem prea mult timp, zise ea. Am căzut într-o capcană pe care mi-am întins-o singură cu ajutorul lui cu multă vreme în urmă. Povestea include o guvernantă neglijentă, o fugă care nu a mai avut loc și propria-mi complicitate în căderea mea. Ea aproape că leșină, dar se forță să-i spună și restul: S-a întâmplat o singură dată. Mortland voia să pecetluiască afacerea – să se asigure că apăream în locul și la data stabilită.

– Dă-mi scrisoarea, zise el pe un ton sever.

Se temuse de momentul acesta mai mult decât de mărturisirea ei.

– Înainte să-ți-o dau, trebuie să te avertizez. E vulgară și explicită. Mortland a amenințat să trimită exemple în scrisoarea de șantaj către tine, dacă nu mă conformez. El se bazează pe faptul că eu voi face ce-mi cere, pentru că are impresia că mi-e prea frică să-ți spun. Începu să tremure văzându-i privirea șocată, dar trebuia să-i spună și continuarea: Crede că voi ceda, dar știu că intenționează să-ți trimită oricum o scrisoare. Mortland vrea să fii furios, pentru că te vede ca pe un rival. Am știut asta din seara când te-a văzut în foaierul operei. Să nu îi cazi în capcană. Știe cât de mult însemni pentru mine și se folosește de sentimentele mele ca să te rănească.

El scrâșni din dinți.

– Dă-mi scrisoarea acum!

Ea încercă să deschidă șnurul de la săculeț, dar îi tremurau mâinile și îl scăpă.

El îl ridică și o conduse la un scaun. Apoi îi întinse săculețul.

Când scoase scrisoarea, mâna îi tremura așa de tare, încât abia dacă putu să i-o întindă. El se duse spre dulapul cu băuturi fără să rostească un cuvânt. O, Doamne, dacă dădea crezare mizeriilor scrise acolo?

Ar fi vrut să-l cheme înapoi, să îl implore să nu citească scrisoarea și să-i spună că nimic din toate alea nu era adevărat.

Dar știa că Tristan nu o va mai crede niciodată. O ura.

Își duse pumnul la gură, ca să nu țipe.

Tristan trânti scrisoarea pe bufet. La naiba! Tessa păstrase secretul distrugător și îi expusese familia la riscul unui scandal.

Strânse și desfăcu pumnii. Din clipa în care ea îl văzuse pe ticălos la operă, știuse că era în primejdie. Acesta era motivul pentru care nu dorise să se plimbe cu el. Știuse că ticălosul s-ar putea să-i dezvăluie secretul în orice moment. Dar când el o avertizase a doua zi, ea pretinsese că individul nu era un pericol pentru ea. Ar fi trebuit să-și dea demisia pe loc, din pricina posibilului scandal, dar nu se gândise decât la ea. El îi crezuse toate înșelăciunile și se îngrijorase pentru siguranța ei. Își investise toată energia ca să-l vâneze pe ticălos, iar ea nu spusese nimic. Angajase oameni care s-o protejeze. Se dusese prin mahalale ca să-l caute. Amânase să le viziteze pe Amy și pe Georgette. Își întorsese viața cu susul în jos pentru ea, și ea îl mințise.

Toate lucrurile care-l nedumeriseră se lămurau acum. De ce îi spusese Richard pe numele de botez, acuarelele, refuzul ei de a se mărita. El se oferise să se însoare cu ea pentru că nu suporta ideea de a o fi dezonorat. Și îl mințise cu privire la motivele pentru care-l refuzase.

Chiar și după mărturisirea din seara aceea, avea tupeul să-i spună că el însemna enorm pentru ea. Știa că ea îi povestise despre Mortland doar pentru că acesta îi forțase mâna. Ea îi pusese pe toți, pe el, pe familia lui, pe fetele și familiile lor în primejdie.

Chiar acum, el nu-și putea permite să lase furia să-l distragă. Trase adânc aer în piept și-și scoase ceasul. Cinci ore – atât avea să adune niște oameni care să-l prindă pe individ. Dacă nu-l prindeau în seara asta pe ticălos, va izbucni un scandal enorm.

Puse ceasul în buzunar și deschise scrisoarea. Instrucțiunile erau exact așa cum i le spusese ea, mai puțin cererea de a aduce cinci-zeci de lire. Mortland jurase că o va face să plătească pentru trădarea ei de acum opt ani. Tristan nu avea idei despre ce era vorba, dar nu conta acum. El întoarse pagina și furia deveni rece ca moartea. Ticălosul se lăuda de câte ori o avusese. Promitea să o bată și să o facă să-i implore mădularul. Scria într-un limbaj murdar despre cum o va face să plătească pentru toate serviciile pe care i le adusese Excelenței Sale cu gura ei de târfă. Mortland regreta că nu-i putea spune ducelui personal despre toate faptele indecente la care participase cu el lângă lac.

Când Tristan ajunse la ultimul paragraf, trase brusc aer în piept. „O să te fac să-ți desfaci din nou picioarele în țărână.”

Simți nevoia de dezmințire. Mortland intenționase să o înspăimânte ca să-i accepte cererile. El o amenințase că-i va trimite și *lui* mizeria de scrisoare. Ea spusese că se întâmplase o singură dată. Mortland voia să se asigure că va fugi cu el. Pentru că-l văzuse pe ticălos în acțiune, Tristan își putea închipui asta.

Dar ea îl dezamăgise în repetate rânduri. Nu mai știa ce să creadă, nu se putea încrede în instincte în privința ei.

La naiba, era adevărat? În minte îi apărură o imagine cu expresia îngâmfată a lui Mortland când îi sărutase mâna la operă. Simți că i se face greață, închipuindu-și mâinile ticălosului pe trupul ei.

Și el își închipuise că era primul bărbat care o săruta și o atingea!

Închise ochii strâns. Imagini cu ei doi în trăsură îi inundară mintea. Își aminti ezitarea ei când îl atinsese. Ea nu știuse ce să facă. Trebuise să îi arate cum să-i ofere plăcere.

El avusese parte de destule femei în pat, experimentate în meșteșugul amorului, iar el și-ar fi dat seama dacă ea juca teatru. Nimic din toate astea nu conta, își spuse el cu cruzime. Ea îl mințise în tot timpul acesta.

În seara asta, îl luase prin surprindere.

Împături scrisoarea și o puse în buzunar.

Se întoarse și aproape că se împiedică în momentul în care o văzu. Stătea aplecată și își ținea pumnul la gură.

Avusese doar optsprezece ani.

Înțepeni, rezistând dorinței de a o consola. Dacă i-ar fi spus mai devreme de această situație, el ar fi înțeles-o, dar n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Se duse la ea. Tessa își coborî mâna, își îndreptă spatele și-i întâlni privirea. Avea ochii scăldați în lacrimi, dar clipi ca să le alunge. El își scoase batista și i-o întinse, dar lacrimile amenințătoare nu mai căzură.

– Trebuie să mă pregătesc, zise el. Va fi o noapte lungă. Te duc la mama.

Tessa scutură din cap.

– Nu, nu pot. Lacheii mă vor...

– Nu am timp să mă cert cu tine. Nu am decât cinci ore ca să mă pregătesc. Dacă nu-l prind pe ticălos în seara asta, ne va implica pe toți într-un scandal.

– Tristan, n-am vrut niciodată...

– Taci din gură! Ea se cutremură la porunca lui aspră, dar el nu îi va face viața ușoară. Vei face exact așa cum îți spun. Măine poți să-ți faci mărturisirea completă. Fără scuze, fără eschivări, fără minciuni.

Primele raze de soare apăreau peste Wimbledon Common, când Tristan îl conduse pe un Mortland legat și cu căluș pe câmp. Trebuiseră să-l fugărească prin Hyde Park Corner. Fugind pe jos, ticălosul aproape că le scăpase celor două duzini de oameni călare și trăsură care-l urmăreau. Tristan călărise în urma lui. Îl lovise cu genunchiul în spinare și îi pusese căluș, ca să nu-și poată vărsa veninul despre Tessa. Apoi Tom îl percheziționase și găsisese un cuțit în cizma ticălosului.

Când ajunseră în câmp, Jack îl trase pe Mortland de buclele unsuroase și-i dădu capul pe spate. Hawk, Broughton, Boswood, Hardwick și Tom erau martori.

Tristan își dădu haina jos și i-o întinse lui Hawk. Apoi își suflecă mânecile și îl apucă pe nenorocit de bărbie.

– Îți voi da de ales, Mortland. O să te las să te ridici să te lupți cu mine, deși îți promit că n-o să câștigi. Dacă scoți vreun singur cuvânt împotriva femeii pe care ai amenințat-o, îi voi spune pe Jack să te țină și o să te snopesc în bătaie. Vei fi la fel de lipsit de apărare ca un prunc.

Mortland se încruntă la el.

– Desfă-i călușul, zise Tristan, strângându-și pumnii.

– Ea și-a desfăcut... rosti Mortland găjâit.

Tristan își plantă pumnul direct în gura ticălosului. Sângele țâșni. Toată furia erupse într-o sete de sânge prin venele lui Tristan. Îi sparse lui Mortland nasul, îi învineți ambii ochi și îl pocni în abdomen. Lașul urlă și imploră milă, oferind prea puțină distracție celorlalți bărbați.

După aceea, Tristan îl invită pe Broughton să se distreze cu ticălosul. Acesta scoase o batistă și-i șterse lui Mortland sângele de pe față.

– Asta ca să nu-mi murdăresc mâinile.

Apoi îl pocni pe individ.

Tom se duse la Tristan și-i comunică un detaliu interesant despre noaptea în care Mortland intrase cu forța în casa Tessei. Cu un rânjet arogant, Tristan se duse la Mortland și-i spuse lui Jack să-l pună în genunchi.

– Am o pedeapsă specială pentru tine, una pe care cred că doamna căreia i-ai greșit o va aprecia.

Mortland scânci.

Tristan îl pocni în vintre. Capul ticălosului se lăsă într-o parte. Jack îl aruncă în iarbă, unde leșină.

După ce-și flexă mâinile învinețite, Tristan se uită la ceilalți.

– Domnilor, la docuri!

Mama lui Tristan îl întâmpină în hol. Se uită la mâinile lui învinețite.

– Aproape nici o zgârietură.

– Unde e? întrebă Tristan.

– Doarme în patul meu.

– Când se trezește, spune-i să vină în biroul meu.

Mama lui ridică din sprâncene.

- N-ai întrebat cum se simte.

- Sunt epuizat și murdar. Vom vorbi mai târziu.

Ochii ei sclipiră.

- Dai vina pe ea?

O cameristă trecu grăbită pe lângă ei.

- În biroul meu, zise el printre dinți.

Ducesa merse alături de el, vizibil enervată. După ce închise ușa, mama lui se întoarse spre el.

- Știu câte resentimente poți ține în tine, dar acum mergi prea departe.

Lui îi fremătară nărilor.

- M-a mințit și ne-a expus pe toți unui scandal.

- Ea n-a trimis scrisoarea de amenințare. Ticălosul a făcut-o. Nu pot să cred că ești în stare să dai vina pe o femeie lipsită de apărare. Te-am crescut mai bine de atât!

- Din noaptea când a apărut la operă, a știut că individul e o amenințare, dar nu a zis nimic. Îi iei apărarea, însă nu știi toate detaliile.

- Știu că bărbatul acela i-a făcut rău. Noaptea trecută am ținut-o pe fata asta în brațe ore în șir. Am încercat să o consolez, dar ea tot spunea că e demnă de dispreț. Și am știut că el a sedus-o. Câți ani avea?

El simți cum vinovăția îi strânge pieptul.

- Optsprezece, murmură el.

- Ceva mai mult decât un copil. Mai tânără decât sora ta.

- Acum e femeie în toată firea și m-a mințit în repetate rânduri.

- Te-ai întrebat și de ce? Știi ce i-ar face societatea? Ar izola-o. Ar fi ostracizată, complet izolată pentru că nu are familie. N-ar conta că ticălosul a sedus-o. N-ar conta că era tânără și naivă. Ea nu avea de ales, trebuia să păstreze secretul.

- Dacă mi-ar fi spus, aș fi înțeles, se răsti el.

Mama lui își ridică bărbia.

- Tu n-ai făcut niciodată nimic de care să-ți fie rușine?

- N-am făcut tot? zise el fără să se ostenească să-și ascundă sarcasmul.

- Atunci spune-mi secretul tău rușinos, zise ea.

El scutură din cap.

-Ajunge, mamă.

-Nu e ușor, nu-i așa? Iar eu sunt mama ta. Ești convins de dragostea și de înțelegerea mea.

-Știu că ești îngrijorată pentru ea, am încercat să o protejez și ea a ascuns informații când știa că îl vânam pe ticălos. A așteptat până în ultima clipă ca să-mi spună, și tu te aștepti să uit? Nu pot s-o fac, zise el.

-Atunci nu vorbi cu ea, zise mama lui. E prea fragilă. O s-o distrugi. N-o să te las să faci asta.

El simți că se sufocă.

-Ce vrei să spui?

-Toată noaptea, i-am repetat întruna că e firesc să plângă, zise ducesa cu voce tremurătoare. Dar ea a ținut durerea în ea ore în șir. N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Și, Doamne, a ținut suferința asta în ea ani la rând. Spre dimineață, i-am spus că nu era vina ei. Abia atunci a plâns. Am reușit să o culc și am lăsat-o cu camerista. Dar n-am putut să stau deoparte. M-am tot gândit că nu are familie. Ea se crede nedemnă de un soț și de copii. Prietena ei cea mai bună este sora acelui ticălos. Am crezut că se va gândi că nu are pentru ce să trăiască. Vocea i se frânse. M-am grăbit înapoi și am găsit-o adormită în cele din urmă. Ținea o batistă la gură. Era a ta.

O, la naiba! Tessa suferise ani întregi în tăcere. Nu spusese nimic, pentru că se temea și îi era rușine. Știuse tot timpul că ticălosul voia să-i facă rău. Dacă nu ar fi fost așa de orb, ar fi ghicit de mult că individul îi făcuse rău. Jurase să o protejeze, dar când avusese cea mai mare nevoie de el, el dăduse vina pe ea.

-Nu-mi pot închipui cât a suferit în toți acești ani, zise mama lui. În seara aceea, la operă, trebuie să fi fost îngrozită.

Tristan se holbă la mama lui când revelație după revelație își făceau loc în mintea lui.

-Ea nu a arătat asta niciodată. El a obligat-o, dar a ieșit din lojă cu capul sus. El i-a trimis acuarelele, iar ea le-a trimis înapoi. Când Mortland i-a intrat cu forța în casă și i-a rănit majordomul, ea i-a pus pe lachei să-l bată bine și să-l arunce în mahalale. Și nu a cedat șantajului său. Mi-a cerut ajutorul și și-a recunoscut secretul pentru că nu voia să ne distrugă viețile.

Iar în ziua în care o ceruse de soție, ea îi spusese că nu va aduce scandalul asupra lui și asupra familiei lui. Ea încercase să îl protejeze.

– Alte femei în locul ei s-ar fi prăbușit, zise el, dar Tessa nu s-a plecat în fața lui. E cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o.

– Fiule, și eu o admir, dar și-a atins limitele de rezistență. Pot să-i spun că nu a fost vina ei până rămân fără suflu, dar trebuie să o audă de la tine.

El se duse la mama lui și o luă în brațe.

– Trimite-o la mine când se trezește, zise.

După câteva minute, ducesa făcu un pas în spate, își șterse o lacrimă și își trase nasul.

– Îmi pare rău, zise el. Nu mai am batistă.

– Nu contează, spuse ea și se strâmbă. Trebuie să faci baie. Duhnești!

– La naiba! exclamă el și râse.

Ducesa îl lovi ușor pe braț.

– Ai grijă cum vorbești!

– Mulțumesc că ai avut grijă de ea, zise el și-i strânse mâna.

– Țasta e rolul mamelor.

El lăsa ușa biroului deschisă pentru ea.

Foșnetul materialului îl făcu să ridice privirea din scrisoarea de pe biroul lui. Ea ezită la intrare, părând ca un copil pierdut.

Tristan se ridică și se duse la ea, observând petele întunecate de sub ochii ei roșii. Părea stoarsă de vlagă și înfrântă.

El închise ușa în urma ei.

– A dispărut pentru totdeauna, Tess.

– Mulțumesc, murmură ea.

O conduse la un scaun și se așeză lângă ea.

Tessa se uită la pumnii lui.

– Ai mâinile învinețite.

– L-am snopit în bătaie.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi el își aminti de maniere.

– Pot să-ți aduc un pahar cu sherry?

Ea scutură din cap.

– Noaptea trecută mi-am amintit un lucru pe care i l-ai spus lui Amy în ziua cu jocul de salon. Când încrederea dispare, suspiciunea va plana mereu asupra noastră.

El văzu tristețe și resemnare în privirea ei.

– N-am vrut să te mint, dar mi-a fost teamă, zise ea.

– Știu.

– Noaptea trecută erai furios când ți-ai dat seama că nu ți-am spus adevăratul motiv pentru care nu am debutat în societate. În ziua aceea, când Anne mi-a dat scrisoarea, am fost copleșită de rușine și de remușcări. Apoi tu ai fost așa de bun cu mine. Nu am discutat despre trecutul meu cu nimeni, nici măcar cu Anne. Tu ai fost prima persoană căreia i-am încredințat câteva lucruri esențiale.

– Acum înțeleg, zise el.

Ea îi cercetă privirea.

– Am crezut că vei fi furios.

– Am fost, dar a fost latura mea nerezonabilă. Nu e vina ta.

– Știu că e prea târziu, dar îți datorez o explicație, continuă ea.

– Nu trebuie să-mi spui. El nu voia să-i audă mărturisirea. Nu voia să se gândească la acel ticălos atingând-o, maltratând-o.

– Trebuie să vorbesc despre asta, zise ea. Timp de opt ani, am ținut toate aceste secrete în mine.

Își duse pumnul la inimă.

– Știi ce povară de vinovăție am dus. Am mințit-o pe Anne ca să-mi protejez reputația și să nu-i pierd prietenia. Mi-am spus că el a murit, și o mărturisire doar i-ar spori durerea. Chiar și acum mă întreb cât pot să-i spun, dar o astfel de mărturisire oricât de cathartică ar fi pentru mine, ei nu i-ar face decât rău și ne va distruge prietenia.

Ea nu avea cui altcuiva să-i spună.

– Ar fi trebuit să-ți spun în ziua în care mi-ai cerut mâna, zise ea. Meritai adevărul, dar nu am reușit să rostesc cuvintele. Știam că nu eram demnă. Dar când te-am refuzat, mi-a sfâșiat sufletul.

– Nu ești nedemnă, zise el.

– Eram tânără și proastă. N-am știut că o greșeală de tinerețe îmi va schimba pentru totdeauna cursul vieții.

– Înainte să începi, vreau să-ți spun ceva, zise el. Trecutul nu schimbă cine ești acum. Ești tot Tess cea curajoasă care a înfruntat cerberile cu capul sus. Aceași Tess care m-a înfruntat și pe mine de multe ori. Aceași Tess care face munca unui bărbat și a unei femei. Aceași Tess care găsește soți fetelor pe care toți ceilalți le ignoră. Aceași Tess inteligentă și amuzantă care mă surprinde

și mă face să privesc lumea cu alți ochi. Aceeași Tess pe care nu mă pot abține să nu o tachinez. Aceeași Tess pe care abia aștept să o văd de fiecare dată când pășesc în salonul ei. Și deși știi că ai fost rănită, mai știi și că ești o femeie puternică tocmai datorită adversităților pe care le-ai înfruntat.

— Iar tu ești un bărbat puternic pentru că ai avut și tu greutăți de înfruntat, zise ea.

El aprobă din cap.

— Amândoi a trebuit să ne maturizăm prea repede.

— După ce Richard a fost trimis la război, unchiul George mi-a zis că, dacă vreun bărbat mă va cere de soție, va trebui să-i spun ce s-a întâmplat.

El trase aer în piept, auzind cum îi spunea lui Mortland pe numele mic, dar nu voia să-i atragă atenția asupra acestui lucru. Ea privea înapoi și probabil că nici nu-și dăduse seama de asta.

— Știam că nu voi putea să-mi dezvălui vreodată rușinea, zise ea. Vedeam în minte dezgustul bărbatului. Așa că am decis să nu mă căsătoresc.

Nu avea decât optsprezece ani când renunțase la orice speranță de a avea soț și copii.

Când își lăsă capul în jos, Tristan știi că trebuia s-o consoleze.

— Știi că ticălosul a profitat de tine când erai vulnerabilă. Îți pierduseși părinții și mătușa.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, șopti ea.

— Cum a reușit să te prindă singură?

Tessa își întoarse privirea spre el.

— Eram așa de naivă! M-am gândit că ne-am întâlnit din greșeală la stejarul de lângă lacul de pe domeniul unchiului meu. Acum știu că mă urmărea și-mi studia obiceiurile. Obişnuiam să mă duc acolo cu acuarelele mele. Era locul meu de vis. Pictam cavaleri pe cai albi care veneau în ajutorul domnișoarelor aflate la ananghie.

El se încruntă.

— Unde era guvernanta ta?

— Se plângea de plictiseală și de insecte. Am trimis-o acasă, așa cum își dorea. Profita de depresia unchiului meu și tândălea.

— De ce nu i-ai spus unchiului tău despre el?

– M-am temut că nu mă va mai lăsa să-l văd. Unchiul meu a încercat să mă ghideze, dar era teribil de deprimat după moartea mătusei. Nu aveam prietene sau verișoare. Eram singură. Anne avea doar paisprezece ani, iar acei patru ani înseamnă foarte mult când ai optsprezece ani. Știam că nu era bine să mă văd cu Richard în secret, dar m-a fermecat.

– Te-a sedus, mârâi Tristan.

– La început a fost nevinovat, povesti ea, sau așa am crezut. Richard era centrul existenței mele. El picta X-uri mari peste cavalerii mei medievale, spunând că era gelos pe iubiții mei imaginari. Poți să-ți închipui cum m-a zăpăcit. Lucrurile au devenit serioase doar când am aflat și că am un sponsor și că mă voi duce la Londra pentru a debuta în societate.

– Ce vrei să spui?

– I-am pomenit în prostia mea despre debut. În fericirea mea de copilă, am crezut că se va bucura pentru mine. În schimb, s-a bosumflat și a zis că o să-l uit. Așa că, firește, m-am simțit vinovată și m-am întors a doua zi ca să-mi cer scuze. El nu era acolo nici a doua zi, nici următoarea. M-am dus în fiecare zi, timp de o săptămână, dar el nu s-a întors. Aș fi scăpat de soarta mea, dacă aș fi găsit alt loc de pictat sau dacă i-aș fi spus să plece când s-a întors după o săptămână. O, dar am fost încântată să-l văd! Mi-a zis că mă iubea și am cedat. Credeam că sunt îndrăgostită de el. Era totul foarte inocent și draguț la început.

Fiecare mușchi din corpul lui se încordă involuntar, știind că ea era pe cale să dezvăluie partea pe care nu voia s-o audă. De dragul ei, el știa că nu trebuia să-și arate ura pentru ticălos, pentru că Tessa ar putea să creadă că își arată dezgustul pentru ea.

– Săptămâna dinainte de plecarea la Londra, el m-a implorat să mă mărit cu el, continuă ea. Am fost așa de naivă, încât i-am spus să meargă la unchiul și să mă ceară de soție. Richard a înțeles că eram prea ignorantă ca să-mi dau seama. El știa că unchiul nu va fi de acord. Richard nu avea o carieră și, sincer vorbind, era sub rangul meu. Corect sau greșit, unchiul nu ar fi permis o asemenea căsătorie. Richard mi-a explicat toate aceste lucruri. Mie îmi plăcea *Romeo și Julieta* și, desigur, am considerat povestea noastră la fel de tragică. Așa că i-am spus unchiului că vreau să mai aștept un an pentru

debut. Apoi Richard a sugerat să fugim și să-l punem pe unchiul în fața faptelor împlinite.

Tristan încremeni.

— Ai zis că nu ai fugit.

— Cu o zi înainte l-am întâlnit la lac. Dar mă mustra conștiința. Știam că fuga îl va răni pe unchiul George și va provoca un scandal. Dar nu voiam să-l pierd pe Richard. Așa că i-am spus că vreau să mai așteptăm un pic, până când unchiul se va mai înzdrăveni. Richard a simțit că dădeam înapoi și m-a acuzat că mă jucam cu inima lui. Ea râse trist. Desigur că i-am jurat iubire. Iar atunci mi-a zis să-i demonstrez.

Tristan trase aer în piept.

— Am refuzat, zise ea respirând tremurat. El a amenințat că mă va părăsi pentru totdeauna dacă nu accept. L-am refuzat din nou și a plecat. Am rețrăit momentul de atâtea ori. Dacă nu l-aș fi chemat înapoi, viața mea ar fi fost foarte diferită. Dar am făcut-o. Și a trebuit să port povara faptului că am spus da.

Tristan slobozi un oftat lung, reținut.

— Tessa, te-a manipulat cu ajutorul sentimentelor. Am văzut cum tatăl meu folosea aceleași manevre cu mama mea. Era un abuz, chiar dacă nu o amenințare fizică.

— Am fost așa de speriată, șopti ea.

El o apucă de mână și o strânse.

— După aceea, mi-a zis să-i aduc bani. Nu prea avea, dar mă iubea și zicea că totul va fi bine după ce ne vom căsători.

— Sper să putrezească în iad, bombăni Tristan.

— În noaptea aceea am încercat să-i scriu unchiului o scrisoare, continuă ea. Am plâns tot timpul. Nu puteam să-l părăsesc pe bietul meu unchi. Așa că l-am trezit în miez de noapte. Credeam că, dacă îi voi spune despre fuga plănuită, va fi așa de fericit că am mărturisit, că ne va lăsa să ne căsătorim. Firește că nu i-am spus tot ce se întâmplase. Unchiul a fost foarte calm. Apoi m-a întrebat unde poate să-l găsească pe Richard și mi-a zis să stau tăcută în biblioteca de lângă biroul lui. Richard n-a știut că eram acolo. Ea făcu o pauză. Am auzit totul.

— Unchiul tău i-a spus că trebuie să plece în armată.

– I-a spus lui Richard că e un vierme nedemn să se târască pe unde am călcat eu. Unchiul George a zis că mai bine atârnă în ștreang decât să-l lase să se însoare cu mine. Mi-am dus pumnul la gură ca să nu țin. Dar Richard avea un as în buzunar. Credea că asta îi va pecetlui afacerea. Și apoi i-a zis unchiului că m-am culcat cu el. Nu pot să-ți spun cât de rușinată m-am simțit.

Tristan era bucuros că-l bătuse pe individ.

Ceasul bătă șapte, atrăgându-i atenția. Apoi își întoarse din nou privirea spre ea. Tessa se uita ținută în poala ei.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el blând.

– Mai târziu, unchiul mi-a spus că nu îl va mai lăsa pe Richard în preajma mea, dar în ziua aceea dorise să-l facă să-și dezvăluie adevărata motivație – că umbla după averea mea. Unchiul George i-a dat de ales: să se însoare cu mine fără o lețcaie sau să plece în armată.

– A ales armata, zise Tristan.

– A zis că mai bine se duce în împuțita de armată decât să se însoare cu o fată grasă. Se uită la el. De atunci m-am simțit mereu urâtă.

– Tess, pentru mine ești frumoasă! Din prima clipă în care te-am văzut, am fost fermecat de gura ta superbă, de râsul din ochii tăi. Dar inteligența ta m-a intrigat cel mai mult. Nici o altă femeie nu m-a provocat cum o faci tu.

Ea trase adânc aer în piept.

– Ți-am promis adevărul și voi rosti aceste cuvinte doar o dată. Apoi va trebui să le uiți.

El simți cum îl furnică pielea, deși nu avea idee ce voia ea să spună.

– Mortland l-a subestimat pe unchiul și m-a subestimat și pe mine. Nu știa că te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât m-aș sacrifica întru totul dacă asta ar însemna că te pot salva de la scandal.

Inima lui începu să bubuie. Ea îl iubea. Îl iubea! O senzație fierbinte i se urcă spre pomeți și îi stârni usturime în ochi. Strânse din dinți, luptându-se să se controleze.

Tessa avea lacrimi în ochi.

– Nu trebuie să spui nimic. Știu că vei acționa cu onoare. Dar în inima mea vei fi mereu cavalerul meu în armură ducală.

Îi venea să se lase în genunchi și să o implore să-i devină soție. Dar făcuse o promisiune către două fete. Voia să o încalce, voia să trimită la naiba societatea, dar Tessa nu l-ar fi lăsat.

Ea nu le-ar face rău acelor fete, iar el nu putea să le dezonoreze pe ele sau pe Tessa.

Era un lucru pe care-l putea face pentru ea, ceva ce intenționase să facă în timp ce o aștepta să vină.

Se ridică și o ajută să se ridice și ea.

– Vino cu mine!

O duse la șemineu și dădu la o parte paravanul. Apoi scoase scrisoarea de șantaj din buzunar.

– Vreau să arzi scrisoarea asta și eu voi fi martor. Când va fi mistuită, tu nu te vei mai gândi la el.

Tessa aruncă ambele foi în foc. El o ținu de mână până când flăcă-rile mistuiau trecutul.

O săptămână mai târziu, Tristan stătea la fereastra deschisă din biroul lui și se uita la cerul plumburiu. Ușa se deschise.

Ducesa intră și se așeză lângă el.

– Ai vorbit cu cele două fete și cu tații lor?

– Da.

Ea își dresе glasul.

– Presupun că una dintre vizite a fost mai dificilă.

Tristan se strădui să nu râdă de încercarea ei de a smulge informații de la el.

– Per total, lucrurile au mers mai bine decât mă așteptam.

Ea încercă din nou.

– Ar trebui să trimit invitațiile pentru bal?

– Da, zâmbi el.

Ea îl bătu cu evantaiul pe braț.

– Mă chinuiești special. Pe cine ai ales?

– M-am gândit să te surprind la bal.

– Cățeluș insolent! Spune-mi acum, porunci ea, altfel nu va mai avea loc nici un bal.

El îi spuse.

Ea scăpă evantaiul.

Când se aplecă să i-l ridice, mama lui cea bine-crescută murmură:

– Afurisită să fiu!

Tessa și Jane discutau planurile de nuntă când apăru Gravesend la ușă.

– Ducesa de Shelbourne.

Se ridicară amândouă. Tessa citea ziarele în fiecare zi, sperând să afle vești despre logodna lui Tristan. Poate că ducesa voia să o informeze. Tessa simți că i se strânge inima. Trebuia să se bucure pentru el, deși inima o dorea de fiecare dată când se gândea la Tristan. Ceea ce se întâmpla o dată la cinci minute. Săptămâna viitoare vor fi șase, își promise ea.

Ducesa se așeză lângă Tessa și-și îndreptă atenția spre Jane.

– Domnișoară Powell, înțeleg că veți face o căsătorie avantajoasă. Felicitări!

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră.

– Trebuie să discut o chestiune privată cu domnișoara Mansfield, zise ea. Veți fi drăguță să ne acordați un pic de intimitate?

Tessa zâmbi. Cum îi plăcea duceseii să se joace cu cuvintele.

Jane fugi din cameră de parcă toți cerberii din societate erau pe urmele ei.

– Pot să vă ofer ceai? întrebă Tessa.

– Nu, mulțumesc. Ea își deschise săculețul și îi întinse Tessei o invitație gravată. Tessa o deschise. Inima îi bătea gata să-i sară din piept, dar se strădui să-și păstreze zâmbetul pe față.

– O, își va anunța logodna la bal! Vineri.

„Peste o săptămână.“

– Fiul meu va face cererea în căsătorie la bal.

Tessa scoase o exclamație șocată.

– Într-o sală de bal aglomerată?

– A vorbit îndelung cu fetele și cu familiile lor, îi explică ducesa. Fiul meu m-a asigurat că totul a mers bine.

Tessa înghiți în sec.

„Doare. N-ar trebui. Dar doare.“

– Deci știu.

Vocea ei tremură doar un pic.

– Plănuiește să le aducă un omagiu atât fetelor, cât și familiilor lor. În acest fel, el își va arăta stima pentru ele, și toată societatea va fi martoră.

– O! făcu ea. Pe cine a ales?

Ducesa își duse lornionul la ochi.

– Fiul meu mi-a spus că îți plac surprizele. L-am asigurat că nu-i voi trăda secretul.

Tessa zâmbi.

– Asta a făcut-o anume, zise ea, pentru că l-am luat prin surprindere.

– Aș zice chiar că l-ai *îmbrobodit*, rosti ducesa. Vei participa, desigur. El dorește să îți recunoască eforturile și să-ți mulțumească.

O, va fi greu, dar va trebui să fie curajoasă pentru el.

Și fericită pentru el – cam într-un an sau așa ceva.

– În acest caz, voi participa cu siguranță. La urma urmei, toată lumea va spune că am realizat partida secolului.

Ea se încruntă.

Parcă nu sunase tocmai bine.

Ducesa își dresе glasul:

– Cred că asta e o posibilitate.

Capitolul 23

În seara balului de logodnă a lui Tristan, nervii Tessei erau atât de întinși, încât se temea că avea să o copleșească emoția.

– Arăt prezentabil, Jane?

– Arăți superb, albastrul ți se potrivește, zise ea.

Ea alesese culoarea în onoarea ochilor lui de neuitat.

– Bănuiesc că ar trebui să pornim.

Jane o privi tristă.

– Dacă aș fi o zână însoțitoare, aș flutura din bagheta magică și m-aș asigura că prințul te alege pe tine.

Georgette va fi cea care-și va trăi basmul în seara aceea.

– Haide să mergem înainte că-mi pierd și bruma de curaj pe care o mai am, zise Tessa.

După ce Jane o văzuse abătută, Tessa îi mărturisise că se cam îndrăgostise de duce. Jane bănuia deja că Tessa era îndrăgostită de

el. Când ajunseră la ușă, panica o copleși, dar ea nu avea de gând să-l dezamăgească pe Tristan.

– Pot să fac asta, zise ea. Îmi voi ține fruntea sus și voi suspina la fel ca toate celelalte fete. Sentimentalismul e de așteptat într-o astfel de ocazie.

– Foarte adevărat, zise Jane.

Cineva bătu la ușă.

Când Tessa deschise, ochii lui Gravesend se umeziră de lacrimi.

– Îmi permiteți să vă spun cât de fermecătoare sunteți în seara asta, milady?

– Mulțumesc mult, Gravesend. Haide, Jane! Nu trebuie să mai zăbovim.

– Jos vă așteaptă doi domni care să vă escorteze, zise Gravesend.

– Cine sunt? întrebă Tessa uimită.

– Am promis să păstrez secretul, zise el și-și umflă mândru pieptul.

Tessa și Jane schimbă priviri mirate.

Apoi îl urmară pe Gravesend pe coridor.

Tessa se opri în capul scărilor.

Hawk se uita în sus la ea cu un rânjel vesel pe față. Alături de el, domnul Hodges se întoarse și zâmbi.

– O, Doamne, șopti Jane.

Tessa o urmă pe Jane pe scări în jos ca într-un vis.

Hawk îi oferii Tessei brațul.

– Mergem la bal?

– El te-a trimis, zâmbi ea.

– Nu-i place să lase lucrurile la voia întâmplării, zise Hawk și îi făcu cu ochiul.

Câteva minute mai târziu, trăsura o cotea pe străzile din West End. Apoi încetini, mișcându-se ușor, aproape la pas. Un șir lung de trăsurile de aproape doi kilometri se afla în fața vehiculului lor, toate așteptând să-și lase pasagerii. Părură să treacă ore până când trăsura lui Hawk ajunse la porțile din fier forjat. Apoi intrară pe ușile conacului ducal și în fața lor se afla scara impunătoare.

– Ei bine, prințesă, să ne folosim privilegiile ca să urcăm scara? rânji Hawk spre Tessa și spuse peste umăr: Hodges, urmează-mă!

Apoi, parcă prin magie, oaspeții să dădură la o parte, iar Hawk îi conduse în sus pe scara în spirală. În capul scărilor, patru lachei le deschiseră calea.

Mulțimea se holba uimită, când Hawk o conduse dincolo de ușile impozante. Tessa își simțea bătăile inimii ca niște bubuituri în urechi. Sau era doar zumzetul vocilor? În fața ei, în capătul sălii de bal, văzu o platformă îmbrăcată într-un covor roșu.

Hawk o conduse spre ducesa care aștepta în apropierea scenei. Apoi se opri lângă Tessa.

Tessa făcu o reverență.

– Excelența Voastră.

Ducesa ridică lornionul la ochi.

– Domnișoară Mansfield, aprob alegerea rochiei. Albastrul e culoarea care vi se potrivește.

– E culoarea mea favorită, zise Tessa și-și întinse gâtul văzând-o pe Jane mergând alături de domnul Hodges, dar apoi mulțimea îi înghiți.

Julianne țopăi până la mama ei și se uită la Tessa.

– Domnișoară Mansfield, rochia dumneavoastră este superbă. Veți fi invidiată de toate femeile în seara asta.

– Mulțumesc, dar cred că altcineva va deveni curând cea mai invidiată femeie de la bal. Ea se uită dincolo de scenă. Aproape de scări le văzu pe Amy, pe Georgette și pe părinții lor. Ambele fete arătau spectaculos în seara aceea. Amy era înaltă și cu o ținută regală, într-o rochie de dantelă cu jupon de culoarea jadului. Georgette era splendidă, desigur, în rochia ei albă, cu eșarfă roz la brâu. Ambele fete păreau calme.

Tessa era bucuroasă că aflaseră rezultatul dinainte.

Își întinse gâtul, căutându-i pe Anne și pe lordul Broughton, dar nu îi vedea din cauza înghesuiei. Cu un oftat, Tessa bătu din picior, nerăbdătoare să apară Tristan.

Mai multe femei se îndreptau spre ei. Hawk se aplecă spre Tessa.

– Familia mea, toate femei, după cum poți observa. Fratele meu Will lenevește în cine știe ce vilă din Italia sau cel puțin așa îmi spune strămătușa Hester. Ai grijă cu ea, e foarte ageră. Iar cea cu părul alb este bunica mea. Îi plac mult palpațiile sau, mai bine zis, atenția pe care o primește când se lasă în mod convenabil pradă acestora.

Ah, iată că vin! Fă-mi o favoare, prințesă, și spune-le că nu te mai ocupi de pețit pentru crai.

În următoarele momente, ea descoperi că Hawk avea o familie destul de excentrică: o bunică renumită pentru palpitații, contesa și cele trei fiice căsătorite, care insistau că li se făcuse rău auzind de acea logodnă falsă de o oră a fratelui lor, o strămătușă Hester, care după ce o studie pe Tessa, exclamă:

– Ha! L-a fermecat pe Shelbourne cu pieptul ei generos.

După ce plecară, ducesa se aplecă spre Tessa.

– Îngrozitoare femeie! A îngropat cinci soți și ține o mumie falsă în salon.

Ușile adiacente se deschiseră, și mulțimea amuți.

Tristan intră și se îndreptă spre scenă. Tessa își ținu răsuflarea. Arăta foarte chipeș în haina și pantalonii negri, eleganți în timp ce urca cele câteva trepte.

Când ajunse în mijlocul scenei, își puse mâinile la spate.

– Doamnelor și domnilor, zise el, vorbind tare cu vocea sa distinctivă, pentru a fi auzit de toată lumea. Vă mulțumesc că ați venit. Este o onoare să pot împărtăși această ocazie cu atât de mulți prieteni. După o pauză, trase aer în piept. În mod special, doresc să mulțumesc celor douăzeci și patru de tinere frumoase și familiilor lor care au început această călătorie alături de mine. Oricât mi-aș fi dorit să mă fi putut însura cu toate, nu sunt suficient de bărbat pentru douăzeci și patru de soții.

Toată lumea izbucni în răs.

Tristan ridică mâna. Când mulțimea amuți, el continuă:

– Sunt, de asemenea, onorat să-l am alături pe bunul meu prieten Hawk. El a participat fără să protesteze la multe dintre evenimentele care au avut loc în timpul curtării și chiar a rezistat eroic la o seară la operă. A fost foarte curajos din partea lui, mai ales că se teme îngrozitor să nu se molipsească de căsătorie.

Tessa zâmbi când oamenii izbucniră din nou în răs.

– Desigur, îi sunt îndatorat și surorii mele, care a crezut în mod greșit că ar putea să-și facă de cap cât eram eu preocupat cu curtatul. De asemenea, doresc să-i mulțumesc mamei mele, zise el și făcu o plecăciune foarte politicoasă spre ea. Ea a fost de părere că nu ți-neam cont de sfaturile ei, dar la un moment dat mi-am dat seama că

greșeam. Apoi își îndreptă privirea spre Amy, Georgette și părinții lor. Vreți să veniți pe scenă?

Fetele se luară de braț și urcară pe podium. Părinții lor le urmară radiind. Tessa era bucuroasă că fetele rămăsese prietene și să părea că și părinții lor.

Tristan li se adresă fetelor:

– Domnișoara Hardwick și Lady Georgette, vă onorez pe amândouă. Vă face cinste că ați rămas prietene bune pe tot parcursul acestei acțiuni.

Se auziră murmure de aprobare din mulțime.

– Domnișoara Hardwick, Lady Georgette, sunteți aici pentru un motiv. De la început până la sfârșit ați dat dovadă de tărie de caracter. Sunt uluit de loialitatea și de prietenia voastră neclintită. De asemenea, aș dori să le transmit respectul meu lordului Boswood și soției sale, precum și doamnei și domnului Hardwick. Vă mulțumesc că mi-ați permis să vă curtez ficele.

Tessa simți că i se oprește respirația în gât. Crezuse că o alesese pe Georgette, dar nu putea fi sigură. Ar fi putut să o aleagă pe Amy. Tessa își strânse foarte tare mâinile. Suspansul era aproape de nesuportat.

Tristan își dresе glasul:

– În timpul cât m-am preocupat de curtare mi-am dat seama că exista un dezechilibru. Toate deciziile erau ale mele, dar tinerele fete nu puteau fi curtate de alți domni. M-am gândit că e nedrept, așa că le-am zis că au un cuvânt de spus în toată chestiunea. Aveau opțiunea să se retragă oricând, iar eu am promis că voi înțelege.

Din public răsunară doar mici accese de tuse.

– La petrecerea de la țară am ajuns să le cunosc mai bine pe domnișoara Hardwick și pe Lady Georgette, precum și pe părinții lor. Între noi a existat și încă mai există o prietenie. Dar am început să mă îngrijorez că s-ar putea să ne simțim cu toții un pic obligați, din pricina naturii publice a curtării. Ne simțeam cu toții bine împreună, dar simțeam că lipsește ceva. Așa că am decis să le vizitez pe Lady Georgette și pe domnișoara Hardwick după ce ne-am întors la Londra.

Ceva mai devreme le întrebaser pe fete ce așteptări aveau de la căsătoria cu mine. De data asta le-am pus celor două tinere

o întrebare puțin diferită. Le-am întrebat ce și-ar dori de la un soț. Desigur că am vorbit separat cu ele, așa că imaginați-vă surpriza mea când amândouă mi-au dat același răspuns! Tristan făcu din nou o pauză, ținând pe toată lumea în suspans. Ele au spus că-și doresc iubire, zise el. Așa că am mai pus încă o întrebare.

Mai mulți bărbați din mulțime chicotiră.

– Le-am întrebat pe Lady Georgette și pe domnișoara Hardwick dacă mă iubesc, continuă el și le zâmbi larg fetelor. Iar ele m-au surprins din nou. Ambele m-au asigurat de stima lor și au mai zis și că nu sunt un tip prea urât.

Se auziră și mai multe râsete. Tessei i se umeziră ochii. Până la urmă, nu-l dezamăgise.

– Desigur că mi-am dat seama de lipsa lor de pasiune, dar aș fi înțeles dacă doreau să se retragă. Acum vine partea mai ciudată. Ambele fete m-au asigurat că decizia lor era destul de delicată, căci domnișoara Mansfield le-a spus că legea nu permite ca eu să mă însor cu amândouă.

Domnul Hardwick scutură din cap, făcând mulțimea să izbucnească iar în râs.

Când Tristan se întoarse iarăși spre fete, mulțimea amuți.

– Domnișoară Hardwick, Lady Georgette, vă doresc multă fericire și, mai ales, vă doresc iubire.

Răsunară aplauze furtunoase. Tristan profită de ocazie ca să facă o plecăciune ambelor familii. Tessa își strânse mâinile și se uită la ducasă.

– O, a fost minunat! De parcă ne-am fi uitat la o piesă, zise ea, apoi se încruntă. O, Doamne! Bănuiesc că trebuie să mai aranjez o sesiune de pețit în sezonul următor.

Ducesa își făcea vânt cu evantaiul. Hawk scoase un sunet înăbușit. Julianne chicoti în spatele palmei ridicate. Unii dintre oaspeți începuseră să se îndrepte spre mesele cu băuturi răcoritoare, dar se opriră când Tristan își ridică din nou mâna.

– Doamnelor și domnilor, aș putea să vă mai rețin încă puțin? El se opri, așteptând să se facă liniște. Probabil că vă întrebați, ce mai este acum? Dar o anumită doamnă mi-a spus odată că în viața celei mai minunate lucruri sunt surprizele.

Tessa își duse mâinile la inimă.

— Într-o seară, la un bal, eram în căutarea unei soții și am călcat din greșeală pe un evantai. Când mi-am ridicat privirea, am văzut o doamnă cu ochii verzi, veseli. M-am oferit să plătesc pentru evantaiul distrus, dar ea m-a asigurat că moartea acestuia era una miloasă, căci evantaiul era destul de urât. El se uită în jos la sora lui. Julianne, vrei să faci onorurile pentru mine?

Tessa acceptă micul evantai urât și zâmbi. Era minunat din partea lui să îi arate recunoștința în public. Sigur știa cât de mult însemna pentru ea.

— Domnișoară Mansfield, zise el, eu și Julianne nu am reușit să găsim evantaie vopsite în verde mucegai, dar sora mea m-a asigurat că acesta este suficient de urât.

Tessa râse împreună cu restul lumii. Era mișcată.

Zâmbetul lui se stinse. Trase adânc aer în piept.

— Domnișoară Mansfield, aș vrea să-mi faceți onoarea.

Hawk îi oferi brațul.

— Prințesă, îmi permiteți să vă conduc?

Tessa simți că inima i-o ia razna când luă brațul lui Hawk.

— Nu înțeleg.

Ducesa îi luă evantaiul urât și se aplecă mai aproape de ea.

— Să nu mă dezamăgești, fetițo!

Nervii Tessei erau întinși ca un arc, când Hawk o conduse în jurul scenei și în sus pe scări. Apoi el îi făcu lui Tristan cu ochiul și se retrase. Ea rămase acolo, năucită. Tristan îi făcu semn cu degetul să se apropie. Ea înaintă de parcă ar mai fi făcut asta o dată. Când se opri în dreptul lui, el se uită intens în ochii ei. Apoi își duse mâna la haină, scoase o hârtie sigilată și i-o oferii.

— Un cadou pentru dumneavoastră, zise el.

În încăpere se auzi un murmur.

Ea rupse sigiliul cu degete tremurânde. Tăcerea o intimidă în timp ce desfăcea foaia.

Rămase fără suflare când citi cuvintele:

„Ești singura mea comoară pentru eternitate.”

Aceleași cuvinte pe care tatăl său i le scrisese mamei ei în fiecare zi a căsniciei lor.

Hârtia flutură până pe covor când el îi luă mâinile. Apoi îngenunche în fața ei. Ea scoase o exclamație de uimire, împreună cu cei două sute de invitați.

Frumoșii lui ochi albaștri străluceau când se uită la ea.

– Tessa, te iubesc din toată inima. Dacă vei fi de acord să fii ducesa mea, te voi cinsti și proteja pentru tot restul vieții noastre.

Pe obrazii Tessei se prelingeau lacrimi. Cum putea să refuze cererea deceniului? A secolului?

– Da, șopti ea, privind în frumoșii lui ochi albaștri.

– Da, mă voi căsători cu tine. Te iubesc atât de mult. Și te voi cinsti, proteja și iubi pentru tot restul vieții noastre.

El se ridică, o strânse în brațe și o învărti de jur împrejur. Mulțimea aclamă.

Apoi o puse jos. Ea îi zâmbi, simțindu-se până la urmă ca o prințesă. În fața întregii societăți, el îi captură buzele într-un sărut foarte nepotrivit, foarte obraznic.

Mulțimea de la bal începu să se rărească pe la trei dimineața. Tessa o îmbrățișă pe Anne, care promise că va veni a doua zi în vizită. După aceea, Tessa le strânse pe Amy și pe Georgette de mâini. Când promise să le găsească soți, ducesa oftă.

Tessa râse.

– Bănuiesc că aș putea să mă consult cu logodnicul meu mai întâi.

Ducesa pufni.

– Până primăvara viitoare vei fi prea ocupată cu primul meu nepot ca să te mai gândești la o carieră de pețitoare.

Hawk îl bătu pe Tristan pe umăr. Apoi îi sărută mâna Tessei.

– Sunt neconsolat.

– Ai grijă, s-ar putea să-i dau voie să pețască pentru tine, zise Tristan.

Hawk își ridică mâinile de parcă ar fi vrut să se protejeze.

– Ai milă de acest burlac!

Câteva minute mai târziu, Tristan o luă deoparte.

– În sfârșit avem câteva minute pentru noi.

– De unde ai știut că o să spun da când m-ai cerut de soție?

– Mi-ai spus că mă iubești, zise el. Iar eu am știut atunci ce negasem timp de săptămâni. Mă îndrăgostisem de tine și fără tine nu mai puteam trăi.

– Te iubesc, rosti ea cu inima strânsă.

Ducesa se apropie de ei.

– Trebuie să fac o mărturisire. Sincer, am crezut că voi doi trebuie să vă luați, căci nu păreați să aveți ochi decât unul pentru altul.

– Ce? făcu Tristan.

– Fiule, ai fost ridicol de ușor de manipulat. N-a trebuit decât să spun că o să-i găsec un soț. Ai înnebunit de gelozie. Mi-a fost clar de la început că voi doi vă potriviți. Nu aveți nevoie decât de un mic brânci. Aranjamentul cu trăsura a fost însă imboldul potrivit.

Tristan se încruntă.

– Mamă, ai refuzat când am cerut prima dată să merg cu ea în trăsură!

– Din clipa în care ai rostit primele cuvinte, spuneai nu când eu spuneam da. Știam că, dacă refuz, tu vei spune o minciună gogonată ca să fii singur cu ea. Ducea își ridică nasul. Să nu se spună niciodată că nu am aranjat căsătoria voastră.

Tessa râse.

– Duceșă, n-am bănuț nici o clipă.

– De-acum trebuie să-mi spui mamă, zise ea, apoi îi șopti în ureche: N-aș fi putut alege o mireasă mai potrivită pentru el.

– Mulțumesc, mamă, zise Tessa cu ochii umezi de lacrimi.

Curând sala de bal se goli de oaspeți. Mama susținea că nu-și mai găsea ochelarii. Nu vedea prea bine pe coridoarele întunecate fără ei, mai ales în apropierea dormitorului fiului ei. Apoi o luă pe Julianne și ieși din sala de bal.

Tristan o trase pe Tessa în brațele lui.

– Azi împlinesc treizeci și unu de ani, dar n-am ajuns la altar, zise el.

– Ai ajuns destul de aproape, zise ea.

Ochii lui albaștri sclipiră.

– Duceșă, ai un cadou pentru mine?

Ea zâmbi.

– Ai mințit cu privire la ziua ta?

– Da. El o luă în brațe și o sărută. Deschise gura și făcu lucruri foarte obraznice cu limba. Și cu mâinile. Ea îl simți cum se întărește, lipit de abdomenul ei. O cuprinse dorința.

Când el își înălță capul, ea rămăsese fără suflare. El se uita la ea atât de intens, de seducător, o expresie pe care o știa prea bine.

– Sper că dormitorul tău nu e prea departe, zise ea.

– Hai să alergăm până acolo, zise el cu vocea aceea catifelată care o făcea să se topească toată.

Apoi o apucă de mână și alergară spre scări, râzând ca o pereche de copii neastâmpărați.

Ajunși în dormitorul lui, el începu să îi desfacă rochia de bal, dar ea avu un moment de îndoială.

– Aș fi vrut să fi primul, șopti ea.

El se întoarse și-i cuprinse obrazul.

– Dacă ai fi venit la Londra atunci, un alt bărbat te-ar fi luat. Pe atunci nu aveam nimic, în afară de o inimă împietrită și multe datorii. Nu aveam nimic de oferit unei soții.

– Unchiul George spunea că totul se întâmplă pentru un anume motiv.

– Te iubesc, zise el.

Îi căută buzele, iar sărutul inițial blând deveni curând fierbinte. El continua să îi tot îndepărteze straturi de haine, oprindu-se des să-i sărute pielea. Ea îi scoase haina, lavaliera, vesta și cămașa. Amândoi răseră în timp ce se luptau cu dantelele corsetului ei. În cele din urmă, reuși să i-l tragă peste cap. Când îi prinse sânii în palme, ea scoase un sunet pătimăș. El gemu. Își trecu mâinile peste pieptul lui, îl sărută acolo, și îi desfăcu iute pantalonii. Când îl apucă, el trase aer în piept, iar apoi își dădu jos și restul hainelor.

Trase așternuturile la o parte și o trânti pe pat ca un om hămesit.

– Am visat la asta de atât de multe ori, zise el respirând greu.

Pasiunea lor explodează. Ea strigă, când el o mângâie, o linse, iar apoi o sărută pe abdomen în jos. El îi desfăcu coapsele și făcu cele mai uimitoare manevre cu limba. Ea își arcui spatele, țipându-și plăcerea. El se ridică deasupra ei.

– Te vreau, te doresc. Niciodată n-o să mă satur de tine. El lăsă un deget, apoi două să alunece în ea, întinzând-o. O să mă mișc încet. Ești foarte strâmtă.

– Bărbatul meu puternic, zise ea.

Tristan scoase un sunet masculin de plăcere de undeva din gâtlee. Apoi ea îl strânse și îl ghidă. El intră centimetru cu centimetru, în tot acest timp, neluându-și privirea de la ea. Tessa îl iubea foarte mult pentru asta, pentru că avea nevoie de asigurări în această primă noapte a vieții lor împreună.

Era minunat să-l privească, să-l simtă cum o dezmiardă înăuntrul ei, să fie una cu el. Să fie a lui. Își trecu mâinile pe spatele lui, peste șolduri, iar el scoase un sunet răgușit. Se lipi de el și-și legănă șoldurile. El întinse mâna între ei și o mângâie în acel loc care o făcea să se dezlănțuie.

– Îți place așa? întrebă el.

– Da, gâfâi ea. El se poziționă mai sus în ea și se retrase. Repetă asta din nou și din nou, și din nou.

Apoi ea rămase nemișcată și scoase un țipăt de plăcere.

– Te simt cum te încordezi în jurul meu, îi spuse el cu vocea răgușită.

Se mișcă și mai repede, iar ea se agăță de el, punându-și mâinile și picioarele în jurul lui, pentru că nu voia să-i mai dea drumul niciodată. El scoase un sunet profund, masculin, iar când se prăbuși deasupra ei, îl sărută pe obrazul ușor țeșos de la barbă. Era atât de fericită și uimită de intensitatea senzației.

– Te iubesc, șopti ea.

Când Tristan se trezi, ea încă îl mai ținea strâns cu brațele și picioarele. Crezu că o strivește, așa că se desprinse. Ea scoase un mic sunet de protest. Cu un chicotit, o trase din nou la pieptul lui, sprijinindu-i posteriorul de el ca o lingură întoarsă. Apoi îi cuprinse sânul cu mâna. În timp ce el aluneca între somn și trezie, ea râse.

– Ce e așa amuzant? mormăi el.

– Când am decis să-ți găesc o femeie pe care să o iubești, nici n-am visat că o să fiu eu aceea.

– Mmm, făcu el și-i sărută ceafa.

– Tristan? Sunt prea agitată ca să dorm.

– Trebuie să fie firea ta nervoasă, zise el și închise ochii.

Ea se întoarse spre el.

– O, ție ți-e somn.

El se întoarse pe spate și o trase deasupra lui.

– Trezește-mă, draga mea!

– Cred că-mi place asta, zise ea, când el o ajută să-și dea seama cum să-l călărească.

Iar ea învăța foarte repede.

Câteva ore mai târziu, o rază de lumină pătrunse prin crăpătura dintre draperii. Tristan coborî ușor din pat și găsi hârtie și peniță în biroul din colț. După ce uscă cerneala, se strecură în pat, ascunse foaia împăturită sub perna ei și o privi cum doarme. Inima i se umplu de bucurie.

– Ești singura mea comoară pentru eternitate, șopti el.